

Giới thiệu Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc

Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc kiếp trước tính tình đơn thuần, tâm địa tốt đến không nổi không đành lòng giẫm lên một ngọn cỏ ngọn cây, thật đúng là tâm địa Bồ Tát.

Cùng quân tử khiêm tốn trong miệng thể nhân kết thành phu thê, lại không nghĩ tới sau khi thành thân lại phát hiện ra quân tử khiêm tốn này lại chính là ngụy quân tử...

Đã sớm cùng khuê mật tốt nhất của mình cùng chung một chỗ, cố gắng phá hoại gian tình của hai người nhưng kết cục lại bị hai người họ hại chết.

Linh hồn nàng phiêu du trong không gian chứng kiến đệ đệ vì báo thù cho nàng mà nhận lấy kết cục bi thảm, rồi lại chứng kiến kết cục ngôn tình tốt đẹp của ngụy quân tử cùng ngụy khuê mật kia.

Chứng kiến quá nhiều dương mưu âm mưu, chứng kiến hết thấy âm mưu giáo hoạt gian trá ghê tởm của thế gian,...

Truyện rồi cứ tưởng rằng sẽ sống tiếp như vậy, nàng lại được trọng sinh trở về thời điểm phụ thân khỏe mạnh, đệ đệ còn nhỏ tuổi, nàng còn chưa có gả cho ngụy quân tử kia...

Chỉ là trọng sinh một lần này nàng có thể thoát khỏi vận mệnh kiếp trước hay không? Trở thành quốc sắc danh chấn kinh thành...

Đồng hành cùng siêu phẩm này là Yêu Phu Sủng Thê, cùng đọc qua và thưởng thức.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Gian phòng bên bàn trang điểm, Thẩm Mẫu Đơn cầm trong tay mi thạch, quay về gương đồng cẩn thận vẽ một đôi lông mày tinh tế, nhìn thấy phía trên lông mày bên phải là một vết sẹo chỉ rộng một tấc, ngón tay vẽ lông mày dừng một chút, nhẹ nhàng thả mi thạch trong tay ra, ngón tay trở vuốt lên vết sẹo đỏ sạm xấu xí kia, nàng tựa hồ nghĩ tới điều gì, viền mắt có chút ửng đỏ.

Nàng nhẹ nhàng nhũ mày, dùng ngón tay trở vuốt ve vết sẹo xấu xí kia. Lúc đang vuốt ve, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, một giọng nói mềm mại vang lên, "Đại nãi nãi, đại gia nói, ngài nếu đã rửa mặt xong đi lên thư phòng ngài ấy một chuyến, đại gia có chuyện tìm ngài."

Thẩm Mẫu Đơn vội vàng đem tóc mái che đi lông mày cùng vết sẹo xấu xí kia, quay đầu hướng phía phía sau cửa phòng nói: "Thanh Trúc, người đi nói với đại gia một tiếng, ta lập tức sẽ đến."

"Vâng, đại nãi nãi." Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân của Thanh Trúc dần xa.

Thẩm Mẫu Đơn quay về gương đồng soi mấy lần, nhìn thấy tóc trên trán đã đem vết sẹo kia che xong lúc này mới đứng dậy sửa sang lại xiêm y, ôm lấy hộp com trên bàn, mở cửa đi đến thư phòng. Vòng qua mấy tầng sân, đi tới Tây Viện có chút hẻo lánh trong phủ, phu quân thông minh hiếu học, thời điểm ở thư phòng đọc sách nghĩ chuyện phải thật yên tĩnh, vì lẽ đó thư phòng thiết lập tại Tây viện trong phủ. Mấy ngày nay phu quân vì lo nghĩ cho cả phủ sau này vẫn ăn ngủ không yên, mấy ngày nay vẫn ở trong thư phòng hàng đêm. Thẩm Mẫu Đơn nâng hộp com trong tay vẫn còn ấm, thầm nghĩ hai ngày trước lúc nhìn thấy phu quân, thấy phu quân đã gầy gò không ít, sau này nhất định phải làm cho phu quân ăn nhiều một chút mới tốt.

Đi tới Tây viện hẻo lánh, Thẩm Mẫu Đơn mơ hồ nhìn thấy trong một sân rừng cây, đây là một sân rất nhỏ, bên trong cũng bắt quá chỉ có ba gian phòng, một gian là thư phòng của phu quân, một gian phòng phu quân ngày thường dùng để nghỉ ngơi, một gian khác là của nha hoàn. Trong ngày thường bên người phu quân cũng chỉ có nha đầu Thanh Trúc, Thanh Trúc là nha đầu chuyên hầu hạ phu quân đọc sách, thường ngày đều là ở tiểu viện, vì lẽ đó Thẩm Mẫu Đơn gả vào La gia đã một năm đối với Thanh Trúc vẫn không thể nào quen thuộc.

Bước nhẹ chân xuyên qua rừng cây đi vào ngôi nhà nhỏ bên trong, ngày thường Thanh Trúc đều an tĩnh chờ ở trong nhà nay lại nhìn thấy, Thẩm Mẫu Đơn cũng không suy nghĩ nhiều, mang theo hộp com bước lên bậc thang đi dưới mái hiên, đang muốn gõ cửa, bên trong truyền tới một giọng nữ mềm mại quen thuộc:

"La đại ca, ô ô ô. Trước đó vài ngày kinh nguyệt không đều, trong lòng sầu lo vạn phần, mấy ngày trước tìm Lang trung chẩn mạch, nhưng không nghĩ. . . Nhưng không nghĩ là mang thai. La đại ca, bây giờ. . . Bây giờ muội không còn mặt mũi nhìn người, nên làm thế nào đây, ô ô ô."

Tay Thẩm Mẫu Đơn giờ giữa không trung, trên mặt thoáng qua một tia nghi hoặc, đây không phải thanh âm của Nguyệt Nhi sao? Nơi này là thư phòng

của phu quân, Nguyệt nhi sao lại ở chỗ này?

Giọng nữ mềm mại bên trong không phải ai khác, là bằng hữu tốt từ nhỏ đến lớn của nàng Diêu Nguyệt, giao tình của hai người đã gần mười năm, sau khi nàng quen biết La Nam, sau đó là tháng ngày ba người quen biết, giao tình Nguyệt nhi với La Nam rất tốt, hai người cũng vẫn luôn là huynh muội, Thẩm Mầu Đơn trong lòng cũng là vui mừng vạn phần, dù sao cả hai đều là người mà nàng yêu quý.

Sau khi thành thân cùng La Nam, Nguyệt nhi cũng thường xuyên đến La phủ hỏi thăm nàng cùng La Nam, chỉ là chưa từng một mình tới thư phòng của La Nam, đây là chuyện gì đây? Thẩm Mầu Đơn bỗng nhiên lại nhớ tới vừa nãy bạn tốt nói kinh nguyệt tắt hẳn, mời Lang trung bắt mạch là mang thai. Nguyệt Nhi có bầu? Nhưng là, Nguyệt Nhi chưa kết hôn, còn nữa chuyện như vậy sao sẽ báo cho phu quân của mình?

Chà lẽsắc mặt Thẩm Mầu Đơn tái nhợt, môi run lên, tay trái hơi run run, nàng thu tay trái, ôm chặt lấy hộp cơm đang toả ra hơi ấm trong lòng, chỉ cảm thấy hơi nóng đem tâm nàng hun đến nóng bỏng, đau đớn, hô hấp có chút dừng lại. Sắc mặt nàng trắng bệch nghe thanh âm La Nam bên trong vang lên "Nguyệt Nhi, nàng làm sao lại bất cẩn như vậy? Mỗi lần không phải đều dặn nàng nhất định phải uống canh sao? Hôm nay là lúc mấu chốt La phủ một bước lên mây, thời điểm như thế này ta căn bản không thể cưới vợ bé hoặc là đuổi Mầu Đơn cưới nàng vào cửa. Nếu không. Nếu không trước hết phá thai đi, nàng chờ ta một năm, ta chắc chắn sẽ cưới nàng vào cửa."

Bên trong lại vang lên tiếng khóc của Diêu Nguyệt, tựa hồ muốn nói cái gì đó, chỉ là Thẩm Mầu Đơn nghe không nổi nữa, nàng chỉ cảm thấy lỗ tai vang lên ong ong, trong đầu trống rỗng, toàn thân phát lạnh, cũng không còn khí lực đi nắm chặt hộp cơm trong lòng, khí lực toàn thân trong một khắc bị rút đi hết. Nàng cảm thấy âm một tiếng đồ vật đập vào bàn chân, thứ chất lỏng ấm áp kia bắn tung tóe khắp trên bàn chân. Nàng cúi đầu, sững sờ đến nhìn chao đảo đầy đất.

Bên trong phòng hai người nghe thấy âm thanh ngoài cửa, sắc mặt biến đổi lớn. La Nam nhanh chóng đi đến phòng cạnh cửa, kéo cửa ra, liền nhìn thấy Thẩm Mầu Đơn mặt xám ngắt, hân nhủu mày lại, không kiên nhẫn đưa tay kéo Thẩm Mầu Đơn vào phòng.

Nhìn Thẩm Mầu Đơn mặt cắt không còn giọt máu, trên mặt Diêu Nguyệt thoáng qua qua một tia hoảng loạn, kinh hoàng luống cuống quay đầu nhìn La Nam.

La Nam cố gắng đè xuống tức giận trong lòng, bây giờ là thời khắc mấu chốt hẳn nổi bật hơn mọi người, hẳn tuyệt đối không thể phạm sai lầm lúc này, vì lẽ đó nhất định phải trước tiên dỗ Mầu Đơn, đè xuống sự thiếu kiên nhẫn trong lòng, hẳn đưa tay nắm chặt tay Thẩm Mầu Đơn, ôn nhu nói: "Mầu Đơn, sao nàng lại tới đây? Cũng không để Thanh Trúc thông báo một tiếng."

Thẩm Mầu Đơn ngẩng đầu, sắc mặt trắng bệch, nàng nhìn La Nam, trong mắt bất an, sợ hãi, luống cuống cùng tuyệt vọng đan xen vào nhau, nàng đột nhiên bắt được tay hắn, khàn giọng nói: "Người. Các người. Tại sao phải đối xử với ta như vậy? Ta đến cùng đã làm sai điều gì?"

La Nam đang muốn khuyên bảo, bên cạnh là Diêu Nguyệt sắc mặt bất an, liền nhào tới trước mặt Thẩm Mầu Đơn quỳ xuống, lệ tuôn như suối, "Mầu Đơn, xin lỗi, xin lỗi, đều là lỗi tại ta, nhưng là ta là thật sự yêu La đại ca, ta cũng không muốn biến thành như vậy, ta cũng không biết vì sao lại biến thành như vậy. Nhưng ta đã mang thai hài tử của La đại ca, ta. Ta thật sự là không có cách nào, Mầu Đơn, xin lỗi, van cầu tác thành cho ta cùng La đại ca đi."

"Hức." Thẩm Mầu Đơn nấc lên tựa như khóc tựa như cười, "Tác thành các người? Các người. Các người. Ta coi các người là người thân yêu nhất, các người." Nàng nói qua một hồi rốt cuộc nói không được nữa, cả người run rẩy, nàng chưa từng có nghĩ tới có một ngày nam nhân nàng yêu nhất sẽ cùng với nàng bạn thân tốt nhất chốn khuê phòng ở cùng nhau, thậm chí. Thậm chí trong việc này, nàng không hiểu nàng móc tim móc phổi đối với bọn họ vì sao lại đối lấy phản bội.

Nước mắt Diêu Nguyệt rơi trên mặt đất, nàng ngẩng đầu bi thương nhìn Thẩm Mầu Đơn, quỳ rạp trên mặt đất rồi đi tới ôm lấy chân Thẩm Mầu Đơn, "Mầu Đơn, Mầu Đơn, xin lỗi. Người đối với ta như vậy tốt, van cầu người tác thành cho ta có được hay không."

Thẩm Mầu Đơn giờ khắc này không có nửa phần khí lực, nào chịu nổi cái ôm của Diêu Nguyệt, chỉ cảm thấy mất thăng bằng, thân thể nghiêng ngã xuống phía cạnh bàn, sau cùng nàng chỉ ý thức đau đớn cùng với tiếng thét chói tai của Diêu Nguyệt.

~~~~~

Thẩm Mầu Đơn không biết lúc nào mình tỉnh lại, loại tỉnh lại này cùng thường ngày có chút không giống nhau lắm, dường như không có thân thể giống như vậy, cái gì đều không cảm giác được, không cảm giác được đau đớn, không cảm giác được tim đập, thân thể nhẹ nhàng. Bên tai truyền đến thanh âm hốt hoảng của Diêu Nguyệt "Ô ô ô. . . . . La đại ca, ta hại chết Mầu Đơn rồi, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ. . . . ."

Nàng nương theo âm thanh nhìn sang, Diêu Nguyệt run rẩy trốn ở phía sau La Nam, La Nam cau mày, trên khuôn mặt dễ nhìn không che dấu được buồn bực, tâm mắt hai người đều tụ tập trên đất trên người cô gái mặc quần áo màu vàng nhạt, nữ tử nằm trong vũng máu. Nhìn dung nhan cô gái kia, Thẩm Mầu Đơn bỗng nhiên liên nghĩ đến cả người, nhìn không được run rẩy, cô gái nằm trên đất kia rõ ràng chính là nàng. Có thể. . . . . Nhưng vì cái gì nàng còn có thể nhìn thấy thân thể của chính mình?

Nàng chết rồi, nàng dĩ nhiên là chết rồi, bây giờ bất quá chỉ là một phần hồn phách bồng bềnh trên không mà thôi, Thẩm Mầu Đơn vô số lần nhích lại gần cơ thể của mình, ngón tay xuyên thấu thân thể của chính mình, nàng rốt cuộc hiểu rõ là thế nào một chuyện.

Nàng cũng không tiếp tục giãy dụa, lẳng lặng nhìn thân thể của chính mình, nghe La Nam để Diêu Nguyệt đi về trước, nghe tiếng bước chân Diêu Nguyệt rời đi, nhìn La Nam sửa sang lại quần áo, hoang mang ra ngoài gọi người, nhìn thư phòng nhỏ nhỏ một đám đông người tràn vào, nhìn bố chồng mẹ chồng là hết xúi quẩy, nhìn người khác di chuyển thân thể của nàng, dọn dẹp vết máu trên đất.

Nhìn thân thể của nàng bị cho vào quan tài, chôn cất, nhìn tiểu đệ cùng cha khác mẹ thương tâm gần chết khóc rống.

Nhìn La Nam an ủi Diêu Nguyệt, phá thai nhi trong bụng nàng ta, nhìn Diêu nhi tuy rằng bất mãn, thế nhưng bởi vì hấn cam kết rất vui mừng uống thuốc, phá thai.

Nhìn La Nam từng bước một bước lên mây, cưới vợ sinh con, nạp Diêu Nguyệt làm thiếp thất.

Nhìn tiểu đệ tới cửa tra hỏi hai người, lại bị hạ nhân La gia đuổi ra khỏi cửa, nhìn tiểu đệ lần lượt tới cửa, mãi đến tận cuối cùng trong ngõ hẻm âm u bị người ta cắt đứt chân, ở trong ngõ hẻm lạnh giá một đêm, bị đông cứng chết.

Nhìn triều đại hưng suy, nhìn cái triều hoán đại, nhìn thiên hạ từng ngày từng ngày thay đổi, nhìn khói thuốc súng, chiến loạn, cách mạng, cái cách, từng toà từng toà phế tích trở thành tòa lâu cao lớn, nhìn thế gian này tang thương biến đổi lớn, nhìn hết thấy dương mưu âm mưu, nham hiểm buồn nôn, giáo hoạt gian trá của thế gian này.

Nàng từ lúc mới bắt đầu hôn bay phách lạc đến cuối cùng tê dại không có cảm giác nào, nàng thậm chí không biết mình đến cùng tại thế gian phiêu đảng bao nhiêu năm, đã sớm không có cảm giác nào, thậm chí cũng không biết tất cả là chuyện gì xảy ra, nàng coi chính mình sắp sửa vĩnh viễn, vĩnh viễn như thể bông bênh, phiêu du nhưng đột nhiên cảm giác trong đầu truyền đến từng trận đau nhức, ý thức rơi vào trong bóng tối.

Nàng nghĩ, trước những kia trí nhớ mơ hồ, người mơ hồ, tình thân mơ hồ, tất cả những gì chứng kiến đến tột cùng là thật hay giả, kỳ thực, hết thấy tất cả bất quá là một giấc mơ của nàng mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Thẩm Mẫu Đơn lại mơ tới một khắc sắp chết đó, Diêu Nguyệt ôm chặt hai chân nàng, dùng lực thật lớn, thân thể tiểu đệ của nàng do không chịu nổi mà hướng phía góc bàn ngã xuống, lòng mày truyền tới một trận đau nhức, cùng với vẻ mặt giải thoát của La đại gia. Thẩm Mẫu Đơn ôm chặt ngực, mồ hôi đầm đìa từ trên giường ngồi dậy, trong căn phòng mờ tối, vẻ mặt của nàng mờ mịt không rõ, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở gấp gấp.

Thẩm Mẫu Đơn quay đầu nhìn về phía cửa, ngoài cửa sổ chân trời nổi lên tia sáng màu bạc, bên trong phòng mơ hồ có chút ánh sáng. Thẩm Mẫu Đơn mê man nhìn trang trí bên trong phòng, gian phòng tuy rằng không lớn, nhưng rất sẽ sạch sẽ, trang trí bên trong vẫn tinh là tinh xảo, đây chính là khuê phòng của nàng mười mấy năm trước? Thời gian trôi qua quá lâu, Thẩm Mẫu Đơn thực sự có chút không nhớ rõ, tình lại mấy ngày nay nàng vẫn luôn mê mang, không hiểu rốt cuộc mọi chuyện ra sao, tuy rằng ký ức mơ hồ, thế nhưng nàng nhớ rất rõ ràng, nàng đã chết, bị bạn tốt của mình hại chết, tình cảnh trước khi chết mấy ngày nay đều xuất hiện trong giấc mộng của nàng ——

Thẩm Mẫu Đơn giờ tay mê man sờ sờ bị lông mày, luôn cảm thấy có chuyện gì đó bị nàng cho vào quên lãng.

Thẩm Mẫu Đơn ngồi ở đầu giường nghĩ đến hồi lâu cũng không nhớ ra chuyện gì, chỉ cảm thấy trong đầu là một mảnh ký ức hỗn loạn, đã sắp giờ mảo, nàng cũng không ngủ được, đứng dậy xuống giường, ngoài cửa lập tức vang lên tiếng Tư Cúc "Tiểu thư, người đã tỉnh rồi?"

Thẩm Mẫu Đơn ừ một tiếng, "Tỉnh rồi, em mau vào đi."

Tư Cúc là nha hoàn của nàng.

Thẩm gia tổng cộng ba chi, cha nàng Thẩm Thiên Nguyên là con thứ của chi thứ ba trên còn có hai con vợ cả chi nhất cùng chi thứ hai, tổ tiên Thẩm gia cũng làm quan, sau đó liên dần dần sa sút, nói trắng ra là, bây giờ Thẩm gia chính là một nhà nghèo xuống dốc.

Bây giờ chủ nhà vẫn là tổ mẫu cùng tổ phụ của Thẩm Mẫu Đơn, cha nàng là con thứ, nên cũng không được lão thái thái ưa thích, phân cho bọn họ một sân hẻo lánh, một nha đầu hầu hạ là Tư Cúc, gã sai vặt Lục nhi, còn một người khác là Lão Bà Tử, bà lão này nói là hầu hạ các nàng, chẳng bằng nói là dùng để theo dõi thay lão thái thái, bởi vậy cha nàng nói không dùng được bà lão từ này.

Tư Cúc đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy Thẩm Mẫu Đơn đang ngồi bên mép giường, trên người chỉ khoác một cái áo mỏng manh, bụng chấu gỗ trong tay đặt xuống bên cạnh giá gỗ, đi tới đem áo mặc thêm vào cho nàng, "Tiểu thư, người vừa mới khỏi phong hàn, không chịu nổi khí lạnh, sáng sớm khí trời vẫn rất lạnh, người nên đem xiêm y mặc vào. Bếp lò trên bếp đang đun thuốc, nô tỳ trước tiên hầu hạ người rửa mặt, đem thuốc bụng lên, uống thuốc xong, tiểu thư hẳn là có thể khỏi hẳn."

Từ khi tỉnh lại mấy ngày trước đây, Thẩm Mẫu Đơn liền ngã bệnh, nằm trên giường mấy ngày, uống mấy ngày thuốc, cho đến hôm nay thân thể mới xem như là tốt lên một chút, nàng gật gật đầu, dề lại tay Tư Cúc, "Ta tự mình đi, em đem thuốc bụng lại đây là được, đúng rồi, cha cùng tiểu đệ đã dậy chưa?"

Tư Cúc cười nói: "Tam lão gia đã thức dậy, đang trong thư phòng, Hoán thiếu gia còn chưa rời giường."

Nhìn Tư Cúc ra ngoài, Thắm Mầu Đon mặc xiêm y, rửa mặt, mới vừa hết bận, một lúc sau Tư Cúc đã bung chén thuốc cùng một đĩa mứt nhỏ đến. Mất Thắm Mầu Đon nhìn đĩa mứt nhỏ trên bàn, trong lòng có chút ê ẩm, mứt này là mấy ngày trước đây nàng sinh bệnh cha đi mua về. Bọn họ chỉ là con thứ, tháng ngày này sống rất là khổ sở, tiền bạc trong tay cũng không có nhiều, cha thường ngày bớt ăn bớt mặc, nhưng đối với nàng cùng đệ đệ vô cùng tốt, biết nàng từ nhỏ đã sợ uống thuốc, lập tức đi mua mứt tốt nhất về cho nàng ăn.

Nghĩ tới kiếp trước cha cuối cùng rơi vào cảnh tuổi già cô đơn không nơi nương tựa, Thắm Mầu Đon liền cảm thấy ngực đau đớn, nàng cũng minh bạch, mặc kệ bao lâu, đã trải qua việc gì, phần tình thân này vẫn luôn chôn nơi sâu nhất trong tâm nàng, vừa chạm vào, liền cảm thấy đau xót.

"Tiểu thư, mau uống thuốc đi."

Thắm Mầu Đon tiếp nhận chén thuốc, cầm chén uống từng ngụm từng ngụm, không có chút dừng lại, thả chén xuống, miệng đắng ngắt. Nghĩ tới tháng ngày không thấy ánh mặt trời (ý chị bảo tháng ngày chị làm cô hồn ấy à) Thắm Mầu Đon cảm thấy sống trên đời là một sự hưởng thụ, chỉ ít mình còn tồn tại thế gian này.

"Tiểu thư, người thật là lợi hại, uống thuốc đắng như vậy lông mày cũng không nhíu một cái, có muốn ăn hay không viên mứt?" Tư Cúc cầm mứt trong tay đưa tới trước mặt Thắm Mầu Đon, trong lòng cũng có một tia nghi hoặc, tiểu thư từ mấy ngày trước sinh bệnh dường như biến thành người khác vậy, nàng từ nhỏ đã theo tiểu thư, tiểu thư ngày thường sinh bệnh sợ nhất là uống thuốc, một chén thuốc thường có thể kéo dài tận nửa khắc mới uống xong, uống một hớp còn nhất định phải ăn một viên mứt. Nhưng hôm nay tiểu thư lại có thể lông mày cũng không nhíu một cái đem một chén thuốc uống hết một hơi.

Thắm Mầu Đon cầm viên mứt để vào trong miệng, mùi vị cay đắng trong miệng lập tức bị mùi vị thơm ngọt của mứt ép xuống.

Tư Cúc nghĩ hay là tiểu thư hiểu chuyện hơn trước, liền không nghĩ nhiều gì nữa, liếc nhìn đĩa mứt nhỏ trong tay, hỏi, "Tiểu thư, có muốn ăn nhiều hơn mấy viên không?"

Thắm Mầu Đon lắc đầu, "Không cần, chờ A Hoán tỉnh rồi, mang đĩa mứt này mang cho cho đệ đệ ấy đi."

Sau khi Tư Cúc bung chén thuốc cùng mứt rời khỏi đây, Thắm Mầu Đon nâng một quyển sách ngồi trên giường trúc cạnh cửa sổ, nhìn một hồi lâu sách vẫn còn dừng lại ở một trang, hiển nhiên tâm tư cũng không đặt trên sách. Qua một hồi lâu, nàng mới lộ ra một nụ cười, trong lòng suy nghĩ, cha cùng em trai vẫn còn sống, thật là tốt, mà nàng cũng vẫn chưa có gả cho La đại gia, tuy nói hai người đã đính hôn, nhưng còn một năm, nàng sẽ tìm tới cơ hội giải trừ hôn ước.

Nghĩ một hồi, Thắm Mầu Đon tâm dần dần bình tĩnh lại, bắt đầu nghiền ngẫm đọc quyển sách trên tay, một lát sau Tư Cúc ở bên ngoài gõ cửa, "Tiểu thư, đã chuẩn bị tốt điểm tâm rồi, người mau đi dùng cơm, Tam lão gia cùng Hoán thiếu gia cũng đã đến."

Thắm Mầu Đon để sách xuống, đứng dậy đi mở cửa, theo Tư Cúc đi tới đại sảnh, cha Thắm Thiên Nguyên cùng đệ đệ Thắm Hoán đã ngồi vào bàn, Thắm Hoán thấy nàng vẫy vẫy tay, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn là không che dấu được ý cười, "Tỷ tỷ, mau tới đây ngồi xuống."

Thắm Mầu Đon bước nhanh tới bên cạnh Thắm Hoán ngồi xuống, đối diện Thắm Thiên Nguyên cười "Cha. . . . ." Lại quay đầu nhìn về phía Thắm Hoán, dịu dàng kêu một tiếng A Hoán.

"Tỷ tỷ, mau uống cháo." Thắm Hoán nói qua đem một bát cháo trắng hầm nhừ tới trước mặt Thắm Mầu Đon, Thắm Mầu Đon nhìn chén kia cháo trắng kia, trong lòng càng chua xót, cha tình nguyện một mình ở bên ngoài khổ cực kiếm tiền, nhưng xưa nay không hà khắc nàng cùng A Hoán về chuyện ăn uống.

Ba người ăn xong điểm tâm, Tư Cúc thu dọn bàn, ba người nói chuyện, Thắm Thiên Nguyên từ trong lồng ngực móc ra một bọc vải bông, mở ra, bên trong là cây trâm vàng có tua rua, hình hoa mai, tua rua bằng vàng rất đẹp, ở giữa nam một viên trân châu không lớn lắm, hình thức tinh xảo. Thắm Thiên Nguyên đem cây trâm đưa cho Thắm Mầu Đon, cười nói: "Ngày mai chính là lễ cập kê của Mầu Đon, đây là cha tặng lễ vật cho con."

Thắm Mầu Đon nhìn cây trâm trước mắt, lúc này mới nhớ tới trước đây cha nàng Thượng Nhất Thế cũng đưa cho nàng một cái cây trâm như vậy, cây trâm này là do cha làm ra, trên đời gần như không tồn tại cây thứ hai. Cập kê ngày đó nàng mang theo, nghĩ cho La Nam xem, sau đó có chuyện xảy ra. Diêu Nguyệt nhìn trộm cây trâm này, cầu nàng đưa cho nàng ta, nàng thấy vậy liền đưa cho Diêu Nguyệt, sau đó hai người cùng đi gặp La đại gia, La đại gia khen Diêu Nguyệt mang cây trâm đẹp để hào phóng. Nghĩ tới đây, Thắm Mầu Đon nở nụ cười tự giễu.

"Tỷ tỷ, cha đưa cho tỷ lễ vật, tỷ còn không mau mau nhận lấy, A Hoán

cũng có lễ vật cho tỷ."

Thắm Hoán Hoán nhìn Thắm Mầu Đon có chút thất thần, Thắm Mầu

Đon ngẩng đầu nhìn Thắm Thiên Nguyên nở nụ cười, tiếp nhận cây trâm trong tay ông, "Cảm tạ cha, cây trâm này thật là đẹp mắt, nhất định là cha tự mình làm, con nhất định sẽ bảo quản tốt."

Thắm Thiên Nguyên cười nói: "Đứa nhỏ ngốc, bảo quản làm cái gì, ngày

mai chính là lễ cập kê của con, trang phục đã chuẩn bị tốt, mang cây trâm này đi theo Nguyệt Nhi chơi vui một ngày." Diêu Nguyệt là khuê mật của

Thắm Mầu Đon từ nhỏ, thường xuyên đến Thắm gia tìm Thắm Mầu

Đơn, Thắm Thiên Nguyên đối với Diêu Nguyệt cũng coi như là quen thuộc.

Nụ cười của Thắm Mầu Đơn trở nên cứng ngắt, bất quá vẫn gật đầu, nàng nghe Tư Cúc nói qua lúc nàng sinh bệnh mấy ngày nay Diêu Nguyệt mỗi ngày đều đến thăm, có điều nàng cũng không muốn thấy mặt Diêu Nguyệt, vì thế ra lệnh cho Tư Cúc .

"Tiểu thư, tiểu thư Nguyệt Nhi lại tới, hôm nay thân người đã tốt hơn, tiểu thư có muốn để Nguyệt Nhi tiểu thư đi vào không?" Tư Cúc cũng không biết tâm tư tiểu thư, chỉ cho rằng tiểu thư không muốn đem phong hàn lây cho bạn tốt, lúc này mới không cho bạn tốt tới cửa .

Thắm Mầu Đơn suy nghĩ một chút liền gật đầu, "Được, em dẫn nàng đi khuê phòng của ta đi." Nói qua lại quay đầu nhìn Thắm Thiên Nguyên cùng Thắm Hoán nói: "Cha, A Hoán, con trở về phòng trước , chờ . . . . . Chờ nàng đi rồi tỳ lại tìm A Hoán."

Thắm Hoán cười nói: "Tỳ tỳ mau đi đi, không nên để Nguyệt Nhi tỳ tỳ chờ."

Thắm Mầu Đơn bước chân hơi ngưng lại, liền đi về khuê phòng của mình, trở về phòng, nàng đem cây trâm cha đưa cẩn thận dùng vải bố gói kỹ đặt ở trong rương, lúc này mới ngồi xuống, chờ Diêu Nguyệt đến.

Rất nhanh, Diêu Nguyệt được Tư Cúc dẫn tới khuê phòng, Tư Cúc cười nói: "Nguyệt Nhi tiểu thư người theo cùng tiểu thư tán gẫu, nô tỳ đi chuẩn bị trà." Dứt lời, ra khỏi phòng, trong phòng chỉ còn lại Thắm Mầu Đơn cùng Diêu Nguyệt.

Diêu Nguyệt cạnh Thắm Mầu Đơn ngồi xuống, cười nói: "Mầu Đơn, mấy ngày nay không thấy tỳ, đúng rồi, tỳ hôm nay có thể ra ngoài sao? Chúng ta cùng đi gặp La đại ca đi."

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chương 3

Mười năm là bằng hữu tốt, nhìn thấy của nàng câu đầu tiên nói

không phải quan tâm, mà lại là năn nỉ nàng cùng đi xem vị hôn phu với nàng

ta. Thắm Mầu Đơn hơi nghiêng đầu là có thể nhìn thấy trên mặt Diêu Nguyệt

không che dấu được hưng phấn và vui mừng, da thịt trắng nõn, đôi mắt long

lanh, môi anh đào no đủ, hai gò má hơi ửng hồng, bộ dáng biểu tình đi gặp

tình lang, Thắm Mầu Đơn thầm thở dài một hơi, đời trước nàng đến cùng có bao nhiêu ngu xuẩn, mới có thể nín chuyện thực rõ ràng ngay trước mắt lại mù như không thấy, cũng may bây giờ nàng chưa có gả cho La Nam, hết thấy vẫn còn có cơ hội. . . . .

Không nghe thấy Thắm Mầu Đơn đáp lại, Diêu Nguyệt quay đầu nhìn về phía

nàng, nhìn thấy trên mặt Thắm Mầu Đơn có chút hờ hững, Diêu Nguyệt ngăn ra, tâm trạng có chút bất an, "Mầu Đơn, tỳ. . . . . tỳ nhìn muội như vậy là có ý gì?"

Thắm Mầu Đơn thu lại vẻ mặt, quay đầu nhìn về phía cửa sổ, lại nhìn về phía Diêu Nguyệt về mặt trước sau như một tràn đầy ôn nhu cùng bao dung, cười nói: "Nguyệt Nhi, tỳ đang nhiễm phong hàn, thân thể còn chưa khỏe, chỉ sợ là không thể ra khỏi cửa rồi."

"A" Diêu Nguyệt a một tiếng, tựa hồ lúc này mới nhớ tới bằng hữu của mình đang cảm phong hàn, nàng cười cười xin lỗi Thắm Mầu Đơn "Mầu Đơn, tỳ bị cảm phong hàn đã đỡ hơn chút nào chưa? Nhìn xem muội đây là quên mất, vừa nhìn thấy tỳ liền cao hứng, muội tưởng tỳ đã khỏi bệnh, Mầu Đơn tỳ sẽ không vì vậy mà trách muội chứ?"

Thắm Mầu Đơn cười "Sẽ không."

Đang nói, Tư Cúc bưng trà vào phòng, đem trà, điểm tâm để ở trên bàn sau đó liền lui ra ngoài, Diêu Nguyệt nhấp một ngụm trà, nghiêng đầu nhìn Thắm Mầu Đơn cúi đầu, lại hỏi, "Mầu Đơn, mấy ngày nay tỳ ngã bệnh, La đại ca có tới thăm tỳ không?"

Thắm Mầu Đơn lắc đầu, "Mấy ngày nay vẫn ngủ mê man, La đại ca cũng không có tới thăm." Nói lời này nói ra, nàng vẫn cúi thấp đầu, tuy rằng đã nhiều năm như vậy, nhưng nhìn thấy cái người hại chết nàng này: nguy khuê mật, lòng nàng vẫn rối loạn như cũ, không thể nào bình tĩnh lại được.

Diêu Nguyệt căn bản không có chú ý tới Thắm Mầu Đơn, tâm tư toàn bộ đều đặt trên người La Nam, nghe thấy vậy, tâm không khỏi có chút thất vọng,

nhưng trong lòng mơ hồ có chút cao hứng, Mầu Đon bị bệnh, La đại ca không tới thăm, có phải là La đại ca cũng chẳng có bao nhiêu cảm tình đối với Mầu Đon không? Nhưng Mầu Đon không muốn đi tìm La đại ca, La đại ca lại không tới thăm Mầu Đon, cũng mấy ngày nay nàng chưa thấy La đại ca rồi, bây giờ thực sự cảm thấy rất nhớ, nàng lại ngẩng đầu nhìn Thắm Mầu Đon một chút, thăm dò nói: "Mầu Đon, có phải là tin tỷ sinh bệnh La đại ca còn chưa biết? Nếu không tỷ phải người đi thông báo với La đại ca một tiếng, La đại ca biết tỷ sinh bệnh nhất định sẽ tới thăm."

Còn không muốn từ bỏ? Vẫn khao khát muốn nhìn thấy La Nam sao? Thắm Mầu Đon cúi đầu nở nụ cười trào phúng, ngẩng đầu nhìn về phía Diêu Nguyệt, ánh mắt mềm nhẹ "Không cần, thân thể tỷ tốt hơn rồi, ngày mai là có thể ra ngoài đi lại, bây giờ lại đi quấy rầy La đại ca chỉ sợ là không được tốt."

Diêu Nguyệt biết rõ tính tình Mầu Đon, biết chuyện gì nàng ta cũng đều

chiều theo theo ý nàng, vì thế lại khuyên nhiều lần, khiến nàng ta đi

thông báo cho La Nam, Thắm Mầu Đon từ chối, Diêu Nguyệt cuối cùng tức giận rời đi. (Con mụ Diêu này không biết là đi thăm bệnh hay đi dụ trai nữa. Bó tay)

Thắm Mầu Đon ngồi trong phòng một lúc rồi đi tìm Thắm Hoán, lúc tới Thắm Hoán vẫn đang đọc sách, nhìn thấy Thắm Mầu Đon đến liền để quyển sách trên tay xuống, kéo tay Thắm Mầu Đon ngồi xuống, cười híp mắt lấy từ trong rương gỗ phía dưới bàn học ra ra một món đồ đưa cho Thắm Mầu Đon, "Tỷ tỷ, đây là lễ vật đệ dùng bạc tích góp bấy lâu nay mới mua được, mong là tỷ tỷ không ghét bỏ."

Thắm Mầu Đon nhìn lễ vật trong tay, là một khối ngọc bội hình tròn, cũng

không được tốt lắm, nàng nắm chặt khối ngọc bội trong tay, trong lòng cảm thấy ấm áp, cẩn thận cầm lấy ngọc bội, nàng cười nói: "Cảm ơn A Hoán, ngọc bội này tỷ rất thích, nhất định sẽ đeo." Nhìn nụ cười vui vẻ trên mặt A Hoán, Thắm Mầu Đon lại nghĩ tới đệ đệ chỉ vì đòi lại công đạo cho mình, lại nhớ đến kết cục bị thảm bị chặt đứt hai chân, chết rét trong đêm đông giá lạnh, mắt không khỏi đau xót, lòng bàn tay vô thức nắm chặt, lần này nàng nhất định sẽ không giẫm lên vết xe đổ của kiếp trước, nhất định sẽ đệ đệ khỏe mạnh sống tốt.

"Tỷ tỷ, Nguyệt Nhi tỷ tỷ đi chưa?" Bên tai truyền đến âm thanh của Thắm Hoán.

Thắm Mầu Đon ngẩng đầu, cười nhạt, thần sắc có chút phức tạp, "Đã trở về"

Nói xong nhìn về phía bàn học của Thắm Hoán, mắt đặt trên một quyển sách đang mở, Thắm Mầu Đon mở ra nhìn thoáng qua, phát hiện ra là Luận Ngữ nói:

"A Hoán cần phải cố gắng nỗ lực, ba tháng sau chính là kì thi nho sinh, mới có khả năng báo hiếu cha mẹ." Thời đại này muốn trở thành quan lại có hai phương pháp, một là vượt qua ba kì thi trở thành Trạng nguyên, hai là

được quý nhân đề ý. (Đây là do em nghĩ thôi ạ vì raw nói là Hiếu Liêm kì

thi gì gì đấy rồi phải vượt qua ba kì thi nên em nghĩ là thi Hương, Hội,

Đình như ở nước ta. Ai biết xin chỉ ạ) hai là được quý nhân giúp đỡ.

Thắm Hoán nghe vậy, gật gù đầu, "Tỷ tỷ yên tâm, đệ nhất định sẽ cố gắng."

~~~

Sáng sớm hôm sau Thắm Mầu Đon đã tỉnh lại, Tư Cúc nhìn tiểu thư tỉnh dậy,

lập tức chuẩn bị nước nóng hầu Thắm Mầu Đon rửa mặt, chờ Mầu Đon rửa mặt xong, Tư Cúc đem xiêm y hôm nay Thắm Mầu Đon phải mặc chuẩn bị thỏa đáng, áo Chử Cẩm màu vàng thêu chi bạc, váy dài Hải Đường màu hồng. Cả hai kiện xiêm y đều là đồ mới, là Thắm Thiên Nguyên vì ngày lễ cập kê của con gái mà chuẩn bị chu đáo.

Tư Cúc thấy tiểu thư nhìn xiêm y đến ngẩn người, không khỏi nở nụ

cười, "Tiểu thư, hôm nay là ngày cập kê của người, nô tỳ giúp người chải tóc

cài trâm, đem đồ mới mặc vào."

Thắm Mầu Đon cười, ngồi trước gương đồng, tùy ý để Tư Cúc nhẹ nhàng gỡ bụi tóc sừng trâu của nàng. Thắm Thiên Nguyên chưa bao giờ để nàng cùng Thắm Hoán chịu ủy khuất, vì lễ đó phương diện ăn uống đều rất tốt, da Thắm Mầu Đon trắng nõn, mái tóc dài mượt đen bóng, khi Tư Cúc đổi từ Song Bình vấn đôi thành Tuy Vân vấn, tóc mai trên trán toàn bộ đều được chải lên, lộ ra cái trán trơn bóng, ngũ quan đầy đặn, đoan chính, hai mắt sáng sủa, mũi dọc dừa mảnh mai cùng miệng anh đào chúm chím, cả người dường như hoàn toàn khác trước, quyền rũ điểm lệ, khiến người ta không dời được mắt.

Tư Cúc tựa hồ cũng không nghĩ tới tiểu thư để lộ trán ra sẽ xinh đẹp như vậy, sững sốt một hồi lâu mới thì thào nói: "Tiểu thư, người thật xinh đẹp."

Thắm Mầu Đon nhìn mình trong gương so với trước kia hoàn toàn khác nhau, trong lòng bỗng nhiên liền nhớ ra chuyện nàng đã quên nàng sờ sờ lông

mày bên phải, khoe miệng nhẹ nhàng giương lên, phong tình vạn chủng.

Đầu tiên, Tư Cúc hưng phấn mặc cho nàng xiêm y mới, "Tiểu thư, người như vậy thật là đẹp, Nguyệt Nhi tiểu thư cũng không đẹp bằng người."

Thắm Mầu Đon nhìn mình trong gương đồng có chút xa lạ, lấy ra cây trâm cha đưa đặt dưới đáy hòm nhẹ nhàng cắm lên đầu, đeo ngọc bội A Hoán tặng thất bên hông.

Sáng sớm A Hoán cùng cha ăn điểm tâm, nhìn thấy Mầu Đon xinh đẹp, xuất trần, viên mắt Thảm Thiên Nguyên đỏ hồng, có cảm giác con gái Thảm gia đã trưởng thành, Thảm Hoán ngược lại gào to tỷ tỷ thật xinh đẹp.

Mới vừa ăn xong điểm tâm, Diêu Nguyệt đã tới, Thảm Mầu Đon để Tư Cúc đưa Diêu Nguyệt vào trong phòng, nhìn lên thấy Mầu Đon, Diêu Nguyệt giống như bị sét đánh, trợn mắt há mồm nhìn Thảm Mầu Đon, nàng thậm chí không thể tin vào mắt mình, giờ tay dụi mắt,

Run run chỉ Thảm Mầu Đon, "Mầu... Mầu đon, tỷ... Tỷ bộ dáng này..." Thanh âm nàng ta có chút khiếp sợ.

Thảm Mầu Đon nhìn nàng ôn nhu nở nụ cười, "Nguyệt Nhi, làm sao vậy? Dáng dấp của tỷ không dễ nhìn sao? Tỷ ngược lại thấy rất hài lòng."

Diêu Nguyệt đề xuồng hoảng loạn cùng ghen tị trong lòng, khoe miệng nở nụ cười trông còn khó coi hơn so với khóc "Không, tỷ. Tỷ như vậy rất là ưa nhìn."

Nàng xưa nay không nghĩ tới Thảm Mầu Đon lại xinh đẹp như vậy, nếu như La đại ca nhìn thấy như vậy Mầu Đon.

Diêu Nguyệt trong lòng hoảng sợ, không được —— nhất định không thể để cho La đại ca nhìn thấy Mầu Đon như vậy.

Thảm Mầu Đon nhìn vẻ mặt Diêu Nguyệt nhanh chóng chuyển, cười cười, theo thói quen đưa tay sờ lông mày bên phải, nói: "Nguyệt Nhi, hôm nay là ngày tỷ cập kê, tỷ dự định đi gặp La đại ca, muội có muốn cùng đi không?"

Diêu Nguyệt ngẩng đầu a một tiếng, che giấu nói: "Mầu Đon, hiện giờ còn sớm, đợi chút nữa đi." Dứt lời, lại chú ý tới cây trâm trên đầu Mầu Đon, "Mầu Đon, cây trâm này thật là rất khác biệt, có thể lấy xuồng cho muội nhìn một cái không?"

Thảm Mầu Đon nghe vậy, đem cây trâm lấy xuồng đưa cho Diêu Nguyệt, "Đây là lễ vật cập kê mà cha tỷ đưa, là ông tự tay làm."

Diêu Nguyệt tiếp nhận nhìn cây trâm, cây trâm tuy rằng không phải rất quý giá, nhưng nhìn ra người chế cây trâm tốn rất nhiều tâm tư, cây trâm xem ra nhẵn nhụi, tinh xảo, đẹp đẽ, là nữ nhân mắt đều sẽ không nhìn được lưu luyến, thích thú.

Nàng xem một hồi lâu mới mất mắt cây trâm mặt, nhìn Thảm Mầu Đon cười "Mầu Đon, cây trâm này thật là đẹp, muội rất thích." Thời điểm Mầu Đon có món đồ gì, chỉ cần nói câu thật xinh đẹp thật tốt nàng thích, Mầu Đon nhất định sẽ đem đồ vật đó đưa cho nàng ta, vì lẽ đó lần này khẳng định lần này cũng thế.

"Diêu Nguyệt cây trâm này, tỷ cũng rất thích."

Nụ cười trên mặt Diêu Nguyệt cứng lại, suy nghĩ một chút, thăm dò nói: "Mầu Đon, cây trâm này là Thảm cha đưa cho tỷ, nhưng muội thực sự rất thích, nếu không để Thảm cha làm một cái khác đưa cho tỷ, cây trâm này đưa cho muội có được không?"

Thật không biết xấu hổ, thăm nghĩ kiếp trước mình cũng thật là ngu xuẩn. Trên mặt Thảm Mầu Đon nở nụ cười bất biến, "Nguyệt Nhi, xin lỗi, đây là lễ vật cha tặng cho tỷ, vì thế không thể cho muội."

"A, không sao là muội đường đột." trên mặt Diêu Nguyệt thoáng qua một tia lúng túng, trong lòng nghi ngờ, vì sao Mầu Đon biến thành người khác? Chẳng lẽ là phát hiện ra quan hệ của nàng cùng La đại ca sao? Có điều đây là chuyện tốt, nếu là Mầu Đon biết chuyện của bọn họ, nàng cùng La đại ca cũng không phải lên lên lút lút nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đon Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Trong lòng Diêu Nguyệt vẫn thấp thỏm, không yên, nàng tuy rằng cùng La đại

ca có tình cảm, nhưng Mầu Đon cũng là bằng hữu tốt mười năm của nàng, nếu

Mầu Đon biết chuyện của nàng cùng La đại ca, nàng cảm giác mình sẽ không còn

mặt mũi nào đứng trước Mầu Đon, nhưng là tình cảm không phải là chuyện

mình có thể không chế, mỗi ngày đều muốn gặp hân, nhìn thấy hân tìm lại nháy nhót mặt ngượng ngùng. . . . Nếu Mẫu Đơn biết được, nàng sẽ cầu xin nàng(Mẫu Đơn) tha thứ, nàng nhất định sẽ tha thứ chứ ? Diêu Nguyệt lo lắng nghiêng đầu liếc mắt nhìn Thẩm Mẫu Đơn, nhìn thấy Thẩm Mẫu Đơn dung mạo diễm lệ, trong lòng lại e ảm, thậm chí nói đáng đáp kìa của Thẩm Mẫu Đơn nhất định không thể cho La đại ca nhìn thấy.

Thẩm Mẫu Đơn cầm cây trâm trong tay cài vào tóc, bưng ly trà trên bàn uống một hớp, đặt ly trà xuống,theo thói quen lại sờ sờ lông mày bên phải. Diêu Nguyệt nhìn thấy Mẫu Đơn, trong lòng càng cảm thấy khó chịu, cảm thấy trong phòng ngột ngạt, khó chịu không có chỗ cho nàng ta phát tiết, không khỏi có chút buồn bực nói, "Mẫu Đơn, trong phòng này có chút buồn, chúng ta ra bên ngoài viện đi dạo một chút đi."

Thẩm Mẫu Đơn suy nghĩ một chút liền gật đầu đồng ý, đứng dậy đi đến cửa phòng, phía sau Diêu Nguyệt cũng đứng dậy đi theo sau nàng ra ngoài .

Từ phía sau nhìn thấy mái tóc đen tuyền của Thẩm mẫu Đơn,cần cổ trắng nõn, bờ vai non mịn, trắng ngần, sau lớp áo, Diêu Nguyệt cảm thấy trong lòng càng ngày càng khó chịu, hỏa khí phát tiết ở trong lòng càng ngày càng nhiều. Nhìn Thẩm Mẫu Đơn bước ra khỏi cửa, còn có hòn đá đập chân cạnh ngưỡng cửa , Diêu Nguyệt cảm thấy tim nhảy loạn trong lòng,một ý nghĩ bất đầu nảy sinh, ý nghĩ này vừa nảy ra,nàng thần xui quỷ khiến kêu a một tiếng, thân thể lao đảo ngã, hai tay từ sau lưng đẩy Mẫu Đơn đang đi phía trước.

Nhưng Diêu Nguyệt không nghĩ tới chính là, bước chân Mẫu Đơn đột nhiên nhanh hơn, lập tức liền bước nhanh ra khỏi ngưỡng cửa, bản thân nàng không có lực chống đỡ thân thể bắt đầu lao đảo loạn choạng, cả người thẳng tắp té xuống thềm cửa.

Phía trên đầu vang lên tiếng Thẩm Mẫu Đơn sợ hãi kêu lên, "Nguyệt Nhi, muội làm sao vậy? Tur Cúc, Tur Cúc, mau tới đây."

Diêu Nguyệt chỉ cảm thấy cả khuôn mặt đều đau xót, lỗ mũi có cái gì đó ồ ạt chảy ra, đầu cũng bị va đến nỗi ong ong, nàng ngay cả mình lúc nào được đỡ lên cũng không biết. Được đỡ vào trong phòng,lúc chờ đại phu đến, Diêu Nguyệt từ trong gương đồng nhìn thấy chính mình cả người đầy máu, lập tức không chịu nổi khóc rống lên.

Lục nhi đi mời đại phu, Tur Cúc đi chuẩn bị nước nóng, Thẩm Thiên Nguyên cùng Thẩm Hoán nghe vậy cũng đều tới, nhìn thấy Diêu Nguyệt cả mặt đầy máu cũng sợ hết hồn, Thẩm Thiên Nguyên ngắt đầu hỏi Mẫu Đơn, "Mẫu Đơn, chuyện này là làm sao ?"

Thẩm Mẫu Đơn tỏ vẻ sợ hãi không thôi nói "Cha, vừa nãy Nguyệt Nhi kêu trong phòng buồn chán, muốn ra ngoài đi dạo một chút, không nghĩ tới đi tới ngưỡng cửa đột nhiên kêu lên, chò con quay đầu nhìn lại muội ấy đã ngã ở bậc cửa, con định đi dìu muội ấy nhưng không kịp rồi."

Diêu Nguyệt sợ đến không được, bụm mặt khóc lóc, vai cũng không ngừng run rẩy. Tur Cúc rất nhanh bưng nước nóng lại , để Diêu Nguyệt buông hai tay ra, lau máu trên mặt nàng ta.

Đại phu rất nhanh đã tới, thay Điều Nguyệt băng bó vết thương, chẩn

mạch, "Tiểu thư không có việc gì, máu mũi đã ngừng lại, vết thương

trên trán bôi thuốc mỡ mấy ngày là có thể khỏi."

Điều Nguyệt kinh hoàng nói: "Đại phu, ta. Vết thương trên trán ta

có để lại vết sẹo không?"

Đại phu có chút khó khăn, "Tiểu thư vết thương trên trán có chút sâu, cái

này lão phu cũng không dám kết luận liệu sẽ có lưu lại vết sẹo hay không. Tiểu

thư nếu lo lắng có thể đi Hội Xuân Đường mua một bình ngọc cơ cao, thuốc cao này khôi phục vết thương rất tốt."

Đại phu rời đi, Thẩm Thiên Nguyên vội vã ra ngoài, Thẩm Hoán an ủi Điều Nguyệt vài câu cũng rời đi. Thẩm Mẫu Đơn ngồi đối diện Điều Nguyệt, sững sờ

nhìn vết thương trên trán ả, cảm thấy có chút đáng tiếc, vết thương này so với vết thương kiếp trước của nàng đỡ hơn nhiều lắm, kiếp trước khuê hữu ở sau lưng đẩy mình một cái, lông mày bên phải vừa vặn đập đầu vào hòn đá nhọn cạnh cửa, cũng bởi vì vậy lông mày bên phải của nàng lưu lại một vết sẹo xấu xí không thể tả, chỉ có thể để tóc mái trước trán che lại.

Kỷ thực chuyện này từ lúc nàng trọng sinh trở về vẫn chưa nhớ ra, thời gian trôi qua quá lâu, rất nhiều chuyện nàng có chút mơ hồ, không nhớ rõ việc này là do sáng sớm sờ lông mày nhìn trong gương hoàn toàn không thấy vết sẹo khác mới nhớ tới chuyện này, dù sao nguyên nhân Điều Nguyệt ở sau lưng đẩy nàng chính là nàng ghen ghét dung mạo của mình, chỉ là trải nghiệm này kém xa khi chết của nàng nhiều lắm, gặp quá nhiều sự việc so với chuyện này còn nghiêm

trọng hơn, vì lẽ đó cũng là dần dần đem vết sẹo trên trán quên mất.

Thẩm Mẫu Đơn cẩn thận hồi tưởng lại chuyện ngày đó, ngày đó nàng cập

kê, búi tóc đẹp đẽ, mặc vào xiêm y xinh đẹp, cùng đội Điều Nguyệt, sau đó dự định cùng với nàng đi gặp La Nam. Điều Nguyệt đến, trong mắt ả là hoảng sợ cùng kinh ngạc, sau đó lại nhìn trộm cây trâm của nàng, muốn xin nàng cây trâm. Sau đó nói là trong phòng buồn chán muốn đi ra ngoài một chút, thất thanh rít gào, sau lưng truyền đến tiếng xô đẩy, nàng té xuống. Sau đó mời đại phu, băng bó vết thương, vì che giấu vết thương nàng chải lại kiểu tóc thường ngày, che lại cái trán trơn bóng, rồi bôi thuốc cao vào vết thương, khó mà tin nổi nhất chính là nàng dĩ nhiên mang vết thương trên đầu theo Điều Nguyệt đi gặp La Nam.

Sau khi nhìn thấy La Nam, La Nam khen Điều Nguyệt cài cây trâm thật đẹp, lại quay đầu miễn cưỡng khen nàng vài câu, rõ ràng là hấn ta không kiên nhẫn với nàng như vậy, lúc trước nàng lại không hiểu. Thẩm Mẫu Đơn nghĩ tới

đấy nở nụ cười, lúc trước nàng quả thật là quá ngu.

Điều Nguyệt nghẹn ngào nuốt tiếng khóc cũng là lúc Thẩm Mẫu Đơn tỉnh táo trở lại, nàng lại nhìn chằm chằm vết thương trên trán Điều Nguyệt mấy lần, lúc này mới kêu Tư Cúc vào, thấp giọng ở bên tai nàng nói rồi vài câu gì đó, Tư Cúc liền đi ra cửa. Thẩm Mẫu Đơn an ủi Điều Nguyệt một lúc, sự an ủi của nàng khiến trong lòng Điều Nguyệt dễ chịu đi rất nhiều, mãi đến khi Thẩm Mẫu Đơn cảm thấy sắp tới thời điểm Tư Cúc về mới nói với Điều Nguyệt: "Nguyệt Nhi, vừa nãy đại phu nói muội nên đi Hội Xuân đường mua một bình ngọc cơ cao, muội mau đi đi, tỷ nghe nói ngọc cơ cao của Hội Xuân đường trị thương rất tốt, chắc dùng thuốc cao kia, vết thương của muội sẽ không lưu lại sẹo." (Thẩm tỷ à sao tỷ quảng cáo thuốc cao này giống như Dermatis ultra đang quảng cáo trên TV vậy)

"Mẫu Đơn, tỷ cùng đi với muội chứ." Điều Nguyệt lời kéo ống tay áo Thẩm Mẫu Đơn khẩn cầu.

Thẩm Mẫu Đơn khó xử nhìn Điều Nguyệt một chút, "Nguyệt Nhi, xin lỗi, dường như bệnh phong hàn của tỷ vẫn chưa khỏi hẳn, hiện tại đầu lại có chút đau, chỉ sợ là không thể bôi muội đi."

Điều Nguyệt bất đắc dĩ, cuối cùng đi ra cửa.

Rất nhanh, Tư Cúc đã quay về, cầm trong tay một bình nhỏ, nàng nhìn xung quanh thấy không có ai mới lên tiếng "Tiểu thư, tiểu thư Nguyệt Nhi về rồi sao? Bình ngọc cơ cao mua cho tiểu thư Nguyệt Nhi phải làm sao bây giờ?"

Thẩm Mẫu Đơn nói: "Giữ lại đi, sau này mình bị thương liền dùng. Đứng rồi, Tư Cúc, tỷ hiện tại rất muốn ăn bánh ngọt của cửa hàng Hồng Đậu phố Tây, bây giờ em đi mua một ít về đi, à còn giấy viết của A Hoán sắp hết rồi, em kêu Lục nhi đi mua đi."

Còn về phần Lão Bà Từ, chỉ sợ hiện tại cũng không biết đang ở nơi nào, cũng không cần phải bà ta đi.

Tư Cúc cùng Lục nhi rất nhanh ra cửa, Thẩm Mẫu Đơn nắm trong tay bình ngọc cơ cao, nở nụ cười quý d.

~~~~~

Diêu Nguyệt đi từ cửa sau Thảm gia đến thẳng đến Hồi Xuân đường, trong lòng nàng vừa vội vừa giận, làm sao cũng không nghĩ đến nhất thời ghen tỵ lại trộm gà không được lại mất nắm thóc. Đi nửa canh giờ rốt cục cũng tới Hồi Xuân đường, mua ngọc cơ cao xong trở về, nhưng không nghĩ mới từ Hồi Xuân đường đi ra, một bóng người thẳng tắp va vào nàng, né không kịp, ngọc cơ cao trong tay bị văng ra ngoài, rơi trên mặt đất cách đó không xa, bờ vai của nàng cũng bị va đến đau đớn.

Diêu Nguyệt nổi giận ùng ùng ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện là một người đội bó lạp, mặc quần áo vải thô, vóc người to khỏe, nàng không nhận được hét lên một tiếng, "Người va vào ta làm cái gì!"

"Xin lỗi." Người kia nói, âm thanh khàn khàn thô ráp, nói xong đi mấy bước đem ngọc cơ cao trên đất nhặt lên, cầm ngọc cơ cao trong tay đưa cho nàng, "Tiểu thư, tại hạ lỡ mạng, thực sự là xin lỗi."

Diêu Nguyệt trừng người này một chút, đưa tay tiếp nhận ngọc cơ cao người này đưa tới, nhìn người này mặc vải thô, nàng không nhận được nhủ này, nhìn bóng lưng người nọ rời đi, mơ hồ cảm thấy này có chút bóng lưng trắng kiện này xem ra có chút không khỏe.

Mãi đến tận người kia biến mất ở chỗ ngoặt, Diêu Nguyệt mới thu hồi ánh mắt, nắm chặt ngọc cơ cao trong tay đi về.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Thảm Mẫu Đơn trở về phòng gỡ mũ trên trên đầu xuống, cởi quần áo vải thô cùng đệm trên người được buộc bằng sợi dây đay ra, lộ ra dáng người mảnh khảnh cùng eo thon tinh tế, hơi gió lạnh làm nàng không nhận được nổi da gà, nàng đưa tay vuốt ve trên cánh tay, từ trên bình phong lấy xuống quần áo, mặc áo Chức Cẩm thêu chỉ bạc cùng váy Hải Đường Hồng vào, rồi ngồi trước gương đồng sửa sang lại tóc mai hơi có chút rối, lúc này mới nhìn về phía ngọc cơ cao trên bàn trang điểm nở nụ cười nhạt, trong lòng suy nghĩ, Nguyệt Nhi a, kiếp trước cô hại tôi, lần này tôi cũng sẽ cho cô nếm thử cảm giác này ra làm sao.

Đem ngọc cơ cao cất đi, ngoài cửa liền vang lên tiếng Tư Cúc "Tiểu thư, Hồng Đậu cao đã mua về rồi." Nói xong đã cầm Hồng Đậu cao đi vào, nhìn thấy Thảm Mẫu Đơn đang ngồi trong phòng, Tư Cúc đi tới phía bàn cầm Hồng Đậu cao trong tay mở ra "Tiểu thư, vẫn đang nóng, người mau nếm thử xem."

Thảm Mẫu Đơn cầm lên một khối Hồng Đậu cao cho vào trong miệng, thơm mềm ngọt, mùi vị rất tốt, nhìn Hồng Đậu cao trên bàn, Mẫu Đơn trầm tư, bây giờ trọng sinh một lần, giải trừ hôn ước với La Nam là chuyện sớm muộn, thế nhưng nên giải trừ làm sao để không bị tổn hại danh tiếng Thảm gia, A Hoán còn muốn nâng Hiếu Liêm (Theo Sen lục tìm trên baika từ này nghĩa là nho sinh được người bề trên tiến cử làm quan ấy à), tuyệt đối không thể liên lụy đến A Hoán. Mặt khác sau khi giải trừ hôn ước, địa vị ở Thảm gia cũng rất không ổn, đến lúc đó hôn phối của nàng tổ mẫu có quyền làm chủ, dù sao Thảm gia không có ở riêng, sau đó nàng nên làm gì để tự vệ? Còn có thu nhập của tam phòng rất là ít ỏi, dựa vào một mình cha nhất định là không được, ngày sau chỗ cần dùng tiền bạc còn có rất nhiều, nên làm gì để kiếm lời chút tiền bạc.

"Tiểu thư, người đã khỏi phong hàn rồi, có muốn đi tìm La đại gia không?" Tư Cúc biết tiểu thư rất thích La đại gia, nếu không phải nhiệm phong hàn thì tiểu thư cũng sẽ mỗi ngày đều sẽ đi gặp La đại gia một lần.

Dân phong ở đây rất cởi mở, nữ tử chưa kết hôn cũng có thể ra ngoài đi lại, cùng nam tử nói chuyện cũng không tính cái gì, càng không cần phải nói là hai người có hôn ước, vì lẽ đó trong mắt Tư Cúc Mẫu Đơn và La Nam mỗi ngày hẹn gặp nhau là chuyện rất bình thường.

Thảm Mẫu Đơn lắc lắc đầu "Không đi." Nàng bây giờ căn bản không tâm tư đi gặp La Nam, đợi nàng nghĩ ra một lý do từ hôn hợp lý lúc đó gặp lại nhau cũng không muộn.

Nhưng Thảm Mẫu Đơn không nghĩ đến chính là, nàng không đi gặp La Nam, La Nam nhưng lại tới gặp nàng, ước chừng qua buổi trưa Lục nhi đến thông báo, nói là La đại gia đến, Thảm Mẫu Đơn phát phát tay, "Không gặp, nói ta nhiễm phong hàn chưa khỏi, bảo hắn trở về đi." Nàng sợ bây giờ mình thấy hắn sẽ không kìm nén được phần nộ cùng thù hận trong lòng mà làm ra chuyện không cách nào cứu vãn được.

Tư Cúc kinh ngạc nhìn Thảm Mẫu Đơn, "Tiểu thư, người. . . ."

Thảm Mẫu Đơn cũng không giải thích gì, Lục nhi đang chuẩn bị đi ra ngoài thông báo một tiếng, ngoài cửa vang lên âm thanh hơi thiếu kiên nhẫn "Mẫu Đơn, nàng làm cái gì vậy? Ngay cả ta cũng không chịu gặp? Hay là sáng sớm nàng làm liên lụy đến Nguyệt Nhi khiến nàng ấy bị thương, vì thế lúc này mới không mặt mũi nào gặp người khác sao?"

Liên lụy khiến Nguyệt Nhi bị thương? Cho nên nói ngày hôm nay hai người này nên gặp mặt, sau đó Diêu Nguyệt đem toàn bộ nước bắn gột đến trên người nàng? Thảm Mẫu Đơn không nhận được cười, nguyên lai chuyện sáng sớm đôi thuốc cao nàng còn cảm thấy có chút áy náy, hiện tại thật đúng là một chút cảm giác hồ thẹn cũng theo câu nói này mà biến mất, Diêu Nguyệt a, đây thật là đáng đời cô.

Mặt Tư Cúc cùng Lục nhi đều lộ vẻ kinh ngạc, Tư Cúc sợ Thẩm Mầu Đơn nghe thấy thương tâm, nghiêng đầu nhỏ giọng lẩm bẩm một câu với Lục nhi "La đại gia nói cái gì vậy, Nguyệt Nhi tiểu thư rõ ràng là tự ngã, làm sao có thể trách đến trên đầu tiểu thư nhà chúng ta được. Ăn có thể ăn bậy nhưng nói không thể nói bậy được nha"

La Nam nói xong bước chân đã đi vào trong phòng, thời điểm nhìn thấy nữ tử diễm lệ ngồi giữa phòng bỗng nhiên liền ngẩn cả người, "Nàng là. . . . Mầu Đơn?" Hình dáng kia thật không ngờ sau khi Mầu Đơn chải tóc lên lộ ra cái trán trắng nõn trơn bóng no đủ sẽ đẹp như vậy. . . . . Diễm lệ, sáng rõ, khiến người ta không đành lòng dời mắt, La Nam cảm giác tim mình đập nhanh hơn rất nhiều nhịp, tất cả máu nóng toàn bộ hướng về đỉnh đầu, cơ thể hắn không nhận được khô nóng, về bức mình khi này cũng đổi thành nhu tình, "Mầu Đơn, nàng như vậy thật xinh đẹp."

Nhìn người trước mắt mặc một thân thanh y thêu chỉ vàng, có vẻ phong độ phiêu dật, trong đầu Thẩm Mầu Đơn lại xuất hiện hình ảnh chính mình nằm trong vũng máu nhưng trên mặt nam nhân này lại xuất hiện vẻ không kiên nhẫn cùng lạnh lùng, còn có A Hoán bị người chặt đứt hai chân ở trong ngõ hẻm âm u chết bị đông sống mà chết, nàng chỉ cảm thấy có một mùi máu tanh hướng cô hòng tuôn tới, gắt gao siết chặt nắm đấm lúc này mới dè xuống mùi máu tanh nơi cổ họng.

Niệm vài câu Tĩnh Tâm chú Thẩm Mầu Đơn mới dè xuống được sự phẫn nộ cùng thù hận trong lòng, trong lòng cũng bình tĩnh lại, nàng ngẩng đầu nhìn La Nam, "La. . . . . Đại ca, cảm ơn huynh đã khen ngợi."

La Nam hiểu ý nở nụ cười, quên mất chuyện hôm nay vì sao tới tìm nàng là để chất vấn chuyện nàng liên lụy Nguyệt Nhi bị thương, nhanh chân đi đến ngồi xuống cạnh Thẩm Mầu Đơn, "Mầu Đơn, nàng sao hôm nay lại nghĩ đến thay đổi kiểu tóc vậy?"

Tư Cúc ở một bên không nhận được nói "Đại gia, tiểu thư nhà ta giờ đã cập kê, vì đó mới búi tóc. Đúng rồi, đại gia, sáng ra là tiểu thư Nguyệt Nhi tự mình ngã, tiểu thư nhà ta đi phía trước, Nguyệt Nhi tiểu thư đi theo sau, cùng tiểu thư nhà ta không có nửa phần quan hệ, ngài vừa này nói tiểu thư nhà ta như vậy, tiểu thư nhà ta khẳng định là sẽ rất thương tâm."

Trên mặt La Nam thoáng qua một tia lúng túng, nhưng chỉ là thoáng qua, hắn nhìn Thẩm Mầu Đơn cười nói: "Mầu Đơn xin lỗi, là ta nghe lời Nguyệt Nhi nói mà trách nàng, ta không nên nghe một phía vừa này trách nhầm nàng." Mầu Đơn yêu hắn như thế, khẳng định sẽ không trách cứ hắn.

Thẩm Mầu Đơn a một tiếng, mảy liễu nhíu lại, "La đại ca, trời vừa sáng huynh liền thăm Nguyệt Nhi sao?"

Tư Cúc cùng Lục nhi bên cạnh nghe tiểu thư nói như thế mới phát giác ra chuyện này có chút không thoả đáng, La đại ca là chồng chưa cưới của tiểu thư, vì sao trước hết đến thăm không phải là tiểu thư, mà là Nguyệt Nhi tiểu thư? Hai người nghi hoặc nhìn về phía La Nam.

La Nam giật mình, hiển nhiên không ngờ tới Mầu Đơn mở miệng sẽ là nói câu này, vội vàng nghĩ ra một lý do gượng ép "Ta nghĩ mấy ngày nay nàng không đi tìm ta, nghĩ hôm nay nàng sẽ ở cùng Nguyệt Nhi, lúc này mới đi tìm Nguyệt Nhi muộn muộn." Hắn nói rồi đưa hai tay tới định nắm chặt tay Mầu Đơn đang đặt trên bàn, cũng không biết Mầu Đơn vô tình hay là cố ý, giờ tay lấy ly trà trên bàn nhấp một ngụm thời điểm La Nam giờ hai tay ra phút chốc thành vô huyệt, La Nam cũng không để ý, thu tay về "Mầu Đơn, nàng có thể tha thứ cho ta có được hay không?"

Thẩm Mầu Đơn không nói lời nào, gật đầu, bây giờ nàng không có chứng cứ chứng minh La Nam cùng Diêu Nguyệt ở cùng một chỗ, vì lẽ đó chỉ bằng coi như không biết gì để đôi câu nam nữ hai người qua lại một chỗ khăng khít hơn mới mau tìm được chứng cứ.

Quả nhiên, vẫn là Mầu Đơn trước đây, vẫn yêu mình hắn, câu hỏi hắn trước đi tìm Nguyệt Nhi chỉ sợ cũng là vô tâm đi.

Nghiêng đầu nhìn dung mạo diễm lệ của Mầu Đơn, trong lòng La Nam cảm khái, Mầu Đơn trở mã càng ngày càng xinh đẹp, mặc dù chỉ là tiểu thư chi thứ ba Thẩm gia, nhưng Thẩm gia ở lâm sông Hoài này cũng coi như là thế gia trăm năm, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo, cưới Thẩm Mầu Đơn dù sao cũng tốt hơn cưới Nguyệt Nhi rất nhiều. Nguyệt Nhi chỉ là con gái thương gia, gia sản bạc vạn, ngày sau chiếm được thân thể nàng, về sau nạp nàng làm thiếp thị là được.

Bây giờ nhìn dung mạo Mầu Đơn —— La Nam nhớ tới mấy nho sinh bằng hữu của hắn, nếu bọn họ thấy Mầu Đơn chắc chắn sẽ ước ao được như hắn, nữ

nhân từ nhỏ không phải là vật trang sức tùy thân của nam nhân, lấy ra để làm vật khoe khoang sao, sau này tự hội có thể mang theo Mầu Đơn cùng đi. Nghĩ tới đây, La Nam không khỏi nhìn Thẩm Mầu Đơn cười nói: "Mầu Đơn, ta cùng với mấy vị thân hữu sẽ đi ly giang, nàng có muốn đi cùng ta không?"

Thẩm Mầu Đơn nào có thể không biết La Nam nhắc tới chuyện gì, chợt nắm chặt quyền, qua nửa ngày mới nói: "La đại ca, ta bị phong hàn chưa khỏe, nếu là lại đi ly giang nhiều gió, chỉ sợ phong hàn sẽ lại nặng thêm, tiếc không thể bồi La đại ca được."

La Nam có chút tiếc nuối, nhìn đôi mắt đen láy, da trắng hơn tuyết của nàng, một nữ tử thanh lệ tuyệt sắc như vậy khiến trong lòng hắn ngứa ngáy khó chịu, nhưng có Tư Cúc đứng một bên, hắn cũng không tiện làm động tác khác thường gì trước đây hắn đối với Mầu Đơn không có hứng thú, đối với nàng từ trước tới nay vẫn luôn giả bộ là chính nhân quân tử quy củ, mặc thước bây giờ nhìn nữ tử này trở mã thật là xinh đẹp, quyến rũ câu đi tâm hắn, thật muốn ngay lập tức sẽ đem nàng đặt dưới thân ném thử tư vị của nàng.

Nói chuyện phiếm với Thẩm Mầu Đơn vài câu, nghĩ buổi tối còn muốn cùng

bạn tốt ly giang (du ngoạn sông nước ấy à), hắn đứng dậy cáo từ, lúc đi tựa hồ nghĩ đến cái gì đó gờ xuống ngọc bội mang theo bên người đưa cho Thẩm Mầu

Đơn, cười nói: "Mầu Đơn, hôm nay là ngày nàng cập kê, ngọc bội này vẫn đi theo ta mười mấy năm, nay đưa cho nàng làm lễ vật, hi vọng nàng thích."

Thẩm Mầu Đôn nghe hắn nói lời này cảm thấy buồn nôn vạn phần, sao có thể nhận lễ vật của hắn, liền từ chối. La Nam cố ý muốn đem ngọc bội kia đưa cho nàng, cuối cùng mạnh mẽ nhét vào trong tay nàng, nhanh chóng rời đi.

Thẩm Mầu Đôn vừa ý vuốt ngọc bội trong tay, lẩm bẩm nói: "Đều nói nam nhân yêu nhất vẫn là da thịt mỹ nhân, quả thực không sai. . . . ."

Tư Cúc tiến tới, cười nói: "Tiểu thư, ngài nói thẩm cái gì đó."

Thẩm Mầu Đôn ngẩng đầu kinh ngạc nhìn cây hoa quế trong viện "Không có gì." Cầm ngọc bội trong tay ném cho Tư Cúc, "Tìm miếng vải bọc lại đặt dưới đáy hòm đi." Chờ sau này tìm cơ hội bán đi là được rồi.

La Nam nói tới chuyện này làm cho Thẩm Mầu Đôn nhớ tới kiếp trước, nàng mang theo khuôn mặt bị thương theo Diêu Nguyệt cùng La Nam cùng đi ly giang, lên thuyền nàng sợ hãi, rụt rè lại bị say sóng nên nhận hết khi dễ của mấy vị bạn tốt của hắn, cũng làm cho La Nam không có chút mặt mũi, sau đó La Nam đối với nàng càng không có được sắc mặt tốt. Hơn nữa vì nàng rời nhà đi ly giang cùng La Nam, bỏ lỡ gia yến mỗi tháng một lần của Thẩm gia làm cho tổ mẫu càng thêm ghét nàng. Nghĩ đến gia yến, Thẩm Mầu Đôn bỗng nhiên nói: "Tư Cúc, giúp ta chải đầu đi, bỏ toàn toàn bộ tóc mái xuống."

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đôn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

"Tiểu thư, buổi tối là gia yến, người đã xinh đẹp như vậy rồi, cần gì phải hạ hết tóc mái xuống." Tư Cúc có chút không hiểu, tiểu thư xuất chúng như vậy, vì sao còn muốn đem tóc mái chải hết xuống.

Thẩm Mầu Đôn tự nhiên không thể nói cho Tư Cúc việc nàng muốn giải trừ hôn ước với La Nam, nếu để dung mạo như thế này xuất hiện trước mặt người nhà họ Thẩm, ngày sau bọn họ có thể vì lợi ích Thẩm gia đem nàng gả cho một người quyền quý làm thiếp, nàng không muốn vừa rời khỏi hang sói liền chui vào hang hổ, tự nhiên muốn có thời gian chuẩn bị trước.

Nếu như có thể ở riêng hẳn là không sao, nhưng Thẩm Mầu Đôn biết rằng mình không có khả năng ở riêng.

Thẩm Mầu Đôn kiên trì, Tư Cúc cũng chỉ được một lần nữa thay nàng chải tóc, chải xuống tất cả tóc mái che lại cái trán. Vì thế điểm lệ cũng chỉ còn lại một nửa. Tư Cúc nhìn thấy dung mạo tiểu thư, âm thầm lấy làm kỳ lạ, rõ ràng vẫn là cặp mắt kia, sống mũi thẳng tắp, môi anh đào đỏ thắm, nhưng khi che lại cái trán, dường như biến thành một người khác, ngược lại cũng không phải nói bình thường, tiểu thư vẫn xinh đẹp, chỉ là không còn cảm giác kinh diễm như trước.

Chải xong, cha cùng A Hoán cũng chưa về nhà, Thẩm Mầu Đôn cầm một quyển sách ngồi cạnh cửa sổ trên giường tríc xem, đợi đến giờ Thân, Thẩm Thiên Nguyên cùng Thẩm Hoán về nhà, Thẩm Mầu Đôn ra ngoài nghênh đón, vui vẻ cười nói: "Cha, A Hoán hai người đã về, con đi nấu nước trà, cha mau vào đi uống một chút, A Hoán tỷ đã chuẩn bị cho đệ một ít trà táo đỏ, đệ cũng uống một ít đi."

Ba người cười nói tiến vào phòng, hai người cũng đều chú ý tới Thẩm Mầu Đôn đã che trán lại, liền hỏi nguyên nhân, Mầu Đôn chỉ nói không quen thuộc, hai người cũng không nói gì. Trở về phòng, mới vừa uống ngụm trà, vị Vũ ma ma kia thường không thấy bóng dáng liền tiến đến, trước mặt ba người phúc phúc thân thân, "Tam lão gia, tứ tiểu thư, Cửu thiếu gia, lão thái thái cho nô tì tới thông báo một tiếng, gia yến sắp bắt đầu, Tam lão gia, tiểu thư cùng thiếu gia nếu là không có việc gì nên qua đó một chút."

Thẩm Mầu Đôn ở Thẩm gia đứng hàng thứ tư, Thẩm Hoán đứng hàng thứ chín.

Thẩm Thiên Nguyên nhìn Vũ má má cười ôn hòa "Đa tạ nương, ta cùng Mầu Đôn, Hoán Nhi sẽ qua bây giờ."

Vũ ma ma phúc phúc thân thân liền lui xuống.

Ba người lúc này mới đồng thời đi đến đại phòng Thẩm gia, chủ Thẩm gia là chi thứ nhất cũng là đại phòng, vì thế gia yến đều tổ chức tại đó.

Thẩm gia tổng cộng có ba phòng, đại phòng Thẩm Hồng Anh, đại phu nhân Lã thị, dưới gối có hai nam một nữ, Thẩm Oánh đứng thứ nhất, đã gả vào Nghiêm gia, Thẩm Khánh Đông đứng thứ hai, đã lấy vợ là Lý thị, Thẩm Khánh Năm đứng thứ bảy. Thẩm Hồng Anh còn có một thị thiếp là Phương di nương, dưới có một thứ nữ là Thẩm Nhan Dung, đứng thứ sáu.

Nhị phòng Thẩm Hồng Thụy, Nhị phu nhân Du thị, dưới có một nam hai nữ, Thẩm Phụng Hoa đứng thứ ba, Thẩm Phụng Lan đứng thứ năm, Thẩm Phụng Thần đứng thứ tám.

Tam phòng là Thẩm Thiên Nguyên, lấy vợ là Miêu thị, lúc sinh Thẩm Hoán khó sinh mà chết, Thẩm Mầu Đôn ở Thẩm gia đứng thứ tư, Thẩm Hoán đứng thứ chín, có thể nói người Thẩm gia mạch này thịnh vượng.

Nghĩ đến mẫu thân khó sinh mà chết, Thẩm Mầu Đôn trong lòng bị thương, thương tâm lúc mẫu thân rời đi, ngoại tổ phụ đã tỏ thái độ. Miêu gia là

thương gia, mẫu thân cũng chỉ là thứ nữ, có điều cha cùng mẫu thân rất yêu nhau, mẫu thân sau khi qua đời, Miêu gia lập tức phái người đem đồ cưới của mẫu thân lấy hết về, bởi vì chuyện này, tổ mẫu đối với cha càng thêm không thích, cũng càng xem thường tam phòng bọn họ. Nghĩ đến sau này muốn tìm lý do để lão thái thái yêu thích mình, Thẩm Mậu Đơn không nhịn được day trán.

Động tác này trùng hợp bị Thẩm Thiên Nguyên nhìn thấy, cười nói: "Mẫu Đơn thấy thế nào? Vẫn chưa khỏi phong hàn sao, đầu vẫn đau ư?"

Thẩm Mậu Đơn quay đầu lại cười nói: "Cha, con không sao."

Nói rồi đi tới ngoài sân đại phòng, lập tức có một nha đầu dẫn ba người đi vào, thời điểm đi vào người của Thẩm gia đã đến gần như đông đủ, ngồi đây trong đại sảnh, ...người ngồi trên ghế thượng vị là Thẩm lão thái thái cùng Thẩm lão thái gia, Thẩm lão thái thái nhìn thấy ba người, lông mày lập tức nhíu lại, "Giờ đã là giờ gì rồi, sao giờ mới tới? Muốn để cả nhà chờ các người sao."

Thẩm Mậu Đơn nghiêng đầu là có thể nhìn thấy trên mặt cha mang ý cười nhàn nhạt, ôn hòa hữu lễ, A Hoán tỏ ý không phục, Mậu Đơn cũng biết vì sao A Hoán không phục, bởi vì gia yến mỗi tháng đều do Vũ ma ma thông báo, mỗi lần thông báo bọn họ đều nhanh tới, lão thái thái lại oán giận bọn họ đến chậm. Bọn họ cũng sợ lão thái thái oán giận, có lần không cần Vũ ma ma thông báo đã đến sớm, lão thái thái lại trách bọn họ không có quy củ, người chưa thông báo đã vội vàng vàng chạy đến, còn ra thế thống gì. Nói chung, chính là cố ý muốn gây sự với bọn họ. Kỳ thực, Thẩm Mậu Đơn cũng hiểu tâm tư lão thái thái, dù sao cha không phải từ trong bụng lão thái thái đi ra.

Thẩm lão thái gia cảm thấy ông đối xử không tốt khiến con thứ từ nhỏ đã thua thiệt nhiều, bởi vậy lão thái thái vừa mở miệng làm khó dễ, Lão Thái Gia ngay lập tức đã tới giải vây "Được rồi, được rồi, nếu không phải Vũ ma ma thông báo muộn, bọn họ làm sao dám tới chậm —— các người đều mau mau ngồi xuống đi." Sau một câu nói là đứng Thẩm Thiên Nguyên bọn họ mở miệng nói.

Thẩm lão thái thái không thể không cho Lão Thái Gia mặt mũi nên không nói thêm gì nữa.

Gia yến là chia làm hai bàn, trưởng bối một bàn, còn lại là hậu bối, Thẩm Mậu Đơn này bối phận tổng cộng có mười người, giờ khắc này đang ngồi một vòng vây quanh bàn.

Nói đến, Thẩm gia ngoại trừ lão thái thái không ưa tam phòng bọn họ, người đại phòng cùng nhị phòng đối với bọn họ cũng không có địch ý, chỉ có thể coi là lạnh nhạt, chủ yếu vẫn là bởi vì nguyên nhân tính tình Thẩm Thiên Nguyên hiền lành cho nên người phòng lớn cùng chỉ thứ hai cảm thấy ông không có chút uy hiếp, cho nên mọi người xung quanh đối với nàng cùng A Hoán cũng không có địch ý.

Ngày thường gia yến chỉ có chín người, đại tiểu thư xuất giá Thẩm Oánh rất ít khi trở về, nhưng hôm nay lại trở về, chỉ là —— Thẩm Mậu Đơn ngẩng đầu nhìn Thẩm Oánh một chút, sắc mặt nàng vô cùng tiêu tụy, mắt thâm quầng, hiển nhiên là mấy ngày nay không được nghỉ ngơi tốt.

Tam tiểu thư chỉ thứ hai Thẩm Phương Hoa nhìn Thẩm Oánh, "Đại tỷ, tỷ không sao chứ? Tỷ nhìn rất là tiêu tụy, có chuyện gì phiền lòng sao?"

Thẩm Oánh cười cười lắc đầu, "Tỷ không sao, chỉ là gần đây trong cửa hàng có một số việc nên hơi bận, vì thế mới mệt mỏi một chút, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe thôi."

Thẩm Mậu Đơn ngẩng đầu nhìn nàng một chút, không nói gì, lẳng lặng nhìn món ăn trước mặt.

Thẩm gia tiểu thư, ngoại trừ đại tiểu thư đã xuất giá Thẩm Oánh, trong nhà chỉ còn lại Tam tiểu thư Thẩm Phương Hoa, tứ tiểu thư Thẩm Mậu Đơn, ngũ tiểu thư Thẩm Phương Lan, lục tiểu thư Thẩm Nhan Dung.

Ngũ tiểu thư Thẩm Phương Lan cùng nhị thiếu gia Thẩm Khánh Đông cùng vợ Lý thị cũng khuyên Thẩm Oánh nghỉ ngơi thật tốt, chỉ có Thẩm Mậu Đơn lục tiểu thư Thẩm Nhan Dung đại phòng không có tiếp lời, Thẩm Nhan Dung là bởi vì được Phương di nương nuôi dưỡng quá tốt nên cao ngạo, không coi ai ra gì, ngày thường cũng không chủ động tìm mấy chị em nói chuyện, Thẩm Mậu Đơn không nói lời nào là bởi vì nàng biết Thẩm Oánh tại sao lại tiêu tụy như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7

Mấy tiểu thư người vợ cũng không biết chuyện Thẩm Oánh, chỉ biết nguyên nhân là do nàng thực sự vì chuyện cửa hàng nên quá mức mệt mỏi, khuyên bảo một hồi lâu liền tán gẫu sang chuyện khác. Một bữa cơm, Thẩm Mậu Đơn cũng không nói bao nhiêu câu, đợi sau bữa cơm, người một nhà ngồi ở trong sảnh nói chuyện, căn bản đều là lão thái thái nói, mọi người lắng nghe, lão thái thái đối với người đại phòng cùng nhị phòng đều là vẻ mặt ôn hòa, từ đầu đến cuối đều không để ý tới tam phòng. Thẩm Mậu Đơn không đáng kể, ngồi bên cạnh A Hoán nghe lão thái thái chậm rãi âm thanh, Thẩm Thiên Nguyên mỉm cười nhìn lão thái thái.

Thẩm Mậu Đơn một bên nghe lời của lão thái thái, một bên hồi tưởng đến tình hình Thẩm gia bây giờ, đại bá Thẩm Hồng Anh hôm nay là làm sông Hoài khiến sử (quan chép sử hay gọi là sử quan ấy à) chức quan không cao, cũng rất thanh nhàn, bổng lộc tự nhiên cũng không cao. Thẩm gia ở làm sông Hoài có không ít cửa hàng cùng trang viên, bây giờ những cửa hàng cùng trang viên này đều ở trong tay lão thái thái cùng Lão Thái Gia, trong tay đại phu

nhân Lã thị, Nhị phu nhân Du thị cũng đều có một ít cửa hàng trang viên cùng điền sản trong tay, về phần tam phòng bọn họ, không có bất cứ thứ gì, chỉ có toà nhà nhỏ ở Thẩm gia, chi phí sinh hoạt trong nhà cũng là do cha kiếm lời từ bên ngoài. Bất quá tam phòng bọn họ cũng không có dị nghị gì, những thứ này vốn không thuộc về bọn họ. Bây giờ chuyện Thẩm Mầu Đon lo lắng là, đại bá Thẩm Hồng Anh căn bản không thỏa mãn với chức quan bây giờ, luôn ham muốn trèo lên trên, cũng bởi vì thế, cuối cùng liên lụy mấy chục người Thẩm gia từ trên xuống dưới, cuối cùng cha cũng bị liên lụy theo. . . . . Người có tham vọng lớn vốn là chuyện không sai, chỉ trách đứng sai chỗ.

Thẩm Mầu Đon hồi tưởng lại chuyện xảy ra ở đời trước khi nàng chết, nàng chết rồi, A Hoán chạy đi chết vắn La Nam, sau khi bị chặt đứt hai chân trong ngõ hẻm bị đông chết, từ đó cha trong một đêm đầu bạc trắng, thất bại hoàn toàn, khi đó nàng chỉ có thể bồi ở bên người cha nhưng không thể làm được chuyện gì, tựa như lúc nàng trở mặt nhìn A Hoán dần dần chết đi trong ngõ nhỏ lạnh lẽo ấy, cũng chỉ có thể bất lực. Nàng khi đó cả ngày phiêu du bên cạnh cha, chuyện gì bên ngoài cũng không rõ, mãi đến ngày, rất nhiều quan binh xông vào nhà, đem mấy chục người Thẩm gia từ trên xuống dưới toàn bộ bắt đi, bao gồm cả cha. Quan binh nói người nhà họ Thẩm phạm tội, toàn bộ đầy đi biên cương. Lập tức đem toàn bộ người nhà họ Thẩm giải vào đại lao, nàng cư nhiên cũng đi theo, rồi từ trong miệng đại bá biết được Thẩm gia bọn họ không có phạm tội, mà là Yên vương kế vị, (Nam chính là đây) muốn chặt đứt toàn bộ vây cánh của Tuyên đế. Khi đó Thẩm Mầu Đon tuy rằng một mực Thẩm trách bồi hồi, đối với chuyện bên ngoài cũng biết đôi chút. . . . . Nàng gả vào La phủ là lúc, thái tử Vệ Tuyên kế vị trở thành Tuyên đế, nhưng không nghĩ rằng Tuyên đế ngu ngốc, làm cho dân chúng lầm than, Yên vương thấy thế liền mưu phản, sau đó là chiến tranh liên miên, đến khi nàng chết đi, Yên Vương thắng Lợi, thuận lợi kế vị, sau khi tuyên đế diệt vong vây cánh tự nhiên cũng bị tiêu diệt sạch sẽ, lúc trước đại bá chọn tuyên đế, lúc ấy mới liên lụy toàn gia Thẩm gia.

Nàng nhớ tới lúc trước thời điểm phiêu du trong đại lao, lão thái thái chỉ tiếc mài sắt không thành nói: "Lão đại, con làm sao hồ đồ như vậy, Tuyên đế ngu ngốc, dân tâm chắc chắn sẽ mất, Yên vương kế vị chính là thuận theo ý dân, con. . . . Con hồ đồ gì vậy, vì sao phải cùng lần lộn vào, nếu bây giờ vắn làm khiến sừ, bây giờ Thẩm gia chúng ta cũng sẽ không gặp phải đại họa này"

Thẩm Hồng Anh ôm đầu gối vào một góc trong phòng giam, thanh âm khàn khàn, "Nương, con bất quá là muốn trèo cao, một khiến sừ nhỏ nhỏ như con, làm sao có thể trèo cao đến vậy, ban đầu con nghĩ nếu theo tuyên đế, nếu tuyên đế đạt được thắng lợi, Thẩm gia chính là hưởng vinh hoa phú quý cùng quyền thế bất tận, lại nói, Tuyên đế mới thật sự là Thiên tử danh chính ngôn thuận."

Lão thái thái mắng: "Con thực sự vắn hồ đồ, Yên vương thì làm sao? Yên vương cũng là họ Vệ, cùng là hoàng tử, so với Tuyên đế ngu ngốc kia, Yên vương trái lại càng biết dùng nhân tâm, Con. . . . Con làm sao có thể nghĩ ra một lựa chọn như thế !"

Ngày hôm sau, người nhà họ Thẩm toàn bộ bị đầy đi biên cương, thân thể cha từ khi nàng cùng A Hoán chết không còn sức chống đỡ càng thêm suy yếu, làm sao có thể trải qua nỗi khổ lận lộn đường xa này, cuối cùng chết trên đường, thậm chí ngay cả thi thể cũng không được bảo toàn, rơi vào cảnh vứt bên vệ đường bị chó hoang tha đi.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Thẩm Mầu Đon tối sầm, nàng bây giờ cũng có thể đoán ra vì sao đại bá bất quá chỉ là khiến sừ nhỏ nhỏ, cuối cùng kết cục nhưng lại thể thảm như vậy, liên lụy toàn gia, nguyên nhân bất quá là bởi vì lâm sông Hoài là đất phong của Yên vương, trên đất phong của chính mình mà quan lại lại giúp đỡ Tuyên đế ngu ngốc kia, yên vương nhất định là sẽ không tha thứ.

Nghĩ đến yên vương kế vị, sau khi Đại Lực cải cách, nước giàu binh mạnh, dân phong vật phú, Thẩm Mầu Đon không khỏi thở dài, việc này cũng không thể trách trên đầu Yên vương dù sao cũng là đại bá chọn sai, hơn nữa Yên vương là thật tâm là vì dân. Bất quá bây giờ Tuyên đế vẫn chưa có kế vị, vẫn là thái tử, Yên vương vẫn vẫn là Yên vương, đại bá bây giờ nên cũng chưa làm ra lựa chọn như vậy, đại bá lúc trước lựa chọn như vậy hẳn là vì sau này thái tử thuận lợi kế vị, mà bây giờ thời gian thái tử kế vị còn có một năm rưỡi, cũng không biết đến lúc đó có thể khuyên bảo đại bá hay không.

Thẩm Mầu Đon một mực nghĩ đến. chuyện xưa, không ngờ lão thái thái đột nhiên nói, "Ta vừa sai nha hoàn đặt một chiếc thuyền bên ly sông Lâm, vừa vận đại nha đầu cũng trở về thăm nhà, chỉ bằng bây giờ các con ra ngoài du ngoạn một chút, đừng có suốt ngày ở nhà. . . . ." Lão thái thái nói rồi nhìn Thẩm Mầu Đon cùng Thẩm Hoán một chút, " Cả ba người cũng đi đi, ta cùng lão đại lão nhị sẽ không đi tham gia nào nhiệt."

Tự nhiên không có người có phản đối, buổi tối náo nhiệt như vậy, mọi người cũng đều không muốn ở trong nhà, chỉ có điều Thẩm Mầu Đon đối với ly giang lại chẳng có hứng thú, quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt Thẩm Hoán tràn đầy mong mỏi, háo hức Thẩm Mầu Đon cũng chỉ có thể cùng đi với Thẩm Hoán, Thẩm Thiên Nguyên ở phía sau dặn, "Mầu Đon, chăm sóc A Hoán cho tốt."

Thẩm Mầu Đon quay đầu lại cười nói: "Cha, con hiểu."

Một nhóm mười người, nha hoàn cùng gã sai vặt không có đi theo, chỉ chuẩn bị hai chiếc xe ngựa, nữ quyền ngồi một chiếc xe, nam nhân chiếc còn lại, hai chiếc xe ngựa một trước một sau đi tới ly giang. Dọc đường đi, Thẩm Oánh cũng không nói nhiều, cũng không hứng thú, mấy tiểu thư liú ríu cười nói, xem ra đối với lần ly giang này rất là vui mừng. Thẩm Mầu Đon ngẩng đầu nhìn Thẩm Oánh đối diện, sau đó lại yên lặng cụp mắt.

Lâm sông Hoài bất quá là cũng là một huyện lớn, người sống ở đây cũng không ít hơn một châu, chủ yếu cũng là bởi vì sông Trường Giang chảy qua lâm sông Hoài, hơn nữa lâm sông Hoài phong cảnh tú lệ, khí hậu thích hợp.

Ly giang toàn bộ dài hai ngàn năm trăm km, mở đầu Kim Lăng, chưa đến Thường Châu, qua hơn hai mươi châu quận huyện. Ban đêm mùa hè, ly giang thường sáng rực rỡ, tất cả mặt sông đều là thuyền hoa đăng, không ít lão gia phu nhân, thiếu gia tiểu thư nhỏ sinh đều thích ở trên thuyền ngâm thơ đối câu, ngắm nhìn phong cảnh, thưởng thức rượu ngon.

Đội nhóm tiểu thư thiếu gia Thẩm gia đi tới bờ sông, trên sông đã đèn đuốc sáng rực, vài vị cô nương ở trên xe tò vể hưng phấn, đợi đến khi tất cả đều xuống xe, nhị nãi nãi Lý thị dặn hai người chăn ngựa đến đón đứng giờ, Thẩm Hoán cũng đi tới phía Thẩm Mầu Đon.

Nhị phu nhân Lý thị dẫn mọi người đi đến một chiếc thuyền phía bờ sông, tất cả đều lần lượt lên thuyền, Thẩm Mầu Đon tìm vị trí ngồi xuống, Thẩm Hoán lần đầu tiên lên thuyền, có vẻ hưng phấn, nằm nhoài mạn thuyền trên chum quanh quên, nhị gia Thẩm Khánh Đông, Thất thiếu gia Thẩm Khánh Năm, Bát thiếu gia Thẩm Phương Thần cũng không muốn ngồi trong khoang thuyền, đều ở bên ngoài thổi tiêu, uống chút rượu, tình cờ làm trên một bài

thơ, Thẩm Hoán cũng tham dự.

Mấy tiểu thư ở trong khoang thuyền cười nói, một hồi liền cảm thấy buồn chán, Ngũ tiểu thư Thẩm Phương Lan cười nói: "Trong khoang thuyền này có chút oi bức, chúng ta đi ra ngoài hóng gió một chút, xem các đại ca, đệ đệ làm thơ ra sao?"

Tam tiểu thư Thẩm Phương Hoa cười nói: "Tự nhiên là vô cùng tốt."

Thẩm Mầu Đơn cũng đáp một tiếng được, Thẩm Nhan Dung không nói lời nào, xem ra cũng không muốn ngồi chờ ở trong khoang thuyền, chỉ có Thẩm Oánh sắc mặt còn rất tiêu tụy, ngồi tựa trên ghế mây không muốn đứng dậy, "Tam muội muội, Ngũ muội muội, các người đi chơi đi, ta sẽ không đi ra ngoài."

Hai tiểu thư nhìn thấy nàng thật sự là không thoải mái, cũng không cưỡng cầu, cho nàng nghỉ ngơi thật tốt, mấy người khác lục tục ra khoang tàu.

Trong khoang thuyền rất nhanh chỉ còn lại một mình Thẩm Oánh, nàng lẳng lặng từ trên cửa ngóng về nơi đèn đuốc sáng choang xa xăm kia, trong lòng cảm thấy thê lương, nghĩ tới chuyện trong nhà không nhìn được đồ mắt, nghe tiếng đệ đệ muội muội cười vui vẻ bên ngoài, lại cố gắng đem toàn bộ nước mắt nuốt xuống.

Một người ở trong khoang tàu cảm giác thực sự không dễ chịu, có người nói chuyện có thể tốt hơn một chút, Thẩm Oánh không thể kiên trì được nữa, kéo thân thể mệt mỏi đứng dậy đi về bên ngoài, bên tai là tiếng Ngũ muội Phương Lan cười vui vẻ. Nghe thấy tiếng cười của em họ, Thẩm Oánh cũng cười, trong mấy muội muội, tính tình Phương Lan hoạt bát, nghe thấy tiếng cười của nàng trong lòng nàng cũng cảm thấy tốt hơn nhiều.

Thẩm Phương Lan cũng nhìn thấy Thẩm Oánh từ khoang tàu đi ra, lập tức vẫy vẫy tay, vui vẻ nói: "Đại tỷ, tỷ mau tới đây nhìn xem, chiếc thuyền kia thật là tốt, có thể nghe thấy tiếng người hát khúc thời tiêu. . . . ."

Thẩm Oánh cười híp mắt tiêu sái, nhìn về vị trí ngón tay Phương Lan chỉ, cười nói: "Quả thật là đẹp." Ban đêm từng chiếc từng chiếc thuyền, đèn đuốc sáng trưng, xa xa một chiếc thuyền trên không biết làm cái gì, ánh đèn hiện lên đủ mọi màu sắc sặc sỡ, rất là đẹp đẽ.

Chiếc thuyền kia ngày càng tới gần, người nhà họ Thẩm nhìn thấy một đôi nam nữ tựa sát vào nhau trên mũi thuyền, nữ tử đang ngâm nga Tiểu Khúc, nam tử vì nàng thổi tiêu đệm nhạc.

Thẩm Mầu Đơn nhìn một đôi nam nữ cách mũi tàu không xa, ngần ra, lại quay đầu nhìn về phía Thẩm Oánh, đáy lòng thở dài. Thuyền tới gần, người nhà họ Thẩm cũng nhìn rõ ràng một nam một nữ kia trên mũi tàu kia, Thẩm Mầu Đơn nghe thấy tiếng Thẩm Phương Hoa, Thẩm Phương Lan hít thở mạnh, còn có Thẩm Nhan Dung chỉ hừ lạnh một tiếng.

Một nam một nữ đối diện mũi thuyền kia người nhà họ Thẩm đều biết, nam nhân là phu quân Thẩm Oánh, nhị gia Nghiêm gia Nghiêm Nhân Tu, nữ tử là khuê nữ tốt của Thẩm Oánh: Đặng Nghiên Thu, hai người bây giờ như keo sơn rúc vào nhau. Thẩm Oánh cũng nhìn thấy tình cảnh này, về kiên cường ngoài cũng không chống cự nổi nữa nổi nữa, nước mắt tí tách rơi xuống.

"Đại. . . . Đại tỷ, chuyện gì thế này?" Thẩm Phương Lan kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Thẩm Oánh, phát hiện mặt nàng đầy nước mắt rất cục ý thức được chuyện gì xảy ra, không tiếp tục hỏi nữa, quay đầu hung tợn nhìn về phía đôi nam nữ đứng trên mũi thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Nghiêm gia cùng Thẩm gia xem như là môn đăng hộ đối, Nghiêm Nhân Tu là nhị gia con vợ cả Thẩm gia, ba năm trước cưới Thẩm Oánh, hai người ban

đầu là lưỡng tình tương duyệt tình nguyện kết làm vợ chồng, Nghiêm Nhân Tu lúc chưa thành hôn không có một phòng thiếp thất nào, sau khi kết hôn lại chưa từng cưới vợ bé, đối xử với Thẩm Oánh cũng rất tốt lúc Thẩm Mầu Đơn gặp hai vợ chồng họ, khi đó Nghiêm Nhân Tu cũng thật sự yêu Thẩm Oánh, chỉ là bây giờ —— nhìn đôi nam nữ trên thuyền, Thẩm Mầu Đơn không nhìn được nở nụ cười trào phúng.

"Nghiêm Nhân Tu, người. . . . người như người xứng đáng Đại tỷ của ta sao!" Thẩm Phương Lan nhìn đôi nam nữ trên mũi tàu đối diện, giận không có chỗ phát tiết, không nhìn được nhìn về phía đối diện kêu lên. Người nhà họ Thẩm đều rất phẫn nộ, vốn nam nhân tam thê tứ thiếp cũng là chuyện bình thường, nhưng nam nhân cùng tỷ muội tốt của vợ gian dâm với nhau, khiến người ta càng thêm khinh bỉ xem thường.

Thẩm Nhan Dung đứng bên cạnh hừ lạnh một tiếng, "Xưa nay bạc hạnh nam nhi bối, nhiều phụ giai nhân ý." ý là nam nhân xưa nay phụ bạc, phụ lòng ý giai nhân

Người nhà họ Thẩm không nói gì, nhưng đều phóng ánh mắt lạnh lẽo nhìn Nghiêm Nhân Tu cùng Đặng Nghiên Thu. Hai người lúc này mới chú ý tới người nhà họ Thẩm, đều cả kinh.

Thẩm Oánh nước mắt như mưa, nhớ tới mấy ngày trước ở Nghiêm gia phát hiện ra gian tình của hai người, hai người rốt cục cũng thừa nhận, nàng còn

nhớ tới lời nói của Nghiêm Nhân Tu lúc đó "Oánh nhi, xin lỗi, ta cùng với Nghiên Thu đều là tình nguyện, hơn nữa. . . . . Nghiên Thu mang thai con của ta, Oánh nhi thật xin lỗi, ta. . . . . Ta nghĩ sẽ cưới Nghiên Thu làm bình thê." Khi đó nàng nghe xong lời này, sắc mặt trắng bệch. Đúng vậy, nàng không thể sinh con cho Nghiêm gia, Nghiêm gia không hưu nàng đã là quá tốt. Nghĩ tới đây, sắc mặt Thẩm Oánh tái nhợt đi mấy phần.

Nghiêm Nhân Tu đứng trên thuyền, người cũng như tên, nhìn rất tao nhã, thân hình thon dài, Đặng Nghiên Thu tựa vào lồng ngực hắn càng toát lên vẻ kiều mị sinh động, đúng là một đôi bích nhân.

Nghiêm Nhân Tu không nghĩ tới tại chỗ này lại tình cờ gặp Thẩm Oánh, trong lòng hắn cảm thấy có chút hồ thẹn, dù sao đây dựa vào Nghiên Thu đã là không phải với Thẩm Oánh, nhưng. . . . . Oánh nhi không thể mang thai, tất cả chỉ vì một lần hắn say rượu tình mê ý loạn lên giường cùng Nghiên Thu, một lần thành quen sau đó lại lên giường với Nghiên Thu nhiều lần, Nghiên Thu ở trên giường rất nhiệt tình phóng đảng, hoàn toàn khác Thẩm Oánh e lệ, rụt rè, gò bó, hắn ngược lại thích Nghiên Thu, huống chi Nghiên Thu mấy ngày trước đây còn báo với hắn nàng mang thai, mẫu thân khỏi nói rất cao hứng, bây giờ cũng chỉ có thể đem Nghiên Thu cưới vào cửa. Nhìn Thẩm Oánh trước mặt khóc đến thương tâm, Nghiêm Nhân Tu thở dài, mở miệng nói: "Oánh nhi, xin lỗi, không nghĩ hôm nay nàng lại đi du sông. . . . ."

Thẩm Phương Lan không đợi hắn nói xong, hung dữ trừng Đặng Nghiên Thu trong ngực hắn, giận nói: "Nghiêm Nhân Tu, ngươi đến đây có ý gì, chẳng lẽ muốn nhục mạ Đại tỷ của ta sao?"

Nghiêm Nhân Tu há hốc miệng, còn chưa nói gì, Thẩm Oánh đã kéo tay

Thẩm Phương Lan, thê lương nói: "Ngũ muội, đừng nói nữa, đều là lỗi của tỷ, là tỷ không thể sinh con cho Nghiêm gia một đứa bé, không thể để phụ quân không có hương hỏa về sau được. . . . . " Thanh âm nàng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng chìm dần, người không thể kiên trì được nữa, lão đảo trở về khoang tàu, một câu cũng không nói.

Thẩm Phương Hoa, Thẩm Phương Lan Lý thị nhìn bóng lưng lão đảo của Thẩm Oánh hơi do dự rồi cũng đi vào theo, Thẩm Nhan Dung cũng nhắc chân đi vào. Thẩm Mẫu Đơn đứng ở mũi tàu nhìn chằm chằm hai người đối diện, nàng nhớ thời điểm phiêu du bồng bềnh từng nghe qua một câu nói, thê không bằng thiếp, thiếp không bằng lén. La Nam cũng như vậy, Nghiêm Nhân Tu cũng là như thế, trong lòng mát mát, nam nhân đều là như thế sao? Có điều —— nàng nhìn

chằm chằm cái bụng to ra của Đặng Nghiên Thu nở nụ cười nhạt.

Nghiêm Nhân Tu cũng không muốn tiếp tục đứng ở đây bị người ta liếc mắt xem thường, chấp tay bái biệt Thẩm Khánh Đông, "Khánh Đông, huynh trước hết đi trước, sáng sớm ngày mai huynh sẽ đi Thẩm phủ đón Oánh nhi hồi phủ."

Thẩm Khánh Đông lạnh lùng nhìn Nghiêm Nhân Tu, nửa ngày mới nói một câu: "Cút đi."

Chờ thuyền đối diện rồi đi, Thẩm Phương Hoa, Thẩm Phương Lan, Lý thị cùng Thẩm Nhan Dung cũng đi ra, sắc mặt sa sầm, Thẩm Khánh Đông

quay đầu lại hỏi: "Đại tỷ thế nào rồi?"

Thẩm Phương Hoa lắc lắc đầu, "Đại tỷ khóc không dứt rất thương tâm, bảo chúng ta đi ra, nàng cần tĩnh tâm suy nghĩ."

Thẩm Khánh Đông không nói gì, trong lòng người nhà họ Thẩm đều có chút ảo não đứng đầu thuyền nhìn chằm chằm xa xa. Thẩm Mẫu Đơn đứng một hồi liền đứng dậy vào trong khoang thuyền, Thẩm Phương Hoa há hốc, rốt cục vẫn không nói gì.

Thẩm Mẫu Đơn tiến vào khoang tàu, Thẩm Oánh đang cuộn người trên

ghế mây, vùi đầu trong gối, Thẩm Mẫu Đơn không nghe thấy âm

thanh, chỉ nhìn thấy bả vai nàng run rẩy biết nàng vẫn đang khóc.

"Đại tỷ, tỷ sau này dự định làm sao?" Thẩm Mẫu Đơn ở bên cạnh ngồi

xuống, mở miệng hỏi.

Thẩm Oánh ngẩng đầu, phát hiện là Tứ muội thiện tâm nhất trong nhóm tỷ muội, nàng chậm rãi lắc lắc đầu, khàn giọng nói, "Tỷ cũng không biết, Tứ muội, tỷ hiện tại chỉ muốn ở một mình. . . . ."

Mẫu Đơn không có nghe theo lời Thẩm Oánh mà rời đi, mà lẳng lặng nhìn nàng, đời trước kết cục của đại tỷ cũng rất là thê thảm không kém gì nàng, Nghiêm Nhân Tu cưới Đặng Nghiên Thu làm bình thê vào cửa, đại tỷ liền vẫn suy sụp, sau đó thân thể càng ngày càng kém, không bao lâu ngày đại tỷ chết đi, cùng ngày đó Đặng Nghiên Thu thuận lợi trở thành chính thê, sinh hài tử thuận lợi trở thành con trai trưởng.

Khi đó nàng quá đau lòng chuyện A Hoán, cũng không hoài nghi gì, bây giờ nhớ lại thực sự là khả nghi vô cùng, thân thể đại tỷ vẫn rất tốt, hơn nữa cũng không phải chuyện gì quá nghiêm trọng gây ra tâm bệnh, chuyện bị bệnh bỏ mình xác thực có chút kỳ lạ.

Hơn nữa Thẩm Mẫu Đơn hoài nghi chính là, cái thai trong bụng Đặng Nghiên Thu rốt cuộc là của ai, nàng nhớ từng nghe đại tỷ nói, Đặng Nghiên Thu đã có chồng chưa cưới, chỉ có điều nhà chồng chưa cưới đặc tội người quyền thế, trong một đêm bị ép rời khỏi lâm sông Hoài, cũng giải trừ hôn ước với Đặng Nghiên Thu, sau đó Đặng Nghiên Thu cùng Nghiêm Nhân Tu ở cùng một chỗ. Làm cho nàng khả nghi chính là, kiếp trước con Đặng Nghiên Thu

cũng không phải đủ tháng sanh ra, mà là trước hai tháng, bên ngoài nói là ngã động thai khí.

Nhưng, Nghiêm Nhân Tu chỉ có một đứa bé này, sau khi Thẩm Oánh qua đời, mấy nha hoàn thông phòng hoặc là thiếp thất mới nạp, trừ Đặng Nghiên Thu ra không có một người nào mang thai.

Thẩm Mầu Đơn suy nghĩ một chút nói "Đại tỷ, tỷ gả vào Nghiêm gia ba năm chưa mang thai, Đại bá mẫu có thể mời đại phu thăm bệnh cho tỷ mà?"

Thẩm Oánh đỏ mặt, nghe thấy lời này trong lòng khó chịu nhưng vẫn gật đầu một cái, "Mẫu thân mời đại phu rồi, đại phu thân thể tỷ cũng không quá lo ngại. Không thể mang thai, có lẽ là thời cơ chưa tới đi."

Thẩm Mầu Đơn lại hỏi, "Đại tỷ, vậy mấy thiếp thất trong nhà một năm nay vẫn tiếp tục uống thuốc tránh thai? Nên mới không mang thai sao?"

"Không có." Thẩm Oánh chậm rãi lắc đầu, "Gả vào Nghiêm gia ba năm, năm thứ nhất không mang thai, mẹ chồng liền làm chủ cho mấy thiếp thất ngừng uống thuốc tránh thai. . . ." Thẩm Oánh không phải kẻ ngốc, nghe thấy Thẩm Mầu Đơn hỏi như vậy, lại một hồi tưởng lại ba năm nay nàng cùng mấy thiếp thất đều không mang thai, kinh ngạc trong lòng vạn phần, cũng đã hiểu ý tứ của Tứ muội, khiếp sợ nhìn Thẩm Mầu Đơn, "Tứ. . . . Muội muội, muội. . . . Ý của muội là. . . ." Ở trong mắt nàng phu quân chính là trời, nàng chưa từng hoài nghi mình không thể mang thai, là bởi vì liên quan tới phu quân, nhưng, Đặng Nghiên Thu không phải mang thai sao? Vậy hẳn là không phải phu quân có vấn đề chứ? Nghi vấn trong lòng nàng càng dâng cao.

Thẩm Mầu Đơn cười cợt "Ai có thể bảo đảm đứa bé kia thực sự là nhị gia Nghiêm gia? Đại tỷ chỉ cần trở lại xin mời đại phu cho bắt mạch cho nhị gia liền biết đứa nhỏ này rốt cuộc có phải là nghiêm nhị gia hay không. Nếu như. . . . Thực sự là của nhị gia, để tất cả mọi người tin tưởng cái bụng nàng ta mang không phải nhị gia đó là." Đối với anh rể mà xưng hô như thế, nàng không có đặt ở anh rể Nghiêm Nhân Tu này ở trong lòng.

Thẩm Oánh sững sờ nhìn Tứ muội muội trước mặt, trong lòng chấn động cơ hồ làm nàng quên đi nỗi bi thống trong lòng, nàng lúng túng nói: "Cái gì gọi là để tất cả mọi người tin tưởng nhị tử không phải nhị gia đó là. . . ."

"Làm hồng thanh danh của nàng ta." Thẩm Mầu Đơn từng chữ từng chữ nói, "Biện pháp đơn giản nhất đó chính là, khiến mọi người thấy cảnh nàng ta tăng tỵ với nam nhân khác, sau đó lời đồn chốc chốc sẽ nổi lên từ phía, coi như đứa bé trong bụng của nàng thực sự là của Nghiêm nhị gia, thì Nghiêm nhị gia cũng sẽ không tin. Đặng gia bắt quả chỉ là hộ thưng hộ nhỏ, muội tin tưởng Thẩm gia gia giải quyết Đặng Nghiên Thu hẳn là chuyện rất dễ dàng." Đặng gia chỉ có Đặng Nghiên Thu cùng mẫu thân nàng ta trông coi một tiệm tạp hóa nhỏ sống nương tựa lẫn nhau, bị từ hôn, Đặng Nghiên Thu tự nhiên là muốn bám chặt lấy nam nhân, tốt nhất nam nhân có quyền thế, nàng dựa vào sự tín nhiệm của tỷ đối với nàng, quyền rũ phu quân bằng hữu. Nếu không phải vậy tại sao một nữ nhân lại cùng phu quân của bằng hữu ở cùng một chỗ?

Ánh mắt Thẩm Oánh ngưng đọng, lâm lâm, "Nếu như vậy, nàng. . . . Nàng chẳng phải là cả đời sẽ bị hủy sao." Thẩm Oánh nhìn Thẩm Mầu Đơn, cuối cùng do dự trước ý kiến của nàng, thật biện pháp ác độc a, mặc kệ biện pháp này có thành công hay không, chờ Đặng Nghiên Thu chỉ có con đường vạn kiếp bất phục. Tứ muội muội tâm địa tốt đến không đành lòng đạp lên từng cọng cây ngọn cỏ kia tại sao lại nghĩ ra biện pháp tàn nhẫn như vậy?

Thẩm Mầu Đơn đẩy rèm cửa sổ ra nhìn bên ngoài một mảnh đèn đuốc sáng trưng bình thân nói: "Đại tỷ vì sao không suy nghĩ một chút nàng cũng phá hủy cả đời đại tỷ, nếu thật là nàng trở thành bình thê Nghiêm nhị gia, con trai của nàng chỉ có thể là thứ tử. Đến lúc đó, đại tỷ sẽ là vật cản đường, vì hại tử, nàng. . . . Làm chuyện gì đều có thể làm đi."

Thẩm Oánh sững sờ, Đúng vậy a, rõ ràng là nàng trước tiên phá hủy chính mình, bởi vì chuyện này, nàng liền trở thành lâm sông Hoài chuyện cười, móc tim móc phổi đối xử thật là tốt hữu, thậm chí dẫn kiến cho phu quân, nhưng không nghĩ này một dẫn nhưng dẫn tới phu quân trên giường, nên có bao nhiêu người chuyện cười nàng a. Đặng Nghiên Thu, ta bắt người đích thân người giống như đối xử, người nhưng đối xử với ta như thế, việc đã đến nước này, nhưng chớ có trách ta lòng dạ độc ác.

Nhìn thấy đại tỷ dần dần thông tỏ, Thẩm Mầu Đơn liền yên tâm che mình lại, cũng che lại cảnh đẹp bên ngoài. Nàng đứng dậy, nhìn Thẩm Oánh một chút, nhẹ giọng nói: "Đại tỷ, muội đi ra ngoài." Dứt lời, liền đẩy mình đi ra ngoài.

Thẩm Oánh ở trên ghế mây ngồi không bao lâu cũng đứng dậy đi ra ngoài, chỉ là lần này trên mặt mặt đã tốt hơn rất nhiều, Thẩm Phương Lan nhìn Thẩm Oánh đi ra, tiến lên ôm lấy cánh tay của nàng, dịu dàng nói: "Đại tỷ, tứ tỷ cùng tỷ ở trong khoang thuyền nói gì vậy, vừa nãy muội hỏi tứ tỷ, tỷ cái gì cũng không nói."

Thẩm Oánh nhìn Thẩm Mầu Đơn, quay đầu lại nắm tay Thẩm Phương Lan, cười nói: "Tứ tỷ khuyên ta bớt đau buồn, bây giờ tâm tình của ta cũng khá lên rất nhiều." Nàng đương nhiên sẽ không đem chủ ý của Tứ muội nói cho những người khác.

Thẩm Mầu Đơn nhìn về núi cao trong bóng tối phía xa xa, trong lòng không nhịn được thở dài, nàng rốt cục vẫn không thể ngồi yên, nhìn thấy đại tỷ gặp phải tình huống tương tự như. . . . nhìn thấy Đặng Nghiên Thu nàng liền nghĩ đến Diêu Nguyệt, nàng không có cách nào không để ý đến, nghĩ ra biện pháp tàn nhẫn như vậy. Có điều, đây cũng là kết cục các nàng đáng phải nhận.

Người nhà họ Thẩm đều rất quan tâm đến cảm thụ của Thẩm Oánh, sau khi vẫn chưa từng ở đề cập tới chuyện Nghiêm gia nhị gia cùng Đặng Nghiên Thu. Anh chị em ngắm nhìn phong cảnh, ngâm thơ đối câu, thưởng thức rượu ngon. Bên này ấm áp, cách đó không xa lại đột nhiên truyền đến tiếng lao xao, còn kèm theo tiếng kêu gào âm ỉ "Có người rơi xuống sông, có một hài tử rơi xuống sông rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Thẩm Mầu Đon theo tiếng kêu nhìn sang, trên mặt sông tuy rằng đèn đuốc sáng trưng, trên mặt nước vẫn có chút u tối, lúc ẩn lúc hiện chỉ có thể nhìn thấy một bóng người không lớn nổi trên mặt nước. Trong nháy mắt, trên một chiếc thuyền lớn năm, sáu người cao lớn lập tức nhảy bơi tới cạnh bóng dáng nho nhỏ kia, kỹ năng bơi của mấy người hình như không được tốt, còn chưa bơi tới cứu đứa bé, nó đã hôn mê bất tỉnh, cánh tay nhỏ đang vùng vẫy dần dần chìm trong làn nước tối thui, trên mặt nước cũng không nhìn thấy bóng hình đứa bé kia nữa.

Mầu Đon hô hấp hơi ngừng lại, bây giờ là ban đêm, tầm nhìn bên dưới làn nước sẽ càng thêm thấp, hải tử chìm dưới sông sẽ càng khó cứu, nhìn kỹ năng bơi của những người kia, Thẩm Mầu Đon không chút do dự, từ mũi tàu nhảy xuống, phía sau vang lên tiếng kinh hô thất thanh của người nhà họ Thẩm.

Thẩm Oánh nhìn Mầu Đon bơi về phía đứa bé kia biến mất nói: "Đừng lo lắng, kỹ năng bơi của Tứ muội tốt nhất trong số chúng ta, Tứ muội sẽ không có việc gì." Trong lòng lại thầm nói, Tứ muội vẫn là Tứ muội tâm địa thiện lương trước đây, không biết Tứ muội đã xảy ra chuyện gì, để Tứ muội thuần khiết lương thiện lại nghĩ ra biện pháp tàn nhẫn như thế?

Thẩm Mầu Đon rất nhanh đã bơi tới chỗ hải tử chìm xuống, ngụp lặn trong nước, thân thể chìm xuống dưới. Hai tay không ngừng mò mẫm bốn phía, chỉ chốc lát đã chìm đến đáy, nàng cũng tìm thấy thân thể nho nhỏ kia, nàng lập tức ôm thân

thể nho nhỏ bơi lên. Chờ nàng ôm hải tử trôi trên mặt nước, thuyền lớn buông một sợi dây thừng, Thẩm Mầu Đon đem dây thừng buộc vào bên hông, ôm chặt hải tử, dây thừng cũng được lôi lên.

Chờ hai người được lôi lên thuyền, Thẩm Mầu Đon lúc này mới phát hiện người đứng trên mũi tàu, là một nam nhân cao lớn, ngược sáng, trong bóng tối nhìn không rõ mặt hấn. Nam nhân cao lớn lập tức sẽ tiếp nhận lấy hải tử trong tay nàng, ôm hải tử vào trong khoang tàu.

Thẩm Mầu Đon biết mình hiện tại khẳng định là rất chật vật, cả người ướt nhẹp, y phục dính sát vào người, đường cong lộ ra, nàng hướng về phía này nam nhân sắp tiến vào khoang tàu nói: "Thỉnh cầu cho ta mượn một bộ y phục."

Bóng người nam nhân co rút một trận, ngay lập tức sẽ ôm hải tử vào khoang tàu, thanh âm trầm thấp bình tĩnh truyền đến, "Mang một bộ y phục cho nàng."

Rất nhanh có nha hoàn cầm một cái áo choàng tới, Thẩm Mầu Đon lập tức đem áo choàng quấn trên người, nghĩ đến tình cảnh của đứa bé kia, do dự một chút cũng tiến vào trong khoang thuyền, mới vừa vào liền nghe thấy tiếng nói trầm thấp bình tĩnh kia "Lập tức lên bờ đi mời đại phu, nếu Tứ An xảy ra chuyện. . . .

." Nghe thấy tiếng bước chân truyền đến, nam nhân ngẩng đầu nhìn Thẩm

Mầu Đon, đôi mắt lạnh lùng bình tĩnh kia rơi vào trong mắt Thẩm Mầu Đon.

Ánh mắt của hấn xa cách mà lạnh lùng, không có tình người, Thẩm Mầu Đon không do dự nửa phần, sải bước đi qua, "Cho ta xem thử có thể cứu hấn tỉnh lại hay không, chỉ sợ đến lúc đại phu đến hải tử rất có thể sẽ không chờ được."

Nam nhân kia chần chờ chốc lát, phát phát tay, người trong khoang thuyền lập tức đi ra ngoài, toàn bộ khoang tàu chỉ còn lại ba người bọn họ.

Thẩm Mầu Đon ngồi xổm người xuống mới nhìn rõ ràng đó là một hải tử rất đẹp (tiểu soái ca a), khoảng năm, sáu tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn xám ngắt, đôi môi có chút thâm tím. Nàng không có chút do dự, ôm lấy hải tử để hấn nằm sấp trên đùi mình, thả chân xuống, lại dùng tay vỗ lưng, vỗ không đến một lúc miệng mũi hải tử tuôn ra cơ man nào là nước. Thẩm Mầu Đon nhìn thấy hải tử còn chưa tỉnh lại liền thả hấn nằm xuống đất, ngẩng đầu hướng về phía này nam nhân kia nói: "Hỗ trợ mở miệng hấn ra, sau đó hà hơi thổi ngạt." Nói xong nàng đặt hai tay ấn trước ngực hải tử.

Nam nhân chần chờ trong chốc lát, rồi làm theo yêu cầu của nàng.

Thẩm Mầu Đon một bên chỉ đạo, một bên ấn ngực hải tử, không tới một lúc, hải tử kia liền ho khan. Thẩm Mầu Đon lúc này mới mỉm cười, nàng không nghĩ tới phiêu du nhiều năm như vậy, học được biện pháp kì quái này dĩ nhiên cứu được một đứa bé, nàng mơ hồ nhớ tới cái biện pháp này ở thế giới kia gọi là dùng ngoại lực tác động mà nhân viên cứu hộ hay dùng. Bỗng bệnh rất nhiều năm cũng học được không ít chuyện, biết không ít chuyện mới lạ, cho nên nói nàng cũng không phải hồng đầu a.

Nam nhân nhìn thấy hải tử tỉnh lại, trên mặt lạnh lùng rốt cục cũng mỉm cười, hấn đem hải tử bế lên, đi tới bên giường mới nhẹ nhàng thả xuống, "Tứ An, cháu không sao chứ." thanh âm mềm nhẹ đi mấy phần.

Tiểu Nam lắc đầu, thều thào nói: "Thức thức yên tâm, cháu không sao." Lại quay đầu nhìn về phía Thẩm Mầu Đon, cười nói: "Là tỷ tỷ đã cứu ta sao? Đa tạ tỷ tỷ."

Thẩm Mầu Đon nhìn Tiểu Nam cười "Là tiểu thiếu gia phúc lớn mạng lớn."

Đang nói, đã có nha hoàn nâng xiêm y sạch đi tới được gọi là Tứ Bảo An bên người Tiểu Nam Hải, nam nhân cúi đầu sờ sờ hải tử ướt nhẹp "Tứ An

trước tiên thay xiêm y, thúc thúc đi vào thăm cháu sau" Nói rồi sai bước đi ra ngoài, Thảm Mẫu Đơn cũng đi theo ra.

Thuyền ở ngoài, vừa nãy nhìn thấy người mặc hắc y kia giờ đã không thấy, trên mũi thuyền chỉ còn lại hắc. Trước mắt nàng là bóng lưng cao to kiên cường, nam nhân tuấn mỹ nhưng lạnh lùng. Hắc đưa lưng về phía ánh sáng, vẫn không nhìn rõ vẻ mặt lúc này của hắc, Thảm Mẫu Đơn nhìn thấy thuyền Thảm gia, mở miệng nói: "Tiểu thiếu gia đã không sao rồi ta trước hết nên cáo từ." Dứt lời, nhảy xuống dự định rời đi.

"Chờ chút" Giọng nói trầm thấp ở sau lưng vang lên, Thảm Mẫu Đơn xoay

người lại nhìn về phía nam nhân.

Nam nhân không nói gì thêm, chỉ là cúi đầu lẳng lặng nhìn nàng, mái tóc đen của nàng ướt nhẹp, hạt nước tí tách rơi xuống, trước trán vẫn còn vương lại tóc mai vì thế mà ướt nhẹp, có thể nhìn thấy trán trơn bóng, cả người không có chút chặt vật, kiểu dáng ướt át. Nam nhân kia nhìn nàng một hồi, đứng ở đầu thuyền vẫy vẫy tay thanh niên kia, người kia lập tức đi tới, nam nhân nói nhỏ bên tai hắc mấy câu, người kia cung kính đáp một tiếng, trở về khoang tàu. Không tới một lúc đi ra, cầm trong tay một hộp gấm chạm trổ tinh mỹ, thanh niên đem hộp gấm đưa cho Thảm Mẫu Đơn, "Chủ nhân của ta cảm ơn tiểu thư có ân cứu mạng tiểu thiếu gia."

Thảm Mẫu Đơn nhận hộp gấm, nhìn nam tử nói câu cáo từ liền quay người rời đi, về tới thuyền Thảm gia, Thảm Hoán lập tức tiến lên vội vã hỏi, "Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?"

Thảm Mẫu Đơn cười nói "Tỷ không sao, đừng lo lắng."

Thảm Mẫu Đơn trên người ướt nhẹp, Thảm Hoán lập tức kinh hô: "Tỷ, trên người tỷ vẫn ướt, mau đi vào thay y phục đi, phong hàn mới khỏi, cũng đừng để bị nhiễm lại."

Thảm Mẫu Đơn vào khoang tàu thay xiêm y, người nhà họ Thảm lại sợ vừa nãy Thảm Mẫu Đơn nhảy xuống nước lại bị nhiễm phong hàn, lập tức lái thuyền trở về bờ, đoàn người ngồi xe ngựa trở về Thảm phủ.

Sau khi trở về, Thảm Mẫu Đơn quả nhiên vẫn không thể nào tránh khỏi phong hàn, nguyên bản nàng đã gần tốt. Ngày hôm sau dậy sớm liền phát

hiện mình lại bị bệnh.

Lần này phong hàn thậm chí còn nghiêm trọng hơn so với mấy ngày trước đây, ở nhà dưỡng bệnh chừng mười ngày, uống mười ngày thuốc mới tốt hơn đôi chút. Cũng trong khoảng thời gian này, mỗi ngày La Nam đều tới Thảm phủ thăm nàng, có điều nàng toàn lấy lý do thân thể không thoải mái làm có tiền khách.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Sáng sớm ngày thứ hai Thảm Oánh đã được Nghiêm Nhân Tu đón về Nghiêm phủ, nhìn mẹ chồng kỳ quái chăm biếm cùng Đặng Nghiên Thu tinh táo giả ý nói khiếm, trong lòng nàng cực kỳ bình tĩnh. Nghiêm Nhân Tu hồ thẹn đối với nàng, buổi tối nghỉ ở phòng của nàng, cực tuyệt yêu cầu dai dẳng hắc, Thảm Oánh đưa lưng về phía hắc rất nhanh đã ngủ, nghe thấy tiếng thở dài của hắc. Nửa đêm giờ tý, Thảm Oánh mở mắt ra, nhìn nam nhân bên cạnh ngủ say một lúc lâu lúc mới xuống giường, mở cửa ra.

Ngày hôm sau sau khi đứng lên Nghiêm Nhân Tu ho khan, Thảm Oánh bình tĩnh nói: "Nhị gia, có thể là do ngày hôm qua chàng ở trên thuyền hứng gió nhiễm phải phong hàn, đề thiếp đi mời đại phu đến xem bệnh cho nhị gia."

Nghiêm Nhân Tu nhớ tới sự tình ngày hôm qua có chút lúng túng, cũng không từ chối, đại phu rất nhanh đã tới, chẩn mạch cho Nghiêm Nhân Tu, viết mấy phương thuốc trị phong hàn mới rời đi. Thảm Oánh đứng ở trong viện nhìn bóng đại phu dần dần biến mất sau hòn giả sơn thì cúi đầu thở dài. Đại phu đi rồi không bao lâu lại gặp phải Nghiêm phu nhân Trương thị.

Trương thị nghe tin nhị tử nhiễm phong hàn lúc này mới vội vã chạy tới, nhìn thấy đại phu rời đi, vội vã tiến lên nói: "Đại phu, con trai của ta không có sao chứ?"

"Bệnh tình của Nhị gia không đáng lo ngại, chỉ là. . . . ." Đại phu muốn nói lại thôi, nhìn Trương thị một chút, "Phu nhân, có mấy lời này lão phu cũng không biết có nên nói hay không."

Trương thị sợ hết hồn, còn tưởng rằng con trai của chính mình xảy ra chuyện gì, sắc mặt trắng bệch, "Đại phu. . . . . Mau nói, con trai của ta đến cùng là bị làm sao?"

Đại phu lúc này mới trầm giọng nói: "Thái thái, lão phu mới vừa chẩn mạch cho Nhị gia, Nhị gia thận suy, bệnh tình như vậy rất khó thụ thai, trước nhị gia cùng nhị nãi nãi kết hôn ba năm cũng không có việc vui truyền đến. . . . . Xin thứ cho lão phu nói thẳng, lão phu cũng đã xem qua mạch nhị thiếu phu nhân, thân thể nhị thiếu phu nhân rất khỏe mạnh. . . . ."

Lời này của đại phu ý tứ rõ ràng, sắc mặt Trương thị biến đổi, thân thể lão đảo, phải nhờ Đại Nha hoàn đỡ lấy. Bàn tay Trương thị run rẩy nhớ tới hai năm qua nàng đã cho nhóm thiếp thất ngừng uống thuốc tránh thai, nhưng lại không có bất kỳ người nào có tin vui, chẳng lẽ thực sự là bởi vì Nhân Tu, không thể, không thể nào. . . . .

Đại phu lại nói: "Phu nhân có thể mời Hứa đại phu chuyên về phụ khoa đến bắt mạch cho Đặng cô nương, có thể xác định Đặng cô nương mang thai mấy tháng liền rõ ràng." Dứt lời, cũng không quay đầu lại rồi đi. Chuyện Nghiêm Nhân Tu cùng Đặng Nghiên Thu, tăng tị với nhau hay ra vào Nghiêm phủ đại phu đã sớm rõ ràng.

Trương thị run rẩy nói: "Đi. . . . . Nhanh đi mời Hứa đại phu tới!"

~~~~~

Nghiêm Nhân Tu đang ở trong sân Đặng Nghiên Thu bởi nàng nói chuyện, nhìn thấy mẹ mình mang theo một ông già lại đây, đang muốn mở miệng hỏi, Trương thị lạnh mặt chỉ vào Đặng Nghiên Thu nói: "Kính xin Hứa đại phu bắt mạch cho nàng, xem thai nhi trong bụng nàng rốt cuộc là được mấy tháng!"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Đặng Nghiên Thu trắng bệch như giấy, nàng theo bản năng liền núp sau lưng Nghiêm Nhân Tu, Trương thị nhìn phản ứng của nàng liền biết đứa bé trong bụng của nàng có khả năng không là của Nhân Tu, tức giận chỉ vào Đặng Nghiên Thu mắng: "Người còn trốn sao, ta xem người sau này còn trốn làm sao."

Đặng Nghiên Thu tự nhiên là không thoát được một khắc đó bị đại phu nắm chặt tay, nàng liền biết đời này mình coi như xong.

Tiếng Đại phu vang lên bên tai mấy người" Mang thai đã ba tháng."

Nghiêm Nhân Tu có chút không hiểu "Cái gì? Mang thai ba tháng?"

Trương thị để Đại Nha hoàn dẫn Hứa đại phu đi, lại cho tất cả bọn nha hoàn bên người lui ra ngoài, Trương thị cắn răng nghiêng lợi đi tới chỗ Đặng Nghiên Thu đã sắp muốn ngất đi, một cái tát vung lên trên mặt nàng ta, quay đầu nói với Nghiêm Nhân Tu, "Cái gì! Con nói là nó cái gì, nàng đã mang thai ba tháng, con ở cùng với nàng ta mới có hai tháng, nàng làm sao có thể mang thai ba tháng được?"

Nghiêm Nhân Tu đầu óc trống rỗng, khuôn mặt tuấn tú khiếp sợ, hấn chỉ vào Đặng Nghiên Thu, ngón tay run run, "Mẫu thân. Mẫu thân nói là sự thật thật?"

Đặng Nghiên Thu rơi nước mắt thê lương nhìn Nghiêm Nhân Tu, "Nhị gia, ngài. Ngài không phải nói yêu Nghiên Thu nhất sao, ngài tha thứ cho Nghiên Thu lần này." Không chờ nàng nói hết câu, Nghiêm Nhân Tu giận dữ công tâm đã phun ra một ngụm máu, ngã xuống.

~~~~~

Thẩm Mầu Đơn nằm trên giường nghỉ ngơi nửa tháng cũng không biết chuyện xảy ra ở Nghiêm gia, nửa tháng này nàng cũng chỉ ở nhà dưỡng bệnh, cách sự việc nhảy sông chuyện cứu người được nửa tháng. Nàng lúc ấy không có cách nào, mấy người... kia nhảy xuống cứu người vừa nhìn kỹ năng bơi liền biết không phải tốt, chỉ sợ không phải người làm sông Hoài, làm sông Hoài dựa vào chủ yếu là sông nước, kỹ năng bơi của người nơi đây đều rất tốt, hơn nữa đứa bé kia nếu trì hoãn một thời gian nữa chỉ sợ khó cứu được, nàng không có suy nghĩ nhiều, chỉ dựa theo bản năng liền nhảy xuống.

Nghĩ đến việc cứu hài tử, Thẩm Mầu Đơn liền nhớ tới nam nhân kia,

hắn khẳng định không phải người làm sông Hoài, khí thế trên người hắn rất lớn, thân phận chỉ sợ là bất phàm, ở làm sông Hoài nàng còn chưa từng nghe nói qua. Lại nghĩ tới lúc nàng muốn rời thuyền lúc nam nhân sai thủ hạ đưa hộp gấm cho nàng, sau khi trở về hộp gấm kia nàng đặt ở đáy hòm. Đứng dậy đem hộp gấm dưới đáy hòm lấy ra, hộp gấm sử dụng tốt nhất khắc thành, mặt trên điêu khắc hoa văn. Nàng mở hộp gấm, trong hộp gấm đặt một tờ ngân phiếu, còn có một viên trân châu to bằng nắm đấm trẻ con. Viên trân châu tròn bóng, no đủ, tản ra hào quang.

Thẩm Mầu Đơn trong lòng cả kinh, nàng không nghĩ đến người kia sẽ đưa cho nàng vật tạ lễ nặng như vậy, viên trân châu này vừa nhìn cũng không phải là thứ phàm, giá trị liền thành. Trong hộp gấm ngoại trừ ngân phiếu cùng viên cực phẩm trân châu này còn có mười mấy viên trân châu nhỏ, mỗi viên đều tản ra hào quang long lánh, cũng đều cực kỳ quý hiếm.

Thẩm Mầu Đơn trong nháy mắt cảm thấy nàng đang ôm một củ khoai lang

nóng bỏng tay, trân châu trong này giá trị sợ là đều vượt qua vạn lượng, nam nhân kia rốt cuộc là người như thế nào? Nàng bắt quá là thuận lợi ra tay cứu giúp, lại cho nàng hậu lễ nặng như vậy. Nàng lại mở tờ ngân phiếu liếc mắt nhìn, nắm trăm lượng bạc. Nàng suy nghĩ một chút, đem ngân phiếu toàn bộ lấy hết, còn lại trân châu nàng không có ở liếc mắt nhìn, đóng lại hộp gấm, lại đặt xuống đáy hòm, chỉ là lần này nàng khóa thêm một cái khóa lớn. Nàng quay đầu lại liếc mắt nhìn cái hòm, thầm nói, nếu lần sau gặp mặt người kia, nhất định phải đem trân châu này trả lại. Chỉ là ngân phiếu nàng xác thực cần, sợ là đem ngân phiếu trả lại

người kia sẽ không nhận, đưa lễ vật dày như vậy, chính là không muốn nợ ân tình của nàng mà thôi.

Nhìn tờ ngân phiếu trong tay, những ngày qua nàng mặc dù có lòng thay cha phân ưu kiếm lời chút bạc, nhưng vẫn hữu tâm vô lực, trong nhà căn bản

không có dư thừa bạc để nâng điều động, bây giờ nắm chặt trong tay năm trăm lạng bạc nặng nhất định phải sử dụng cho tốt. Chỉ là làm sao sử dụng cho tốt? Nàng chỉ biết này vị trí chỗ có không ít mỏ vàng, mỏ đồng, mỏ than đá, chỉ là nàng không khai thác được, hơn nữa bây giờ mọi người không biết lợi ích của than đá, như vậy cũng tốt so với việc nàng biết vị trí bảo tàng, nhưng không có đầy đủ nhân lực tài lực thể lực đi đào những kho báu này, những thứ này khẳng định không cần suy nghĩ. Còn lại kiếm tiền bình thường đều dựa trên phương diện ăn mặc, Thẩm Mầu Đơn suy tính rất nhiều cuối cùng dự định bắt tay từ phương diện này, nàng biết sau này xu thế ăn mặc, nữ nhân thích chưng diện, đối với đồ vật đẹp dễ dàng từ chối không được.

Nếu đã quyết định, còn lại chính là lên kế hoạch tỉ mỉ, cái này không thể vội vàng được, hơn nữa nàng muốn kiếm bạc chủ yếu chính là tăng thu giảm chi, tỷ như nàng muốn làm xiêm y tự nhiên là không thể mua vải vóc ở lâm sông Hoài, mà phải đi nơi sản xuất tơ lụa là Lương phủ, nếu là muốn làm áo khoác lông, không phải đi mua lông trong cửa hàng, mà phải trực tiếp đi thu mua trong nhà người miền núi, mặt khác nếu nàng mở cửa hàng tuyệt đối không thể để cho người nhà họ Thẩm biết, dù sao bây giờ không ở riêng, vì lẽ đó, hết thảy tất cả kế hoạch đều phải tỉ mỉ bố trí thật tốt.

Trong lòng có chủ ý, trong lòng Thẩm Mầu Đơn cũng nhẹ nhõm không ít, đang muốn ra ngoài nhìn xem có cửa hàng thích hợp hay không, ngoài cửa Tư Cúc liền tiến đến thông báo "Tiểu thư, La đại gia chờ ở ngoài cửa, người có muốn gặp hần không? Tiểu thư, nô tỳ tuy không biết người cùng La gia đại gia đã xảy ra chuyện gì, nhưng mấy ngày nay La gia đại gia đều ngày ngày chờ ở bên ngoài. . . . . Bệnh phong hàn của người đã tốt hơn nhiều, có muốn gặp hần không?" Công tử anh tuấn bày ra một bộ dáng si tình đã thu mua được tiểu nha đầu, tiểu nha đầu liền cảm thấy chủ tử nhà mình thực tốt số, tình cờ gặp được chồng chưa cưới tốt như vậy.

Thẩm Mầu Đơn căn bản không muốn gặp La Nam đối trá kia, nhìn thấy Tư Cúc, nàng cũng không tiện nói thêm cái gì, chỉ là tùy ý khoát tay áo một cái, "Không gặp, người bảo hần trở về đi."

Tư Cúc trung thành nhất tự nhiên vẫn là nghe theo ý tiểu thư, nghe Thẩm Mầu Đơn vừa nói như thế, ngay lập tức đi cự tuyệt La Nam.

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

La Nam phong độ nhìn Tư Cúc cười "Vậy ngày mai ta trở lại thăm nàng, người mau trở lại chăm sóc tiểu thư của người đi." Nói xong, quay người rời đi, chỉ là sau khi xoay người, sắc mặt đen như than.

La Nam đi rồi, Thẩm Mầu Đơn định ra ngoài đi dạo lâm sông Hoài, nhìn xem có cửa hàng thích hợp hay không.

Trên chợ náo nhiệt đi một vòng, tuy có bán cửa hàng, nhưng giá cả rất đắt, đa số đều là ước chừng hai trăm lạng nếu muốn mua lại cửa hàng, còn lại bạc đi Lương phủ mua vải vóc cái gì nhất định là không còn nhiều, có chút túng quẫn. Ở lâm sông Hoài tìm một vòng, Thẩm Mầu Đơn cũng không tìm được cửa hàng giá rẻ, liền dự định trở về cùng phụ thân thương lượng.

Lúc trở về nhớ tới A Hoán mấy ngày nay bởi vì kỳ thi nho sinh rất mệt mỏi, liền dự định mua một ít nguyên liệu nấu ăn làm một bát canh cho đệ ấy ăn bổ não, đi mua nào heo cùng tuý sống, nhớ tới trong nhà không có cầu kỳ tử, liền tiện đường đi Hồi Xuân đường mua một ít về.

Mới vừa đi tới cửa Hồi Xuân đường, Thẩm Mầu Đơn liền nghe thấy tiếng khóc thất thanh truyền đến, "Các người nhìn đi bản tiểu thư dùng ngọc cơ cao của Hồi Xuân đường các người nào ngờ bôi vào không khỏi vết thương còn bắt đầu thối rửa, bây giờ. . . . . Nhìn thật đáng sợ, ô ô ô, bản tiểu thư sau này làm sao có thể gặp người. . . . ."

Thẩm Mầu Đơn ngăn ra, trên mặt nổi lên ý cười, không nghĩ thật là hữu duyên, qua Hồi Xuân đường mua chút cầu kỳ tử lại có thể tình cờ gặp Diêu Nguyệt.

Bước vào Hồi Xuân đường, nàng liền nhìn thấy Diêu Nguyệt giống như điên phụ lời kéo một đại phu chỉ vào vết thương trên trán đại phu liền nổi giận dùng dùng phát tay áo, "Tiểu thư, người không nên ở đây làm loạn, ngọc cơ cao Hồi Xuân đường ở lâm sông Hoài không biết bao nhiêu người đã dùng qua, nhưng trừ tiểu thư ra không có tình huống nào như vậy phát sinh, tiểu thư trong thời gian này có ăn kiêng không? Hoặc là để vết thương đụng tới những thứ đồ khác?"

Diêu Nguyệt vẫn khóc sụt sùi, "Không có, ta có ăn kiêng, cái gì đều nghe theo đại phu, dùng hai, ba ngày liền cảm thấy vết thương có chút ngứa, nhưng. . . . . Nhưng tưởng bình thường, mấy ngày nay vẫn luôn có chút ngứa, hôm qua vết thương đỏ lên, sáng sớm hôm nay lên vết thương liền bắt đầu thối rửa. . . . ."

Diêu Nguyệt đang thương tâm khóc lóc, phía sau vang lên một thanh âm ôn nhu, "Nguyệt Nhi?"

Diêu Nguyệt nghe thấy thanh âm này, ngăn ra, đột nhiên xoay người lại, Thẩm Mầu Đơn cũng nhìn thấy vết thương trên trán nàng, nguyên lai vết thương không sâu lại bắt đầu đỏ lên thối rửa, miệng vết thương chảy ra một ít dịch vàng, nhìn có chút buồn nôn, Thẩm Mầu Đơn nhíu mày, nhưng trong lòng không có nửa phần thương tiếc, chỉ tràn đầy vui sướng. Nhưng không nghĩ, hai mắt Diêu Nguyệt đỏ lên, đột nhiên lao tới phía nàng, thét chói tai, "Bởi vì ả, đều là bởi vì ả, nếu không phải ả ta cũng sẽ không bị ngứa, cũng sẽ không dùng ngọc cơ cao, vết thương thì sẽ không thành như thế này. . . . ."

Thời điểm nàng ta lao tới Thẩm Mầu xoay người Đôn tránh được, Điều Nguyệt né không kịp, ngã nhào xuống đất, vẫn quay đầu hung tợn nhìn Thẩm Mầu Đôn.

Thẩm Mầu Đôn ôn nhu nói: "Nguyệt Nhi, muội nói cái gì? Ngày ấy rõ ràng là muội ở sau lưng đẩy ta, nhưng không nghĩ gây ông đập lưng ông lại hại chính bản thân mình, vì sao lại trách đến trên đầu ta? Nguyệt Nhi, muội không nên cùng tỷ náo loạn, hay là trước để đại phu xem vết thương của muội, nhìn xem có cách gì có thể cứu vãn, nếu chậm trễ vết thương của muội nói sẽ càng ngày càng nghiêm trọng."

Điều Nguyệt quả nhiên bình tĩnh lại, không hề dùng sức trừng mắt nhìn Thẩm Mầu Đôn, chật vật từ dưới đất bò dậy.

Đại phu thay Điều Nguyệt chẩn mạch, lại xem vết thương, trong miệng thì thảo nói: "Không phải, nguyên bản vết thương không sâu lắm sao đột nhiên thối nữa. . . . . Đem ngọc cơ cao tiểu thư dùng đưa cho ta xem một chút."

Tiếp nhận ngọc cơ cao trong tay Điều Nguyệt, mở nắp bình đặt ở chóp mũi ngửi, sắc mặt liền đổi, nhìn Điều Nguyệt nói: "Tiểu thư, ngọc cơ cao này bị người ta động tay chân? Bên trong có hoa giáp trúc nếu mà cánh hoa giáp trúc này ra thành phấn, tiểu thư hẳn là dị ứng với hoa giáp trúc? Vết thương của tiểu thư ngứa chỉ sợ đều là bởi vì trong ngọc cơ cao bỏ thêm thứ này."

Sắc mặt Điều Nguyệt trắng bệch, nàng làm sao không nghĩ đến sẽ là vì nguyên nhân này, nàng dị ứng đối với hoa giáp trúc, người biết cái này không nhiều, nàng run rẩy hai tay bưng kín mặt, thét to: "Nhất định là nàng, nhất định là tiện nữ nhân kia. . . . ."

Thẩm Mầu Đôn biết tiện nữ nhân trong miệng Điều Nguyệt là ai, là kẻ mẫu của nàng ta, Điều Nguyệt lúc mười tuổi mẫu thân qua đời, sau đó cưới vợ kế Điều phụ, hai người không ưa mắt lẫn nhau, mình tranh ám đấu trong đó không ít. Điều Nguyệt sợ dĩ kháng định là do kẻ mẫu của nàng ta gây nên cũng bởi vì, ngọc cơ cao của nàng ta chỉ đặt ở trong nhà, chỉ có người trong nhà có thể động tay chân, nhưng chưa từng nghĩ đến từ lúc vừa mua ngọc cơ cao ra Hồi Xuân đường, ngọc cơ cao đã bị nàng động thủ.

Điều Nguyệt nâng mặt kêu âm lên, trong miệng chửi mắng kẻ mẫu của mình, mắng to rồi khóc rống lên, "Ô ô ô, độc phụ kia sao nhẫn tâm đến như vậy, nàng cũng là nữ nhân, chẳng lẽ không biết gương mặt đối với nữ nhân có bao nhiêu quan trọng sao, nàng phá hủy cả đời ta rồi. . . . ."

Thẩm Mầu Đôn nghĩ, người cũng biết gương mặt đối với nữ tử quan trọng sao, này vì sao lại hại ta vĩnh viễn không góc đầu lên được, nếu không phải là như thế, người cũng sẽ không gặp báo ứng. Chỉ là, tại thời đại này, nữ tử có cho dù dung mạo tốt đẹp thì đã sao, vẫn chỉ có thể như cây tầm gửi dựa vào nam nhân, có ý nghĩa gì.

Lời lão đại phu vang bên tai, "Tiểu thư, lão phu kê phương thuốc này, sau khi tiểu thư trở về đem mấy vị thuốc dùng nước hòa với nước, dùng khăn sạch chấm thuốc thanh tẩy vết thương, sau khi xoa thuốc cao lên vết thương sẽ khỏi, chỉ là. . . . ." Lão đại phu dùng một chút, "Chỉ là, vết thương này sau khi khỏi sẽ lưu lại vết sẹo ." Đại phu nói xong, đề bút viết xuống phương thuốc đưa cho Điều Nguyệt, Điều Nguyệt chỉ lo khóc lóc, âm thanh càng lúc càng lớn, càng ngày càng thê thảm.

Thẩm Mầu Đôn cũng không nhiều lời nữa, mua cầu kỳ tử xong liền rời đi.

Sau khi trở về Thẩm Mầu Đôn đem nảo heo tủy heo mua về rửa sạch, để vào trong chén, bỏ cầu kỳ tử vào, bỏ thêm chút ít muối ăn cùng nước tương rồi đem đi chưng. Mới vừa để vào chỗ, Tư Cúc đã ở ngoài đi vào, nhìn thấy tiểu thư đang động tay làm đồ ăn, vội vàng tiến lên một bước nói: "Tiểu thư, người muốn ăn cái gì nói cho nô tỳ là được, nô tỳ đi làm, làm sao lại tự mình chạy đến nhà bếp đến rồi."

Tam phòng chỉ có một nha đầu, một gã sai vặt, một bà tử, đầu bếp nữ cũng không có, vì lẽ đó ngày thường đều là Tư Cúc cùng Lục nhi ở nhà bếp làm việc, Lão Bà Tử thỉnh thoảng đến hỗ trợ. Nhìn nha đầu lo lắng, Thẩm Mầu Đôn cười với nàng "Không sao, A Hoán dạo này đọc sách đến đêm muộn, ta mua một ít nguyên liệu nấu ăn, chưng canh nảo heo cầu tủy cho đệ ấy ăn, bổ thận kiện nảo ."

Tư Cúc nhỏ hơn nàng hai tuổi, kiếp trước nàng gả vào La gia, Tư Cúc cũng theo gả qua làm nha hoàn thiếp thân của nàng, tính nàng hiền lành, ở La phủ nhận hết bất nạt, Tư Cúc theo nàng ăn rất nhiều khổ, đối với nàng vẫn trung thành, tận tâm như cũ. Sau khi nàng bị Điều Nguyệt hại chết, Tư Cúc rất thương tâm, bệnh nặng một hồi, chờ Điều Nguyệt tiến vào La phủ, khắp nơi làm khó dễ, tháng ngày càng thêm thê thảm, cuối cùng bị ở La phủ cả đời, không tới 30 tuổi đã nhắm mắt xuôi tay.

Nhìn nha đầu tươi cười vui vẻ trước mắt, Thẩm Mầu Đôn thầm nghĩ, đời này nàng nhất định phải bồi thường cho nha đầu này, đợi hai năm nữa thay nàng tìm hộ nhân gia tốt gả nàng sang sống một đời bình an, vui vẻ.

Đợi đến lúc cơm tối, nhìn A Hoán ăn hết bát canh nảo heo cầu tủy Thẩm Mầu Đôn lúc này mới mỉm cười, đợi cả nhà ăn xong, Thẩm Hoán đi tới thư phòng, Thẩm Mầu Đôn gọi Thẩm Thiên Nguyên, "Phụ thân, con có chuyện muốn thương lượng với cha một chút."

Thẩm Thiên Nguyên cười nói: "Mầu Đôn con có lời gì muốn nói?"

Thẩm Mầu Đôn đem ngân lượng năm trăm lạng cùng chuyện kinh doanh

: cửa hàng nói với Thẩm Thiên Nguyên, có điều che giấu chuyện trên châu. Thẩm Thiên Nguyên nghiêm mặt nói: "Mầu Đôn, cha cũng biết con nghĩ thay ta phân ưu giải nạn lúc này mới vội vã mở cửa hàng.

Chỉ là bạc này. . . . . Cứu người là dễ như ăn cháo, năm trăm lạng

bạc này đối với chúng ta mà nói nhận lấy thì ngại, chúng ta tuyệt đối không thể dùng năm trăm lạng bạc này, đi đem ngân phiếu này trả lại người ta đi."

Thẩm Mầu Đon biết phụ thân nhất định sẽ nói như vậy, cũng đã sớm nghĩ ra, nói: "Phụ thân, người kia nhất định là người có thân phận, chỉ không thích nhất chính là nợ ân tình, nếu đem này ngân phiếu trả lại cho hắn, chỉ sợ hắn sẽ cho là chúng ta cầu chính là cái khác. Mà người kia không phải người huyện lâm sông Hoài, bây giờ chỉ sợ đã rời sông Hoài rồi. Phụ thân, con nghĩ như thế này, ngân phiếu năm trăm lạng trước lấy đi mở cửa hàng, chờ kiếm lời bạc nếu có thể tình cờ gặp người kia, trả lại cho hắn cũng không muộn."

Thẩm Thiên Nguyên cũng không phải người ương bướng, nghe Mầu Đon vừa nói như thế căn nhắc một lát sau liền đồng ý, để Thẩm Mầu Đon không cần lo lắng chuyện cửa hàng cùng nhân lực, ông đi nghỉ cách. Mầu Đon biết được phụ thân giao thiệp rộng rãi, liền an tâm, sau lại cùng Thẩm Thiên Nguyên hàn huyên chuyện quy hoạch cửa hàng ngày sau, cũng âm thầm nhắc nhở chuyện cửa hàng tốt nhất không cho người nhà họ Thẩm biết, Thẩm Thiên Nguyên trầm mặc biết, cũng đáp lại, Thẩm Mầu Đon lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Đội được Thẩm Thiên Nguyên đem khế ước mua bán nhà giao cho Thẩm Mầu Đon là chuyện của hai ngày sau, đồng thời giao cho Thẩm Mầu Đon văn tự nô bộc bán đứt. Thẩm Thiên Nguyên bưng lên một ly trà uống cạn lúc này mới cười nói:

"Cửa hàng cũng không tệ lắm, dùng 160 lượng bạc mua. Mua tôi tớ

này họ Mã, biết viết chữ tính sổ, cửa hàng ngày sau có thể giao cho hắn

quản lý, cách mỗi nửa tháng đi thăm một lần là được. Cửa hàng có một sân sau cùng mấy gian phòng nhỏ, chương quỹ, người làm ngày sau có thể ở đây" Người họ Mã này là mua để làm chương quỹ, có văn tự bán đứt trong tay, sử dụng đương nhiên là yên tâm, chỉ có điều người chết vì tiền, chìm chết vì ăn, lòng người không thể phỏng đoán, ngày sau vẫn cần đề phòng một chút mới được.

Thẩm Mầu Đon biết ánh mắt cha nhìn người không sai, vì lẽ đó ngựa này

chương quỹ nhân phẩm cũng còn là thật tốt.

Hai người tính toán một chút, mua lại cửa hàng giá 160 lượng bạc, nô bộc hai mươi lượng, còn lại 320 lượng bạc. Những bạc này bọn họ muốn đi Lương phủ mua vải vóc, còn muốn trả tiền công thợ may, thuê hơi có chút thiếu thốn, chỉ có thể giảm bớt một ít vải vóc, lần đầu tiên chờ vải vóc về nhất định phải tính toán tỉ mỉ. Mà hai ngày này nàng cũng không có nhân rồi, ngồi vẽ trang phục kiếp trước được lưu hành vào mấy năm sau cùng hình thức thêu hoa mới. Thời gian trôi qua quá lâu, nàng không nhớ rõ lắm, chỉ vẽ vài bộ dựa theo trí nhớ có sau đó cho Tư Cúc xem qua, Tư Cúc kinh ngạc thốt lên một câu rất đẹp.

"Mầu Đon, trong cửa hàng rất mới, chỉ cần tìm người làm theo yêu cầu

một ít tù, bài biện là có thể, cho tới tìm Tú nương, thợ may, cha với Mã chương quỹ đi làm là được." Thẩm Thiên Nguyên kỳ không hi vọng con gái xuất đầu lộ diện bên ngoài.

Thẩm Mầu Đon gật gật đầu, "Phụ thân, những thứ này đều không khác mấy, nhưng chúng ta còn phải đi Lương phủ chọn mua vải vóc cùng chỉ thêu, còn định tự đi, tiền bạc dư lại không nhiều, vải vóc phải cẩn thận chọn lựa mới được."

Thẩm Thiên Nguyên có chút lo lắng, ông thực sự có chút bận tâm chuyện con gái đi đến nơi xa như thế, nhưng ông lại không thông thạo với những thứ này, thích thú vừa nghĩ, nói: "Đã như vậy, cha với con cùng đi một chuyến."

Hai người thương lượng ba ngày sau xuất phát, lộ trình đi đường thủy đã mất đến nửa tháng, trong ba ngày này Thẩm Thiên Nguyên gấp rút tìm Tú Nương cùng cùng thợ cắt may, thợ may.

Buổi tối Thẩm Mầu Đon nói với Tư Cúc cùng A Hoán chuyện phải ra khỏi cửa nửa tháng, lời giải thích theo Thẩm Thiên Nguyên ra ngoài nhìn xem, Thẩm Thiên Nguyên làm công thường thường cùng chương quỹ ra ngoài đặt mua nguyên liệu chế tác đồ trang sức sợi vàng sợi bạc, trân châu, châu báu, vì thế Tư Cúc cùng Thẩm Hoán đều tin, chỉ có Tư Cúc cảm râm vài câu, "Tiểu thư, người là tiểu thư, sao lại theo lão gia chạy khắp trời nam đất bắc . . ."

Thẩm Mầu Đon cười không nói cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đon Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Sáng sớm ngày mai lên đường, những thứ cần cũng đã chuẩn bị đầy đủ, Thẩm Mầu Đon nói Thẩm Thiên Nguyên chuẩn bị cho nàng một bộ nam trang, nữ tử đi xa nhà có chút bất tiện. Nàng dung mạo diễm lệ thoát tục, hơn nữa nữ tử không có hầu kết, giả trang thành nam nhân cũng sẽ không giống, người tình tưởng một chút là có thể nhận ra, có điều lúc ra cửa mang theo duy nữ, âm thanh đè thấp một ít ngược lại cũng không phải không được.

Đem nam trang cắt đi cẩn thận, bên ngoài Tư Cúc liền tiến đến, trong tay cầm mấy bao giấy dầu, "Tiểu thư, La đại gia lại tới nữa rồi, biết người thích ăn

Hồng Đậu cao cùng Phù Dung cao nên mang đến. . . . . La đại gia còn đang bên ngoài chờ, nếu không tiểu thư gặp mặt một lần?" Tư Cúc thực sự không nghĩ tiểu thư nghĩ như thế nào, thái độ đối với La đại gia lại đột nhiên chuyển biến lạnh nhạt như vậy.

Thẩm Mầu Đôn không muốn gặp hắn, nàng đã cự tuyệt hơn nửa tháng, tính nhẫn nại của người này sớm đã không còn, nếu có khả năng nàng muốn nói chuyện từ hôn trực tiếp với hắn, chỉ là không thể làm ảnh hưởng đến danh tiếng của A Hoán, không nghĩ ra được biện pháp cụ thể, vẫn không thể cùng người này như thế nào. Suy nghĩ một chút, nàng thờ dãi, để Tư Cúc mời người đi vào.

Quả nhiên, La Nam vừa vào cửa, trên mặt vẻ mặt cũng rất phải không mãn, ở nhìn thấy Thẩm Mầu Đôn trang phục lúc càng là nhũ nhũ mảy, há mồm muốn nói cái gì, Thẩm Mầu Đôn đã trước tiên hất một bước, ôn nhu nói: "La đại ca, mấy ngày nay nhiễm phong hàn, thân thể vẫn không thật lưu loát, hôm nay mới có thể đứng dậy gặp khách, những này qua chậm trễ La đại ca, mong rằng La đại ca không nên tức giận."

La Nam vẫn luôn lấy quân tử khiêm tốn tự xưng, đương nhiên sẽ không ngay ở trước mặt Tư Cúc cho Thẩm Mầu Đôn không thoải mái, chỉ nhún nhún tức giận trong lòng nói: "Đương nhiên sẽ không, huynh không phải người ngoài, mà là vị hôn phu của muội, muội nhiễm phong hàn huynh làm sao có thể trơ mắt đứng nhìn được, vì thế lần sau gặp chuyện gì không nên ở ngoài cửa cự tuyệt không cho huynh vào."

Thẩm Mầu Đôn khẽ ừ một tiếng không nói gì.

"Hôm nay muội sao lại mặc trang phục như vậy? Đem tóc mái trên trán chải hết lên, xem ra đẹp lên không ít." La Nam vẫn nhìn không được, nữ nhân của mình xinh đẹp như vậy mặt mũi mình cũng dính hào quang không ít.

Thẩm Mầu Đôn rũ mắt, "Chỉ là thói quen, trang phục như vậy, ngày sau sẽ chú ý."

La Nam khoát tay áo một cái, "Hôm nay huynh đến là có chuyện muốn báo cho muội, một tháng nữa chính là đại thọ của mẫu thân huynh, đến lúc đó muội chớ có quên, một tháng này chuẩn bị cẩn thận, ngày đó mặc trang phục đẹp một chút, mẫu thân nhìn thấy chắc chắn sẽ rất vui. . . . . Muội ở nhà dưỡng tốt cơ thể, huynh có việc đi trước."

Dứt lời, phất tay áo rồi đi, nhìn nam nhân sắp bước ra cửa phòng, Thẩm Mầu Đôn nhìn bóng lưng hắn, nhẹ giọng hỏi: "La đại ca, huynh có biết chuyện thương thế Nguyệt Nhi nặng hơn không? Có từng đi qua thăm Nguyệt nhi?"

Bóng lưng kia cứng đờ, một lúc lâu sau mới nói: "Có đến thăm qua, chỉ là vết thương nhỏ trên trán, không có gì đáng ngại, đợi thân thể muội tốt lên, chúng ta cùng nhau đi thăm muội ấy." Hắn đã qua, vừa nghĩ tới tình cảnh hôm qua trong lòng hắn liền thấy buồn nôn.

Hắn biết trán Diêu Nguyệt bị thương, nhưng hơn nửa tháng trước gặp Diêu Nguyệt, sau đó tâm tư đều bị vị hôn thê xinh đẹp kia chiếm hết, hôm qua nghĩ tới Diêu Nguyệt, liền đi Diêu gia. Nhưng không nghĩ mỹ nhân thiên kiều bá mị, nữ tử dịu dàng trong dĩ vãng kia lại giống như một diên phụ, ở trong phòng diên cuồng mắng chửi, thấy hắn lại khóc sụt sùi, hắn dịu dàng khuyên, cũng nói không đề ý vết thương trên trán nàng. Nàng nghĩ trong chốc lát, đem lọ vết thương trên trán cho hắn nhìn, trên vết thương thôi rửa là một lớp thuốc mỡ màu vàng nhạt, nhìn buồn nôn cực kỳ. Nàng ta vẫn khóc thút thít ghen hờn, chắc hẳn sẽ không đề ý đi, có phải vẫn yêu nàng như quá khứ không.

Khi đó, hắn hàm hồ nói vài câu lừa gạt rồi đi như chạy trốn, trong lòng có dự định, Diêu gia hiện tại có đại phu nhân làm vợ kế, còn sinh con trai, chỉ sợ Diêu Nguyệt xuất giá cũng không bao nhiêu đồ cưới, bây giờ hắn không muốn vì một ít đồ cưới này mà mỗi ngày đối mặt với một ả diên phụ xấu xí không thể tả.

Thẩm Mầu Đôn có thể không biết ý nghĩ trong lòng hắn, người này bên ngoài biểu hiện là quân tử khiêm tốn, nội tâm vô sỉ tiểu nhân hèn hạ, hắn thấy Diêu Nguyệt giờ thành như vậy, ngày sau chắc chắn sẽ không lại gần cho nàng. Chỉ là, Diêu Nguyệt lại có thể cam tâm, nói không chắc chuyện này có thể hơn nữa lợi dụng, nếu thành công, hôn ước này liền có thể thuận lợi giải trừ, với nàng không có nửa điểm tổn hại, thanh danh của hắn cũng sẽ mất hết.

Thẩm Mầu Đôn siết chặt quyền, nghĩ chờ sau khi đi Lương phủ trở lại sẽ tính toán tốt chuyện này.

Sáng sớm ngày thứ hai, Thẩm Mầu Đôn quần ngực, đổi bộ kia nam trang, mái tóc màu đen dùng một cái dây trâm cắm trên đỉnh đầu, nhìn người trong gương đồng mất ngọc mây ngai, mặt như ngọc, Thẩm Mầu Đôn nhếch miệng cười, quả nhiên chưa phải là nam nhân. Nàng cảm duy nữ lên, lúc này mới sai bước đi ra ngoài.

Đi tới trong viện, Thẩm Thiên Nguyên, Thẩm Hoán, Tư Cúc nhìn thấy trang phục của nàng lúc này đều yên lòng, xem ra rất giống công tử văn nhã.

Từ Lâm sông Hoài đến Lương phủ qua một quận, một huyện, lộ trình ước chừng bảy ngày (chap trước bảo mất nửa tháng giờ thành một tuần). Thẩm Mầu Đôn sinh ra ở Lâm sông Hoài, tuy nói kỹ năng bơi không kém, nhưng số lần đi ra ngoài có thể đếm được trên đầu ngón tay, bởi vậy cũng cảm thấy mới mẻ, đứng trên boong thuyền chung quanh nhìn phong cảnh hai bên bờ sông.

Lần này đi thuyền chuyên môn vận chuyển đến Lương phủ, người lái thuyền họ Trì, là một đại hán râu quai nón, cao to, khôi ngô, lần này là thay người khác vận chuyển hàng đi Lương phủ, lúc trở lại thay Thẩm Mầu Đôn đem vài vốc trở về, vận chuyển hai chuyến đều có bạc lợi, Thẩm Mầu Đôn cũng có thể trả trước một ít tiền bạc, hai phe đều cảm thấy rất hài lòng. Trên thuyền này ngoại trừ hàng hóa, còn có mấy người tiện đường đi Lương phủ, có điều không ở trên boong thuyền, chắc là ở trong phòng giải lao.

Phong cảnh hai bên bờ sông tuy đẹp, nhưng thấy nhiều cũng thấy nhàm chán, Thẩm Mầu Đôn đứng nửa canh giờ rồi trở về phòng. Trên thuyền tổng cộng có mười gian phòng, Thẩm Thiên Nguyên cùng Thẩm Mầu Đôn mỗi người một phòng, trở về phòng Thẩm Mầu Đôn nghỉ ngơi chốc lát, đợi thoải mệt mới ra sắc trời bên ngoài đã tối, ngoài cửa phòng cũng vang lên tiếng Thẩm Thiên Nguyên, "A Đôn, mau ra ăn cơm."

Thẩm Mầu Đôn mở cửa, Thẩm Thiên Nguyên mang một ít bã đậu chia ra làm hai đĩa đưa cho Thẩm Mầu Đôn một phần, qua ba ngày, thuyền cập bờ bờ

sung một ít nước và thức ăn, Thảm Thiên Nguyên nhìn thấy con gái cả ngày ăn bã đậu tự nhiên rất đau lòng, nói: "A Đon, cha rời thuyền đi mua một ít bánh ngọt cho con ăn." Hạ Thiên ngày nóng, đồ ăn chín giữ không được hai ngày, chỉ có loại này bã đậu khô này có thể giữ được mấy ngày mà không hỏng.

"Phụ thân, không cần, bã đậu ăn tốt rồi, mấy ngày nữa đến Lương phủ, đến lúc đó chúng ta lại đi ném thử mỳ thực Lương phủ." Thanh âm nàng ép có chút thấp, nghe cũng không khiến người ta hoài nghi nàng là nữ tử.

Thảm Thiên Nguyên ngược lại cũng không kiên trì thêm nữa.

Người lái thuyền cũng rất nhanh lên bờ về, thuyền cũng tiếp tục đi về phía trước. Ở trên thuyền ba ngày, Thảm Mầu Đon biết trên thuyền ngoại trừ người, nàng cùng phụ thân, ngoài ra còn có mấy con cháu thế gia. Mấy con cháu thế gia mỗi ngày đều ở trên boong thuyền nghỉ ngơi vài canh giờ, bàn luận trên trời dưới biển, mỳ thiếp vờn quanh. Bởi vậy, Thảm Mầu Đon rất ít ra khỏi phòng, đại đa số thời gian đều ở lại trong phòng, nhưng vẫn không khỏi xảy ra chuyện sau đó.

Ngày hôm đó nàng đang ở trong phòng nghỉ ngơi, bên ngoài thuyền đến âm thanh ồn ào, mơ hồ nghe thấy tiếng Thảm Thiên Nguyên xin lỗi "Vị công tử này, thực xin lỗi."

"Đừng phải Bản công tử lại nghĩ đến chuyện đi thẳng một mạch như vậy sao?"

Thảm Mầu Đon nghe thấy tiếng, vội vàng đứng dậy mở cửa phòng ra ngoài, nhìn thấy mấy người ... con cháu thế gia đang ngồi xếp bằng ở boong tàu bên trên, bên cạnh là mấy vị thiếp thị xinh đẹp. Một người trong đó vóc dáng không cao, sắc mặt có chút tái nhợt, đang ngăn trước mặt Thảm Thiên Nguyên, thế gia công tử này mặc dù dung mạo không tệ, nhưng đáy mắt xanh lên, bước chân có chút phù phiếm, rõ ràng biểu hiện chính là Túng Dục quá độ. (Túng dục là kiểu ăn chơi sa đọa xxoo nhiều quá đó bà con)

Thảm Mầu Đon vội vàng đi tới chỗ Thảm Thiên Nguyên, giảm thấp thanh âm nói: "Phụ thân, có chuyện gì xảy ra? Người không sao chứ."

Thảm Thiên Nguyên lắc lắc đầu, "Ta không sao, A Đon con mau vào đi." Nói xong đem Thảm Mầu Đon đẩy mạnh vào trong phòng. Cặp chân thế gia công tử kia ngăn trước mặt hai người, muốn đưa tay đẩy Thảm Mầu Đon một cái, Thảm Mầu Đon lắc người một cái liền tránh được, trên mặt thế gia công tử hiện vẻ tức giận "Làm sao, đừng phải Bản công tử đã nghĩ muốn đi nhanh như vậy sao?"

Thảm Thiên Nguyên hướng về phía công tử chấp tay, "Công tử, tại hạ đã từng nói lời xin lỗi, hơn nữa là công tử trước đụng vào tại hạ." Đúng là người này đụng vào Thảm Thiên Nguyên trước, Thảm Thiên Nguyên thân thể cường tráng, làm thế gia công tử túng dục quá độ này lao đảo một cái té ngã trên đất, sau khi đứng lên còn không chịu buông tha cho ông.

Nghe thấy nguyên do, Thảm Mầu Đon trong lòng mặc dù có chút giận nhưng cũng biết bọn thế gia công tử này không phải là người mà bọn họ có thể đắc tội, chỉ có thể xin lỗi. Một người trong đó mặc cẩm bào màu xanh đen nói, "Tiểu tử nhà ngươi nếu lại đây uống với chúng ta một chén, chúng ta sẽ tha thứ cho phụ thân ngươi. Ta nói nè, tiểu tử nhà ngươi xảy ra chuyện gì, cả ngày tự giam mình ở trong phòng giống như hạng đàn bà nơi phòng khuê vậy? Mau đến đây. . . . . Mau tới đây ngồi, A Thực, nhanh dẫn vị công tử này qua đây." Nói xong, một nữ tử trong đó mặc xiêm y màu vàng liềm đứng dậy kéo Thảm Mầu Đon qua đó.

Thảm Mầu Đon không thể cùng đám người kia uống gì rượu, né tránh, nhẹ giọng lại nói: "Tại hạ sẽ không uống rượu, có điều tại hạ đồng ý tự phạt một chén tạ lỗi với mấy vị công tử, sau đó kính xin mấy vị công tử đại nhân đại lượng, tha thứ cho tại hạ cùng gia phụ."

Nhưng không nghĩ, cặp chân của công tử phù phiếm đột nhiên tiến lên một bước, đưa tay ném roi duy mĩ trên đầu Thảm Mầu Đon "Cho ngươi bởi chúng ta uống rượu là cho ngươi mặt mũi, dài dòng văn tự cái gì. . . . ."

Cự ly quá gần, Thảm Mầu Đon lại chỉ lo ứng phó mấy người ngồi trên mặt đất, nhưng không nghĩ người này lại đột nhiên ra tay xóc duy mĩ của nàng, cả người cứ như thể lộ ra ở trước mặt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đon Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Người trước mắt tuy rằng mặc trang phục thiếu niên, mắt ngọc mây ngài, khuôn mặt trắng nõn như ngọc, mái tóc màu đen dùng dây trâm cắm lên, nhưng hầu như tất cả mọi người có thể nhìn ra thiếu niên trước mắt này là tiểu thư gia.

Công tử thế gia mặc cẩm bào màu xanh đen vừa nãy la hét muốn Thảm Mầu Đon bồi rượu giờ này mắt đại ra nhìn Thảm Mầu Đon, nửa ngày mới lắp ba lắp bắp nói: "Cuối cùng. . . . . Vậy mà lại đúng là tiểu thư gia?"

Thảm Mầu Đon ngăn người một lúc, rất nhanh đã bình tĩnh lại, nàng khom lưng nhặt lên duy mĩ (mũ vải có màn che) bị ném xuống trên đất, hướng về phía mấy vị công tử con cháu thế gia cung kính khom người, bình tĩnh nói: "Tiểu nữ mạo

phạm, kính xin mấy vị công tử thứ lỗi."

Công tử phù phiếm ném roi duy nữ của nàng sừng sờ, rồi nở một nụ cười, trong mắt mang theo ngả ngón, "Không ngờ là tiểu nương tử xinh đẹp, rất tốt, rất tốt, như thế. . . . . Vừa nãy phụ thân ngài đứng phải ta trước, không bằng ông đem tiểu nương tử này thưởng cho ta đi." Nói qua, đưa tay hướng về sờ mó trên mặt Thẩm Mậu Đơn.

Trên khuôn mặt đôn hậu của Thẩm Thiên Nguyên thoáng qua một tức giận, đưa tay kéo Thẩm Mậu Đơn bảo vệ phía sau lưng, "Công tử, xin tự trọng!"

Công tử mặc cẩm bào màu xanh đen cũng khuyên nhủ: "Sách Phong, quên đi, mau mau lại đây chúng ta tiếp tục uống, đừng làm khó cô nương nhân gia."

"Không được, cha nàng đứng phải ta, do nàng đến không đúng lúc, theo bản công tử một ngày là được." Công tử tên là Sách Phong không chịu bỏ qua, lão đảo đi đến phía Thẩm Mậu Đơn, Thẩm Thiên Nguyên chau mày, đang muốn đưa tay đánh cho hắn một chưởng đột nhiên bên cạnh truyền ra một tiếng quát, "Các người làm cái gì vậy? Ở trên thuyền ta đừng nên gây sự, bằng không ta ném hết các người xuống sông!"

Tất cả mọi người nhìn sang hướng âm thanh phát ra, thấy đại hán khôi ngô thân cao bảy thước từ trong khoang thuyền đi ra, mặc một thân áo bằng sợi đay, đôi mắt sáng ngời nhìn phía bên này, trên mặt có râu quai nón, cả người càn là có vẻ lỗ mãng cực kỳ. Tất cả mọi người đều biết người này, người lái thuyền Trì Ninh Bái.

Những công tử kia tuy đều là con cháu thế gia, nhưng cũng không muốn chọc vào một nhân vật như vậy, công tử phù phiếm kia tính ra không ít, nhìn Trì Ninh Bái nở nụ cười ngượng, "Trì gia, chớ nên hiểu lầm, chúng ta chỉ muốn đùa tiểu nương tử một chút mà thôi." Dứt lời, loạng choạng trở lại chỗ đám công tử kia, một mỹ thiếp đứng dậy đỡ hắn ngồi xuống.

Công tử mặc cẩm bào màu xanh đen cũng nhìn Thẩm Mậu Đơn gật gật đầu, "Tiểu thư xin thứ lỗi, kính xin tiểu thư tha thứ chúng ta mới phải."

Thẩm Mậu Đơn cũng nhìn vị công tử này cung kính khom người, "Công tử khách sáo rồi." Dứt lời, lại quay đầu nhìn về phía này đại hán Trì Ninh Bái, cười với ông "Đa tạ Trì Đà chủ rồi."

Thẩm Thiên Nguyên cũng chấp tay, "Đa tạ Trì Đà chủ."

Đại hán kia khoát tay áo, đi tới bên cạnh Thẩm Mậu Đơn nhìn nàng một hồi lâu, đột nhiên cười ha ha, "Đúng thật là tiểu thư gia, lúc tiểu thư lên thuyền tại hạ đã cảm thấy không bình thường, thấy thế nào cũng giống tiểu thư gia, ha ha ha, quả thật là đi chưa tới mắt. Đúng rồi, tiểu thư cũng đừng gọi tại hạ là Đà chủ, trực tiếp gọi là Trì đại ca là được rồi." Dứt lời, lại quay đầu nhìn về phía Thẩm Thiên Nguyên, cười nói: "Vị tiên sinh này gọi tên tại hạ là được, đừng gọi là Đà chủ."

Người này, Thẩm Mậu Đơn luôn có ấn tượng, lão gia Trì gia vốn là dân

gian sinh ra, một đời liều mạng mới có được địa vị như bây giờ, ở lâm sông Hoài làm thủy vận, Trì Ninh Bái này chính là con trai của Trì lão gia, vô cùng yêu thương hắn. Trì Ninh Bái này kế thừa tính cách lão gia tử, ngay thẳng, không bị ràng buộc, đương nhiên là người trượng nghĩa. Cuối cùng, Thẩm Mậu Đơn nhớ tới người này cuối cùng đắc tội với người trên, vì thế mai danh ẩn tích.

Rốt cuộc là chuyện khi nào? Thẩm Mậu Đơn hồi tưởng nửa ngày cũng nhớ được, bên tai lại nghe thấy tiếng của phụ thân cùng Trì Ninh Bái, nàng lúc này mới tỉnh táo lại, nghĩ sau khi trở về phải cố gắng nhớ lại chuyện liên quan đến Trì Ninh Bái. Nàng cũng có lòng muốn kết giao với Trì Ninh Bái, sau này phải được thương xuyên lui tới Lương phủ, nếu có thể mở rộng quan hệ với Trì gia đối với nàng cũng có lợi ích, ngừng đầu cười với hắn, kêu một tiếng Trì đại ca.

Trì Ninh Bái cười nói: "Được rồi, trở về phòng nghỉ ngơi cho tốt đi, tiểu thư

cũng đã một phen kinh sợ, sau này ta đều sẽ chiếu cố tốt hai người."

Thẩm Mậu Đơn cũng không nói nhiều, nói tiếng cảm ơn rồi trở về phòng, Thẩm Thiên Nguyên ở lại cùng Trì Ninh Bái nói thêm mấy câu nói mới trở về phòng. Sau khi trở về phòng, trong lòng Thẩm Thiên Nguyên còn có chút lo sợ, muốn giáo huấn Thẩm Mậu Đơn vài câu, Thẩm Mậu Đơn biết phụ thân muốn nói gì, tiến lên rót một ly trà đưa cho Thẩm Thiên Nguyên, mềm giọng: "Phụ thân, con biết sai rồi, chờ cửa hàng mở phát đạt Mã chương quý quen chuyện này, ngày sau liền để phụ thân cùng Mã chương quý quản việc cửa hàng, con sẽ ngoan ngoãn ở trong khuê phòng"

Nhìn con gái khéo léo như vậy, tức giận trong lòng Thẩm Thiên Nguyên cũng tan hết, nhìn con gái dung mạo xinh đẹp, nặng nề thở dài, "Đều là do phụ thân không có bản lĩnh, nếu không phải thế con không cần xuất đầu lộ diện bên ngoài rồi."

Thẩm Mậu Đơn nghiêm mặt nói: "Phụ thân, không phải vậy, con cùng A Hoán sùng bái nhất người chính là phụ thân, phụ thân dạy con cùng A Hoán làm sao nên người, con cùng A Hoán đều cảm thấy phụ thân rất đáng gờm. Hơn nữa, mở cửa hàng chỉ là chủ ý của con, phụ thân không nên tự trách bản thân."

Thẩm Thiên Nguyên nhìn con gái trước mắt mắt ngọc mày ngài, cười cười, đưa tay sờ đầu nàng, "Được rồi, phụ thân biết."

~~~~~

Mấy ngày sau vẫn tính là thuận lợi, mấy vị công tử kia cũng không có tìm Thẩm Mậu Đơn gây phiền toái, công tử mặc cẩm bào màu xanh đen mỗi lần nhìn thấy Thẩm Mậu Đơn đều xấu hổ, áy náy. Ngược lại công tử phù phiếm được gọi là sách phong mỗi lần nhìn nàng đều không có ý tốt. Thẩm Mậu

Đón cũng đi ra ngoài, ở trong phòng chờ mấy ngày, sau ba ngày thuyền rút cục cũng cập bến.

Lại gần bờ, Trì Ninh Bái đỡ hàng trên bến tàu, mấy con cháu thế gia cũng đều rời đi, Thẩm Mầu Đôn nhìn thấy công tử Sách Phong rời đi lúc này mới mang duy mĩ dự định cùng Thẩm Thiên Nguyên rời thuyền. Nhưng không nghĩ, Trì Ninh Bái bỗng nhiên gọi nàng, "Tiểu thư, vừa vặn ta cũng không có chuyện gì, nếu không cùng đi thôi."

Thẩm Mầu Đôn đang muốn từ chối, người này cũng đã nhanh chân rơi xuống thuyền, sau đó quay đầu lại nhìn nàng cùng Thẩm Thiên Nguyên. Thẩm Mầu Đôn

bất đắc dĩ, cũng đành xuống thuyền, nàng cùng Thẩm Thiên Nguyên đi trước, Trì Ninh Bái đi theo sau.

Đi không tới một lúc, Thẩm Mầu Đôn mới phát hiện có chỗ không đúng, chung quanh dường như có người theo các nàng, nàng đẩy duy mĩ ra liếc mắt nhìn. Quả nhiên có mấy người theo đuôi các nàng. Trong lòng nàng căng thẳng, nhớ tới ánh mắt Sách Phong công tử nhìn nàng lúc rời thuyền, không khỏi nói thầm một tiếng gay, suy đoán người này hẳn là phái người theo dõi nàng.

Thân ảnh cao lớn bên cạnh làm cho nàng có chút an lòng, Trì Ninh Bái theo nàng cũng là bởi vì trời vừa sáng liền phát hiện có người muốn theo dõi các nàng đi, người này trọng nghĩa nên bảo vệ các nàng chu toàn. Xem ra sau này vẫn là vạn phần cẩn thận mới phải, nữ tử tại thời đại này sống sót dễ dàng, thực không dễ.

Có lẽ bởi vì Trì Ninh Bái vẫn theo sát bên người, mấy người theo dõi các nàng rất nhanh sẽ rời đi, Thẩm Mầu Đôn lúc này mới nhìn Trì Ninh Bái nói câu cảm ơn, "Đa tạ Trì đại ca."

Trì Ninh Bái cười nói: "Không cần nói cảm ơn, tiểu thư là khách hàng của tại hạ, tại hạ đương nhiên sẽ không để cho hai người xảy ra chuyện. Tiểu thư yên tâm, tại hạ sẽ bảo vệ chu toàn cho người cho đến khi trở về lâm sông Hoài."

Thẩm Mầu Đôn lại nghĩ tới mình bây giờ mặc trang phục nam tử, liền nhỏ giọng nói: "Trì đại ca, vẫn nên gọi ta A Đôn."

Trì Ninh Bái cười ha ha, lớn tiếng gọi A Đôn.

Lương phủ rất lớn, trong đó một con đường làm phần nhiều là vải vóc chuyện

làm ăn, từ chỗ bến tàu đến có chút xa, ba người thuê chiếc xe ngựa tốt hơn

hai canh giờ vừa mới đến, Thẩm Mầu Đôn nhìn vào từng nhà, trong cửa hàng đại đa số là tơ lụa, sa, cẩm, sồi, vải sồi bông, vải sồi day. Thẩm Mầu Đôn hàng so sánh nhiều lần, đều hỏi giá cả, cuối cùng cô kè mặc cả mua không ít tơ lụa, sa, cẩm,

quyên cùng vải sồi bông.

Hai đại nam nhân đi theo phía sau trở mắt nhìn Thẩm Mầu Đôn một thân nam trang, đề thấp giọng cô kè mặc cả, cuối cùng vẫn cho nàng tiện nghi không ít. Hàng chất đầy vải xe, cuối cùng ba người mới đem tất cả đều chuyển đến bến tàu, Trì Ninh Bái gọi người hỗ trợ đem toàn bộ hàng chuyển vào trong khoang thuyền.

Chờ xong việc sắc trời đã tối, Thẩm Mầu Đôn cùng Thẩm Thiên Nguyên đang định lên thuyền, liền có một đại hán mặc áo sồi day đi tới chỗ Trì Ninh Bái nói: "Đà chủ, lúc trước có chuyện quen nói với ngài, trong khoảng thời gian người rời đi này, có một vị khách nhân lên thuyền, bảo là muốn đi lâm sông Hoài, muốn đi thuyền của chúng ta."

Trì Ninh Bái cũng không chú ý, chỉ nói: "Đưa bạc là được. Đêm nay nghỉ

tại đây, sáng mai giờ mao tập hợp ở bến tàu, hiện tại các người có thể đi dạo trong thành một vòng rồi!" Nói qua, tung một túi bạc cho đại hán này, cười nói: "Mang các anh em đi ra ngoài chơi một chút, có điều lưu mấy người trông thuyền."

Đại hán kia nhận bạc cười chạy đi trên thuyền, chỉ chốc lát trên thuyền liền truyền đến tiếng hoan hô điếc tai nhức óc, vài đại hán từ trên thuyền đi xuống. Thẩm Mầu Đôn hướng về trên thuyền liếc mắt nhìn, sắc trời quá tối, nàng cũng nhìn không rõ, gần như một nửa người xuống, trên mũi thuyền có một bóng người cao lớn. Thẩm Mầu Đôn hí mắt nhìn, bóng người kia vào trong phòng, nàng cũng không để ý, cho rằng là người dưới tay Trì Ninh Bái.

Trì Ninh Bái chờ người bên cạnh rời đi, lúc này mới quay đầu nhìn về phía Thẩm Mầu Đôn, cười nói: "A Đôn huynh đệ, thật vất vả đến Lương phủ một chuyến, ta cùng người ra ngoài đi dạo?"

Thẩm Mầu Đôn đối với việc đi dạo chợ không hứng thú, hơn nữa ngày hôm nay bận bịu cả ngày cả người vừa mệt, vội vàng xua tay cự tuyệt, "Trì đại ca ta sẽ không đi, bây giờ mệt mỏi cả ngày, ta nghĩ sớm lên thuyền nghỉ tạm một chút.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đôn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Thẩm Mầu Đơn, Thẩm Thiên Nguyên lên thuyền liền trực tiếp trở về phòng nghỉ ngơi, Trì Ninh Bái nhìn Thẩm Mầu Đơn tiến vào phòng, cũng mất hứng thú đi bộ chung quanh, nhanh chân lên thuyền.

Thẩm Mầu Đơn trở về phòng, nghe thấy tiếng động sát vách truyền đến, lúc ẩn lúc hiện nghe thấy một người nói đến Trì Ninh Bái, trong lòng nàng hơi động, ngừng thở tách một tấm gỗ nghe lén, nhưng không nghĩ bên kia biết bên này có người, thanh âm giảm thấp đi rất nhiều, nàng cũng không nghe thấy nửa câu. Lấy lại tinh thần lại đột nhiên phát hiện mình dĩ nhiên đứng góc tường nghe trộm người khác nói chuyện, mặt không khỏi một đỏ, thẩm mắng chính mình một câu, bèn vội trở lại phòng ốc trung gian ở một tấm ghế vuông, ngồi xuống ghé đầu, rót một chén nước uống một hơi cạn sạch.

Uống trà xong, Thẩm Mầu Đơn cầm ly trà, ngồi trong căn phòng mờ tối suy nghĩ. Tình cảnh của nàng bây giờ có chút khó khăn, sau khi cùng La Nam giải trừ hôn ước, người nhà họ Thẩm tất nhiên sẽ lại tham dự vào hôn sự của nàng, nếu như có một người giải thích thì không thể tốt hơn, người này nhất định phải có thân phận, để người nhà họ Thẩm kiêng kỵ, nghĩ tới nghĩ lui, Trì Ninh Bái là lựa chọn tốt nhất, người này trượng nghĩa, không câu nệ tiểu tiết, cũng không có ý đồ không an phận đối với nàng, nếu như có thể kết giao với hắn như một vị bằng hữu thì thật là tốt. Chỉ là, sau này Trì gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trong vòng một đêm ở lâm sông Hoài không còn lấy một người Trì gia, bến tàu cũng đổi chường đà.

Ngồi dưới ngọn đèn tối tăm nghĩ hồi lâu vẫn là không lý giải nổi, Thẩm Mầu Đơn đành từ bỏ, để ly trà trong tay xuống, tùy ý rửa mặt lại liền lên giường nghỉ ngơi.

Không biết có phải hay không nghĩ quá nhiều chuyện, ban đêm Thẩm Mầu Đơn nằm giấc mơ một giấc mơ kỳ quái, trong mộng có người đang cùng Trì Ninh Bái nói gì đó, Trì Ninh Bái tức giận từ chối. Bóng lưng người kia rất là cao lớn, hắn không biết lại nói câu cái gì, Trì Ninh Bái do dự, cuối cùng vẫn là từ chối, người kia cười khẽ một tiếng, bỗng nhiên từ từ nghiêng đầu, Thẩm Mầu Đơn ngừng thở, tò mò người kia quay qua đến sẽ có khuôn mặt như thế nào, nhưng không nghĩ tới ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, nàng giật mình tỉnh lại.

Nhìn bên ngoài bên ngoài trời đã sáng, Thẩm Mầu Đơn run lên, ngoài cửa cũng vang lên tiếng Thẩm Thiên Nguyên "A Đơn, con dậy chưa?"

Thẩm Mầu Đơn ừ một tiếng, "Cha, con dậy đây." Dứt lời, xuống giường đi giày, mở cửa phòng, Thẩm Thiên Nguyên đang đứng ở ngoài cửa, trong tay cầm một bát sữa đậu nành cùng mấy cái bánh nướng, nhìn thấy Thẩm Mầu Đơn mở cửa lập tức cười nói: "Đây là thuốc hạ của Trì Đà chủ mang về, vẫn còn nóng, con mau mau thừa dịp còn nóng ăn đi."

Thẩm Mầu Đơn bận rửa mặt một hồi, tiếp nhận sữa đậu nành cùng bánh nướng trong tay Thẩm Thiên Nguyên "Cha, cha đã ăn chưa?"

"Cha ăn rồi, con mau mau ăn đi."

Thẩm Mầu Đơn ăn xong hai cái bánh nướng, bên ngoài lúc này mới vang lên tiếng Trì Ninh Bái, "Nhỏ neo, lái thuyền đi!"

~~~~~

Uống sữa đậu nành, ăn bánh nướng xong, Thẩm Mầu Đơn đi ra khỏi phòng, muốn ra bên ngoài hóng mát một chút, mới ra đến nơi liền nhìn thấy bóng lưng của Trì Ninh Bái, đang đứng ở đầu thuyền, nghe thấy động tĩnh phía sau, Trì Ninh Bái xoay người lại, nhìn thấy Thẩm Mầu Đơn đầu đội duy mũ, nở nụ cười, nói: "A Đơn, bây giờ trên thuyền không có người ngoài, cũng không cần đội duy mũ đâu."

Xác thực, không có người ngoài, Thẩm Mầu Đơn mới cởi duy mũ trên đầu ra, nhìn Trì Ninh Bái nở nụ cười, đứng ở đầu thuyền nhìn về phương xa.

Trì Ninh Bái cũng không nói chuyện, đứng ở đầu thuyền hít thở không khí, gương mặt thoải mái.

Thẩm Mầu Đơn hồi tưởng chuyện liên quan với Trì Ninh Bái đời trước, đang nghỉ ngơi, phía sau truyền tới tiếng bước chân, nàng quay đầu nhìn lại, không khỏi ngây ngẩn cả người, đứng phía sau hai nam nhân thân hình cao lớn, nam tử đi ở phía trước thân hình cao lớn, mặc một thân cẩm bào màu đen, một bên cổ tay áo dùng sợi vàng thêu, bên hông đeo thắt lưng màu đen cũng dùng chỉ vàng để thêu, hông đeo một khối bạch ngọc thượng đẳng. Phía sau là một nam tử vóc người cao to, mặc một thân áo bào màu xanh.

Hai người này Thẩm Mầu Đơn đều biết rõ, ở lâm sông Hoài nàng đã cứu đứa bé kia, hẳn chính là thúc thúc của đứa nhỏ, nam nhân phía sau chính là người lúc trước đem hộp trân châu đưa cho nàng.

Thẩm Mầu Đơn trầm nghĩ, không nghĩ tới lại ở chỗ này tình cờ gặp hắn, còn muốn đem trân châu kia trả lại cho hắn, hiện tại gặp phải, chỉ tiếc, hộp trân châu này nàng không có mang bên người. Suy nghĩ một chút, Thẩm Mầu Đơn tiến lên chấp tay hướng về phía hai người họ, "Ra mắt công tử, không biết công tử còn nhớ ra tiểu nữ không?"

Người mặc cẩm bào màu đen lúc này mới nhìn về phía Thẩm Mầu Đơn, nhìn chằm chằm một hồi, lúc này mới ừ một tiếng, "Nhớ, sự việc lần trước, rất cảm ơn tiểu thư." Tiếng nói hắn thuần hậu, Thẩm Mầu Đơn vẫn có thể nghe ra một chút lạnh nhạt.

Thẩm Mầu Đơn ngẩng đầu nhìn nam tử này, "Việc lần trước bất quá chỉ là tiện tay cứu giúp, đồ công tử tạ lễ quá mức quý trọng, không biết khi đến lâm sông Hoài, công tử có thể hay không chờ thêm một chút, để tiểu nữ đem đồ trả lại cho công tử."

"Không cần." Nam nhân đột nhiên mở miệng, tiếng nói nặng nề, "Nếu tặng tiểu thư sẽ là của tiểu thư, những thứ đồ này làm sao có thể so với an nguy của Từ An, những vật này tiểu thư nên nhận."

Thẩm Mầu Đon không nói nữa, nàng hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, rất đơn giản, những thứ đó hoàn toàn không bằng mạng của cháu hắn, tặng nàng là chuyện đương nhiên, là vì báo đáp ân tình, dùng trần châu đất giả cảm ơn nàng đã cứu tính mạng cháu hắn, người đàn ông này không muốn nợ nàng ân tình. Nếu nàng không biết lí lẽ mà cự tuyệt, chỉ sợ hắn sẽ tức giận, nàng không nói thêm gì nữa, gật gật đầu, "Tiểu nữ biết rồi, tạ ơn công tử."

Nàng cứu cháu hắn một mạng, hắn tạ lễ vật phong phú, giữa hai người liền cũng không còn gặp nhau rồi.

Nam nhân nghe nàng nói vậy liền quay đầu nhìn về phía Trì Ninh Bái, Thẩm Mầu Đon biết người này hẳn là tìm Trì Ninh Bái có việc, chạm đích trùng Trì Ninh Bái nói: "Trì đại ca, ta trở về phòng."

Trì Ninh Bái hiển nhiên cảm giác được trước mắt người đàn ông này là tới tìm hắn, nhìn Thẩm Mầu Đon cười "Đi đi."

Chờ Thẩm Mầu Đon rời đi, Trì Ninh Bái lúc này mới nhìn trên người nam nhân trước mắt, đôi mắt tràn đầy không rõ, cau mày nói: "Các ngươi có ý lên thuyền của ta là tới tìm ta có việc gì?"

Nam tử không nói gì, nghiêng đầu, người mặc áo bào xanh phía sau hắn lập tức tiến lên một bước, tiếp lời: "Trì Đà chủ, Điện hạ của ta xác thực có việc muốn cùng Đà chủ thương lượng. . . . ."

~~~~~

Thẩm Mầu Đon mở cửa gỗ trong phòng vừa vặn có thể nhìn thấy tình hình bên ngoài, nàng nhìn nam nhân sắc mặt lạnh nhạt phía sau tiến lên một bước, nói câu gì đó với Trì Ninh Bái, Trì Ninh Bái chau mày, hai chân quỳ xuống, thanh niên kia đỡ lấy hắn, lại nói tiếp. Nàng chỉ có thể nhìn động tác của bọn họ, lại không nghe được bọn họ đang nói cái gì, chỉ nhìn thấy hắn lại nói thêm vài câu với Trì Ninh Bái, Trì Ninh Bái bỗng nhiên giận dữ, phát tay đẩy cánh tay thanh niên đặt trên người. Nam tử áo xanh kia cũng không để ý đến thái độ của Trì Ninh Bái, lại nói mấy câu liền lui tới bên cạnh nam tử kia.

Nam tử rời đi, thanh niên cũng đi theo, không biết là vô tình hay là cố ý, tầm mắt hắn nhìn về phía Thẩm Mầu Đon. Thẩm Mầu Đon chỉ chú ý tới Trì Ninh Bái, trong đôi mắt Trì Ninh Bái tràn đầy thống khổ, cùng tuyệt vọng. Trong lòng nàng hơi động, vận mệnh Trì gia sau này có phải là quan hệ đối với việc hôm nay Trì Ninh Bái đã gặp nam tử kia? Hắn thân phận cũng bất phàm, làm cho Trì gia lâm sông Hoài mai danh ẩn tích không phải không có khả năng, hay là sau đó có thể hỏi thăm Trì đại ca một chút xem vừa nãy bọn họ nói cái gì. Bất kể như thế nào, nếu là Trì Ninh Bái có thể thoát khỏi vận mệnh kiếp trước, sau này thành tựu tất nhiên bất phàm, ngày sau nàng có lẽ sẽ cần đến sự giúp đỡ của hắn.

Thẩm Mầu Đon hít một hơi, buông nắm đấm, ánh mắt vẫn đặt trên người Trì Ninh Bái.

Chuyện ngoài lề:

Sen: Yển vương à anh cho chị Thẩm biết thân phận của mình đi chứ suốt ngày cứ "nam nhân, công tử, ..." làm xưng hô của anh tôi edit thấy mệt và dễ lẫn với nhân vật khác lắm

Yển vương: Kêu ca cái gì, bản vương phải giả làm nam nhân thần bí, hoàng tử bóng tối phải bí mật chút Thẩm Mầu Đon mới dễ sa vào lưới tình bản vương giăng ra chứ. Bản vương xuất hiện muộn hơn La Nam chó má kia mười mấy chap không thể thua thảm hại như vậy được. Còn cô nữa cảm bép xép với Thẩm Mầu Đon nếu nàng mà biết ta chu di cửu tộc nhà cô với tội danh dám khi quân tương lai.

Sen: Ông không phải đe dọa có tin tôi kiện ông không hả dám đe dọa tính mạng người khác. Tôi đi mách chị Thẩm

Yển vương: Bản vương không quan tâm luật là ở vua cô giỏi đi mách xem. Ê áo xanh chuẩn bị mài dao thật sắc cho bản vương. Tiếng bạn áo xanh mài dao xoèn xoẹt...

Sen: Ông được đó tôi đi mách tác giả bảo bà thay nhân vật nam chính cho ông làm nhân vật nam phụ. Hó hó hó Dù gì cũng ít nhân vật cho thêm anh nữa theo đuôi chị Thẩm cho nó đông vui! Mà nhà anh nhiều hoàng tử huynh đệ mà tôi bảo bà lấy một anh trong đó ra. Cho huynh đệ tranh đấu thể mới vui

Yển vương: Lấy dao chĩa cổ Sen, Cô thử bảo xem xem ta có làm thịt cô không. À mà quên ta hối lộ bà ta không ít chân trâu a. Bà ta mà dám ta phá nhà bà.

Sen: Oa oa Yển vương ác độc,.....

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đon Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Cảnh đêm trên sông đẹp dị thường, một vầng trăng tròn chiếu sáng toàn bộ mặt sông, trên mặt sông chọt có đom đóm bay qua, lấp ta lấp tấp.

Trì Ninh Bái đứng trên mũi thuyền một ngày, Thẩm Mầu Đon ở trong phòng chú ý hắn một ngày, mãi cho đến khi bóng đêm ảm đạm buông xuống, trên sàn tàu chỉ còn lại một mình Trì Ninh Bái, Thẩm Mầu Đon mới mang một bình nước cùng mấy viên bã đậu đi ra ngoài, nhìn dáng vẻ Trì Ninh Bái phờ

phạc, mệt mỏi nàng nhẹ giọng nói: "Trì đại ca, huynh đã một ngày đều không ăn gì, mau ăn một chút lót dạ dày đi."

Trì Ninh Bái nghe thấy tiếng nói xoay đầu lại, đôi mắt sáng ngời thường ngày giờ khắc này chỉ còn lại mê man, ngẩn ngơ nói "A Đôn."

Thẩm Mầu Đôn cảm ẩm nước cùng bã đậu trong tay đưa tới trước mặt hắn,

cũng không nói thêm gì nữa. Trì Ninh Bái chần chừ một lúc, vẻ mặt thanh tỉnh không ít, nhìn chằm chằm Thẩm Mầu Đôn thức ăn nước uống trong tay nàng một hồi, yên lặng nhận lấy bắt đầu ăn. Mấy miếng bã đậu khô cùng, bánh bột ngô và một bình nước rất nhanh bị ăn sạch sẽ, lúc này mới nở nụ cười nhìn Thẩm Mầu Đôn, "Đã làm cho muội phải lo lắng."

Thẩm Mầu Đôn tiếp nhận ẩm nước hết trong tay hắn, suy nghĩ một chút,

ngẩng đầu nhìn hắn, "Trì đại ca, có chuyện gì xảy ra vậy? Muội đã nhìn thấy huynh đứng ở đầu thuyền cả một ngày."

Trì Ninh Bái lắc đầu, lộ ra nụ cười khổ, "Không có gì."

"Trì đại ca, nếu có chuyện xảy ra, huynh nên nói với muội, dù muội không giúp được cái gì, thế nhưng hai người dễ dàng nghĩ cách hơn so với một người."

Thẩm Mầu Đôn nhìn hắn, chân thành nói.

Trì Ninh Bái không nói lời nào, chỉ nghiêng đầu nhìn phong cảnh xa xa bị bóng đêm bao phủ, ánh mắt nặng nề. Thẩm Mầu Đôn không nhiều lời nữa, đứng một bên bồi hắn. Ánh trăng chiếu vào trên lưng hai người, vẩy lên một thứ ánh sáng mờ lung, như ảo như mộng. Qua một lúc lâu, mới nghe thấy bên cạnh thuyền tới tiếng dè nén thông khô, "Người kia là Yên Vương điện hạ."

Yến vương —— Thẩm Mầu Đôn thân gần ra, bàn tay vô thức nắm thành

quyển, không cần Trì Ninh Bái nói rõ, nàng biết người trong miệng hắn là ai, là nam tử mặc cẩm bào màu đen kìa, nàng làm sao cũng không nghĩ đến người kia là Yên Vương điện hạ, nàng chỉ nghĩ rằng thân phận người kia bất phàm, nhưng không nghĩ ra lại cao quý như vậy.

Yến vương, nghe đồn Yên vương tính tình cẩn thận, thận trọng, đầu óc vô cùng thông minh, nhạy bén. Nhưng người kia là Yên vương, nàng bây giờ cũng có thể đoán ra mấy phần tại sao hắn lại tới tìm Trì Ninh Bái rồi.

Tiếng Trì Ninh Bái tiếp tục vang lên bên tai, "Yến vương muốn mua toàn bộ thủy vận, thủy vận này là do phụ thân huynh khổ cực một đời gây dựng nên, huynh không muốn, chỉ là."

Coi như không muốn, Yên vương muốn đồ gì há có thể không chiếm được? Chỉ sợ hắn không muốn, người kia sẽ dùng thủ đoạn cứng rắn để có được thủy vận, đối với hắn trái lại nửa điểm chỗ tốt đều không có, Trì gia ở lâm sông Hoài biến mất sau một đêm có phải là do liên quan đến chuyện này? Thẩm Mầu Đôn nghĩ, có điều —— nàng ngẩng đầu nhìn Trì Ninh Bái, mở miệng hỏi: "Trì đại ca, nếu huynh quy thuận làm thủ hạ của Yên vương, thủy vận có thể được bảo vệ?" Yên vương muốn không chế toàn bộ ly giang, mà không phải chỉ có một bến tàu, vì lẽ đó Trì Ninh Bái huynh nếu nguyện ý quy thuận hắn, hắn có thể tiếp tục để Trì Ninh Bái huynh quản lý bến tàu.

Trì Ninh Bái lắc đầu, "Huynh đã đề nghị qua, hắn. . . . Không đồng ý, chỉ sợ là không tin nhiệm huynh."

Thẩm Mầu Đôn choáng váng, đúng vậy, vị trí trọng yếu như vậy làm sao có khả năng giao cho một người xa lạ quản lý, đường thủy lúc nào cũng đều giữ vị trí rất trọng yếu, huống chi sau này Yên vương còn muốn đánh nhau lâu dài với Tuyên đế, thì đường thủy càng thêm quan trọng.

Thẩm Mầu Đôn nghĩ tới đây, trong lòng hơi động, Yên vương giờ khắc này dự định khống chế bến tàu thủy vận trên ly sông, có phải là biểu thị hắn muốn an bài nhân thủ vì ngày sau kế vị?

Thẩm Mầu Đôn tim đập thình thịch trong lòng, có chút hưng phấn, cũng có chút lo lắng, nàng muốn đánh cược, nếu việc này có thể thành công vận mệnh ngày sau của nàng không nằm trong tay người nhà họ Thẩm nữa. Quả đấm của nàng càng chặt, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về Trì Ninh Bái, trầm giọng nói: "Trì đại ca, muội có một biện pháp, hay là chúng ta thử một lần."

~~~~~

Sau bảy ngày thuyền đã cập bến lâm sông Hoài, Trì Ninh Bái đem hàng đưa đến sân sau cửa hàng, Thẩm Mầu Đôn trước về Thẩm gia đem hộp trân châu đặt dưới đáy hòm lấy ra trở lại cửa hàng đưa cho Trì Ninh Bái, "Trì đại ca, lúc trước muội cứu mạng cháu của Yên Vương, Yên Vương tặng tạ lễ cho muội, bên trong có mấy viên trân châu còn có ngân phiếu năm trăm lạng, ngân phiếu muội cầm đi mở cửa hàng, vì vậy mong huynh thêm vào đây ngân phiếu năm trăm lạng. . . . . Ngân phiếu này coi như là muội mượn Trì đại ca, chờ ngày sau kiếm lời bạc muội sẽ trả lại Trì đại ca. Đến lúc đó, Trì đại ca đem hộp gấm này đưa cho Yên vương, nói với hắn, muốn dùng hộp gấm này đổi lấy một cơ hội trung thành với hắn."

"Là ta nợ muội, ngân phiếu này há có thể để cho muội bỏ ra." Trì Ninh Bái nói xong thần sắc phức tạp nhìn Thẩm Mầu Đôn một chút, bàn tay to lớn vuốt ve hộp gấm tinh xảo trong tay, "A Đôn, muội tin nhiệm huynh như vậy? Chúng ta mới gặp nhau chừng mười ngày, nhưng muội chịu giúp huynh như vậy. . . . ."

Thẩm Mầu Đôn nở nụ cười, "Trì đại ca, muội tin tưởng huynh." Kiếp

trước nàng biết Trì Ninh Bái, gặp hắn, cũng biết nhân phẩm của hắn, lúc này mới chịu giúp hắn, hơn nữa này không chỉ là giúp hắn, cũng là giúp chính

mình.

Tri Ninh Bái nắm chặt hộp gắm trong tay , nhìn Thẩm Mầu Đôn ,trịnh trọng nói: "A Đôn, cảm ơn muội, nếu như có thể thành công, huynh nhất định sẽ không quên ân tình của muội."

Tri Ninh Bái cơ hồ không để lỡ thời gian, sau khi lấy ngân phiếu liền nâng hộp gắm đến địa chỉ người kia đưa. Gõ cửa toà nhà phổ thông trước mắt, lập tức có gã sai vặt tiến lên mở cửa, nói rõ ý đồ đến, gã sai vặt này liền dẫn hắn đi tới sân Yến vương.

Sau khi thanh niên kia (anh áo xanh ấy ạ)vào phòng thông báo liền dẫn Tri Ninh

Bái vào gặp Yến vương. Tri Ninh Bái vào phòng liền nhìn thấy Vệ Lang Yến mặc một thân áo màu đen rộng rãi thường dùng, ngồi trên ghế quý phi làm bằng gỗ trắc, vẻ mặt hắn không lạnh lùng như trước, nhìn thấy Tri Ninh Bái đi vào, nhẹ giọng hỏi: "Suy nghĩ kỹ rồi hả ?"

Tri Ninh Bái đứng vững người này trên người uy thế, quý xuống, tay nâng hộp gắm giờ cao lên, đặt trước mặt Vệ Lang Yến, trầm giọng nói: "Thảo dân muốn cống hiến hết mình cho Điện hạ, mong Điện hạ cho thảo dân một cơ hội! Thảo dân nhất định sẽ không làm cho Điện hạ thất vọng!"

Vệ Lang Yến nhìn chằm chằm hộp gắm trong tay Tri Ninh Bái, mặt không hề có cảm xúc. Trong lòng Tri Ninh Bái âm thầm nhảy nót, áp lực gia tăng, tay vẫn vững vàng nâng hộp gắm kia, một lúc sau mới nghe thấy một tiếng cười khẽ, "Như vậy, bản vương liền cho ngươi một cơ hội, trên ly giang có hai mươi hai bến tàu, mỗi bến có một chường đà, bản vương muốn ngươi trong vòng một năm trở thành Tổng Đà Chủ trên sông."

Tri Ninh Bái lập tức hiểu ý tứ trong lời nói của Yến Vương. Chường đà thủy vận trên ly giang đều là nhân vật đến từ dân gian, Yến vương muốn hắn thu phục những bến tàu này, trở thành Tổng Đà Chủ. Đây là thử thách, cũng là thử thách đơn giản nhất, nếu chuyện này hoàn thành không tốt, thì hắn làm sao có thể là thủ hạ của Yến vương mưu đồ sự nghiệp. Hắn ngay lập tức sẽ nghĩ ra nguyên do trong này, cao giọng nói: "Đa tạ điện hạ, thảo dân định sẽ không phụ lòng Điện hạ."

Ánh mắt Vệ Lang Yến lần thứ hai nhìn hộp gắm trong tay Tri Ninh Bái, vẻ mặt khó lường, thả mi mắt, thanh niên đứng bên cạnh lập tức tiến lên nhận lấy hộp gắm, mở miệng nói: "Ngươi trở về đi, ngày sau bản vương sẽ thương thảo tốt với ngươi về chuyện này ."

Đợi sau khi Tri Ninh Bái rời đi, thanh niên kia mới cung kính cầm hộp gắm trong tay đưa cho Vệ Lang Yến, Vệ Lang Yến tiếp nhận hộp gắm, mở ra nhìn trân châu cùng ngân phiếu còn nguyên trong hộp, nói: "Vân Hạ, đi thăm dò cô nương kia."

"Vâng, Điện hạ." Vân Hạ đáp một tiếng, lui ra khỏi gian phòng, trong phòng chỉ còn lại Vệ Lang Yến nhìn chằm chằm hộp gắm vẻ mặt như có như không.

~~~~~

Thẩm Mầu Đôn vẫn ở tại trong cửa hàng thu xếp vải vóc được chở về , tay vẽ bản thảo để cất nạy, thợ may cùng Tú Nương đều nhìn qua, Thẩm Mầu Đôn thương lượng với bọn họ hồi lâu, thứ nhất phải làm ra sản phẩm có chất lượng và số lượng cao, cuối cùng quyết định ngày mai có thể bắt đầu làm nhóm xiêm y đầu tiên.

Bản việc hơn nửa ngày, Thẩm Mầu Đôn vừa mệt vừa đói, tiễn Mã chương

quý, cất nạy, thợ may cùng Tú Nương xong, nàng mới tùy tiện ăn ít thứ, nhìn sắc trời không còn sớm, lúc này mới trở về phủ. Ngày hôm sau trời vừa sáng đã tới cửa hàng, một lúc sau Mã chương quý nói bên ngoài có người tìm nàng, Thẩm Mầu Đôn ra cửa liền nhìn thấy một nam nhân vóc người cao to khôi ngô, tướng mạo trẻ tuổi anh tuấn đứng trước cửa hàng, đôi mắt nam nhân kia sáng ngời, sống mũi cao thẳng. Thẩm Mầu Đôn sững sốt một chút, người kia là ai vậy?

Nam nhân trẻ tuổi kia nhanh chân đi đến hướng Thẩm Mầu Đôn, thời điểm đi tới bên người nàng mới cười nói: "A Đôn."

Thẩm Mầu Đôn tròn mắt, chỉ vào nam nhân trước mắt kinh hô: "Tri đại

ca, Huynh. Huynh là Tri đại ca, ngươi. Huynh làm sao lại

biến thành như vậy?" Nàng không nghĩ tới Tri Ninh Bái cạo râu quai nón sẽ anh tuấn như vậy.

Tri Ninh Bái không quen sờ sờ cằm, cười nói: "Huynh cũng có chút không quen. Đứng rồi, hôm qua gặp Yến vương." Hắn đem sự việc hôm qua gặp mặt Yến Vương kể lại một lần, lại nói: "A Đôn, cảm ơn muội, nếu không có muội chỉ sợ sự nghiệp phụ thân huynh tạo dựng giờ phải chấp tay dâng cho người rồi."

Thẩm Mầu Đôn không chút bận tâm, "Tri đại ca, bến tàu to nhỏ trên ly giang cũng ước chừng khoảng hai mươi bến, một năm này đủ sao?" Hơn nửa chường đà thủy vận đại đa số đều là người dân gian, tính cách thô bạo không phân rõ phải trái, tính nóng, yêu tranh đấu, muốn thu phục những người như vậy chỉ sợ không đơn giản.

Tri Ninh Bái tràn đầy tự tin, cười to nói: "A Đôn không nên lo lắng, huynh đã có biện pháp, những người này muội không cần quan tâm, kinh doanh tốt cửa hàng là được, muội yên tâm, sau này có huynh bảo vệ muội, sẽ không có ai bắt nạt muội nữa."

Hắn là người dân gian, thật sự có biện pháp, Thẩm Mầu Đôn thầm nghĩ, bỗng nhiên lại nhớ tới hộp gắm kia, trong lòng lại căng thẳng, cũng không biết

Yến Vương có tức giận hay không.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Thẩm Mẫu Đơn cùng Tri Ninh Bái lại hàn huyên vài câu, Tri Ninh Bái liền cáo từ. Thẩm Mẫu Đơn trong thời gian này cũng nói với Tri Ninh Bái nàng gặp chuyện khó khăn, hi vọng hắn có thể hỗ trợ che giấu chuyện cửa hàng, Tri Ninh Bái cười nói: "A Đơn yên tâm, sẽ không có người dám tìm muội gây phiền toái."

Tri Ninh Bái đi rồi, Thẩm Thiên Nguyên cũng đã tới, nhìn thấy Thẩm Mẫu Đơn

đang nhìn cách đó không xa xuất thần, tiến lên vỗ vai của nàng, "Mẫu Đơn, nơi này có cha, trước con hồi phủ đi, chuyện cửa hàng ngày sau có phụ thân cùng Mã chương quỹ quản lý, con nên ra ngoài phủ ít một chút, không nên gây chú ý cho tổ mẫu. Tổ mẫu con ghét nhất chính là việc con gái xuất đầu lộ diện bên ngoài, lần này biết được con theo cha rồi nhà một chuyện đã khiến trách cha một trận, chỉ sợ hôm nay sẽ sai người cho mời con qua, con cũng không nên phản bác lão nhân gia như bà." Nói tới chỗ này, Thẩm Thiên Nguyên dừng một chút, thở dài, "Những năm này đã làm khó con cùng A Hoán rồi."

Thẩm Mẫu Đơn cười, biết ý tứ của phụ thân nói những năm gần tổ mẫu gây khó dễ đối với bọn họ, an ủi: "Cha, không có chuyện gì, tổ mẫu chỉ nói một chút mà thôi."

Thẩm Thiên Nguyên thở dài không nói nữa, Thẩm Mẫu Đơn lại nói: "Cha, vậy con đi về trước."

Thẩm Thiên Nguyên khoát tay áo một cái, "Mau trở về đi."

Thẩm Mẫu Đơn vừa về tới Thẩm phủ thấy Tư Cúc đang đứng ở trong sân, nhìn thấy nàng quay đầu lại vội vàng tiến lên, trên mặt lo lắng, "Tiểu thư, sáng sớm người đi đâu vậy? Lão thái thái sai người đến tìm, người mau chóng tới đi, không sẽ làm lão thái thái lại tức giận đó."

Đi tới trong sân lão thái thái, quả nhiên liền thấy lão thái thái đang nổi nóng, vỗ bàn đập vang ầm ầm, "Một nha đầu khỏe mạnh để lão Tam nuôi thành hình dáng này sao! Đi theo ra nửa tháng, bây giờ trở về sáng sớm đã không thấy không thấy bóng người."

Lão Thái Gia khuyên nhủ: "Được rồi, người ít nói vài câu đi."

Thẩm Mẫu Đơn nghe thanh âm bên trong, ngậm thở dài, đang muốn đi vào, phía sau truyền đến tiếng đại tỷ Thẩm Oánh, "Tứ muội, tỷ cùng muội cùng vào đi thôi."

Quay đầu nhìn lại, Thẩm Oánh mặc một thân quần áo màu tím nhạt đang đứng ở cách đó không xa cười nhìn nàng. Thẩm Mẫu Đơn cũng nhìn nàng mỉm cười đến, "Đại tỷ, tỷ đã trở về?"

Thẩm Oánh đi mấy bước tới tới trước mặt Thẩm Mẫu Đơn, dắt tay nàng, "Tứ muội, còn muốn nói một tiếng cảm ơn với muội, nếu không có muội giờ khắc này tỷ chỉ sợ còn không biết trôi qua ngày như thế nào, may là có muội giúp đỡ đưa ra chủ ý."

Thẩm Mẫu Đơn nhìn nàng, "Đều đã giải quyết?"

Thẩm Oánh run lên, thở dài, "Ta mời đại phu cho phu quân chẩn mạch, đúng là vấn đề của hắn, đại phu đem chuyện này báo với mẹ chồng, mẹ chồng mời phụ khoa thánh thủ đi chẩn mạch cho nữ nhân kia. Nàng cùng phu quân ở chung có hai tháng, nhưng lại có mang ba tháng, mẹ chồng tức giận, hiện tại còn bệnh, phu quân cũng bị bệnh một hồi, bây giờ Nghiêm gia cũng đã biết được chuyện này, cũng mời rất nhiều đại phu đến xem, đều nói rất khó trị. Nữ nhân kia bị mẹ chồng sai người ta đánh sảy thai thai, bị người đưa trả về, mẹ nàng đã tức sinh bệnh nặng, bản thân nàng tựa hồ cũng bị bệnh không nhẹ, cũng không biết còn có thể hay không sống qua ngày, nói vậy không biết mẹ chồng có cho nàng tiếp tục sống tiếp hay không."

Thẩm Mẫu Đơn đối với kết cục của nữ nhân kia không có hứng thú, "Giờ đại tỷ dự định làm sao? Dù sao cũng là do hắn, nếu tỷ tiếp tục ở lại Nghiêm gia, thì ngay cả một đứa bé tỷ cũng không có."

Thẩm Oánh cười khổ, "Còn có thể làm sao, mẹ chồng dự định nếu phu quân thật sự không được, liền xin một đứa bé đại bá cho làm con nuôi, đại tẩu lại mang thai, cũng đồng ý đem con cho cho chúng ta làm con nuôi rồi. Ngày sau cũng chỉ có thể bảo vệ đứa nhỏ này mà sống. Tứ muội, tỷ cũng chỉ có thể nghĩ như vậy thôi."

Đúng vậy a, đại tỷ cũng chỉ có thể như vậy, nếu đời trước nàng gặp chuyện như vậy chỉ sợ cũng sẽ có một kết quả như thế. Nhưng bây giờ, nàng tuyệt đối sẽ không lựa chọn như vậy. Thẩm Mẫu Đơn thở dài, không nói thêm gì nữa, tiến vào trong phòng lão thái thái. Thẩm Oánh cũng đồng thời đi vào theo, lão thái thái nhìn thấy Thẩm Oánh, tầm mắt dời đi không ít, vội vàng hỏi tình hình bây giờ của Nghiêm gia, lửa giận cũng nhỏ đi không ít. Thẩm Oánh trả lời vài câu, lão thái thái cuối cùng cũng không phát hỏa đã để nàng đi.

Ra khỏi sân lão thái thái Thẩm Mậu Đôn liền trực tiếp trở về phòng. Tư Cúc lại ở bên tai nàng thao thao bất tuyệt, nói là khoảng thời gian này La Nam thường xuyên đến tìm đến nàng, biết nàng ra khỏi cửa, rất tức giận. Thẩm Mậu Đôn tự nhiên không để ý tới La Nam, bây giờ tâm tư đều đặt vào tất cả quần áo, bây giờ nàng chỉ hy vọng có thể đem quần áo bày sẵn bắt tay vào làm, như vậy phụ thân cũng có thể ung dung không ít.

Cửa hàng quần áo bên kia đang chế tạo gấp quần áo, cũng không có gì chuyện khác thường phát sinh, Thẩm Mậu Đôn yên lặng ở nhà đợi hai ngày, ngày hôm đó đang thư phòng về, Lục nhi đến thông báo, nói bên ngoài có người tìm. Thẩm Mậu Đôn nghi hoặc, Tri đại ca biết nàng ở Thẩm gia tháng ngày khổ sở sẽ không tới Thẩm gia tìm nàng, rốt cuộc là ai?

Đội Lục nhi dẫn người vào, Thẩm Mậu Đôn sững sờ, là thanh niên bên cạnh Yến vương. Nhìn người này, trong lòng nàng không khỏi thấp thỏm, người này tìm đến nàng nhất định là Yến vương, chẳng lẽ Yến vương trách nàng đem hộp gấm cho Tri đại ca?

Vân hạc liếc nhìn tiểu thư đang đứng ngồi không yên trước mắt, mở miệng nói: "Thẩm cô nương, chủ nhân nhà ta cho mời, kính xin tiểu thư đi theo ta một chuyến."

Thẩm Mậu Đôn từ chối không được, chỉ báo cho Tư Cúc Lục nhi đây là người quen, liền đi theo người này ra khỏi Thẩm phủ, ngồi trên xe ngựa một đường hướng về ngõ nhỏ phía đông. Xe ngựa chạy nửa canh giờ dừng ngay trước một toà nhà. Thẩm Mậu Đôn thấp thỏm theo sau thanh niên này một đường đi tới một sân trước an tĩnh, hai người đi vào trong sân, thanh niên này gõ cửa lúc này mới đẩy cửa phòng ra, dẫn Thẩm Mậu Đôn đi vào.

Đối diện cửa phòng chính là một án thư gỗ lê rộng lớn điêu khắc mà thành, sau án thư là một giá sách gỗ lê, mặt trên bày đầy thư tịch, hai bên giá sách bày hai bình hoa sứ cao hơn nửa đầu người, bên trong có mấy cành hoa chớm nở, tản ra mùi thơm thoang thoang. Thẩm Mậu Đôn nhìn lại, cửa dưới chỉ để một chiếc ghế quý phi bằng gỗ Lê, một nam nhân nửa năm mặc một thân y phục màu đen mặc ở nhà, trong tay nâng một quyển thư tịch cũ kỹ màu vàng, nghe thấy âm thanh, ngẩng đầu hướng về phía bọn họ.

Thẩm Mậu Đôn rơi vào trong đôi mắt thâm thúy lạnh lùng của Vệ Lang Yên, trong lòng không khỏi hồi hộp một phen, lòng bàn tay đầy mồ hôi. Nàng chỉ nhìn hần khép quyển sách trên tay lại, để ở trên án nhỏ, chậm rãi từ trên giường nhỏ ngồi dậy, tấp trên bày ra chính tể mềm để hắc trù khăn che mặt giày, đứng dậy, từng bước một đi về phía nàng.

Hắn đi tới trước mặt nàng thì dừng lại, nhìn thanh niên phía sau nàng, lúc này mới cư cao lâm hạ nhìn phía nàng. Thẩm Mậu Đôn có chút lo lắng, cho dù là nghe thấy tiếng bước chân đi ra đóng cửa phòng, nàng cũng không dám quay đầu lại, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mắt.

Vệ Lang Yên nhìn chằm chằm cô gái trước mắt một hồi lâu, có chút không

rõ nhìn nữ tử nhìn qua mềm mại yếu đuối vì sao sau khi biết thân phận của hắn còn đem hộp gấm cho nam nhân kia, dùng làm điều kiện trao đổi với hắn. Nàng chẳng lẽ không biết trong thế giới phân chia giai cấp này, chỉ cần một câu nói của hắn, cả gia tộc của nàng đều sẽ bị liên lụy sao.

Thẩm Mậu Đôn tìm thỉnh thích đập, bên tai truyền đến thanh âm có chút lạnh lẽo, "Hành vi của ngươi đủ để cho toàn bộ Thẩm gia vì đó chôn cùng, may là, ngươi cứu mạng Tử Báo An, bất kể như thế nào, ta cũng chỉ có thể cảm kích ngươi. . . ." Dứt lời, hần mặc kệ phản ứng của Thẩm Mậu Đôn, đi tới bên án thư lấy ra hộp gấm đưa cho Thẩm Mậu Đôn, "Nếu đã tặng ngươi ta sẽ không thu lại, cái này ngươi lấy về đi."

Thời điểm Thẩm Mậu Đôn nâng hộp gấm đi trong chợ huyện náo, tay chân vẫn lạnh lẽo, đầu óc cũng có chút say xe, nàng thậm chí cũng không biết mình đi như thế nào ra khỏi tòa nhà này, chỉ nhớ rõ Yến vương đem hộp gấm đưa cho nàng sau liền để nàng rời đi. Bên tai nàng cũng vẫn vang lên câu nói kia của Yến vương, "Hành vi của ngươi đủ để cho toàn bộ người Thẩm gia vì đó mà chôn cùng rồi."

Trên dưới cao thấp, bất luận thân sơ thế nào, đều có thể bị uy hiếp, bị giai cấp bên trên đè ép giết chết bất cứ lúc nào. Trong thế giới phân biệt giai cấp đẳng cấp rõ ràng như vậy, hần đại biểu cao cao tại thượng không thể lay động, mà nàng bất quá chỉ là thứ dân, giống như giun dế vậy, mà nàng dĩ nhiên đem đồ quý nhân ban thưởng dùng để uy hiếp quý nhân, trước ý nghĩ thực sự là buồn cười này. Nghĩ tới đây, chân nàng có chút nhũn ra, bước chân lao đảo.

Thẩm Mậu Đôn dừng bước, hít sâu mấy hơi, về mỗi một mối giảm đi không ít, nàng ôm hộp gấm trong lòng, biết Yến vương cũng không có trách tội cho nàng. Trong lòng dần dần bình tĩnh lại, nàng lại nghĩ tới hải tử kia, đứa bé kia đối với Yến vương lại trọng yếu như vậy, cho dù nàng mạo phạm uy nghiêm của hần nhưng vẫn sẽ không trị tội nặng. Đứa nhỏ này bất quá là cháu của Yến vương đi, Yến vương họ Vệ, tên Lang Yên, cháu của hần hần là gọi Vệ Tử An.

Vệ Tử An —— Thẩm Mậu Đôn đi tới phía trước, vừa nghĩ tới chuyện liên quan tới vị tiểu Thế tử này kiếp trước, đời trước thế tử đi theo Yến đế, Thẩm Mậu Đôn nghĩ đi nghĩ lại, đầu óc bỗng nhiên ầm một tiếng nổ tung, nàng chỉ cảm thấy bên tai ong ong, nàng xác thực nhớ tới một tin đồn liên quan với kiếp trước.

Kiếp trước, sau chuyện Thẩm gia nàng không chỗ có thể đi, chung quanh du đãng, nghe qua một tin đồn, nói là bên cạnh Yến đế có một thế tử ngốc, Yến đế đối xử với Thế tử ngốc này cực kì tốt, ngốc Thế tử là cháu của Yến đế, lúc nhỏ ngã xuống nước được cấp cứu quá trễ, sau khi hôn mê bất tỉnh, tỉnh lại là kẻ ngu si. Như vậy tể tể vừa nghĩ, Thế tử này tên gọi là Tử Báo An. Thẩm Mậu Đôn cảm thấy tìm thỉnh thích đập, đời trước tiểu Thế tử có phải là cũng là bởi vì rơi vào ly sông cho nên mới trở thành kẻ ngu si? Bây giờ đã được nàng cứu lên, vì thế ngày sau cũng sẽ không bao giờ có ngốc Thế tử đi.

Thẩm Mậu Đôn trong lòng vui mừng lại nghĩ mà sợ, vui mừng một đứa bé sau này sẽ không hề si ngốc nữa, nghĩ mà sợ chính là, may là này tiểu Thế tử rất quan trọng với Yến vương, không phải vậy thì nàng bây giờ chỉ sợ cũng không thể an toàn tiêu sái ở chỗ này. Có điều vì sao Yến vương đối tốt với cháu mình như vậy? Trong lòng lung suy nghĩ, phía trước đột nhiên vang lên tiếng nói nổi giận đùng đùng "Mẫu Đôn, tại sao muội lại ở đây?"

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đôn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17

Thẩm Mầu Đon ngẩng đầu nhìn lên thấy La Nam đang đứng cách chỗ nàng không xa, phía sau là một nữ tử một mặc quần áo màu hồng nhạt, nữ tử ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, dung mạo tuy rằng không phải rất xinh đẹp, nhưng rất thanh tú, còn mang theo phong độ của người trí thức, khiến khí thế của nàng tăng lên không ít, rất là hấp dẫn chú ý của người khác.

Thẩm Mầu Đon nhìn nữ tử về mặt lạnh nhạt phía sau La Nam, mặt không hề có chút cảm xúc. Thanh Trúc cố ý gọi nàng đi phá vỡ gian tình của La Nam cùng Diêu Nguyệt, khi đó về mặt của La Nam cùng Diêu Nguyệt không thể là giả được thất kinh nhìn nàng, nàng chết rồi ở La gia một thời gian, lúc này mới phát hiện này Thanh Trúc có gian tình với La Nam, khi đó nàng mới hiểu được nha hoàn này ban đầu cố ý gọi nàng đi đánh vỡ gian tình hai người họ, nguyên nhân đơn giản là không chịu nổi gia gia sủng ái Diêu Nguyệt, chỉ sợ là không nghĩ tới sẽ hại chết nàng. Có điều coi như nàng lúc trước không nghĩ tới hại chết mình, nhưng cũng có tâm tư xấu, nếu nàng yêu thích La gia như vậy, đời này nàng nhất định sẽ thỏa mãn nguyện vọng của nàng ta, làm cho ba người các nàng đời này quần quýt lấy nhau.

La Nam chạy tới cau mày đứng trước mặt Thẩm Mầu Đon, lại nhìn thấy hộp gấm nàng ôm trong lòng, mở miệng hỏi, "Hơn nửa tháng này muội đi nơi nào? Bây giờ muội là vị hôn thê của huynh chính là đại biểu mặt mũi cho La gia chúng ta, sau này không nên tùy ý ra ngoài xuất đầu lộ diện." Dứt lời, lại cau mày liếc nhìn hộp gấm trong lòng nàng, "Đây là vật gì?"

Ánh mắt Thẩm Mầu Đon rời khỏi người Thanh Trúc nhìn La Nam tuấn tú trước mặt, nàng cười cợt, sờ sờ hộp gấm trong lòng, "Trước đây cứu mạng một người, gia đình nhà người ta tạ lễ vật cảm ơn. La đại ca muốn xem một chút sao?"

La Nam tự nhiên không còn hứng thú, nhìn hộp gấm tinh xảo, bên trong cũng không phải là một ít châu báu đồ trang sức, hẳn còn chưa tới mức độ mặt dày muốn cướp châu báu đồ trang sức của vợ chưa cưới. Thích thú khoát tay áo một cái, nhìn trang phục Thẩm Mầu Đon đang mặc, trong lòng lại tức giận "Muội nhìn dáng dấp bây giờ của muội xem, vì sao không chịu mặc trang phục tốt, đẹp một chút."

"La đại ca." Thẩm Mầu Đon bỗng nhiên lên tiếng ngắt lời hắn, "Muội dự định đi thăm Nguyệt Nhi, huynh có muốn đi cùng muội không?"

La Nam ngăn người, nghĩ tới Diêu Nguyệt giống như điên phụ kia, lắc đầu, "Huynh không đi, huynh dự định đi bãi phóng một vị quý nhân. Thanh Trúc chúng ta đi thôi."

Thanh Trúc phía sau nhàn nhạt đáp một tiếng, phúc phúc thân mình với Thẩm Mầu Đon, lúc này mới đi sau La Nam, từ đầu đến cuối đều rất hồ hững, đứng mặc.

Thẩm Mầu Đon cũng không có nán lại, ôm hộp gấm trở về, đem hộp gấm đặt dưới đáy hòm, chợt nhớ tới năm trăm lạng ngân phiếu trong hộp gấm là của Trì đại ca, đang định đi đem ngân phiếu trả lại, Tư Cúc bung một bát nước ô mai đi vào, nói: "Tiểu thư, trời ngày càng nóng bức, hai tháng rồi còn không có lấy một cơn mưa, chúng ta ở lâm sông Hoài dựa vào ly giang cũng còn tốt, ta nghe nói lâm huyện XX sắp hạn hán đến nơi. Ai, tiểu thư, sáng sớm nọ tì nấu chút nước ô mai, đã mất rồi, người nếm thử xem."

Thẩm Mầu Đon từ chỗ Yến vương trở về xác thực nóng không chịu được, liền ngồi xuống định uống xong mới đi tìm Trì Ninh Bái, Tư Cúc nhìn túi nhỏ đặt trên bàn, hỏi: "Tiểu thư, ngài mới trở về lại muốn đi ra ngoài sao?"

"Ừ, còn có chút chuyện phải ra khỏi cửa một chuyến."

Tư Cúc lo lắng nói: "Tiểu thư, tiệc mừng thọ La phu nhân rất nhanh sẽ đến, ngài đã chuẩn bị kỹ quà mừng thọ chưa? Tính ra chỉ còn lại chừng mười ngày, nếu không chuẩn bị sớm sợ rằng không kịp?"

Thẩm Mầu Đon để chén trong tay xuống, quay đầu nhìn Tư Cúc, trong lòng nhớ lại đời trước cũng không có chuyện đại thọ La phu nhân này, chỉ nhớ có tiệc mừng thọ La lão gia, chẳng lẽ nhớ lộn, bên tai lại truyền tới tiếng Tư Cúc "Tiểu thư, ngày hôm nay đúng là nóng thật. Người chạy ra bên ngoài không sợ nóng sao?"

Đầu óc Thẩm Mầu Đon bỗng nhiên nổ tung, nàng sắc mặt trắng bệch nhìn Tư Cúc, Tư Cúc sợ hết hồn, "Tiểu thư, tiểu thư, ngài làm sao vậy, làm sao sắc mặt kém như vậy? Chắc là say nắng, để nô tỳ đi mời đại phu lại đây xem qua chút." Nói xong vội vàng vàng đi ra bên ngoài, Thẩm Mầu Đon kéo nàng lại, tay mơ hồ có chút run, khăn khăn nói: "Ta không sao, không cần đi mời đại phu." Nàng chỉ là chợt nhớ tới ra một chuyện đời trước bị nàng lãng quên.

Khí trời nóng bức làm cho mấy hồ nước của mấy huyện phụ cận lâm sông Hoài đều sắp khô cạn, mùa khô thường thường kéo theo nạn châu chấu, sau đó không lâu mấy huyện phụ cận lâm sông Hoài đều phát sinh nạn châu chấu nghiêm trọng, huyện kề bên gần lâm sông Hoài vì lẽ đó nhận lấy liên lụy, tất cả cây nông nghiệp sắp thu hoạch đều không còn một mống, không thu hoạch được một hạt nào. Mấy huyện này đều là đất phong của Yến vương, khi đó Yến vương mặc dù rất nhanh đã ra quyết sách, nhưng tai nạn phát sinh, tất cả cửa hàng lương thực đầu cơ trục lợi nâng giá cao lên, rất nhiều nạn dân mua không nổi lương thực, tuy có không ít nhà thế gia phát lương cứu tế, nhưng chỉ như muối bỏ biển, không giải quyết được vấn đề. Sau hơn nửa năm chung quanh mấy huyện thành đều có không ít nạn dân, cũng chết đói không ít, vô cùng nghiêm trọng.

Kỳ thực nếu là sau khi tai họa phát sinh đem không chế lại giá cả cửa hàng lương thực sau đó lại từ bên ngoài điều động lương thực đủ để ứng phó hơn mười vạn nạn dân mấy huyện.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Khi đó bởi vì việc này phát sinh vào mấy ngày trước tiệc mừng thọ của La phu nhân, vì lễ tiệc mừng thọ bị hoãn lại, hơn nửa năm sau cây lương thực mới có thu hoạch, cuộc sống của mọi người dễ chịu đi một chút, vừa vặn lại là đại thọ sáu mươi tuổi của La lão gia, vì lẽ đó lúc này mới cử hành tiệc mừng thọ. Khi đó bởi vì trong nhà quá túng thiếu, vì lẽ đó quà mừng thọ chỉ là bức bình phong nạm tự tay thêu, làm cho sắc mặt La Nam lúc đó cực kì khó coi.

Nghĩ tới đây, Thẩm Mẫu Đơn không nhịn được nhủ mảy lại, bây giờ chỉ cách tiệc mừng thọ La thái thái còn nửa tháng, lúc trước nạn châu châu cuối cùng là ngày đó phát sinh? Nàng nhớ tới ngày đó giữa không trung đều bị rất nhiều con châu châu che kín lại, chỉ chít, che kín bầu trời, trong nháy mắt tất cả cây nông nghiệp, toàn bộ cây cối đều bị con châu châu bò đầy, truyền đến tiếng gặm nhấm, khiến cho người ta tê cả da đầu.

Nạn châu châu tại như vậy niên đại này là thiên tai thông thường, mấy năm sẽ có địa phương xảy ra nạn châu châu, không thu hoạch được một hạt nào, một mảnh thê lương.

Chỉ là ngày nào xảy ra? Thẩm Mẫu Đơn nắm chặt nắm đấm, biết bây giờ không phải là lúc nghĩ cái này, bất kể như thế nào phải nghĩ ra biện pháp. Sau nạn châu châu Thẩm gia cũng trôi qua rất là khổ cực, cho dù có tiền bạc cũng không mua được lương thực, vì lẽ đó hiện tại trước hết muốn làm là tích trữ nhiều lương thực, mặt khác cũng phải báo cho Trì đại ca, để Trì đại ca báo cho Yến vương, nếu như có thể sớm đưa ra quyết sách, bách tính gặp tai họa cũng đỡ hơn rất nhiều, chỉ là nên làm thế nào để nói cho Trì đại ca?

Nhìn tiểu thư sắc mặt từ trắng bệch chuyển thành tái nhợt, lại chuyển thành lo lắng, Tư Cúc có chút không rõ, trừng mắt nhìn, "Tiểu thư, người sao vậy?"

Thẩm Mẫu Đơn chỉ cảm thấy đầu căng đau, lác lác đầu, "Ta không sao, Tư Cúc ngươi đi ra ngoài trước đi."

Tư Cúc sau khi rời khỏi đây, Thẩm Mẫu Đơn nhìn chằm chằm túi nhỏ trên bàn trở nên trầm tư, qua nửa khắc, nàng đứng dậy, trở lại trước hòm, do dự, cuối cùng rốt cục vẫn là mở ra, đem hộp gấm điều khắc tinh xảo bên trong lấy ra. Nhìn hộp gấm trong tay, nàng không nửa phần do dự, thay đổi thân y phục nam nhân, đội duy mũ, trở lại bên cạnh bàn, nhắc lên túi nhỏ trên bàn, ôm chặt hộp gấm đi ra cửa.

Thẩm Mẫu Đơn nhìn hiệu cảm đồ trước mắt, vuốt ve hộp gấm, sai bước đi đi vào, đem hộp gấm trong lòng đặt ở trên kệ dài, trầm giọng nói: "Đồ vật bên trong, ta muốn cầm chết."

Cầm chết, chính là không thể chuộc đồ lại. Nếu như là muốn cầm sống, chỉ là giá cả cầm sống giảm một nửa so với cầm chết, hơn nửa kỳ hạn cầm sống càng lâu, giá lại càng thấp, nàng hiện tại cần gấp nhiều bạc, cần bản không có khả năng cầm sống. Hơn nữa coi như cầm sống, sau hơn nửa năm nàng cũng không thể kiếm được bạc đem vật này chuộc về.

Quản gia hiệu cảm đồ thờ ơ mở ra hộp gấm, nhìn thấy chân trâu bên trong to bằng nắm đấm trẻ con tỏa ra ánh sáng lóng lánh, lóng lánh cả người chợt run lên một cái, thân thể cũng đứng thẳng lên, kích động nhìn Thẩm Mẫu Đơn một chút, cẩn thận từng li từng tí đem viên trân châu lớn nhất bên trong lấy ra, cẩn thận quan sát.

Nhìn ước chừng nửa khắc đồng hồ, lúc này mới ngẩng đầu lên, kích động nói: "Đúng là muốn cầm chết? Khách nhân có thể suy nghĩ kĩ lại." Trần châu cực phẩm như vậy có người cam lòng cầm đi, vẫn là cầm chết.

Thẩm Mẫu Đơn gật gù đầu, "Cầm chết, tất cả trần châu bên trong toàn bộ cầm hết đi, tốc độ nhanh lên một chút."

Quản gia có chút khó khăn, "Cái này, còn phải mời chương quỹ lại đây một chuyến, có thể sẽ lờ ỉ thời gian."

"Làm phiền xin mau lên một chút."

Quản ra rất nhanh mời chương quỹ lại đây, chương quỹ nhìn trần châu cực phẩm cũng rất là kinh ngạc, đây thật là cực phẩm khó gặp, loại địa phương nhỏ này cho tới bây giờ chưa từng có trần châu như vậy, người trước mắt này rốt cuộc là ai? Nhìn trang phục tựa hồ cũng không phải là quý nhân. Thời khắc này, chương quỹ trong lòng nổi lên lòng tham, tiền tài động lòng người, đối mặt cực phẩm trần châu như vậy, đại đa số lòng người sẽ nổi lên lòng tham.

Thẩm Mẫu Đơn tự nhiên cũng biết cái này, nàng mở miệng nói: "Đây là tri Đà chủ lái thuyền lâm sông Hoài để cho ta tới cầm cổ đó, phiền chương quỹ kính xin mau lên." Dứt lời, lấy ra một tấm lệnh bài màu xanh nẩy ngày trước đây Trì Ninh Bái cho, mặt trên có khắc một chữ Trì. Đây là cái ngày đó Trì Ninh Bái cho nàng dùng để phòng thân, nói là ở lâm sông Hoài đừng chuyện gì chỉ cần lấy ra lệnh bài này, người bình thường là sẽ không gây phiền toái cho nàng.

Chương quỹ sừng sờ, cuối cùng lòng sợ hãi chiến thắng lòng tham của mình, để quản gia đi định giá trị, lại đi lấy ngân phiếu đưa cho Thẩm Mầu Đôn. Thẩm Mầu Đôn đem tấm ngân phiếu hai trăm lạng đặt ở trong bọc quần áo lúc này mới đi tới Trì gia. Trì gia bây giờ chỉ có một mình Trì Ninh Bái, phụ mẫu đều đã sớm mất, những năm này cũng vẫn sống nhờ thuy vận, thế thiếp cũng không có.

Rất nhanh có người dẫn Thẩm Mầu Đôn tới chỗ Trì Ninh Bái, Thẩm Mầu Đôn chờ người hầu Trì Ninh Bái lui xuống, lúc này mới tháo duy mũ, về mặt nghiêm túc nhìn về phía Trì Ninh Bái. Trì Ninh Bái mang theo nụ cười, nhìn thấy Mầu Đôn nghiêm túc như vậy không khỏi cau mày nói: "Mầu Đôn, muội sao vậy? Có người khi dễ muội?"

Thẩm Mầu Đôn lắc lắc đầu, cầm túi nhỏ trong tay để lên bàn, sau đó mở

ra, lộ ra bên trong một tờ ngân phiếu đến. Trì Ninh Bái kinh ngạc nhìn về phía Thẩm Mầu Đôn, "Mầu Đôn, đây là?"

Thẩm Mầu Đôn thần sắc nghiêm túc nhìn Trì Ninh Bái, "Trì đại ca, muội hiện tại có chuyện muốn thương lượng cùng huynh. Trì đại ca, muội trước đây xem qua một quyển du ký, mặt trên từng ghi lại một câu nói như thế này, hạn hán cùng châu chấu, nạn châu chấu thường làm làm bạn với hạn mà đến, mấy quận huyện cạnh lâm sông Hoài nửa năm qua sông ngòi ao hồ khô cạn, hơn nửa nghe nói bên trong rất nhiều ruộng đã sinh châu chấu.

Trì đại ca, muội sợ mấy ngày nữa này châu chấu sẽ ngày càng nhiều, sẽ biến thành nạn châu chấu. Trì đại ca, những này ngân phiếu huynh cầm, toàn bộ đi mua lương thực, muội sợ nếu xảy ra nạn châu chấu, đến lúc đó giá lương thực sẽ tăng cao, chúng ta hiện tại tốt nhất có thể làm là trừ lương thực. Mặt khác." Thẩm Mầu Đôn nhìn Trì Ninh Bái càng ngày càng nghiêm túc, tiếp tục nói: "Chuyện này tốt nhất nên báo cho Yến vương, nếu là sớm phòng ngừa, có thể cứu không ít người."

Trì Ninh Bái há miệng, rồi lại không biết mình nên nói cái gì, vốn cảm thấy việc này không thể tưởng tượng nổi, có thể từ trong miệng Mầu Đôn nói ra hẳn liền thật sự tin, tin tưởng sẽ có nạn châu chấu phát sinh. Cần thận ngầm lại, trước đây có nạn châu chấu phát sinh địa phương xác thực theo hạn hán, chẳng lẽ lần này cũng sẽ bởi vì hạn hán mà phát triển thành nạn châu chấu sao?

Hắn suy tư hồi lâu, mới nói: "Ta sẽ đem chuyện này báo cho Yến vương, nếu hắn không tin làm sao bây giờ?"

Thẩm Mầu Đôn trầm mặc chốc lát, "Nếu là hắn không tin, chúng ta cũng không có cách nào, bây giờ có thể làm chỉ có những thứ này."

Trì Ninh Bái gật gật đầu, vừa nhìn về phía ngân phiếu trên bàn, "Mầu Đôn, những ngân phiếu này?"

Thẩm Mầu Đôn lúc này mới đem chuyện sáng sớm đi gặp Yến vương nói ra, Trì Ninh Bái cười khò, "Mầu Đôn, xin lỗi, nếu không phải lâm vào bước đường cùng huynh cũng sẽ không làm như thế."

"Trì đại ca, muội đây không phải không có chuyện gì sao, hơn nữa Yến vương còn đem trân châu trả lại cho muội, bằng không cũng không thể có nhiều bạc như vậy rồi. Trì đại ca những ngân phiếu này toàn bộ đi mua lương thực, càng nhanh càng tốt. Mua lương thực toàn bộ đặt ở nơi này, muội không có cách nào trừ lương rồi." Thẩm gia tự nhiên là không thể nào, mua của hàng mặc dù có cái sản sau, nhưng sau đó tai nạn phát sinh, lòng người khó lường, ai biết sẽ có người đi cướp lương thực hay không, đặt ở nơi này không thể tốt hơn nữa.

Thẩm Mầu Đôn đi rồi, Trì Ninh Bái đem toàn bộ bạc mình mấy năm qua lấy ra, những năm này cũng kiếm lời không ít bạc, có điều phần lớn là cho các anh em dưới tay, hắn đối với người của mình luôn hào phóng, còn dư lại đều là một ít cửa hàng, ruộng đất, bất động sản có thể sử dụng bạc cũng bất quá chỉ có hơn hai vạn hai. Sau khi hắn lập tức để thủ hạ bắt đầu chia nhau đi mua lương thực,

còn mình đi tới gặp Yến vương.

Ngày hôm sau Thẩm Mầu Đôn liền biết Trì Ninh Bái đem việc này cáo tri Yến vương, nhớ tới Yến vương kia, Thẩm Mầu Đôn trong lòng có chút thấp thỏm, hỏi Trì Ninh Bái, "Trì đại ca, Yến Vương Khả nói cái gì?"

Trì Ninh Bái về mặt rất là phức tạp, hắn nhìn Thẩm Mầu Đôn một chút, "Yến Vương tin, đã để cho Văn Hạc đi xử lý."

Thẩm Mầu Đôn thở phào nhẹ nhõm, coi như sớm mấy ngày đó cũng là mới có lợi

, chỉ ít cửa hàng lương thực chung quanh quận huyện đều có thể khống chế được giá cả, chờ tai nạn phát sinh lại điều động tới một ít lương thực từ những nơi khác lại đây, kiên trì nửa năm hẳn là không có vấn đề.

Nhìn Mầu Đôn thở phào nhẹ nhõm, Trì Ninh Bái nhớ tới hôm qua Yến vương hỏi hắn, Yến vương liền biết đây là Mầu Đôn nói cho hắn biết, nhớ tới Yến vương cười khê, Trì Ninh Bái liền cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, cũng không biết đem việc này nói cho Yến vương là đúng hay còn là sai, như không có nạn châu chấu phát sinh, đến chẳng phải Mầu Đôn lại thêm một cái tội trạng?

Trì Ninh Bái đang nghĩ lung tung, bên tai lại truyền tới tiếng Mầu Đôn, "Trì đại ca, lương thực mua thế nào rồi? Đã thu xếp được vị trí chưa?"

Trì Ninh Bái ngẩng đầu, "Vì không đưa tới kinh hoàng, đã để các anh em phân

công nhau đi mua, làm rất bí ẩn, sẽ không để cho người chú ý. Sân sau nhà huynh có mấy kho hàng lớn, có thể đem lương thực đặt ở đó, Mầu Đôn cũng

không cần lo lắng. Đúng rồi, sau đó cần phải cho người đưa chút lương thực qua chỗ muội chứ?"

Thẩm Mầu Đôn lắc đầu, "Không cần, nếu muội cần sẽ báo cho Trì đại ca."

Mấy ngày kế tiếp Thẩm Mầu Đơn cũng không có xuất hiện ở cửa, cửa hàng quần áo cũng tạm thời đóng cửa, không phải sợ rất nhiều châu chấu bay tới sẽ phá huỷ những kia vải vóc, chỉ là trước tiên tạm thời đem cửa hàng quần áo đóng lại, để thợ may cùng Tú Nương đi về nghỉ một thời gian, cho tới Mã chương quỹ

vẫn vẫn là ở lại trong sương phòng hậu viện cửa hàng quần áo .

Như vậy lại qua gần như mười ngày, ngày hôm đó sáng sớm Thẩm Mầu

Đơn còn chưa tỉnh lại, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng Tư Cúc thất kinh, "Tiểu thư, tiểu thư, không tốt rồi !"

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Thẩm Mầu Đơn ngay lập tức sẽ tỉnh lại, một vuron mình từ trên giường ngồi dậy, quay đầu nhìn về ngoài cửa sổ, giữa không trung đen ngịt một mảnh, lít nha lít nhít, vang lên ong ong. Da đầu của nàng hơi tê tê, đang muốn xuống giường đem cửa sổ đóng, ngoài cửa Tư Cúc đã đẩy cửa vào, chạy như bay đến phía trước cửa sổ đem cho nên cửa sổ toàn bộ đóng lại, mới trắng bệch nghiêm mặt đi tới trước mặt Thẩm Mầu Đơn, "Tiểu thư, bùng lên nạn châu chấu, bên ngoài bay tới rất nhiều châu chấu, nên làm gì a."

Thẩm Mầu Đơn mặc quần áo rời giường, lấy ở gầm giường ra một đôi giày vải để mềm chạy vội tới trước cửa sổ, từ trong khe hở của cửa sổ mơ hồ có thể nghe thấy con châu chấu bên ngoài lít nha lít nhít, khiến người ta không nhìn được tê cả da đầu, cả người run rẩy. Thẩm Mầu Đơn quay đầu lại hỏi nói: "Đã nói với A Hoán chưa? Bảo đệ ấy tạm thời đừng ra khỏi phòng?"

Tư Cúc hoảng loạn gật đầu, "Lục nhi đã qua chỗ thiếu gia bên kia, lão gia đã ở trong phòng đợi."

Thẩm Mầu Đơn gật đầu, trở lại bên cạnh bàn ngồi xuống, trầm mặc không nói, sau một lát rót một ly trà trên bàn đã nguội uống một hơi cạn sạch.

Tới gần bờ sông làm sông Hoài, cũng coi như là non xanh nước biếc, tuy có châu chấu phát sinh, nhưng chưa bao giờ nghiêm trọng như năm nay. Thời gian nạn châu chấu xảy ra, không thu được hạt nào, người không có lương thực, súc vật không thức ăn, gỗ một đêm thành cỏ rác, chồng bán thể, loạn lạc, cốt nhục chia lìa, nước mắt chảy thành sông. Thẩm Mầu Đơn lúc này mới hồi tưởng lại nạn châu chấu thảm lâm sông Hoài. Tư Cúc cũng chưa từng gặp nạn châu chấu nghiêm trọng như vậy, đứng phía trước cửa sổ ngốc rất lâu, lúc này mới đi tới bên cạnh Thẩm Mầu Đơn ngồi xuống, gương mặt hoảng sợ luống cuống, "Tiểu thư, giờ nên như thế nào ? Bên ngoài. Bên ngoài những con châu chấu kia có thể nên làm gì?"

Thẩm Mầu Đơn trầm mặc không nói, suốt cả ngày hai người cũng không ra ngoài, khi đói bụng ăn một ít bánh ngọt, thời điểm khát liền uống một ít nước trà lạnh. Mãi đến tận khi sắc trời tối lại, Thẩm Mầu Đơn mới từ trong khe hở cửa sổ nhìn ra ngoài, châu chấu bay không trung đã vẫn đi rất nhiều, trên đất phủ kín từng tầng từng tầng con châu chấu, cây cối, hoa cỏ, bệ đá tất cả đều là châu chấu, khiến người ta không nhìn được tê cả da đầu.

Nhìn tình huống bên ngoài, Thẩm Mầu Đơn trở về phòng đợi một cái mũ mờ cửa phòng ra, Tư Cúc cẩn thận từng li từng tí đi theo phía sau nàng, hai người đầu tiên là đi tới gian phòng Thẩm Hoán, mở cửa phòng, Thẩm Hoán cùng Lục nhi đang sưng sờ ngấn ra ngồi ở trước bàn, nhìn thấy Thẩm Mầu Đơn lại đây, Thẩm Hoán k, vội vàng dặn dò Lục nhi, "Lục nhi, tỷ tỷ đã tới, đem đèn đốt lên."

"Đừng!" Thẩm Mầu Đơn ngăn lại, đi tới chỗ Thẩm Hoán vỗ vai của hắn, "Không được đốt đèn, con châu chấu nhìn thấy ánh sáng sẽ chen chúc nhau mà tới ."

"Tỷ tỷ nói rất đúng, ngàn vạn lần không thể đốt đèn, nếu không toàn bộ châu chấu sẽ bay vào." Ngoài cửa vang lên tiếng Thẩm Thiên Nguyên.

Thẩm Mầu Đơn cùng Thẩm Hoán quay đầu lại kêu một tiếng cha, Thẩm Thiên Nguyên đi tới cạnh hai người thờ dài, ra hiệu tất cả mọi người ngồi xuống lúc này mới nói: "Nạn châu chấu đến chỉ sợ năm nay sẽ không thu hoạch được một hạt nào, nhà bếp còn sót lại một tý hạt đậu cùng kê, sau đó ta ra ngoài đi mua chút lương thực, chỉ sợ lương này đều có giá trên trời rồi."

Thẩm Mầu Đơn trầm mặc, bỗng nhiên mở miệng nói: "Cha, không cần mua lương , trước con cứu đứa bé kia, người kia không chỉ có cho con ngân phiếu năm trăm lạng ,cho một hộp trân châu cho con, con đem toàn bộ trân châu đổi thành ngân phiếu, mua lương, bây giờ lương toàn bộ đặt ở nơi Trì đại ca, nếu cần Trì đại ca sẽ cho người đưa lương tới." Tư Cúc cùng Lục nhi đều là cô nhi, đối với nàng cùng A Hoán trung thành tuyệt đối, việc này cho bọn họ biết cũng không sao .

Thẩm Thiên Nguyên ngây người, qua thật nửa ngày mới tỉnh táo lại, vội la lên: "Người đứa nhỏ này, chuyện lớn như vậy làm sao không thương lượng với cha, các con. Các con sao sớm biết mà mua lại nhiều lương như vậy? Làm sao biết nạn châu chấu đến?"

Thẩm Mầu Đơn chỉ đem việc này toàn bộ đẩy trên đầu Trì Ninh Bái, nói cho đại ca biết có thể sẽ có nạn châu chấu phát sinh, muốn nàng phòng khi chưa xảy ra. Thẩm Thiên Nguyên ngồi ở trước bàn, trầm mặc một lát, cũng không nói cái gì nữa. Thẩm Mầu Đơn lại dặn Tư Cúc cùng Lục nhi không nên nói lung tung bên ngoài, hai người vội vã gật đầu. Không lâu lắm, lại nhìn thấy bóng người Vũ ma ma ít thấy mặt giờ lại đến kêu, nói là lão phu nhân

bảo tất cả mọi người sang, nói có việc muốn nói.

Mấy người tam phòng Thẩm gia theo Vũ ma ma đi về sân lão phu nhân, dọc theo đường đi châu chấu không ngừng mà đập vào người bọn họ, Vũ ma ma rít gào liên tục, mấy người còn lại trầm mặc không nói. Đi tới trong sân lão phu nhân lão phu nhân lần này lần đầu tiên không có làm khó dễ tam phòng, chỉ là về mặt tiêu tụy nói cho mọi người rất sớm ngày mai đi mua lương, lại nói: "Ngày mai giá lương khẳng định tăng vọt, nếu thực sự mua không được lương, ngày mai mọi người liền đem những kia con châu chấu bên ngoài hong khô làm lương đi." Nhìn phòng lớn cũng chỉ thứ hai có mấy tiểu thư thiếu gia cau mày đáng vẻ, lão thái thái lạnh lùng nói: "Ngày xưa gặp thiên tai vô cây đều phải gặm, bây giờ còn có châu chấu mà ăn, đã là rất tốt bất quá, nhưng lại qua mấy tháng, con châu chấu không có ăn, lương thực không có ăn, ta xem các ngươi phải sống làm sao!"

Mấy tiểu thư thiếu gia lập tức trợn mắt miệng run, lão thái thái không kiên nhẫn phát phát tay, "Đều nhanh đi về đi."

Sáng sớm ngày thứ hai, phòng lớn chỉ thứ hai người liền đi cửa hàng lương thực, nhưng không nghĩ mười mấy cửa hàng lương thực lâm sông Hoài toàn bộ đóng cửa, Thẩm Mầu Đơn sau khi biết tin này cũng biết chuyện ra sao, nàng cùng Tri Ninh Bái đã mua hết mấy vạn hai lương thực, Yến vương kia tự nhiên đã mua lại không ít lương thực ở lâm sông Hoài, chỉ sợ lâm sông Hoài tất cả cửa hàng lương thực bên trong chẳng còn dư lại bao nhiêu lương thực, vì lẽ đó lúc này mới không chịu bán.

Người lâm sông Hoài đều hoảng hốt không ngớt, trong nhà mặc dù cũng còn có thừa lương, nhưng căn bản không được bao lâu, nguyên bản đều muốn thừa dịp hiện tại tai nạn vừa mới bắt đầu giá lương còn chưa cao còn mua một ít lương thực, nhưng không nghĩ bên ngoài căn bản không có lương thực bán. Mọi người bất đắc dĩ, trong lòng vừa sợ lại sợ, rồi lại không có biện pháp khác, chỉ có thể đem bắt con châu chấu hong khô làm bị lương.

Người nhà họ Thẩm tự nhiên cũng bận rộn bắt con châu chấu, nhưng không nghĩ lúc xế chiều có người báỉ phòng, nói là đến tìm Thẩm Mầu Đơn, Lục nhi đưa người vào, Thẩm Mầu Đơn nhìn thấy là thanh niên mặc cẩm bào, nam tử trắng nõn nhìn Thẩm Mầu Đơn khẽ mỉm cười, nói: "Trẫm tiểu thư, chủ nhân nhà ta xin tiểu thư đến phủ một chuyến."

Thẩm Mầu Đơn run lên, nghi hoặc nhìn thanh niên, "Chủ nhân nhà ngươi là?"

Nam tử nghe vậy nở nụ cười, "Tặng châu cho người."

Thẩm Mầu Đơn sắc mặt đại biến, con châu chấu nắm trong tay suýt chút nữa bắt không được, qua thật lâu mới tỉnh táo lại, hướng về phía nam tử kia cung kính khom người, "Công tử kính xin chờ chút lát, cho tiểu nữ rửa mặt rồi đi theo công tử đến phủ." Con châu chấu cầm hơn nửa ngày, trên người đã có mùi, tự nhiên không thể như vậy đi gặp người kia, không muốn lại mạo phạm chi tội.

Đề Tư Cúc mang tới nước vào phòng rửa mặt, Thẩm Mầu Đơn ngậm mình ở trong thùng nước tắm trong lòng rất lo âu, thấp thỏm, Yến Vương Vi sao lại muốn tìm nàng? Hẳn là muốn nàng đem trần châu cầm chết nói cho hắn biết? Lần này gọi nàng đi cố ý là vì đắc tội hắn?

Vẫn còn không dám đề cho Yến vương chờ lâu, nàng rất nhanh đã rửa mặt xong, theo thanh niên kia tới nhà Yến vương.

Thanh niên đưa Thẩm Mầu Đơn tiến vào phòng liền lui xuống, Thẩm Mầu Đơn cũng không dám nhìn loạn, khụy gối quỳ xuống, "Dân nữ gặp Điện hạ."

"Đứng lên đi." Bên tai truyền đến tiếng Yến vương hơi mệt mỏi, không còn lạnh lẽo như trước.

Thẩm Mầu Đơn đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lại, vẫn là thư phòng lần trước kia, chỉ là lần này hắn mặc một thân cẩm bào màu đen, ngồi ở trước án khi liếc nhìn sách gì đó, Vân Hạc ngày thường thường đi theo sau hắn cũng không ở, chắc là xử lý nạn châu chấu.

Vệ Lang Yên ngẩng đầu, nhàn nhạt nhìn bóng dáng trước mắt nói: "Nạn châu chấu xảy ra lần này, ngươi có đề nghị gì?" Nạn châu chấu xảy ra ở mấy quận huyện là đất phong của hắn, đêm qua hắn nhìn cả đêm sách, dự định từ trong sách vở tìm ra đối sách khắc phục nạn châu chấu, chỉ là biện pháp đối với phương diện ở thời đại này còn quá ít, tìm một đêm cũng nghĩ không ra, hắn biết coi như diệt sạch châu chấu, nhưng còn có trứng, trị ngon không trị được gốc. Nếu này tiểu thư Thẩm gia có thể đoán trước nạn châu chấu, nói không chắc cũng có đối sách, liền mời người đem nàng đến đây.

Thẩm Mầu Đơn không nghĩ tới hắn hỏi cái này, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lại chợt nhớ tới hắn hỏi như vậy, chẳng phải là đã sớm biết nạn châu chấu là do nàng báo cho Tri Ninh Bái, trong lòng liền lại có chút thấp thỏm. Ngẩng đầu nhìn hắn trước mắt, trong lòng nàng do dự, biết không phải là lúc nghĩ những thứ này, suy nghĩ chút lát, mở miệng nói: "Dân nữ từ một ít du ký biết được một ít biện pháp phòng chống nạn châu chấu. Đầu tiên là giết chết con châu chấu châu chấu con, sau khi xong tiêu diệt trứng châu chấu. Giết chết con châu chấu con, mở kênh rạch vùi giết, đánh châu chấu, dùng lửa dụi giết, diệt trứng thì vào mùa đông thời gian chưa qua mưa tuyết, đào đất đào hầm, tìm kiếm trứng châu chấu, dùng đồ vật cứng rắn đâm thủng trứng dùng nước muối hoặc chua giấm chua tưới bên trên trứng châu chấu, trứng đều có thể tận tuyệt. Chờ đợi được thời gian mùa xuân, đào đất một lần, kiểm tra còn có đẻ sót trứng châu chấu hay không."

Những cái này đều là đòi trước nàng trải qua này mấy trăm năm học được, bây giờ xem ra, có thể dùng tới, thật sự là quá tốt.

Vệ Lang Yên nhìn nàng, trong lòng có chút cảm giác kỳ dị, trước đó vài ngày nói cho nàng biết, chuyện nàng làm đủ để Thẩm gia vì đó chôn cùng, nàng sợ hãi, nhất gan như vậy, bất quá là một nữ tử bình thường. Vì sao lại có thể dự đoán nạn châu chấu đến, thậm chí biết đối sách phòng chống nạn châu chấu ít người biết, nàng đúng là từ gậy du ký biết được sao?

Thẩm Mầu Đơn dứt lời, ngẩng đầu quan sát vẻ mặt Yến vương, phát hiện hắn chính diện nhìn nàng, trong lòng không khỏi run run một cái, lại nghĩ tới chuyện nàng cầm chết trần châu.

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20

Thẩm Mầu Đơn nhìn chăm chăm nam tử trước mắt vẻ mặt bình tĩnh nghiêm túc, hần rất ưa nhìn, so với Tri đại ca không còn rầu quai nón anh tuấn càng hấp dẫn người chú ý, sống mũi cao, môi hơi mỏng, làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác lạnh lẽo, chỉ ít mấy lần gặp mặt, ngoại trừ Từ Bảo An, người này chưa bao giờ từng có vẻ mặt thân thiện, hòa hoãn đối với bất kỳ người nào. Giờ khắc này bị hần nhìn như vậy, trong lòng nàng không khỏi có chút bồn chồn, cho dù mình đã từng thấy thế giới nam nữ bình đẳng, tâm tình cũng đã xảy ra biến hóa rất lớn, nhưng, người này làm cho người ta nảy sinh cảm giác quá mức lạnh lẽo, thậm chí có chút. Nguy hiểm? Nàng thực sự là không muốn nhìn thấy nam nhân này.

Thẩm Mầu Đơn sững sốt một chút, chẳng biết vì sao cảm thấy người đàn ông này nguy hiểm. Dường như bây giờ không phải là thời điểm nghĩ đến chuyện này, nàng khép mi mắt, trong lòng nghĩ người đàn ông này có biết nàng đem toàn bộ trần châu cầm đi không, còn không có nghĩ ra cái gì, tiếng Vệ Lang Yên lại vang lên, "Người nói những biện pháp này, giết chết con châu châu, mở kênh rạch vui lập giết, dùng lửa dụ giết châu châu nên làm gì để thực hiện? Có thể viết xuống cụ thể từng bước không?"

Thẩm Mầu Đơn sững sờ, nhanh chóng tỉnh táo lại, gật gật đầu, "Khởi bẩm Điện hạ, dân nữ đồng ý."

Vệ Lang Yên không cần phải nhiều lời nữa, kêu người chuẩn bị giấy bút, đứng dậy rồi đi, đứng ở một bên, bóng dáng cao lớn che khuất Thẩm Mầu Đơn, hần chỉ chỉ chỗ ngồi vừa này nói "Trực tiếp đến đây ngồi viết đi."

Thẩm Mầu Đơn chỉ hơi chần chừ một lúc liền đứng dậy đi tới án thư, ngồi ở chỗ ngồi vừa này của Vệ Lang Yên, chấp bút lông nhỏ lên đặt ở nghiên mực, mực tàu ngấm vào ngòi bút, chờ mực nước chưa nhỏ xuống, lúc này mới hạ bút viết.

Bút tích của nàng đoan chính, thận trọng, mang theo nét tú lệ đặc trưng của nữ tử, Vệ Lang Yên đứng ở một bên nhìn, bị phân tán không ít.

Thẩm Mầu Đơn đem từng biện pháp bắt giết con châu châu viết xuống, lại hỏi tướng phương pháp diệt trướng châu châu, ngoại trừ lấy nước hoặc lấy lửa thiêu. Ngoại trừ biện pháp phòng chống vụn vặt ở hiện tại, Thẩm Mầu Đơn suy nghĩ một chút lại viết xuống mấy biện pháp phòng chống khác, tỷ như phát động bách tính toàn thành trị tận gốc châu châu sinh sôi, cũng chính là địa phương con châu châu dễ dàng sinh sôi giết chết trướng, còn có biện pháp phòng chống trong nông nghiệp, ruộng cạn đổi thành ruộng được tưới nước, khởi công xây dựng thủy lợi, trồng trọt nhưng cây hoa màu con châu châu không thích ăn, khai khẩn đất hoang, tiến hành cây bừa vụ xuân thay cho cây bừa vụ thu.

Phương pháp phòng trừ bằng sinh vật, ở những nơi con châu châu dễ dàng sinh sôi nuôi gà vịt số lớn lượng lớn từng bước ăn con châu châu. Kỳ thực ngoại trừ mới bắt đầu nói tới biện pháp phòng chống, biện pháp phòng chống nông nghiệp cùng phương pháp phòng trừ bằng sinh vật, hiện tại xem khả năng rất là khó khăn. Nhưng, sau khi Yên vương cầm quyền, nói không chắc hần có thể thực hiện những biện pháp này, nếu là thật có thể đem những biện pháp này hoàn thiện hóa, như vậy nạn châu châu trong thiên hạ sẽ có cải thiện, với dân cũng là một chuyện may lớn.

Nàng cũng chính bởi vì biết sau đó vị tân hoàng này cần chính yêu dân lúc này mới cố gắng đem những biện pháp trong ký ức toàn bộ viết xuống, nếu hần đều biết nạn châu châu là nàng dự đoán, cũng nói biện pháp phòng chống, không nhất định phải giấu diếm rồi.

Thẩm Mầu Đơn rất nỗ lực hỏi tướng, viết phi thư lòng cẩn thận, mỗi một điều nên làm gì đều tỉ mỉ viết xuống, thời gian bất tri bất giác liền trôi qua hơn một canh giờ, đợi thả xuống bút lông nhỏ bút là lúc, cánh tay đều có chút đau mỏi, nàng không nhìn được xoa xoa, lại chợt nhớ tới bên cạnh còn có một người, vội vàng thu tay về, quay đầu đi, nhìn thấy Vệ Lang Yên đang đứng ở bên cạnh nàng, hiển nhiên là nhìn hồi lâu. Thẩm Mầu Đơn vội vàng đứng dậy trở lại trước án thư, lại phải lạy trái, Vệ Lang Yên mới nói: "Miễn, đều đã viết xong?"

Thẩm Mầu Đơn gật đầu, "Điện hạ, đã viết xong." Có phải là nên đưa nàng về?

Đang nghĩ ngợi, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Vệ Lang Yên nói: "Vào đi."

Cửa phòng được đẩy ra, thanh niên tướng mạo trắng nõn nhanh chân đi vào, nhìn Vệ Lang Yên cung kính khom người, mỉm cười nói: "Điện hạ, nên dùng bữa tối."

Vệ Lang Yên ừ một tiếng, trở lại bên án thư ngồi xuống, cẩn thận liếc nhìn Thẩm Mầu Đơn viết xuống những biện pháp kia. Thanh niên kia nhìn Yên Vương, lại nhìn Thẩm Mầu Đơn một chút, đang muốn lên tiếng hỏi Thẩm gia tiểu thư này nên làm sao, Vệ Lang Yên đã nói: "Thẩm gia tiểu thư ở lại dùng tiệc."

Thẩm Mầu Đơn choáng váng.

Thanh niên kia đáp một tiếng liền lui xuống, không lâu lắm có hai nha hoàn mặc y phục màu xanh lục bụng hai cái bàn ăn đi vào, một chiếc đặt ở trước mặt Thẩm Mầu Đơn, một chiếc đặt ở trước mặt Vệ Lang Yên, cung kính lui xuống.

Thẩm Mầu Đơn cúi đầu nhìn bàn ăn trên bày mấy đĩa thức ăn cùng bánh ngọt, đậu phụ, nấm xào tiên, thịt hươu phiến, chua gà tơ tia canh, cơm tẻ, đậu đỏ cao, hạt sen cao. Đang do dự, tiếng của Vệ Lang Yên lại vang lên, "Sớm chút dùng xong tiệc ta sẽ cho Hoàng Văn đưa người trở về."

Thẩm Mầu Đơn đáp một tiếng cũng không lại cưỡng ép, bụng lên đưa bạc nhai kỹ nuốt chậm đem một chén cơm ăn sạch, mấy đĩa thức ăn cũng toàn bộ

cũng ăn sạch sẽ, lại uống một bát chua Gà tia canh. Ăn canh, cái bụng đã no rồi, bánh ngọt cũng không có động tới.

Mới vừa đem đĩa bạc thả xuống, Vệ Lang Yên ngồi đối diện cũng buông đĩa bạc xuống, mở miệng nói: "Chuyện hôm nay còn cần cảm ơn Trầm tiểu thư. Hoàng Văn, vào đi!"

Thanh niên kia đi vào, khom người với Vệ Lang Yên, trong tay còn nâng một hộp gấm, nhìn thấy hộp gấm kia, Thẩm Mầu Đon liền giặt mình, ánh mắt tìm đến Yên vương đã ngồi trở lại trước án thư. Sắc trời đã tối, bóng nam nhân kia bao phủ ở âm u khắp chốn bên trong, Thẩm Mầu Đon nhìn không rõ về mặt hẳn, nàng cảm thấy không khí quanh thân phảng phất bị ngưng đọng lại, lạnh lạnh, không nhìn được rùng mình một, trong lòng hoảng loạn.

Hộp gấm này là hộp gấm lúc trước đựng chân châu kia, bây giờ dĩ nhiên lại nhớ tới người đàn ông này trong tay, Thẩm Mầu Đon thật không biết nên dùng ngôn ngữ gì để biểu đạt tâm tình vào giờ khắc này, trong lòng chỉ còn lại kinh hãi, nàng không biết chờ đợi nàng sẽ là cái gì.

U ám, trong phòng trầm tĩnh, lại có tiếng nói lạnh lạnh vang lên, "Hoàng Văn, đưa Thẩm gia tiểu thư về."

Thẩm Mầu Đon ngậy người, cứ tính như thế? Tâm tình trong lòng treo lên cao rốt cục cũng rơi xuống, nàng thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy, cúi đầu phúc phúc thân thể với Vệ Lang Yên, "Tạ diện hạ, dân nữ cáo từ." Liền bản thân nàng đều không có chú ý tới, thanh âm nàng mơ hồ dẫn theo mấy phần nhẹ nhàng cũng không thể chờ đợi được nữa.

Mãi đến tận khi ngồi trên xe ngựa Thẩm Mầu Đon mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ là nhìn qua xe ngựa thấy tình huống bên ngoài lúc tâm tình trong lòng vẫn đau, sắc trời mặc dù tối sẫm, nhưng trên đường phố vẫn còn nhiều bách tính bắt châu châu, ven đường hoa cỏ cây cối cùng trên đất còn từng tảng từng tảng châu châu. Đáy lòng nàng thở dài, biết chuyện diệt châu châu phải nhanh một chút mới được, không phải đợi được những con châu châu này ăn hết nơi này còn có thể tiếp tục bay đi nơi khác.

Hạ màn xe xuống, Thẩm Mầu Đon thở dài, nam nhân ngồi đối diện tên là Trần Hoàng Văn đột nhiên nhìn nàng nở nụ cười, đưa tay đem hộp gấm vừa này nâng ở trong tay đưa tới trước mặt Thẩm Mầu Đon "Tiểu thư, đây là chủ nhân tạ lễ."

Thẩm Mầu Đon sững sờ một chút, tiếp nhận hộp gấm Trần Hoàng Văn đưa tới, do dự một lúc liền mở ra, bên trong quả nhiên đúng như nàng dự liệu, vẫn là mấy viên trân châu, to bằng nắm đấm trẻ con tản ra ánh sáng lộng lẫy, còn có mấy viên to bằng ngón cái nằm rải rác ở một bên. Trân châu này dĩ nhiên lại trở về trong tay nàng, Thẩm Mầu Đon lúc này quả thật có chút dở khóc dở cười.

Trần Hoàng Văn nhìn trân châu bên trong hộp gấm, cười nói: "Tiểu thư, chủ nhân tuy là đem vật này làm tạ lễ tặng cho tiểu thư, nhưng vẫn hi vọng tiểu thư có thể cắt đi một phần, không nên tùy ý dùng nó."

Thẩm Mầu Đon sắc mặt hơi đỏ một chút, khẽ gật đầu, "Tiểu nữ biết." Trân châu này qua mấy lần đều trở về trong tay nàng, nàng tự nhiên cũng không còn muốn đem nó dùng làm lợi ích trao đổi.

Xe ngựa dừng lại trước cửa lớn Thẩm gia, chờ Thẩm Mầu Đon xuống xe, Trần Hoàng Văn mới nói một câu cáo từ liền rời đi.

Thẩm Mầu Đon trở về phòng sau liền đem trân châu khóa ở đáy hòm, nghĩ ngày sau hẳn là cũng không cần đến nó, liền cẩn thận cất đi.

Ngày hôm sau huyện lệnh lâm sông Hoài liền ban bố mệnh lệnh, nói để mấy ngày nay mọi người dành thời gian bắt châu châu làm lương thực, sau ba ngày bắt đầu bắt giết châu châu. Ba ngày này tất cả mọi người lâm sông Hoài bắt đầu bắt giữ châu châu làm lương thực, mấy ngày nay mười mấy cửa hàng lương thực lâm sông Hoài vẫn không có mở cửa, điều này cũng làm cho mọi người càng không kể ngày đêm bắt châu châu làm lương thực.

Thời gian ba ngày rất nhanh đã đến, huyện lệnh lâm sông Hoài bắt đầu kiểm kê nhân số bắt đầu bắt châu châu rồi. Lúc trước mấy biện pháp Thẩm Mầu Đon viết giờ đều được vận dụng, mỗi nhà lưu lại một người bắt giữ trong thành, châu châu ngoài thành mở kênh rạch vùi lấp giết và biện pháp dùng lửa dụ giết.

Không chỉ có huyện lâm sông Hoài làm vậy, mấy quận huyện khác đựng phải nạn châu châu cũng đều dùng cách làm như thế, nạn châu châu quy mô lớn như vậy đều bị bắt giết hầu như không hơn một tháng, hơn một tháng sau trong thành một mảnh tàn tạ, không có một ngọn cỏ, trong thành không ít phòng ốc đều bị phá hoại.

Nạn châu châu tuy rằng đã được giải quyết, nhưng tai nạn lớn hơn luôn tới vào phút chót, bởi vì nạn châu châu, mấy quận huyện phụ cận vào mùa thu sẽ không thu hoạch được một hạt nào, đồ ăn thiếu thốn sẽ dẫn đến nạn đói, nạn đói nếu phát sinh, thầy sẽ chết đầy đồng, ôn dịch giáng xuống, vì lẽ đó hiện tại quan trọng nhất chính là lương thực.

Hơn một tháng nay Thẩm Mầu Đon đi chỗ Trì Ninh Bái lấy không ít lương thực làm lương thực cho nhà họ Thẩm, lão thái thái biết được cũng gọi Thẩm Mầu Đon qua hỏi, Thẩm Mầu Đon chỉ nói là Thẩm Thiên Nguyên làm quen Trì Ninh Bái, Trì Ninh Bái trước đây mua không ít lương thực, vì lẽ đó lúc này mới chịu đem lương thực bán cho bọn họ. Lão thái thái ngược lại cũng không nói gì, chỉ nhìn Thẩm Mầu Đon có chút phức tạp.

Thẩm gia dựa vào lương thực chở về từ chỗ Trì Ninh Bái cùng châu châu khô ngược lại cũng không bị đói, một tháng này mọi người trong nhà cũng còn có chút lương thực dư cùng châu châu vì lẽ đó cũng không chịu đói, qua một tháng nữa chỉ sợ sẽ không xong. Mùa thu không có bất kỳ thu hoạch gì, hơn nữa thời đại này không có cây nông nghiệp thích hợp trồng vào mùa thu, chỉ có rau cải trắng cùng củ cải thời điểm mùa thu có thể gieo, chúng nó có thể chống lại hàn lạnh tiếp tục sinh trưởng, có thể dùng ăn cũng đã đến mùa đông, trong mấy tháng mọi người phải chịu đựng được như thế nào?

Thẩm Mầu Đon đứng trước cửa sổ kinh ngạc nhìn cảnh cây trong viện xơ xác, đang nghĩ Yên vương đã an bài về chuyện lương thực chưa, ngoài cửa Tư Cúc thở hồng hộc chạy vào báo "Tiểu thư, không xong rồi, người Miêu gia đến, ngăn không cho lão gia vào cửa!"

Chương 21

ác giả có lời muốn nói: chương trước Ngô gia đổi thành Miêu gia, là nhà ông bà ngoại của nữ chính, mấy chương trước có nhắc qua, là họ Miêu, chương trước ta nhìn nhầm, xin lỗi.

Miêu gia? Thầm Mẫu Đơn run lên, không nhớ tới Miêu gia trong miệng Tư Cúc rốt cuộc là ai? Tư Cúc đã đẩy cửa phòng ra đi vào, trong miệng la hét, "Tiểu thư, nên làm sao bây giờ, bọn họ đứng không biết xấu hổ, ban đầu ở cửa nhà chúng ta khóc lóc om sòm cướp đồ cưới của phu nhân trở về, lão gia có lòng tốt, không chịu nổi người vợ đã chết ở Thầm gia bị mất tiếng xấu đem đồ cưới trả lại cho họ, bây giờ nạn châu chấu đến, không còn đồ ăn lại chạy lên cửa nhà chúng ta náo loạn."

Nghe Tư Cúc vừa nói như thế, Thầm Mẫu Đơn rốt cuộc tỉnh ngộ, Miêu gia là nhà ông bà ngoại, mẫu thân nàng là thứ nữ Miêu gia, lúc trước gả cho phụ thân là lúc bởi vì ông ngoại vẫn còn, vì lẽ đó Miêu lão thái gia không cam lòng vẫn phải chuẩn bị một phần đồ cưới cho mẫu thân nàng, sau đó ông ngoại mất, mẫu thân mất, Miêu lão thái liền mang con dâu tới cửa khóc lóc muốn bọn họ đem đồ cưới mẫu thân trả lại. Phụ thân tính tình ôn hòa, không chịu nổi lão thái thái ở trước cửa nhà họ náo, cuối cùng vẫn là đem đồ cưới trả lại cho Miêu lão thái.

Miêu gia là Thương gia, có điều không phải là Đại Thương họ lớn gì, trong nhà cũng chỉ có mấy gian cửa hàng cùng một ít điền sản, Miêu lão thái cùng con dâu đều là phụ nhân chợ búa, quy củ tự nhiên không thể nói là, không đúng vậy sẽ không ở thứ nữ qua đời sau, có con trai có con gái còn chạy đi đem đồ cưới thứ nữ trở về. Bởi vì chuyện này, Miêu gia bị người nhạo báng nhiều năm, trong cửa hàng chuyện làm ăn cũng bị ảnh hưởng. Có điều Thầm Mẫu Đơn nhớ đời trước này Miêu gia sau khi lấy đi đồ cưới mẫu thân cũng không có xuất hiện trước mặt người nhà họ Thầm, đời này có hơi không giống với lúc trước.

Tư Cúc còn đang giận dữ nói qua, Thầm Mẫu Đơn đã đi đến ngoài cửa, "Ta đi nhìn một cái xem, xem là vì sao bọn họ tới cửa náo động?"

Tư Cúc vội vàng đi theo phía sau, "Thật giống nghe được nói cái gì lương thực."

Đi tới cửa lớn Thầm gia Thầm Mẫu Đơn liền nhìn thấy phụ thân đang nổi giận dùng dũa nói cái gì, bên cạnh một lão thái thái lôi kéo ống tay áo phụ thân khóc khóc òn ào, bên cạnh còn có một phụ nhân ước chừng hơn bốn mươi tuổi, cũng khóc sụt sùi. Người nhà họ Thầm cũng đều ra, Thầm lão thái đã ở, Thầm lão thái gia phỏng chừng sợ mất mặt nên cũng không có ở đây, ngoài cửa còn có một số người chỉ chỉ chỏ chỏ.

Thầm Mẫu Đơn cau mày, theo Tư Cúc bước nhanh tới, nghe thấy này Miêu lão thái đang bắt ống tay áo Thầm Thiên Nguyên khóc khóc òn ào nói: "Thiên Nguyên a, lão bà ta dầu gì cũng là mẹ vợ, con có thể thương Lão Bà Từ đáng thương ta đây, con liền cho chút lương thực cho bà lão này đi."

Thầm Thiên Nguyên không dám mạnh mẽ đem ống tay áo dứt ra, chỉ mặt đỏ lên cả giận nói: "Miêu lão thái, người không nên càn quấy."

Thầm lão thái thái ở một bên tức giận, dùng sức chà chà trong gáy, chỉ vào Miêu lão thái quá đáng: "Lão thái thái nhà ngươi không nên đến đây quấy nhiễu, lúc trước Thanh Thu bỏ mình, ngươi mang theo con dâu ngươi đến trước cửa nhà chúng ta khóc lóc om sòm muốn đồ cưới của Thanh Thu, lão Tam nhà ta tính tình hiền lành, không chịu nổi lão thái thái ngươi mặt dày âm cửa nhà ta, không để ý, đem đồ cưới Thanh Thu trả lại cho ngươi, bây giờ lão thái thái ngươi sao còn không thấy ngại chạy đến trước cửa nhà ta hô đồ? Còn đòi lương thực? Ngươi con mắt nào thấy đến Thầm gia chúng ta thừa lương thực, bây giờ chúng ta tự lo không xong rồi."

Nhìn Thầm lão thái thái tức giận sắc mặt trắng bệch, đại phu nhân Lã thị, Nhị phu nhân Du thị vội tiến lên đỡ lấy bà, "Nương, không nên tức giận, vì những người không biết xấu hổ này hại đến thân thể không đáng." Dứt lời, đại phu nhân Lã thị nhìn lão thái thái còn lôi kéo Thầm Thiên Nguyên khóc lóc nói: "Miêu lão thái, lúc trước ngươi từ Thầm gia thu đồ cưới của Thanh Thu về cũng đã có nói, từ nay về sau không có bất cứ quan hệ gì với Thầm gia chúng ta, giờ như vậy lại là làm sao?"

Miêu lão thái thật không có nói gì, chỉ lo lôi kéo ống tay áo Thầm Thiên Nguyên, con dâu Tăng thị một bên khóc ròng nói: "Bất kể nói thế nào, Thanh Thu nhà chúng ta cũng gả tới Thầm gia các người, bất kể như thế nào, chúng ta đều là thông gia, bây giờ thông gia gặp nạn, các người sao lại khoanh tay đứng nhìn? Con trai của ta nói nhìn thấy các người từ chỗ Trì Đà chủ mua được không ít lương thực. Thông gia, bây giờ chúng ta cũng là không còn biện pháp nào, trong nhà

nhiều người, nếu mấy ngày không lương thực ăn, cũng không phải xin các người, chỉ cầu các người bán một ít lương cho chúng ta?"

Toàn gia Thầm gia tức giận sắc mặt trắng bệch, xưa nay cũng không gặp người không biết xấu hổ như vậy, Thầm Mẫu Đơn cũng nở nụ cười,

người này cũng thật là vô liêm sỉ. Đời trước bởi vì không có kết bạn

Trì Ninh Bái, vì lẽ đó Thầm gia khi gặp nạn châu chấu cũng trôi qua rất là gian khổ, sau đó Thầm gia đi xuống dốc,

này Miêu gia đương nhiên sẽ không lui tới với người nhà họ Thầm. Chi là sống lại một lần, lần này vận mệnh Thầm gia tự nhiên cũng không giống dĩ vãng, người nhà họ Miêu liền vội vàng đến khóc lóc om sòm chơi xấu rồi.

Thắm Mầu Đon tiến lên một bước, đưa tay đỡ lấy Miêu lão thái, Miêu lão

thái khóc nước mắt nước mũi đầy mặt, bây giờ đột nhiên bị người đỡ lên, sững sốt một chút, ngẩng đầu nhìn thấy Thắm Mầu Đon, nước mắt

lại rơi xuống, "Mầu Đon, ta là bà ngoại a, Mầu Đon a, năm đó mẹ con lưu

lại đồ cưới cũng không phải bà ngoại muốn lấy đi, mà. Mà là. . .

. . ." Miêu lão thái hai mắt đầm lệ nhìn thấy Thắm lão thái thái đối diện, lập tức tiếp khóc rống nói: "Mà là bà ngoại sợ có người muốn tham đồ cưới của mẹ con lúc này mới đem đồ cưới mang

về, bà ngoại đây đều là có lòng tốt a."

Thắm lão thái thái tức giận cả người run rẩy, gậy dùng sức gõ gõ trên đất,

chỉ vào Miêu lão thái quá cả giận nói: "Người chuyện này. Người

chuyện này."

Thắm Mầu Đon khẽ mỉm cười, tay dùng sức đem giút tay Miêu lão thái ra khỏi ống tay áo của Thắm Thiên Nguyên, nghe giọng hỏi: "Bà ngoại,

bây giờ ta cùng A Hoán cũng đã lớn rồi, ta cũng đã định việc hôn nhân, đồ cưới mẫu thân có thể trả lại cho ta cùng A Hoán rồi hả ?"

Đồ cưới của nữ tử xuất giá vốn là để cho nữ tử, nếu bị nhà chồng hoặc là

nhà mẹ đẻ chiếm đi là sẽ cho người tro trên. Nữ tử xuất giá nếu là không

có nữ tử, đồ cưới mới có thể để người nhà mẹ đẻ thu hồi đi.

Miêu lão thái sắc mặt trắng nhợt, ấp úng nói không ra lời, bên kia Tăng thị đột nhiên vọt tới, kéo lấy Thắm Mầu Đon, khóc thê thảm, "Mầu Đon a, không phải bà ngoại con không muốn đem đồ cưới mẹ con trả lại cho con, chỉ là. Trước đó vài ngày chuyện

lâm ăn trong nhà đều bị thua lỗ, vạn bất đắc dĩ đem đồ cưới mẹ con cầm dùng.

. . . ." Ăn vào khẩu bạc muốn các nàng phun ra, không cửa!

Thắm Mầu Đon cười nói: "Đây chính là bà ngoại cùng mợ nói tới giúp ta cùng

A Hoán bảo quản mẹ ta đồ cưới?"

Ngoài cửa Thắm gia đã tụ tập không ít người, Thắm gia ở tại tám dặm ngõ

hẻm, ở tại tám dặm ngõ hẻm người đại đa số là gia thế không tệ, chỉ

ít sẽ không thiếu ăn uống, nhưng giờ nạn châu châu lương thực dư trong nhà chỉ có thể kiên trì trên một hai tháng, bởi vậy hiện tại cũng đều rồi rãnh đến tham gia trò vui, đại đa

số đối với Thắm gia chuyện tình vẫn là biết được một chút, coi như

lúc trước Miêu lão thái tới cửa khóc lóc om sòm lẫn lộn phải gả trang về

mặt đó trôi qua mười một mười hai năm, nhưng vẫn hay là có người nhớ tới

rồi.

"Đây là Thắm gia ba phòng nhà ông bà ngoại chứ? Làm sao như vậy đáng về?

Có con trai có con gái người còn muốn đem đồ cưới về? Đây lão thái cùng phụ nhân này làm sao thì làm đi ra mặt mặt như vậy chuyện nhi?

Bây giờ vẫn còn có mặt chạy tới khóc than cần lương thực?"

"Các người mới chuyển tới tám dặm ngõ hẻm không được mấy năm, không biết

chuyện năm đó, chà chà, năm đó lão thái thái này thật đúng là không biết

xấu hổ, con gái vừa mới chết không được mấy ngày, ngay lập tức tới cửa đòi đồ cưới nữ nhi, không đưa ở ngoài cửa chơi xấu, Thắm Tam lão gia là người hiền lành, không chịu nổi bà ta, cuối cùng đem đồ cưới toàn bộ cho lão thái thái này."

Tiếng thảo luận ngoài cửa không có ảnh hưởng chút nào đến Miêu lão thái

cùng Tăng thị, hai người vẫn khóc suốt suốt , kể rõ trong nhà không có lương, đã đói bụng mấy ngày, hi vọng Thảm gia có thể bán cho các nàng một ít lương thực. Tình cờ gặp người như vậy, Thảm lão thái thái sức

chiến đấu quả thực sẽ không trị : xứng đáng nhắc lên , liên đại thái thái

Lã thị, Nhị thái thái Du thị đều tức giận đỏ mặt tía tai . Đoạn này thời

gian may mà có thể từ tri Đà chủ mua chút lương thực những ngày

tháng này mới tốt một chút, người nhà họ Thảm đương nhiên sẽ không thừa nhận, dù sao tại như vậy tai năm, lòng người khó lường, ai biết những người này sẽ làm ra chuyện gì

Nhìn trước mắt hai phụ nhân da mặt có thể so với tường thành , Thảm Mẫu

Đơn vừa tức vừa buồn cười, không hiểu mẫu thân ôn nhu hiền lành sẽ có

một chủ mẫu như vậy. Nàng buông tay Miêu lão thái , cúi đầu hướng về

phía Miêu lão thái cùng Tăng thị, trầm giọng nói: "Bà ngoại, mẹ, đồ cưới mẫu thân toàn bộ đã bị các người lấy đi, ta cùng A Hoán không trách các người, chỉ là cuộc sống của mọi người cũng không quá tốt , Thảm gia cũng là dựa vào một ít lương thực dư cùng mấy con cháu cháu khô lúc này mới vượt qua được mấy ngày này, chuyện bà ngoại nói đi chỗ Tri Đà chủ mua lương là tuyệt đối là không hề có, nếu không tin, bà ngoại cùng mẹ đều có thể đi tìm Tri Đà chủ để hỏi rõ ràng, xem tri Đà chủ sẽ trả lời như thế nào?"

"Đúng rồi." Thảm Mẫu Đơn tiếng nói xoay một cái, cười nói: "Bà

ngoại, mẹ, Miêu gia không phải có một cửa hàng lương thực sao? Không biết bây giờ có thể hay không bán một ít lương thực cho Thảm gia chúng ta? Nhà chúng ta lương vại đã thấy đề rồi."

Miêu lão thái áp ứng nói không ra lời, Miêu gia xác thực có cửa hàng lương thực, có điều trước nạn châu chấu có người mua rất nhiều lương thực, tất cả lương trong cửa hàng đều đã bán ra ngoài, một chút còn lại cũng không có. Sở dĩ tìm đến Thảm gia cầu xin mua lương thực, là bởi vì nghe con trai nói Thảm Thiên Nguyên nhận quen biết Tri Đà chủ, người trước kia mua lương đều là người của Tri Đà chủ, các nàng

mới chạy tới muốn dùng giá gốc mua một ít lương thực của Thảm gia

, nhưng không nghĩ người nhà họ Thảm dĩ nhiên không thừa nhận.

Ngoài cửa tiếng bàn luận càng lúc càng lớn, "Thật không biết xấu hổ, trong nhà có cửa hàng lương thực trả lại đến xin lương thực, đây là người Miêu gia ư? Sau này tình cờ gặp cửa hàng Miêu gia cần phải đi đường vòng rồi."

"Không phải là, còn không biết Thảm gia có lương thực bỏ chạy tới cửa tới đây giống như náo, còn không cút nhanh lên, không cút đi liền đi báo quan các người quấy nhiễu dân. . .

. . ."

Miêu lão thái quá cùng Tăng thị vốn là da mặt thật dày người, làm sao sẽ vì

vậy nguyên nhân này liền rời đi, Tăng thị lại kéo lấy ống tay áo Thảm Mẫu Đơn bắt đầu khóc lên, "Mẫu Đơn a, cháu có thể thương chúng ta, chúng ta thật sự không có lương thực, mấy ngày không ăn mới đến tìm các người , đem lương thực bán cho chúng ta một ít đi, các người yên tâm, ta. Chúng ta dựa theo giá gốc mua cho các người." Nghĩ đến còn phải dùng tiền bạc mới có thể cho mua lương thực, trong lòng Tăng thị nhỏ máu.

"Thật là người vô liêm sỉ a." Ngoài cửa cũng bắt đầu cần răng nghiến lợi,

Thảm lão thái thái tức giận đến mức sắp ngắt xù, Thảm Mẫu Đơn quay đầu để hai bả mẩu dất lão thái thái về phòng trước, nơi này để nàng giải quyết. Lã thị cùng Du thị nhìn lão thái thái tức giận

khôngMiêu lão thái thật không có nói gì, chỉ lo lôi kéo ống tay áo Thảm Thiên Nguyên, con dâu Tăng thị một bên khóc rống nói: "Bất kể nói thế nào, Thanh Thu nhà chúng ta cũng gả tới Thảm gia các người, bất kể như thế nào, chúng ta đều là thông gia, bây giờ thông gia gặp nạn, các người sao lại khoanh tay đứng nhìn? Con trai của ta nói nhìn thấy các người từ chỗ Tri Đà chủ mua được không ít lương thực. Thông gia, bây giờ chúng ta cũng là không còn biện pháp nào, trong nhà

không người, nếu mấy ngày không lương thực ăn, cũng không phải xin các người, chỉ cầu các người bán một ít lương cho chúng ta?"

Toàn gia Thảm gia tức giận sắc mặt trắng bệch, xưa nay cũng không gặp người không biết xấu hổ như vậy, Thảm Mẫu Đơn cũng nở nụ cười,

người này cũng thật là vô liêm sỉ . Đòi trước bởi vì không có kết bạn

Tri Ninh Bái, vì lẽ đó Thắm gia khi gặp nạn châu chấu cũng trôi qua rất là gian khổ, sau đó Thắm gia đi xuống dốc,

này Miêu gia đương nhiên sẽ không lui tới với người nhà họ Thắm. Chỉ là sống lại một lần, lần này vận mệnh Thắm gia tự nhiên cũng không giống dĩ vãng, người nhà họ Miêu liền vội vàng đến khóc lóc om sòm chơi xấu rồi.

Thắm Mầu Đôn tiến lên một bước, đưa tay đỡ lấy Miêu lão thái, Miêu lão

thái khóc nước mắt nước mũi đầy mặt, bây giờ đột nhiên bị người đỡ lên, sừng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn thấy Thắm Mầu Đôn, nước mắt

lại rơi xuống. "Mầu Đôn, ta là bà ngoại a, Mầu Đôn a, năm đó mẹ con lưu

lại đồ cưới cũng không phải bà ngoại muốn lấy đi , mà. Mà là. . .

. . ." Miêu lão thái hai mắt đầm lệ nhìn thấy Thắm lão thái thái đối diện, lập tức tiếp khóc rờn nói: "Mà là bà ngoại sợ có người muốn tham đồ cưới của mẹ con lúc này mới đem đồ cưới mang

về, bà ngoại đây đều là có lòng tốt a."

Thắm lão thái thái tức giận cả người run rẩy, gậy dùng sức gõ gõ trên đất,

chỉ vào Miêu lão thái quá cả giận nói: "Người chuyện này. Người

chuyện này."

Thắm Mầu Đôn khẽ mỉm cười, tay dùng sức đem giết tay Miêu lão thái ra khỏi ống tay áo của Thắm Thiên Nguyên, nghe giọng hỏi: "Bà ngoại,

bây giờ ta cùng A Hoán cũng đã lớn rồi, ta cũng đã định việc hôn nhân, đồ cưới mầu thân có thể trả lại cho ta cùng A Hoán rồi hả ?"

Đồ cưới của nữ tử xuất giá vốn là để cho nhi nữ , nếu bị nhà chồng hoặc là

nhà mẹ đẻ chiếm đi là sẽ cho người trợ trên . Nữ tử xuất giá nếu là không

có nhi nữ, đồ cưới mới có thể để người nhà mẹ đẻ thu hồi đi .

Miêu lão thái sắc mặt trắng nhợt, ấp úng nói không ra lời, bên kia Tăng thị đột nhiên vọt tới, kéo lấy Thắm Mầu Đôn, khóc thê thảm, "Mầu Đôn a, không phải bà ngoại con không muốn đem đồ cưới mẹ con trả lại cho con, chỉ là. Trước đó vài ngày chuyện

làm ăn trong nhà đều bị thua lỗ, vạn bất đắc dĩ đem đồ cưới mẹ con cầm dùng.

." Ăn vào khẩu bạc muốn các nàng phun ra, không cửa!

Thắm Mầu Đôn cười nói: "Đây chính là bà ngoại cùng mợ nói tới giúp ta cùng

A Hoán bảo quản mẹ ta đồ cưới?"

Ngoài cửa Thắm gia đã tụ tập không ít người, Thắm gia ở tại tám dặm ngõ

hẻm, ở tại tám dặm ngõ hẻm người đại đa số là gia thế không tệ, chỉ

ít sẽ không thiếu ăn uống, nhưng giờ nạn châu chấu lương thực dư trong nhà chỉ có thể kiên trì trên một hai tháng, bởi vậy hiện tại cũng đều rồi rãnh đến tham gia trò vui, đại đa

số đối với Thắm gia chuyện tình vẫn là biết được một chút, coi như

lúc trước Miêu lão thái tới cửa khóc lóc om sòm lẫn lộn phải gả trang về

mất đó trôi qua mười một mười hai năm, nhưng vẫn hay là có người nhớ tới

rồi.

"Đây là Thắm gia ba phòng nhà ông bà ngoại chứ? Làm sao như vậy đáng về?

Có con trai có con gái người còn muốn đem đồ cưới về? Đây lão

thái cùng phụ nhân này làm sao thì làm đi ra mặt mặt như vậy chuyện nhi?

Bây giờ vẫn còn có mặt chạy tới khóc than cần lương thực?"

"Các người mới chuyển tới tám dặm ngõ hẻm không được mấy năm, không biết

chuyện năm đó, chà chà, năm đó lão thái thái này thật đúng là không biết

xấu hổ, con gái vừa mới chết không được mấy ngày, ngay lập tức tới cửa đòi đồ cưới nữ nhi, không đưa ở ngoài cửa chơi xấu, Thẩm Tam lão gia là người hiền lành, không chịu nổi bà ta, cuối cùng đem đồ cưới toàn bộ cho lão thái thái này."

Tiếng thảo luận ngoài cửa không có ảnh hưởng chút nào đến Miêu lão thái

cùng Tăng thị, hai người vẫn khóc sụt sùi, kể rõ trong nhà không có lương, đã đói bụng mấy ngày, hi vọng Thẩm gia có thể bán cho các

nàng một ít lương thực. Tình cờ gặp người như vậy, Thẩm lão thái thái sức

chiến đấu quả thực sẽ không trị : xứng đáng nhắc lên , liền đại thái thái

Lã thị, Nhị thái thái Du thị đều tức giận đỏ mặt tía tai . Đoạn này thời

gian may mà có thể từ tri Đà chủ mua chút lương thực những ngày

tháng này mới tốt một chút, người nhà họ Thẩm đương nhiên sẽ không thừa nhận, dù sao tại như vậy tai năm, lòng người khó lường, ai biết những người này sẽ làm ra chuyện gì

Nhìn trước mặt hai phụ nhân da mặt có thể so với tường thành , Thẩm Mẫu

Đơn vừa tức vừa buồn cười, không hiểu mẫu thân ôn nhu hiền lành sẽ có

một chủ mẫu như vậy. Nàng buông tay Miêu lão thái , cúi đầu hướng về

phía Miêu lão thái cùng Tăng thị, trầm giọng nói: "Bà ngoại, mợ, đồ cưới mẫu thân toàn bộ đã bị các người lấy đi, ta cùng A Hoán không trách các người, chỉ là cuộc sống của mọi người cũng không quá tốt , Thẩm gia cũng là dựa vào một ít lương thực dư cùng mấy con cháu cháu khô lúc này mới vượt qua được mấy ngày này, chuyện bà ngoại nói đi chỗ Tri Đà chủ mua lương là tuyệt đối là không hề có, nếu không tin, bà ngoại cùng mợ đều có thể đi tìm Tri Đà chủ để hỏi rõ ràng, xem tri Đà chủ sẽ trả lời như thế nào?"

"Đúng rồi." Thẩm Mẫu Đơn tiếng nói xoay một cái, cười nói: "Bà

ngoại, mợ, Miêu gia không phải có một cửa hàng lương thực sao? Không biết bây giờ có thể hay không bán một ít lương thực cho Thẩm gia chúng ta? Nhà chúng ta lương vại đã thấy để rồi."

Miêu lão thái áp ứng nói không ra lời, Miêu gia xác thực có cửa hàng lương thực, có điều trước nạn châu chấu có người mua rất nhiều lương thực, tất cả lương trong cửa hàng đều đã bán ra ngoài, một chút còn lại cũng không có. Sở dĩ tìm đến Thẩm gia cầu xin mua lương thực, là bởi vì nghe con trai nói Thẩm Thiên Nguyên nhận quen biết Tri Đà chủ, người trước kia mua lương đều là người của Tri Đà chủ, các nàng

mới chạy tới muốn dùng giá gốc mua một ít lương thực của Thẩm gia

, nhưng không nghĩ người nhà họ Thẩm dĩ nhiên không thừa nhận.

Ngoài cửa tiếng bàn luận càng lúc càng lớn, "Thật không biết xấu hổ, trong nhà có cửa hàng lương thực trả lại đến xin lương thực, đây là người Miêu gia ư? Sau này tình cờ gặp cửa hàng Miêu gia cần phải đi đường vòng rồi."

"Không phải là, còn không biết Thẩm gia có lương thực bỏ chạy tới cửa tới đây giống như náo, còn không cút nhanh lên, không cút đi liền đi báo quan các người quấy nhiễu dân. . .

. . ."

Miêu lão thái quá cùng Tăng thị vốn là da mặt thật dày người, làm sao sẽ vì

vậy nguyên nhân này liền rời đi, Tăng thị lại kéo lấy ống tay áo Thẩm Mẫu Đơn bắt đầu khóc lên, "Mẫu Đơn a, cháu có thể thương chúng ta, chúng ta thật sự không có lương thực, mấy ngày không ăn mới đến tìm các người , đem lương thực bán cho chúng ta một ít đi, các người yên tâm, ta. Chúng ta dựa theo giá gốc mua cho các người." Nghĩ đến còn phải dùng tiền bạc mới có thể cho mua lương thực, trong lòng Tăng thị nhỏ máu.

"Thật là người vô liêm sỉ a." Ngoài cửa cũng bắt đầu cấn răng nghiến lợi,

Thẩm lão thái thái tức giận đến mức sắp ngắt xiu, Thẩm Mẫu Đơn quay đầu để hai bá mẫu dắt lão thái thái về phòng trước, nơi này để nàng giải quyết.

Thẩm Mẫu Đơn nhìn lão thái thái trở về phòng, để phụ thân tức giận không nhẹ trở về phòng, Thẩm Thiên Nguyên sợ con gái chịu thiệt, tự nhiên tại chỗ này nơi đó cũng không chịu đi. Thẩm Mẫu Đơn bất đắc dĩ, lại quay đầu đối phó hai người vô lại trước mắt, nàng còn chưa nói, Miêu lão thái bên kia đã

ưỡn ngực nghiêm mặt nói: "Mẫu Đơn a, nếu không để chúng ta nhìn kho gạo nhà các người, nếu thật không có lương thực, chúng ta đi là được rồi."

Thẩm Mẫu Đơn nguyên bản chính là vì A Hoán cần danh tiếng, mới ứng phó hai người kia, không đã để cho người ta ném bọn họ ra khỏi cửa, bây giờ vẫn còn có mặt mở miệng muốn đi xem kho gạo, Thẩm Mẫu Đơn cảm giác mình thực sự là xem thường đa mặt hai người này. Trầm mặt, đang định bảo người ta ném các nàng ra, bỗng nhiên mấy quan sai nhanh chân tiến vào cửa lớn Thẩm gia, mấy quan sai nhìn một vòng, cuối cùng nhìn Miêu lão thái cùng Tăng thị, "Chính là các người có người cáo trạng các người quá nhiều dân, mau đi theo chúng ta một chuyến!"

Miêu lão thái cùng Tăng thị lập tức tròn tròn mắt, không nghĩ tới quan sai sẽ đến, các nàng tất nhiên là không muốn, bắt đầu khóc rống khóc lóc om sòm, quan sai cũng không để ý các nàng làm sao, tiến lên bắt hai người rồi đi, đoàn người lập tức nhường một con đường, vỗ tay kêu sướng.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Đám người chung quanh còn đang nghị luận, nhìn hai người bị bắt đi không nhịn được vỗ tay, "Người như thế nên bị bắt đánh bằng roi, cũng không biết xấu hổ một chút, không biết người nào hảo tâm đu báo quan, hôm nay quan sai động tác cũng rất nhanh, bình thường báo quan đến nửa ngày mới tới."

Thẩm Mẫu Đơn cũng có chút kinh ngạc, đám người chung quanh tuy nói muốn đi báo quan, nhưng cũng không thể đi nhanh như vậy, dựa vào thời gian quan sai đến, chỉ ít nửa canh giờ trước đã có người báo. Có điều. Nhìn hai người bị bắt đi trong lòng Thẩm Mẫu Đơn vui mừng không ít, kéo đi bắt giam mấy ngày hai người này khẳng định sẽ thành thật hơn nhiều.

Người bị bắt đi rồi, người xem náo nhiệt cũng hết hứng, đều tản đi hết, Thẩm Mẫu Đơn bảo Lục nhi đóng cửa lớn, theo Thẩm Thiên Nguyên cùng Tư Cúc đồng trở vào trong sân, Thẩm Thiên Nguyên hơi lo lắng cho lão thái thái, nói với Thẩm Mẫu Đơn ý định đến thăm lão thái thái, Thẩm Mẫu Đơn nói mình cũng muốn đi theo. Bất kể như thế nào, tại thời đại coi trọng chữ hiếu này, lão thái thái không thích người tam phòng bọn họ, thì lúc này cũng phải qua thăm một chút.

Lão thái thái uống an thần trà đã đi nghỉ, Thẩm Thiên Nguyên cùng Thẩm Mẫu Đơn lúc này mới trở về phòng.

~~

Lúc này trong một ngõ hẻm nhỏ tám dặm bên phải đại môn Thẩm gia có một chiếc xe ngựa dừng lại, mảnh xe ngựa xốc lên lộ ra một khuôn mặt tươi cười trắng nõn, người kia cười híp mắt nhìn quan sai áp chế hai phụ nhân cách đó không xa đang rời đi, liếc mắt chỉ một người mặc quần áo quan sai bên cạnh vẫy vẫy tay, người kia tiến lên một bước, cung kính nói: "Trần đại nhân, còn có gì sai bảo?"

Thanh niên kia cười híp mắt nói: "Quá nhiều dân bị xử phạt như thế nào?"

Quan sai nói: "Bình thường chỉ bị bắt giam vài ngày."

Thanh niên kia ồ lên một tiếng, cười híp mắt nhìn quan sai "Vậy không phải phạt quá nhẹ rồi."

Quan sai vội nói: "Trần đại nhân yên tâm, tiểu nhân biết nên làm như thế nào."

Thanh niên kia lúc này mới hài lòng đóng mảnh lại, xe ngựa cộc cộc chạy khỏi hẻm nhỏ, vị quan sai kia lúc này khẽ lau mồ hôi trên trán, quay đầu nhìn tòa nhà Thẩm gia một chút, thầm nói: "Trần đại nhân làm sao lại đi quản chuyện nhỏ bé như vậy? Cùng Thẩm gia này có quan hệ gì? Thật là khó hiểu." Nói xong cũng rời khỏi ngõ nhỏ.

Quan sai rất nhanh trở về nha môn, đem việc này bẩm lên với Huyện lệnh, Huyện lệnh trầm tư, "Thẩm gia? Là nhà khiến sử Thẩm Hồng Anh? Không biết Trần đại nhân cùng Thẩm gia này đến cùng có quan hệ gì? Lại vì sự tình nhi bé này mà tự mình đi? Đi mời khiến sử đến hỏi một chút là biết."

Quan sai vội vàng nói: "Huyện lệnh đại nhân làm như vậy là không được Trần đại nhân đã nói, việc này không thể nói cho ai biết, còn nói rõ nhất định không thể để cho Thẩm khiến sử biết "

"Như vậy liền quên đi thôi, nếu Trần đại nhân đã có lòng tốt đi khai báo, người cũng phải 'đối xử' thật tốt với hai phụ nhân kia."

Miêu lão thái cùng Tăng thị không nghĩ tới bọn họ đi xin lương thực, lại bị quan sai bắt lại, vấn đề ở chỗ hai người họ đi xin lương thực không có sai, hai người kêu to oan uổng, những quan sai cũng không để ý tới. Không tới một lúc sau Huyện lệnh đại nhân liền đến, hỏi hai người họ vài câu có quá nhiều dân hay không, có lừa bịp hay không, hai người lắc đầu xua tay không thừa nhận, Huyện lệnh đại nhân ra lệnh đánh 20 đại bản, xem này hai phụ nhân chưa ngoan đánh đá này có thừa nhận hay không. 20 đại bản còn chưa có đánh đủ, hai người liền kêu to thừa nhận, Huyện lệnh ra lệnh giải vào đại lao, chờ xử lý!

Từ sau chuyện Miêu lão thái thái phát sinh, Thẩm Mầu Đon thừa dịp ban đêm nhả Trĩ Ninh Bái đưa lương thực nửa năm lại đây, ngày ngày chuyển tới chuyển lui bị người bắt gặp sợ có chuyện không tốt. Không tới mấy ngày cửa hàng quần áo của Thẩm Mầu Đon cũng mở cửa trở lại, tuy nói giờ đang là nạn châu chấu hoành hành, nhưng vẫn sẽ có không ít các phu nhân, tiểu thư thế gia đi ra ngoài mua chút sơn phấn bột nước xiêm y đồ trang sức, quần áo trong cửa hàng của nàng bắt luận là hình thức hay kiểu dáng đều rất tinh xảo, mỹ lệ chỉ sợ hấp dẫn không ít phu nhân, tiểu thư thế gia. Vì vậy mở cửa trong dịp này cũng kiếm chút.

Qua một tháng trong nhà tồn lương đã thấy đáy, khí trời cũng không nóng bức, buổi tối còn có một chút lạnh, thời gian này trong thành cùng lâm sông Hoài đều là một mảnh thê lương, Thẩm Mầu Đon cũng không hiểu Yến Vương nghĩ thế nào, nếu là bỏ mặc không quan tâm, chỉ sợ lâm sông Hoài sẽ hỗn loạn, phát sinh chuyện tranh mua lương thực, hơn nữa đầu đường có thể nhìn thấy không ít hải tử lão nhân tha hương ăn xin.

Lại qua mấy ngày, Yến Vương vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì, Thẩm Mầu Đon lúc này mới đi tìm Trĩ Ninh Bái, hỏi còn thừa lại bao nhiêu lương thực, lúc trước dùng hơn hai vạn lượng bạc mua không ít lương thực, Thẩm gia cần bán ăn không hết bao nhiêu, Thẩm Mầu Đon ở lại hàn huyên với Trĩ Ninh Bái vài câu mới trở về, lúc trở về nhìn thấy hải tử ven đường gầy yếu ăn xin trong lòng nàng cũng không dễ chịu, buổi tối suy nghĩ một đêm nàng rất cực cũng nghĩ ra biện pháp.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Mầu Đon mặc nam trang đội mũ lấy ra mấy chục lượng bạc lợi nhuận của cửa hàng quần áo tháng này, lại mượn Trĩ Ninh Bái một trăm lượng bạc. Đi dạo mấy cái chợ huyện Lâm sông Hoài một vòng, nhìn thấy một gian cửa hàng muốn chuyển nhượng, hỏi giá cả so với trước nạn châu chấu rẻ đi rất nhiều, chào giá 150 lượng, Thẩm Mầu Đon lại ép giá không ít, cuối cùng cửa hàng lấy giá 120 lượng bán cho nàng. Mấy ngày sau khế ước mua bán của hàng cũng đã chuyển nhượng xong, Thẩm Mầu Đon nhờ người ta làm giúp tấm biển của hàng lương thực Thẩm gia, sau đó lại nhờ Trĩ Ninh Bái đưa một ít lương thực lại đây.

Ý nghĩ mở cửa hàng lương thực không đến một tháng, nàng dự định lấy giá gốc bán ra lương thực, như vậy không chỉ có thể giải tỏa vấn nạn thiếu lương thực của lâm sông Hoài hiện nay, mà còn có thể lấy danh tiếng tốt cho cửa hàng lương thực Thẩm gia.

Cửa hàng lương thực Thẩm gia rất nhanh nổi tiếng ở lâm sông Hoài, mọi người đều biết lâm sông Hoài huyện có một cửa hàng lương thực, chỉ cần ra giá là có thể mua lương thực, có điều nhà nhà đều chỉ được dựa theo nhân khẩu để đi mua lương, mua lương cần mang tới hộ tịch, dựa trên số nhân khẩu trên hộ tịch để mua lương, chủ yếu là sợ có người giàu có đi mua hết lương thực.

Trĩ Ninh Bái sau khi biết được việc này cảm khái nói: "Mầu Đon, tâm địa muội thật là tốt, muội yên tâm, chỗ lương thực này sau khi bán xong ở chỗ huynh còn một chút, sau khi hồi một ít vốn chúng ta lại đi những chỗ khác thu mua lương thực, dựa theo giá gốc bán ra là được."

Thẩm Mầu Đon không cảm thấy tâm địa mình tốt, nguyên nhân làm như thế là bởi vì nàng có chút thương hại, thế nhưng chủ yếu nhất vẫn là vì tương lai của mình.

Trần Hoàng Văn sau khi biết được việc này, cười híp mắt bẩm báo với Yến Vương, lại nói: "Điện hạ, tứ tiểu thư Thẩm gia thực sự là tốt bụng, trước kia thuộc hạ còn đang thắc mắc vì sao nàng trữ nhiều lương như vậy, bây giờ nhìn lại là lòng mang người trong thiên hạ* thực sự là hiếm thấy."

Vệ Lang Yến mặt không hề có cảm xúc không đáp lại một lát sau lại hỏi: "Chuyện bên đó Vân Hạc thu xếp như thế nào rồi?"

Trần Hoàng Văn cười nói: "Điện hạ yên tâm, chuyện bên đó Vân Hạc đã xử lý thỏa đáng, bây giờ đang đem rất nhiều lương vận về tại khu, lương ước chừng sau nửa tháng liền có thể đến lâm sông Hoài. Điện hạ, nói đến còn cần cảm ơn Thẩm gia tiểu thư mới phải, nếu không phải Thẩm gia tiểu thư sớm thông báo nạn châu chấu, chỉ sợ sau khi nhiều đến đâu mua hàng lương thực giá cả lương thực sẽ tăng cao không ngừng, cuối cùng là không khống chế được."

Về mặt Vệ Lang Yến hơi phân tán một chút, có điều vẫn như trước không nói thêm cái gì.

Thẩm Mầu Đon biết cửa hàng Thẩm gia vừa mở, Thẩm lão thái thái nhất định sẽ phái người tìm người tam phòng bọn họ qua hỏi, nàng cũng không có ý định đang gạt người. Thẩm Thiên Nguyên biết chuyện này cũng không nói thêm cái gì, hiển nhiên vẫn là chống đỡ chuyện này. Đúng như dự đoán, không tới hai ngày Thẩm lão thái thái liền cho người gọi tam phòng bọn họ đến hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đon Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Yến... Yến Vương, Thẩm lão phu nhân còn tưởng rằng là mình nghe lầm: "Ngươi... Ngươi nói ai?"

Yến Vương Vệ Lang Yến, Thứ Sử Lương Châu. Lương Châu chính là đất phong của hắn, Lương Châu được chia thành nhiều quận, dưới quận là huyện. Huyện Lâm Hoài chẳng qua chỉ là một huyện nhỏ. Đối với bọn họ mà nói sao một nhân vật như Yến Vương có thể xuất hiện tại một nơi nhỏ như thế này,

tất cả đều có cảm giác thật khó tin, hôm nay đột nhiên nghe tôn nữ của mình nói nàng đã cứu chất nhi của Yến Vương, phản ứng đầu tiên của Thẩm lão phu nhân chính là cho rằng mình nghe lầm.

Không riêng gì Thẩm lão phu nhân có phản ứng như vậy, ngay cả Thẩm Thiên Nguyên cũng ngẩn ra, tuy rằng ông biết nữ nhi đã cứu một vị quý nhân, nhưng lại không biết người đó lại cao quý như vậy.

Thẩm Mầu Đơn mở miệng nói: "Người đó là Yến Vương điện hạ." Mặc kệ như thế nào, lần này nàng đã tính mượn thế lực của vị Yến Vương này để trấn áp người Thẩm gia, dù sao... Yến Vương cũng sẽ không biết chuyện này.

Tất cả mọi người ngẩn ra, Thẩm lão phu nhân nhìn chằm chằm vào Thẩm Mầu Đơn hồi lâu, vốn còn muốn nói vài câu khiển trách nhưng rốt cuộc vẫn không thể nói ra. Lão đại Thẩm gia Thẩm Hồng Anh có chút đứng ngồi không yên, ông chẳng qua chỉ là một lệnh sử nhỏ nhỏ ở huyện Lâm Hoài, nói thẳng ra thì chỉ là một chức quản lý văn thư nhân nhả, hôm nay đột nhiên nghe chất nữ nhà mình nói quen biết Yến Vương, trong lòng ông nói không hưng phấn là giả, đương nhiên cũng hi vọng chất nữ có thể dựa dẫm vào một cây đại thụ như vậy, nếu như có thể cất nhắc mình một chút thì tốt biết bao, nhưng đây chỉ là ý niệm bất chợt lóe lên mà thôi, nhân vật như Yến Vương thật sự cao tới ức không thể chạm, chẳng qua chất nữ cũng chỉ là cứu đứa chất nhi của hần thôi, và lại cũng đã tặng phần tạ lễ hậu hĩnh này rồi...

Về phần chi thứ hai của Thẩm gia Thẩm Hồng Thụy, lại không quan tâm lắm, không hề có hứng thú gì đối với vị Yến Vương này cả. Về phần cửa tiệm lương thực gì đó, chẳng phải gia nghiệp sau này của lão thái thái và lão thái gia đều sẽ là của hần và đại ca hay sao, không cần thiết phải vì một cửa tiệm lương thực mà đắc tội với Yến Vương.

Người Thẩm gia đều kinh ngạc không thôi, chỉ có ngũ cô nương Thẩm Phương Lan mở to mắt kinh ngạc hỏi: "Tứ tỷ tỷ, thì ra nam nhân đứng ở đầu thuyền kia chính là Yến Vương? Ừm, Tứ tỷ tỷ, tỷ cứu chất nhi của Yến Vương, hình như người còn nói vài lời với tỷ? Yến Vương là người như thế nào?"

Tam cô nương Thẩm Phương Hoa nhẹ giọng khiển trách: "Phương Lan, đừng làm loạn nữa."

Thẩm lão phu nhân trầm mặc hồi lâu, cuối cùng vẫn không nói lời nào, chỉ để Thẩm Mầu Đơn cùng Thẩm Thiên Nguyên đi về, nhìn mọi người đi rồi, Lão Thái Gia mới hừ một tiếng: "Bà cứ suốt ngày khiển trách tam Phòng, hôm nay ta xem bà nên bớt lại một chút rồi đó, mặc kệ như thế nào thì Mầu Đơn cũng đã cứu người của Yến Vương, sau này bà đừng làm khó dễ bọn họ nữa, Yến Vương là người mà chúng ta không thể đắc tội."

Thẩm lão phu nhân sa sầm mặt không nói lời nào.

Sau khi đại phòng trở về, đại phu nhân Lã thị bèn cho người bên cạnh lui hết, rót cho Thẩm Hồng Anh một ly trà, cười híp mắt nói: "Lão gia uống trà."

Thẩm Hồng Anh dùng nắp gậy gậy lá trà trong ly, uống một hớp nước trà, ngẩng đầu nhìn Lã thị một cái, sầm mặt nói: "Ta biết rõ trong lòng bà đang nghĩ chuyện gì, nhưng ta có thể nói cho bà biết, chuyện này không được! Mặc dù Mầu Đơn đã cứu người của Yến Vương, nhưng Yến Vương là người như thế nào? Là người chúng ta có thể tính kế sao? Chúng ta chỉ cần chăm chỉ làm việc của mình, đừng nghĩ ngợi lung tung, nếu Yến Vương thật sự muốn cảm tạ Mầu Đơn, chúng ta cũng chỉ cần đối xử tốt với Mầu Đơn một chút, tự nhiên Mầu Đơn sẽ không quên chúng ta đâu."

Lã thị cảm thấy có chút uất ức: "Lão gia, chẳng lẽ người thật sự muốn tiếp tục chôn vùi ở vùng đất Lâm Hoài nhỏ bé này mãi sao? Trong lòng không có hoài bão gì sao?"

"Sao lại không có!" Thẩm Hồng Anh hơi ngẩn ra: "Đương nhiên ta cũng muốn trèo lên trên, chỉ là bất kể chuyện gì đều phải cẩn thận một chút, cành cây này của chúng ta đã cắm xuống rồi, nếu như đi sai đường, gây ra họa, sẽ không còn có cơ hội làm lại nữa, mặc kệ như thế nào thì cẩn thận một chút vẫn hơn. Chuyện này về sau đừng nhắc lại nữa, đợi thời cơ chín muồi rồi hãy tính tiếp."

Lã thị cũng không tiện nói thêm nữa, khẽ thở dài một cái.

Sau khi nhị phòng bên kia về phòng, nhị phu nhân Du thị cũng lôi kéo Nhị Lão Gia Thẩm Hồng Thụy khẽ nói: "Lão gia, hôm nay Thẩm gia còn chưa ở riêng, vậy cái cửa tiệm lương thực kia của Mầu Đơn có phải cũng coi như là sản nghiệp của Thẩm gia hay không? Toàn Lâm Hoài chỉ có một tiệm bán lương thực, Mầu Đơn vậy mà có được danh tiếng tốt, chờ qua năm thiên tai này, e rằng cái tiệm lương thực kia kiếm được không ít."

Thẩm Hồng Thụy còn chưa lên tiếng, Thẩm Phương Lan đang ngồi bên cạnh uống trà đã mở to hai mắt nói: "Mẫu thân, chẳng qua chỉ là một tiệm lương thực nhỏ, thúc thúc cùng tứ tỷ tỷ bên kia đã trải qua rất vất vả rồi, hơn nữa bởi vì Yến Vương nên mới có được cửa tiệm này, mẫu thân nên từ bỏ ý định này thì hơn!"

Thẩm Phương Hoa cũng nói: "Phương Lan nói đúng lắm."

Thẩm Hồng Thụy hừ một tiếng: "Phương Lan nói cũng phải, bởi vì Yến Vương nên mới có cửa tiệm này, bà cũng dám có ý định như vậy, chuyện này về sau đừng nhắc lại nữa."

Bị nữ nhi cùng lão gia nói như vậy, Du thị tái mặt, ngượng ngùng nói: "Ta chỉ nói một chút thôi mà..."

~~~~~

Sau khi trở về, Thẩm Thiên Nguyên cũng không nói gì nhiều, cứ như thế qua vài ngày. Mấy ngày nay Thẩm Mầu Đơn đều mặc nam trang, mang theo mũ che mặt đến tiệm lương thực giúp một tay. Người mua lương thực rất nhiều, mỗi ngày đều bán tới lúc mặt trời đã lặn mới thôi. Tri Ninh Bái cũng đã phái mấy người tới bảo vệ xung quanh tiệm lương thực, chỉ sợ có người tới làm loạn.

Không ngờ vẫn xảy ra chuyện, ngày hôm đó Thảm Mầu Đon liền đi tới tiệm lương thực giúp đỡ từ sáng sớm, đợi tới lúc mở cửa tiệm, bên ngoài đã có đội ngũ xếp hàng rất dài, trong tay mỗi người đều cầm túi, nhìn thấy tiệm lương thực mở cửa, ánh mắt sáng lên, chen lấn xông lên phía trước.

Mặc dù tiệm lương thực đã mời về một chương quỹ, nhưng người mua lương thực thật sự quá nhiều, cho nên ngày thường Mầu Đon, Thảm Thiên Nguyên cùng Lục nhi đều sẽ tới giúp một tay.

Lục Nhi hô: "Đừng chen lấn, từng người một thôi."

Thêm mấy người giúp đỡ, dù tốc độ có nhanh hơn chút, nhưng hàng ngũ trước mắt vẫn chưa giảm bớt như cũ, bận rộn hơn một canh giờ, Thảm Thiên Nguyên để Thảm Mầu Đon đi nghỉ ngơi một lúc. Thảm Mầu Đon đi vào hậu viện uống một hớp trà,. Đột nhiên nghe thấy phía trước truyền đến tiếng âm ỹ, nàng vội đặt ly trà xuống rồi đi ra ngoài, nhìn thấy bên cạnh tiệm lương thực có mấy đại hán ba bốn mươi tuổi đang đứng, họ bận áo gai vải thô bình thường, một người trong số đó đang cao giọng la hét: "Mọi người còn mua lương thực cái gì, đây là lúc thiên tai, vốn những thứ này nên là gia đình giàu có phát cháo tặng lương thực miễn phí, bây giờ còn bắt chúng ta dùng tiền bạc đến mua, dứt khoát cướp những lương thực này về thôi."

Thảm Mầu Đon nhìn người trước mắt này, vẻ mặt trầm trầm, lúc nàng mở tiệm lương thực đã sợ sẽ có tình huống như này xảy ra, nghĩ tới thiên tai hôm nay, nàng cũng chỉ là bán lại lương thực theo giá gốc cho những người này, không kiếm lấy một phần tiền lời, hơn nữa tất cả mọi người vẫn còn chưa đến lúc tuyệt vọng, không tới mức cướp đoạt lương thực. Nhưng không nghĩ tới có người lòng tham không đáy, ngay cả một chút tiền cũng không muốn bỏ ra, còn trực tiếp tới cướp lương.

Thảm Thiên Nguyên tiến lên một bước chỉ vào người này cả giận nói: "Người đừng có nói bậy, chúng ta vốn cũng có lòng tốt, gặp nạn thiên tai, mới bán lại lương thực theo giá thu mua trước kia cho các người, nhưng không ngờ các người lại có suy nghĩ như vậy."

Thảm Mầu Đon nhìn quanh bốn phía, phát hiện trong hàng ngũ có không ít vẻ mặt lóe lên, rõ ràng có chút động lòng, không muốn bỏ ra chút tiền nào mà có được lương thực. Trong lòng nàng cả kinh, kêu Lục nhi qua đây, nhỏ giọng dặn dò bên tai: "Lục nhi, mau đi báo quan."

Lục Nhi đáp một tiếng, cơ trí đi vào hậu viện, lên đi báo quan từ cửa sau.

Nhìn những người trước mắt có chút rục rịch, trong lòng Thảm Mầu Đon thầm mắng một câu lòng tham không đáy, tiến lên một bước đứng bên cạnh Thảm Thiên Nguyên, trầm giọng nói: "Thảm gia chúng ta vốn có lòng tốt, gặp thiên tai, mọi người bị nạn đói hoành hành nên mới tốn không ít tiền bạc để vận chuyển lương thực từ vùng khác tới đây, dùng giá gốc bán cho mọi người, chỉ mong mọi người có thể vượt qua giai đoạn khó khăn này. Thảm gia chúng ta là một gia đình quan lại nho nhỏ, chỉ nhận bổng lộc của triều đình, cửa tiệm dưới danh nghĩa cũng chỉ có mấy tiệm, vậy sao lại gọi là phú gia?"

Nam nhân cả người nhếch nhếch đó hừ một tiếng: "Vậy thì cũng giàu có hơn nhiều so với những người bình thường như chúng ta rồi, bây giờ chúng ta ngay cả ngày tháng sau này cũng sống không nổi nữa, lấy cái gì đến mua lương!"

Thảm Mầu Đon cao giọng nói: "Huyện Lâm Hoài ở phía đông giáp với Lệ Giang, phía Bắc dựa vào núi lớn, tài nguyên dồi dào, chỉ cần là người chịu khó một chút, ngày tháng sau này cũng có thể vượt qua, hơn nữa tiền thuế lương thực trên đất phong của Yến Vương đều rất thấp, mấy năm nay lại mưa thuận gió hòa, hẳn là trong nhà có không ít lương thực dư thừa để mua bán. Cho nên chỉ cần không phải là người ăn không ngồi rồi thì trong nhà cũng sẽ còn có chút tiền bạc dư dả, ta tin tưởng trong nhà các vị đây đều vẫn là có chút tiền để mua lương thực."

Nam nhân này vốn là kẻ vô công rồi nghề ở một thôn gần huyện Lâm Hoài, đất đai trong nhà cũng bị hán thua hết vào bài bạc, trước nạn châu chấu thì hán dựa vào trộm cắp để nuôi sống bản thân, nhưng không nghĩ đến nạn châu chấu lại tới bất ngờ, trong nhà lại không có tiền bạc gì. Ban đầu hán cũng bắt không ít châu chấu để ăn, sau lại cũng dựa vào trộm cắp để kiếm sống, chỉ là bây giờ mọi người cũng càng ngày càng khó khăn, cho nên hán cũng không trộm được thứ gì tốt để ăn. Đột nhiên nghe nói huyện Lâm Hoài có nhà mở tiệm bán lương thực, lúc này mới nổi lên ý định, tụ tập mấy tên vô công rồi nghề trong thôn tới kích động người khác hồng cướp lương thực.

Nghe lời nói của Thảm Mầu Đon, trong lòng mọi người cũng có chút do dự, quả thật trong nhà họ vẫn còn có chút ngân lượng, mà giá cả lương thực cũng hợp lý, người Thảm gia tốt bụng bán lương thực, bọn họ không có lý do gì tới cướp lương thực cả.

Thảm Mầu Đon tiếp tục nói: "Vốn là tiền để vận chuyển lương thực từ nơi khác tới cũng là do người của Thảm gia mượn, vì để giúp mọi người vượt qua thiên tai. Hôm nay nếu các người không muốn tốn một phần một cắc để cướp lương thực thì ta cũng sẽ không nói gì nhiều nữa, cửa tiệm mở ra đó, ta mặc cho các người tới cướp. Nhưng, cướp đi những lương thực này đủ cho các người ăn mấy ngày? Về sau nên làm cái gì? Chẳng lẽ cướp được lần này thì sau này không cần ăn nữa sao. Hơn nữa, các người nếu cướp lần này, về sau sẽ không còn một tiệm lương thực nào dám mạo hiểm vận chuyển lương thực từ nơi khác tới để bán, dù sao đều sẽ bị các người cướp đi, cần gì làm ơn mắc oán đi chuyển lương thực về?"

Sắc mặt mọi người đại biến, phát hiện người này nói không sai chút nào, nếu lần này bọn họ cướp lương thực, về sau làm gì còn tiệm lương thực nào dám chuyển lương thực về đây? Mấy tháng sau này phải làm sao? Vừa nghĩ như thế, tất cả mọi người đều bình tĩnh lại, tiệm lương thực của Thảm gia giá cả vừa phải, lại không tăng giá, cũng không phải là mua không nổi, vì sao phải vì lần này mà cắt đứt đường sống của mọi người?

Nam nhân kia nhìn thấy không kích động được mọi người, có chút nóng nảy: "Mọi người sợ cái gì, sau... sau này chúng ta đủ tiền thì chúng ta tự vận chuyển lương thực từ nơi khác về đây là được."

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đon Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Mặc dù người này nói như vậy, nhưng trong lòng hắn lại rất sốt ruột. Trong nhà hắn đã không còn thức ăn từ lâu, còn người xung quanh thì đề phòng hắn như phòng kẻ trộm. Lần này, nếu hắn không cướp về được chút lương thực, thì chỉ còn nước chờ chết. Nhìn sắc mặt mấy đồng bọn ở chung quanh đều có vẻ do dự, trong lòng hắn có chút hoảng sợ. Đang muốn tiếp tục kích động mấy câu thì bất ngờ có một người thanh niên cao lớn vạm vỡ từ trong đám người bước ra. Người thanh niên này mặt to mày rậm, mặc áo vải bình thường, bên hông đeo một cây đoản kiếm, y nhếch miệng cười to: "Quả nhiên người này nói chuyện hết sức bậy bạ, người dựa vào cái gì mà đòi đi vận chuyển lương thực về đây? Trước hết chưa nói đến việc thường ngày người đều làm một số việc đầu trộm đuôi cướp không thể nói với người khác ra thì người có uy tín gì khiến mọi người tin tưởng vào người?"

Thẩm Mầu Đơn nhìn về phía người thanh niên kia. Nàng quen biết người này, là người của Trì Ninh Bái. Từ nhỏ y đã đi theo bên cạnh Trì Ninh Bái, theo họ Trì, tên A Bó. Người này được coi như là nhị đương gia Thủy Vận, rất được Trì Ninh Bái tin tưởng. Trong khoảng thời gian này Trì Ninh Bái bận rộn việc của những bến tàu nơi khác, lại sợ có người đến gây sự, nên vẫn luôn để Trì A Bó dẫn người bảo vệ ở gần tiệm lương thực. Nàng nhìn Trì A Bó một cái, gật đầu tỏ ý cảm tạ với y.

Trì A Bó đáp lại nàng bằng một nụ cười rồi quay đầu lại về phía đám người, cao giọng nói: "Các người đừng để người này lừa gạt, thật sự cho rằng việc vận chuyển lương thực rất dễ dàng sao? Bây giờ thiên tai trước mắt, khắp nơi cường đạo cũng không ít, đi đường bộ nhất định sẽ bị cướp. Bến tàu là của Trì gia, loại người lòng lang dạ sói kích động mọi người cướp lương thực giống như người, những người lái thuyền như chúng ta sẽ không bao giờ chịu làm ăn với người, cho nên vận chuyển bằng đường biển người cũng đừng nghĩ tới. Vậy người nói thử xem, người làm sao có thể giúp mọi người vận chuyển lương thực về?"

Đám người bàn tán xôn xao: "Người thanh niên này là ai? Chẳng lẽ là người của Trì gia?"

"Hình như ta biết người này, y là nhị đương gia của Thủy Vận, nếu người này đã nói không cho đi đường biển thì nhất định sẽ không cho ai đi qua đâu."

"Ừ, người nọ thật là bụng dạ xấu xa, muốn lừa chúng ta đi cướp lương thực, vậy sau này làm sao đây? Tới lúc đó toàn bộ Lâm Hoài đều không bán lương thực, đây chẳng phải là muốn chúng ta chết vì đói sao?"

Đám người càng lúc càng tức giận. Những kẻ gây chuyện thấy trước mắt không thể cướp lương thực được nữa, trong lòng nghĩ nếu bây giờ mà không đi, nói không chừng sẽ bị đám người tức giận này đánh cho một trận, nhìn bốn phía xung quanh, đang muốn bỏ chạy thì từ xa bất ngờ truyền đến âm thanh nhón nháo: "Ai ở đây gây chuyện? Còn không mau bắt lại hết cho ta!"

Chỉ thấy một đám quan sai từ trong đám người đang chen lấn đi ra, dẫn đầu là một nam tử trung niên chừng bốn mươi năm mươi tuổi, toàn thân mặc quan phục, có người kinh hô: "Huyện lệnh đại nhân đến."

Vị Huyện lệnh đại nhân nhìn một lượt bốn phía, nhìn thấy mấy người đang bị một đám người vây quanh, tiến lên một bước nói: "Chính là các người tới gây chuyện phải không, mau bắt chúng lại, đừng làm chậm trễ việc mua lương thực của mọi người..."

Thẩm Mầu Đơn thầm giật mình, không ngờ đích thân huyện lệnh đại nhân thân tới, hơn nữa tốc độ cũng khá nhanh, bình thường báo quan, người nha môn không lẽ mẽ tới nửa ngày thì sẽ không ra cửa. Nàng vội nhỏ giọng hỏi Lục nhi còn đang thờ hồn hèn: "Lục nhi, đây là chuyện gì? Sao huyện lệnh đại nhân lại đích thân tới đây?"

Lục nhi thờ hồn hèn hai cái: "Cô nương, nô tỳ cũng không biết, vừa tới nha môn, nô tỳ liền báo có người muốn cướp lương thực ở tiệm của chúng ta, huyện lệnh đại nhân liền hỏi một câu có phải là tiệm lương thực của tam phòng Thẩm gia hay không? Nô tỳ nói phải thì huyện lệnh đại nhân lập tức tự mình dẫn người tới."

Mấy quan sai phía sau huyện lệnh đại nhân đều đồng loạt xông lên bắt người, lập tức có người kêu oan, "Đại nhân oan uổng quá, chúng ta đều không làm gì cả, là tên chó ghê này nói nếu chúng tôi theo hắn thì sẽ có lương thực để ăn, vì vậy chúng tôi mới theo hắn tới đây thôi. Đại nhân, oan uổng quá, tất cả đều là tên chó ghê này sai khiến."

Huyện lệnh cũng không để ý những điều này, không kiên nhẫn phát phát tay, "Nhanh chóng mang về nha môn, sau khi thẩm tra sẽ xử lý các người."

Một đám quan sai áp giải mấy người đi xa, huyện lệnh ngoảnh mặt nhìn về phía tiệm lương thực một cái, chỉ nhìn thấy Thẩm Thiên Nguyên và một công tử mang mũ che mặt, trong lòng có chút không rõ, không hiểu tam phòng Thẩm gia rốt cuộc có quan hệ như thế nào với Trần đại nhân. Suy nghĩ một chút rồi quay đầu nhìn về phía đoàn người đang nhón nháo, cao giọng nói: "Người của Thẩm gia nhân nghĩa, vào năm thiên tai này còn có thể giúp mọi người như vậy, bây giờ tiệm lương thực cũng chẳng kiếm thêm một phần tiền lời nào, chỉ mong mọi người có thể vượt qua năm thiên tai này, các người nên có lòng biết ơn mới phải, chớ nên tin vào lời kẻ gian mà làm ra chuyện không thể tha thứ! Bây giờ bốn quan nói rõ ràng, sau này nếu có người nào còn dám tính toán tiệm lương thực của Thẩm gia, bốn quan quyết không bỏ qua!"

Đám người im lặng như tờ, không ai dám lên tiếng. Lúc này huyện lệnh đại nhân mới hài lòng mà trở về phủ.

Sau một hồi náo loạn, không ai còn dám nghĩ đến việc cướp lương thực nữa, đều yên lặng xếp hàng, tiếp tục mua lương thực.

Thẩm Mầu Đơn và Thẩm Thiên Nguyên đều thở phào nhẹ nhõm, trong lòng tự biết sau khi trải qua chuyện này, về sau khẳng định có thể ngăn chặn rất nhiều phiền phức giống như vậy xảy ra. Trì A Bó thấy mọi việc đã ổn thỏa, liền đi tới bên cạnh Thẩm Thiên Nguyên chấp tay chào một tiếng Thẩm Tam lão gia, rồi mới quay đầu lại nhìn Thẩm Mầu Đơn nói: "A Đơn, gần đây đại ca đang bận rộn nhiều chuyện, nơi này đã giao cho các huynh đệ ở đây tiếp ứng, nếu là có người nào dám đến cướp lương, các huynh đệ sẽ đánh gãy chân của bọn chúng. A Đơn cứ yên tâm, nơi này có chúng ta rồi!"

Thẩm Mầu Đon cười cười, chấp tay: "Đa tạ Trì nhị ca!"

Đội Trì A Bỏ rời khỏi, Thẩm Mầu Đon và Thẩm Thiên Nguyên tiếp tục bận rộn ở tiệm lương thực cả ngày, cho đến khi tiệm đóng cửa vào buổi tối. Lúc này hai người mới trở về Thẩm gia. Tư Cúc đã làm xong bữa cơm, nấu chút cháo đậu, món ăn là dưa muối lúc trước đã ướp, nay vừa thoát nạn châu chấu, muốn ăn rau cải tươi là điều không thể. Thường ngày huyện Lâm Hoài cũng có thợ săn vào núi săn thú. Nay vì liên quan đến nạn châu chấu, động vật trên núi cũng đói chết không ít, hiện tại giá thịt rất là đắt. Bình thường Thẩm Mầu Đon và Thẩm Thiên Nguyên cũng không nỡ ăn, nhưng vì bồi dưỡng thân thể cho Thẩm Hoán mới mua một ít thịt về.

Nhìn tỷ tỷ và phụ thân cực nhọc cả ngày, trong lòng Thẩm Hoán cũng rất khó chịu, ăn xong thức ăn trong chén, bỏ chén đĩa xuống, do dự nhìn về phía Thẩm Thiên Nguyên và Thẩm Mầu Đon nói: "Phụ thân, tỷ tỷ, mỗi ngày hai người đều bận đến trễ như vậy mới trở về, ngày mai con cũng muốn ra tiệm giúp một tay, hai người yên tâm, sẽ không làm ảnh hưởng tới việc học của con đâu."

Thẩm Mầu Đon buông chén đĩa xuống, lau miệng một cái, cười nói: "A Hoán yên tâm, đã có Lục Nhi giúp đỡ rồi, tỷ và phụ thân đều không mệt, đừng suy nghĩ nhiều, bây giờ việc đệ nên làm là chuẩn bị cho cuộc thi nho sinh vào tháng sau, trong khoảng thời gian này đệ phải học tập cho thật tốt, những chuyện khác đừng nghĩ nhiều, có biết chưa?"

Thẩm Thiên Nguyên gật đầu tán đồng: "A Hoán ngoan ngoãn nghe lời của tỷ tỷ đi, tỷ của con nói đúng lắm."

Thẩm Hoán thở dài, không nói thêm gì nữa. Ngẩng đầu nhìn phụ thân và tỷ tỷ, Thẩm Hoán thầm nghĩ trong lòng, cuộc thi nho sinh lần này nhất định phải cố gắng, chỉ cần thi đậu nho sinh mới có thể đem lại vinh quang cho Tam lão, sau này mới có tiền đồ, hẳn không muốn phụ thân và tỷ tỷ phải chịu khổ như vậy, cho nên hẳn nhất định phải cố gắng, cố gắng để cho tam phòng bọn họ được sống cuộc sống tốt hơn.

Những ngày tháng tiếp theo trôi qua một cách êm ả, bình yên. Mấy vạn thạch lương thực khó khăn lắm cũng chỉ đủ dùng hơn nửa tháng. Bây giờ còn lại cũng không còn bao nhiêu, nhiều nhất chỉ có thể kiên trì thêm vài ngày nữa, Thẩm Mầu Đon dự định ngày mai sẽ đi Trì Căn tìm Trì A Bỏ thương lượng một chút về việc đi vận chuyển lương thực từ nơi khác về, đến lúc đó giá cả nhất định sẽ tăng một chút, nhưng sẽ không tăng cao đến mức vô lý.

~~

Trong con hẻm nhỏ gần tiệm lương thực của Thẩm gia, một chiếc xe ngựa trông rất bình thường đang dừng ở đó, con ngựa toàn thân đen tuyền đang đứng gồ móng xuống nền đất nghe lạch cạch, thỉnh thoảng trong miệng nó phun ra một luồng khí nóng. Rèm xe ngựa vén lên để lộ một khe hở nhỏ, lộ ra một đôi mắt mang nét cười, chủ nhân đôi mắt ấy nhìn về phía vị công tử đội mũ che mặt đang bận bịu, quay đầu lại cười nói: "Điện hạ, lá gan của tứ cô nương Thẩm gia quả thật tương đối lớn, trong hoàn cảnh như vậy cũng dám mở tiệm lương thực, gặp chuyện cũng không hoang mang sợ hãi, thuộc hạ cho rằng chuyện lương thực kia giao cho tứ cô nương Thẩm gia xử lý là thích hợp nhất. Điện hạ, nơi này là đất phong của người, muốn thánh thượng tới cứu trợ thiên tai tự nhiên là không thể thực hiện được, thánh thượng nhất định sẽ không quản đâu. Tiền thuế thu được của Lương Châu mấy năm nay không ít, nhưng so với số ngân lượng cần dùng sau này, số tiền thuế này cũng không đáng kể, lần này việc đặt mua lương thực cũng đã tốn không ít ngân lượng, cá nhân thuộc hạ cho rằng không cần thiết phải phát cháo tặng lương miễn phí, bán lại với giá gốc là được. Điện hạ hãy yên tâm. Những năm gần đây, Lương Châu dưới sự quản lý của người, cuộc sống của người dân đều trôi qua rất an ổn, chút tiền này đại đa số mọi người đều có thể trả."

Vệ Lang Yên đang ngồi ngay ngắn bên trong xe ngựa, ánh mắt sâu thẳm như đang suy nghĩ sâu xa. Qua một lúc lâu, chàng nghiêng đầu nhìn từ chỗ rèm xe được Trần Hoàng Văn vén lên, chỉ thấy một công tử mặc trường bào đang bận đồ lương thực vào túi giúp khách. Mặc dù mang theo mũ che mặt không thấy rõ vẻ mặt bên trong của nàng, nhưng có thể tưởng tượng được dáng vẻ của nàng lúc này như thế nào. Nhìn nàng trao lại túi lương thực đã đồ đầy cho vị khách đứng trước mặt, rồi lại nhận tiếp túi trong tay vị khách tiếp theo, Vệ Lang Yên quay mặt đi không tiếp tục nhìn nữa, chỉ nói: "Vay cứ làm theo những gì người nói đi, những lương thực này đều giao hết cho nàng xử lý."

Trần Hoàng Văn buông rèm xuống, nhìn chàng khẽ mỉm cười: "Vâng, điện hạ."

Ngày hôm sau Thẩm Mầu Đon đang định đi tới chỗ Trì A Bỏ để bàn bạc chuyện lương thực. Nhưng khi tới tiệm lương thực vào sáng sớm, nàng nhìn thấy một thanh niên đáng vẻ trắng trẻo, sạch sẽ đang đứng trước cửa, đang cười tủm tỉm nhìn nàng. Nhìn thấy thanh niên này, trong lòng Thẩm Mầu Đon lập tức cảm thấy hồi hộp, nghĩ tới thân phận của người này, trước sao cũng không thể làm bộ như không nhìn thấy, chỉ đành phải tháo mũ che mặt xuống kiên định tiến lên phía trước lên tiếng chào hỏi: "Trần công tử, sao người lại rảnh rỗi tới đây vậy?"

Trần Hoàng Văn khẽ mỉm cười: "Ta tới tìm tứ cô nương là muốn nói với cô một số việc, tứ cô nương yên tâm, hôm nay không cần phải đi gặp điện hạ."

Thẩm Mầu Đon nghe vậy, trong lòng liền thả lỏng, lúc này mới mời người vào sương phòng ở hậu viện. Đội Trần Hoàng Văn nói xong sự việc, nàng có chút ngơ ngác, trơ mắt nhìn Trần Hoàng Văn: "Trần công tử có phải đã nhầm lẫn gì không, sao điện hạ có thể giao hết lương thực cho tiệm lương thực của Thẩm gia?" Vừa hỏi xong, Thẩm Mầu Đon đã có thể đại khái đoán được phần nào. Lương Châu tuy lớn, hiện tại vẫn được xem là giàu có, nhưng chỉ là những việc xảy ra trong những năm gần đây, trước đây, Lương Châu cũng chẳng ra sao cả, bởi vì Yên Vương ra tay chinh đồn lại nên mới phồn hoa như vậy, Những cực khổ trong mấy năm nay không cần nói cũng biết, nhất định là phải cần đến nguồn tài lực khổng lồ, có lẽ lúc này phương diện tài chính của Yên Vương có chút vấn đề. Mặc dù trước đó đã sớm có chuẩn bị cho nạn châu chấu, nhưng số lượng nhân khẩu của mấy quận huyện quá lớn, phát cháo tặng lương miễn phí tất nhiên là không ổn, sẽ bị thiếu hụt về phương diện tài chính.

Bây giờ đã nghĩ thông suốt, Thẩm Mầu Đon cũng không nói thêm gì nữa, nói với Trần Hoàng Văn: "Trần công tử yên tâm, ta biết nên làm thế nào rồi."

Đội Trần Hoàng Văn đi rồi, Thẩm Mầu Đon ngồi ở trong phòng cẩn thận suy nghĩ lại một chút, kiếp trước, nạn châu chấu vừa xảy ra, giá lương thực tăng một cách điên cuồng, đa phần mọi người vì không muốn bị đói mà hao tốn tất cả tiền của tích góp được mua những lương thực đã tăng giá gấp mấy chục lần, sau đó mới không còn ngân lượng để mua lương thực. Tuy Yên Vương có phát cháo tặng lương miễn phí, nhưng vì giá lương thực thật sự quá đắt, trước sau cũng không thể thực hiện được. Vì vậy thiên tai năm đó không ít người chết vì đói, cũng làm cho nguồn tài chính của Yên Vương bị thiếu hụt không ít. Bởi vì phương diện tài chính mà cuộc đấu tranh giữa Yên Vương và Tuyên Vương cũng chậm chạp kéo dài hơn một năm mới giành được thắng

lợi.

Kiếp này nói không chừng sẽ có chút khác biệt, đang suy nghĩ, bên ngoài truyền đến tiếng của Lục Nhi: "Cô nương, La đại gia cầu kiến."

Thẩm Mầu Đôn bây giờ không muốn gặp hắn, đáp lại: "Không gặp!"

Nhưng không nghĩ tới bên ngoài cửa bất ngờ truyền đến giọng nói đầy nộ khí của La Nam: "Mầu Đôn, muội như vậy là có ý gì?" Theo sau là tiếng cửa phòng bị đẩy ra.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Thẩm Mầu Đôn ngẩng đầu nhìn về phía cửa phòng, La Nam mặc cẩm bào màu tím, ngọc thụ lâm phong, phong độ ngời ngời, chỉ tiếc là biểu cảm trên gương mặt cùng với phong độ toàn thân có chút không hợp, trên khuôn mặt tuấn tú tràn đầy vẻ tức giận. Nhưng vào lúc nhìn thấy Thẩm Mầu Đôn ngồi ở bên cạnh bàn thì sự tức giận đó đã tiêu tan, toàn bộ biến thành kinh ngạc. Những ngày qua Thẩm Mầu Đôn đều giúp đỡ ở tiệm lương thực, thật sự khó mà ăn mặc trang điểm như nữ nhi, đều là mặc nam trang. Hôm nay nàng chỉ dùng một cây trâm gỗ cổ định mái tóc đen trên đỉnh đầu, để lộ vầng trán trơn bóng đầy đặn, một đôi mắt trong như nước mùa thu, mặt hoa da phấn, cách ăn mặc như vậy ngược lại có một kiểu phong tình khác, chọc cho La Nam miệng khô lưỡi đắng trong nháy mắt.

"Cô nương....." Lục Nhi đứng ở ngoài cửa bối rối nhìn vào trong phòng. Thẩm Mầu Đôn phát phát tay: "Không sao, Lục Nhi người đi ra đằng trước hỗ trợ đi, nói với lão gia rằng một lát nữa ta sẽ ra."

Lục Nhi nhìn qua La Nam một cái, lúc này mới đáp lời lui ra ngoài.

La Nam từ từ đi tới bên cạnh Mầu Đôn, hắn đi đến trước mặt nàng rồi dừng lại, có thể nhìn thấy mái tóc đen bóng mềm mại buộc trên đỉnh đầu của nàng, hàng mi đen dày khê chớp bên dưới cùng với sống mũi cao thẳng và cái mũi xinh xắn. Qua lớp quần áo rộng lộ ra cái gáy trắng nõn thon dài, La Nam chỉ cảm thấy trong miệng ngày càng khô khốc, hắn không biết ma xui quỷ khiến như thế nào, đưa tay định chạm vào sau vai nàng, không ngờ bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói êm ái: "La đại ca, huynh ngồi xuống uống ngụm trà đi."

Hắn cúi đầu, thấy nàng đang mỉm cười nhìn hắn, nụ cười kia quen thuộc như vậy, nhưng hắn lại cảm thấy có gì đó kỳ lạ, dường như bên trong ẩn chứa điều gì đó không nói nên lời. Hắn sợ run lên, rút tay về, ngượng ngùng ngồi xuống, nhìn nàng rót một ly trà đặt ở trước mặt của mình, dường như vì che giấu điều gì, hắn nâng ly trà lên uống một hớp trà nguội, lại nhớ tới cách ăn mặc hôm nay của nàng, không khỏi nhũn mảy: "Hôm nay sao lại ăn mặc như thế này?"

Thẩm Mầu Đôn cười cười: "Tiệm lương thực thiếu người nên muội cái nam trang đến đây giúp đỡ."

Mặc dù La Nam cảm thấy cách ăn mặc này của nàng cũng có chút phong tình, nhưng lại thấy không thích hợp lắm, nàng là vị hôn thê của hắn. Nếu cách ăn mặc này bị người ngoài biết được thì sẽ làm hỏng danh tiếng của La gia. Nghĩ tới đây, hắn hừ một tiếng: "Muội là vị hôn thê của La gia chúng ta, là đại diện cho mặt mũi của La gia, nếu như muội bắt buộc phải ăn mặc như vậy thì cũng phải cẩn thận chút, đừng để người khác nhận ra muội, có biết chưa?"

Thẩm Mầu Đôn gật đầu một cái, mặc dù trong lòng mang hận ý, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười như cũ: "Vâng, muội biết rồi."

La Nam nhớ tới mục đích của mình khi đến đây. Nghe qua chuyện xảy ra ở tiệm lương thực của Thẩm gia, hắn cũng biết được tình trạng của tam phòng Thẩm gia, như thế thì làm sao có thể bỏ ra một khoản ngân lượng lớn như vậy? Tuy hắn cũng rất tò mò nhưng cũng không đến mức phải tới tận cửa hỏi thăm như vậy. Chỉ là nghe nói chuyện xảy ra vài ngày trước có người tới tiệm lương thực làm loạn, mặc dù sự việc đã đè ép xuống, nhưng việc huyện lệnh đại nhân tự mình ra mặt cùng với việc hắn nghe được từ miệng bằng hữu đang làm việc tại nha môn nói là tam phòng Thẩm gia có quen biết một vị quý nhân. Vì vậy huyện lệnh đại nhân mới đề mắt tới, tới lúc này hắn mới đến thăm dò một phen. Hiện nay địa vị của La gia hơi khó xử, hắn có ý định kết giao với những người có quyền thế nhưng chưa tìm được cách. Trước đây, nghe nói Yên Vương đi ngang qua Lâm Hoài, hắn đặc biệt đến bãi phóng, nhưng ngay cả cửa cũng không bước vào được.

Hôm nay có ý tới hỏi thăm tam phòng Thẩm gia xem rốt cuộc họ quen biết người nào, nghĩ giây lát, hắn mở miệng hỏi: "Cái tiệm lương thực này là chuyện như thế nào? Sao lại đột ngột mở tiệm lương thực? Tam phòng các người lấy đâu ra nhiều ngân lượng như vậy, là lão phu nhân trợ giúp sao?"

Thẩm Mầu Đôn nhấp một ngụm nước trà: "Mấy tháng trước, muội vô tình cứu một đứa trẻ ở Lệ Giang, người nhà đứa trẻ vì cảm ơn đã tặng cho muội mấy viên trân châu. Trước đó vài ngày muội đã đem trân châu đó đi cầm đứt rồi, đổi thành ngân lượng ủy thác cho Tri Đà chủ vận chuyển lương thực về."

Cứu người? Khó trách như thế, chỉ sợ gia đình này có lai lịch không nhỏ: "Vậy gia đình kia?"

Thẩm Mầu Đôn ngẩng đầu nhìn hắn một cái, lạnh nhạt nói: "Muội cũng không rõ lắm."

La Nam nhúm mày, trong lòng có chút không cam tâm, lại hỏi: "Có biết gia đình kia sống ở nơi nào không?"

"Trần Trạch ở ngõ Nghĩa Hòa." Tòa trạch này cũng chỉ là một ngôi nhà hai cửa bình thường, từ ngoài nhìn vào vốn cũng không nhìn ra được cái gì, ai có thể ngờ được ngôi nhà nhỏ này lại nơi ở của Yến Vương điện hạ cơ chứ. Thẩm Mầu Đơn nói cho hắn biết như vậy chẳng qua chỉ mong hắn mau chóng rời đi, đừng ở lại đây làm phiền người khác.

La Nam ngẹn họng nhìn trần trời, đột nhiên đứng dậy: "Muội... muội nói là Trần Trạch ở ngõ Nghĩa Hòa? Có phải là tòa Trần Trạch lâu năm cuối ngõ không?"

Thẩm Mầu Đơn giật thót trong lòng, có chút nghi ngờ, bình tĩnh gật đầu: "Đúng vậy." La Nam chỉ thấy lỗ tai mình ộp ộp, tay mơ hồ có chút run rẩy, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn, trong đầu càng không thể nghĩ được gì. Hắn không thể nào ngờ được người nâng đỡ lại là người của Yến Vương. Tòa trạch bình thường này, người khác có thể không biết, nhưng từ trong lời nói của phụ thân hắn biết được nơi ở của Yến Vương trong khoảng thời gian này chính là chỗ này, hiện tại... hiện tại chẳng phải là mất đi cơ hội tuyệt vời sao. La Nam chỉ cảm thấy hô hấp ngày càng khó khăn. Hắn nhìn một bụng lửa giận, cố gắng hít thở sâu vài hơi, cảm tức nhìn Thẩm Mầu Đơn đang ngồi an tĩnh một bên: "Những trân châu đó muội cầm đứt ở tiệm cầm đồ của nhà nào?"

Thẩm Mầu Đơn đoán người này đã biết được người ở trong tòa trạch kia là ai. Bây giờ đây lòng hắn nhất định là đang mắng nàng gần chết. Nàng dè dặt cõn lòng cười lạnh, nói ra tên hiệu cầm đồ lúc trước, lại nói tiếp: "Muội cầm là cầm luôn, bây giờ cũng không biết những trân châu đó đã bị người khác mua chưa, La đại ca, huynh... sao vậy? Những trân châu đó sao thế? Có chỗ nào không ổn sao?"

"Muội... Sao muội có thể cầm luôn chứ?" La Nam có cảm giác cả người như nhũn ra, không nhìn được ngồi bệt ở trên ghế, hắn nhìn chằm chằm Thẩm Mầu Đơn: "Muội có biết hộ gia đình kia là ai không? Muội có biết muội đã bỏ lỡ cái gì không? Người đó là Yến Vương điện hạ! Người muội cứu là người nhà của Yến Vương điện hạ, muội... muội..."

Thẩm Mầu Đơn tròn mắt kinh ngạc: "Yến Vương điện hạ? Vậy... vậy thì sao chứ?" Người là do nàng cứu, có liên quan gì tới hắn chứ, Thẩm Mầu Đơn biết trong lòng hắn nhất định là rất căm giận, căm giận nàng tại sao không bàn bạc với hắn, tại sao lại đem trân châu đi cầm, tại sao không đem trân châu này vì hắn đổi lấy một tiền đồ tốt.

"Vậy thì sao? Vậy thì sao ư?" La Nam cúi đầu ngồi ở trước bàn, tự mình lẩm bẩm vài câu. Nếu như lúc đầu nàng cứu người xong chịu đi tìm mình để giao trân châu đó cho mình, mình sẽ lấy những trân châu này đổi lấy tiền đồ sáng láng. Vậy thì bây giờ La gia sẽ không bị vây hãm ở cái huyện Lâm Hoài nhỏ bé này rồi. Hắn nhỏ giọng thì thầm: "Mầu Đơn, muội còn chưa biết bản thân bỏ lỡ cái gì sao? Nếu như... nếu như lúc đầu muội chịu tìm huynh, báo cho huynh biết chuyện này thì hôm nay La gia đã sớm một bước lên mây. Sau này muội gả đến La gia sẽ là quan phu nhân, muội nói xem muội rốt cuộc đã bỏ lỡ cái gì? Muội đã bỏ lỡ một tiền đồ tốt đẹp, bỏ lỡ cuộc sống vinh hoa phú quý. Mầu Đơn, muội thay đổi rồi, nếu như là trước đây muội chắc chắn sẽ giao trân châu đó cho huynh. Tại sao bây giờ muội lại thay đổi như vậy... ích kỷ như vậy."

Ích kỷ? Thẩm Mầu Đơn cảm thấy thật nực cười, hắn còn mặt mũi nói nàng ích kỷ. Người này quả thật không biết xấu hổ gì cả. Người là nàng cứu, vậy mà hắn cũng có thể quy hết tất cả công lao vào bản thân hắn. May mà nàng đã sống qua một kiếp người, cuối cùng cũng đã hiểu rõ con người hắn. Kiếp này, nàng không chỉ muốn hắn bỏ lỡ cơ hội tốt này, mà còn muốn danh dự của La gia bọn họ mất sạch, sẽ không có cơ hội như kiếp trước. Nàng muốn La gia bọn họ phải bắt lực hèn nhất sống ở Lâm Hoài này suốt đời.

La Nam đang cố gắng bình tĩnh lại trong sự căm giận. Bây giờ hắn thật hận không thể làm cho nàng nhục nhã một phen. Nữ nhân ngu xuẩn này quả nhiên là hết thuốc chữa rồi. Đứng, trừ về bề ngoài xinh đẹp trống rỗng này ra, nàng còn có cái gì chứ? Giờ phút này, thậm chí hắn còn nổi lên ý nghĩ thoát hôn, nhưng ngay lập tức ngưng lại, hắn biết hôm nay không phải thời điểm để nghĩ cái này, nói không chừng sự việc còn có chuyển biến. Đúng rồi, bây giờ quan trọng nhất là chuộc những trân châu đó về. Nghĩ tới đây, hắn chợt ngừng đầu nhìn về phía Thẩm Mầu Đơn: "Phiếu cầm đồ còn không? Phiếu cầm đồ mà muội cầm trân châu còn không?"

"Huynh tới Thẩm gia tìm Tư Cúc lấy đi, nàng ấy biết chỗ để đó."

La Nam lập tức đứng dậy đi ra ngoài, không quay đầu lại nhìn Thẩm Mầu Đơn lấy một lần, Thẩm Mầu Đơn nở nụ cười châm biếm trên mặt, trân châu, còn muốn đem trân châu đổi lấy cơ hội một bước lên mây sao? Đáng tiếc, trân châu đó sớm trở lại bên cạnh ta rồi, La Nam, ngươi không có cơ hội này đâu.

~~~

La Nam rất nhanh đã đến Thẩm gia, tìm được Tư Cúc, vội vàng nói rõ lý do đến đây, nhìn thấy Tư Cúc có vẻ do dự, hắn không kiên nhẫn nói: "Cô nương nhà ngươi đã đáp ứng rồi, còn không mau đi lấy đồ ra ngoài cho ta!"

Tư Cúc biết phiếu cầm đồ để ở đâu, cô nương nhà mình để nó ở dưới đáy hộp trang sức, nàng rất nhanh lấy phiếu cầm đồ đem ra ngoài đưa cho La Nam. Nhìn theo bóng lưng vội vã của nam nhân này, nàng không khỏi bĩu môi, cảm thấy La đại gia này đâu có phong độ của một công tử văn nhã. Giờ nhìn lại, nàng thấy hắn đâu có chỗ nào tốt, lúc trước mình thật là bị mờ mắt, còn nói đỡ cho hắn.

La Nam lấy được phiếu cầm đồ thì lập tức đi tới tiệm cầm đồ, lấy phiếu cầm đồ ra hỏi, mới biết được hơn hai tháng trước đã có người mua những trân châu đó rồi. Trong lòng hắn lập bộp một tiếng, chỉ cảm thấy trái tim lạnh buốt, không nhìn được nở nụ cười lạnh. Nữ nhân ngu xuẩn, nữ nhân ngu xuẩn, nhìn xem ngươi đã làm ra chuyện tốt gì! Đổi hết vinh hoa phú quý ngày hôm nay thành một tiệm lương thực nhỏ bé, trên đời này sao có một nữ nhân ngu xuẩn như vậy!

La Nam trở về La phủ như thế nào, ngay cả bản thân hắn cũng không biết, chỉ nghe bên tai vang lên giọng nói lo lắng của Thanh Trúc: "Đại gia, đại gia, người không sao chứ? Người đâu, mau đi tìm đại phu tới đây, thân thể đại gia không khỏe, đi mời lão gia phu nhân qua đây!"

Hoảng hoảng loạn loạn, bên tai hân vang vọng tiếng ồn ào, qua không bao lâu La Nam nghe thấy tiếng nói hốt hoảng của mẫu thân hân Chương thị: "Con ta, con ta làm sao vậy? Con đừng có dọa nương mà, Thanh Trúc, người có biết đại gia đã xảy ra chuyện gì không?"

Thanh Trúc đáp: "Phu nhân, nô tỳ cũng không biết, đại gia vừa trở về sắc mặt đã trắng bệch, nô tỳ đã cho người đi mời đại phu rồi." Đang nói, La Nam chợt ngừng đầu, sắc mặt tái nhợt không che giấu được một nỗi, hân phát phát tay với Thanh Trúc: "Thanh Trúc, người ra ngoài trước đi, ta có chuyện muốn nói với lão gia và phu nhân."

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Thanh Trúc đáp lời, xoay người lui ra khỏi phòng.

Chương thị thấy nhi tử thường ngày ngọc thụ lâm phong nhưng giờ lại có dáng vẻ chán nản, tinh thần sa sút thì lại đau lòng không thôi, tiến lên nắm lấy tay hân, dịu dàng nói: "Con của ta, đã xảy ra chuyện gì? Sao sắc mặt lại khó coi như vậy? Đừng có dọa nương mà."

La Nam cau mày, không để ý tới sự quan tâm của Chương thị, nhìn về phía phụ thân cũng đang chau mày đứng bên cạnh, trầm giọng nói: "Cha, vừa rồi con có đi tìm Mẫu Đơn, mới biết..." Không đợi hân nói hết câu, Chương thị bên cạnh lập tức xụ mặt nói: "Con của ta, con đi tìm nữ nhân kia làm cái gì? Tuy nàng là vị hôn thê của con, nhưng cũng chỉ là một gia đình sa sút, nếu có nhà tốt hơn, nương tội gì..."

Sắc mặt La Nam trầm xuống: "Nương, nương đừng làm loạn nữa, con có chuyện muốn bàn bạc với cha, chuyện này liên quan đến sự phồn vinh sau này của La gia chúng ta."

Chương thị lập tức im lặng, La lão gia hỏi: "Con đi tìm Mẫu Đơn thì xảy ra chuyện gì sao?"

La Nam gật gật đầu: "Vừa rồi con đi tìm Mẫu Đơn mới biết được tiệm lương thực của tam phòng bọn họ là chuyện như thế nào. Mấy tháng trước Mẫu Đơn cứu được một đứa bé ở Lệ Giang, gia đình kia tặng tạ lễ, nâng cầm hết tạ lễ đó để mở tiệm lương thực." Giọng điệu của hân ngày càng nặng nề, mang theo nỗi phẫn nộ không thôi.

La lão gia hình như nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt cũng có chút khó coi: "Vậy gia đình kia là?"

La Nam cười khò: "Chính là gia đình mà cha đang nghĩ tới, hiện Yến vương đang ở trong tòa trạch kia. Lúc trước người Mẫu Đơn cứu chắc là chất nhi của Yến Vương, đứa bé này là huyết mạch duy nhất mà Tĩnh Vương lưu lại, Tĩnh Vương và Yến Vương là anh em cùng một mẹ sinh ra. Lúc trước Tĩnh Vương vì cứu Yến Vương mà mất mạng, đứa bé này đối với Yến Vương mà nói quan trọng biết bao. Nhưng... nhưng nữ nhân ngu xuẩn này lại đi cầm cố ân tình của Yến Vương, đổi thành một tiệm lương thực nhỏ, sao mà ngu xuẩn, sao mà ngu xuẩn như vậy chứ."

Sắc mặt La lão gia cũng khó rất khó coi, Chương thị ngăn ra không nói nên lời, một lúc lâu mới hoàn hồn, tức giận mắng to: "Nữ nhân ngu xuẩn này, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy, chúng ta... sự phồn vinh sau này của La gia chúng ta đã bị nữ nhân ngu xuẩn này hủy đi như vậy sao. Không được, con của ta, lần này không thể bỏ qua cho nàng ta, nữ nhân ngu xuẩn như vậy còn cười về làm đầu gì chứ! Hủy bỏ cửa hôn sự này cho rồi, sau này nương nhất định sẽ tìm cho con một cửa hôn sự tốt hơn."

"Đù rồi, đừng làm loạn nữa!" La lão gia chợt vỗ bàn một cái, Chương thị bị dọa lập tức im lặng, tái mặt đứng ở một bên. La lão gia cau mày nhìn La Nam: "Bây giờ còn có cách nào cứu vãn không? Tạ lễ đó là gì? Có thể chuộc lại không?"

La Nam trầm mặt lắc đầu: "Mẫu Đơn nói đó là mấy viên trân châu. Lúc này con có tới tiệm cầm đồ hỏi qua mới biết những trân châu đó đã bị người khác mua rồi, cha, bây giờ còn có cách gì có thể cứu vãn không cha? Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể tro mắt nhìn cơ hội vượt qua như vậy sao?"

Về mặt La lão gia âm trầm, hồi lâu mới nói: "Có thể như thế nào chứ, những trân châu này đã bị người khác mua rồi, nhân tình này đã bị nàng dùng rồi. Nếu lấy thân phận vị hôn phu của Mẫu Đơn tới cửa bái phỏng, Yến vương có lẽ sẽ gặp, nhưng Yến Vương sẽ nghĩ chúng ta như thế nào? Coi như sau khi bái phỏng có thể mưu cầu một chức vị dưới danh nghĩa của Yến Vương, nhưng trong lòng Yến Vương chắc chắn sẽ bất mãn, chúng ta không thể đánh cuộc như vậy được, muốn làm thì phải vẹn toàn, nhất định không thể để La gia rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Thôi, chuyện này kết thúc ở đây đi, nói không chừng sau này còn có cơ hội."

Chương thị có chút không cam lòng, nhỏ giọng lẩm bẩm, nữ nhân ngu xuẩn này không thể cười về được. La lão gia cau mày nhìn Chương thị, cả giận nói: "Bà đừng nói bừa những lời này cho người ngoài nghe, nàng ta không phạm sai lầm gì cả, làm sao đi từ hôn? Làm vậy chỉ làm tổn hại tới danh tiếng của La gia chúng ta thôi, và lại bây giờ danh tiếng của nàng ta cũng không tệ, gả đến La gia cũng không quá đáng, chuyện này về sau đừng nhắc lại, càng không thể nói lung tung với người bên ngoài, bà nhớ kỹ chưa!"

Chương thị vâng vâng dạ dạ đáp lại, hôm nay lão gia dặn dò, bà không dám nói lung tung ở bên ngoài, chỉ nghĩ tới sau này nữ nhân ngu xuẩn này gả vào cửa bà sẽ dạy dỗ nàng ta cho thật tốt.

Thẩm Mầu Đon không biết được suy nghĩ của La gia, cho dù có biết thì cũng chỉ cười một chút rồi thôi, nữ nhân ngu xuẩn, vậy chúng ta sẽ xem đến cùng ai mới là người ngu xuẩn?

Người ở huyện Lâm Hoài có khoảng từ ba tới bốn mươi ngàn người. Một tiệm lương thực cũng có thể cung ứng được tạm thời, hơn nữa lúc trước đã diệt hết châu chấu nên nạn châu chấu cũng không lan rộng. Về tổng thể tình hình thiên tai so với kiếp trước nhẹ hơn rất nhiều, Yên Vương vừa là Thứ Sử Lương Châu, nạn châu chấu cũng chỉ xảy ra ở mấy huyện của Lương Châu, toàn bộ lương thực còn dư của Lương Châu vẫn có thể cung ứng được mấy quận huyện, nửa năm sau còn có thể trồng trọt chút cây nông nghiệp đã là tốt lắm rồi.

Có lương thực của Yên Vương, Thẩm Mầu Đon cũng rất yên tâm, có thể duy trì đến mùa đông cũng không thành vấn đề, toàn bộ những lương thực kia để ở Trĩ gia, rất an toàn. Qua lần náo loạn lần trước, mọi người càng không có ý nghĩ tranh giành lương thực. Dù sao giá lương thực chỉ lên xuống trong phạm vi mọi người có thể chấp nhận được, giống như lời Thẩm Mầu Đon nói, nếu cướp hết lương thực này, về sau phải làm sao đây?

Những ngày tiếp theo đều trôi qua một cách an ổn, huyện Lâm Hoài cũng khôi phục sự yên tĩnh trước đây, trên đường phố cũng bắt đầu có tiểu thương bày sạp hàng buôn bán. Trên sông Lệ Giang cũng khôi phục cảnh sắc phồn hoa, thỉnh thoảng còn có người bắt cá ở vùng nước thấp gần bờ sông, trên sông cũng có vài thuyền đánh cá nhỏ giăng lưới bắt cá. Vì vậy khoảng thời gian này trên chợ xuất hiện nhiều sạp hàng bán cá, thịt cá cũng không đắt đỏ như các loại thịt khác, Thẩm Mầu Đon cũng thường mua mấy con cá về nấu canh, hấp cá, kho cá cho mọi người bồi bổ thân thể.

Ngày hôm đó sau khi đóng cửa tiệm lương thực, trên đường về Thẩm Mầu Đon thấy còn có tiệm bán cá nên thuận tiện mua về mấy con. Sau khi về nàng liền bận rộn trong nhà bếp với Tư Cúc. Mấy ngày nay, Lục Nhi theo bọn họ đi tiệm lương thực giúp đỡ còn Tư Cúc thì lo việc ở nhà. Mọi việc trong nhà đều do Tư Cúc lo liệu từ việc quét dọn, giặt giũ nấu cơm, Tư Cúc cũng không rảnh rỗi. Về phần Vũ ma ma, vốn là tới canh chừng phụ thân, trong khoảng thời gian này phụ thân và nàng đều không ở nhà, cho nên bà ta cũng trở về bên cạnh lão phu nhân.

Hai người bận rộn nửa canh giờ trong bếp, nấu một nồi canh cá, bên trong còn nêm nếm thêm một ít cải chua. Thời điểm đầu thu được ăn một nồi canh cá cải chua nóng hổi như vậy thì còn gì bằng, ngoài món canh cá cải chua còn có món cá chưng, sau cùng là món giá đỗ xào mà lúc trước nàng từng làm qua. Đó là thời điểm mơ mơ hồ hồ kiếp trước nàng học được, bây giờ suy nghĩ kỹ một chút, thật sự kiếp trước nàng học được rất nhiều thứ, vậy là nàng phải cảm tạ những người đó, nếu không nhờ họ làm sao nàng có được những trải nghiệm đó.

Suy nghĩ xa xôi một hồi, ngoài cửa vang lên giọng nói vui vẻ của Thẩm Hoán: "Tỷ, đệ về rồi, đệ giúp tỷ một tay."

Thẩm Mầu Đon hoàn hồn, nhìn dáng vẻ vui mừng của A Hoán, cười nói: "Tỷ nấu món canh cá cải chua mà đệ thích ăn này, buổi tối cần phải ăn nhiều một chút, mấy ngày nay đi học sao rồi? Vài ngày nữa là tới cuộc thi nho sinh rồi, đệ đừng căng thẳng quá, tất cả thuận theo tự nhiên là được rồi." Kiếp trước Thẩm Hoán thi đậu nho sinh rất thuận lợi, có tiền đồ rất tốt, vì báo thù cho nàng mà phải mất mạng trong ngõ hẻm tối tăm lạnh lẽo.

Thẩm Hoán gật đầu một cái: "Tỷ, tỷ yên tâm, đệ hiểu mà."

Thẩm Mầu Đon cười cười, nhìn Thẩm Hoán bung món ăn lên trên bàn, vừa quay đầu xào giá đỗ đã rửa sạch trước đó, bỏ thêm một chút muối, lại thêm chút dấm vào xào mấy cái rồi lấy chảo lên. Lúc ăn cơm Tư Cúc và Lục Nhi không ngồi cùng bàn với họ, vốn là ba người họ không quan tâm, nhưng Tư Cúc và Lục Nhi kiên quyết không chịu, chỉ đành chia món ăn làm hai phần, cho các nàng ăn trong nhà bếp.

Từ sau lần trước La Nam nổi giận đùng đùng bỏ đi, khoảng thời gian này hắn chưa từng tới tìm Mầu Đon lần nào. Điều Nguyệt cũng không xuất hiện từ lúc chia tay ở Hồi Xuân Đường. Mặc dù Thẩm Thiên Nguyên cũng cảm thấy kỳ lạ vì sao cô nương nhà mình không qua lại với cô nương Điều gia nữa, nhưng cũng không hỏi nhiều lắm gì. Ngay cả Thẩm Hoán cũng tò mò hỏi qua mấy lần, Thẩm Mầu Đon nói thẳng là Điều gia quá bận rộn, cho nên lâu rồi mới không tới.

Ăn tối xong, Thẩm Mầu Đon rửa mặt rồi đi ngủ, trăng sao xuyên qua từ khe hở của song cửa chiếu vào trong phòng, lúc này đầu óc của nàng vô cùng tỉnh táo. Từ lúc La Nam tới tiệm lương thực, nàng đã suy nghĩ lâu, làm thế nào để từ hôn mà không ảnh hưởng tới danh tiếng của Thẩm gia. Nàng đã nghĩ được một cách nhưng cần có sự phối hợp của Điều Nguyệt, để xem Điều Nguyệt có thể nhẫn nhịn tới lúc nào. Tính tình của Điều Nguyệt nàng hiểu rất rõ, bây giờ chỉ cần chờ Điều Nguyệt tới tìm nàng là thành công rồi. Thẩm Mầu Đon thở dài, xoay người nhắm mắt nghỉ ngơi.

Như thế qua mấy ngày, qua hai ngày nữa chính là thời gian thi của A Hoán, mấy ngày nay ngày nào Thẩm Mầu Đon cũng đều nấu canh cá cho hắn uống. Vì để hắn ăn ngon một chút, mấy ngày nay nàng đều nấu các món ăn đa dạng cho hắn, do đó mỗi ngày nàng đều về sớm hơn một canh giờ để chuẩn bị.

Hôm nay người mua lương thực không nhiều, có Thẩm Thiên Nguyên và Lục Nhi ở đó là được rồi nên Thẩm Mầu Đon muốn về sớm một chút. Vừa vào hậu viện thu dọn đồ đạc thì nàng nghe thấy giọng nói của Thẩm Thiên Nguyên từ ngoài tiệm vọng lại: "Không quản gia, thật là xin lỗi, mặc kệ Điều gia các người như thế nào cũng chỉ có hơn ba mươi người, ta chỉ có thể bán cho các người bấy nhiêu lương thực thôi, đều tính theo đầu người cả, thật sự là không thể phá vỡ quy tắc này được."

Thẩm Mầu Đon mang mũ che mặt đi ra ngoài nhìn một chút, thấy một nam tử trung niên khoảng bốn mươi mấy tuổi đang đứng trước cửa tiệm lương thực. Nam tử này là quản gia của Điều gia, hình như họ Không, là bà con xa của Không thị, kẻ mẫu của Điều Nguyệt. Nàng ta hận nhất chính là người nhà họ Không.

"Thẩm lão gia, cô nương nhà ta và cô nương nhà các người là bạn tốt của nhau, chẳng lẽ một yêu cầu nhỏ như thế này cũng không đáp ứng được? Ta chỉ muốn mua thêm một chút lương thực thôi mà, cũng không phải là không có tiền trả." Hiển nhiên Không quản gia muốn mượn quan hệ để mua nhiều chút lương thực.

Thẩm Thiên Nguyên nói: "Không quản gia đừng làm khó ta mà, cái này không được đâu, nếu như ai cũng lấy quan hệ ra mua nhiều chút lương thực như

vậy, thì tiệm lương thực này không thể cung ứng được nữa, những người khác phải làm sao? Tóm lại là không thể bán toàn bộ lương thực cho các người được. Và lại, Không gia nhà các người cũng có tiệm lương thực mà, cần gì phải tới đây mua lương thực? Chỉ là tới cửa đều là khách, ta cũng không muốn nói nhiều nữa. Đây là lương thực trong vòng mười ngày của hơn ba mươi người Không gia, xin Không quản gia nhanh chóng thanh toán để những người khác còn mua lương thực."

Sắc mặt Không quản gia có chút khó coi: "Thẩm lão gia đây là sao hả? quan hệ của cô nương nhà ta và tứ cô nương Thẩm gia nhà người tốt như vậy, chẳng lẽ ngay cả điểm này cũng không thể châm chước được sao? Thẩm gia là người có tâm địa lạnh lùng như vậy sao?"

Thẩm Mẫu Đơn đứng ở cách đó không xa nhìn Không quản gia, không định bước ra. Nếu nàng đoán không lầm, đợi một lát nữa chắc chắn Diêu Nguyệt sẽ xuất hiện phá đám.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Quả nhiên, Không quản gia vừa dứt lời, ở phía xa xa đã vang lên tiếng lạch tạch của xe ngựa, Thẩm Mẫu Đơn nhìn xe ngựa kia nở nụ cười, đứng khuất vào một bên, chuẩn bị xem kịch hay. Không quản gia nghe được tiếng xe ngựa, quay đầu nhìn lại thì sắc mặt trắng bệch. Xe ngựa đã chạy nhanh đến bên cạnh, Diêu Nguyệt mặc váy áo màu vàng nhạt bước xuống. Hình như nàng ta đã tiêu tụy rất nhiều, gương mặt vốn hồng hào đầy đặn nay đã gầy đi, tóc mái che trước trán, ánh mắt mang theo một dòng lệ khí, cả người thay đổi rất lớn.

Vừa xuống xe, Diêu Nguyệt liền đi thẳng tới cửa tiệm lương thực. Sắc mặt Không quản gia rất khó coi, nhưng vẫn rất quy tắc lên tiếng chào hỏi: "Cô nương, sao người lại đích thân tới đây."

Diêu Nguyệt cười lạnh một tiếng: "Không quản gia, người đang làm gì vậy?"

Không quản gia khổ sở nói: "Cô nương, lão nô tới mua lương thực, trong nhà lương thực còn dư lại không còn bao nhiêu, phu nhân kêu lão nô tới đây mua chút lương thực."

Diêu Nguyệt nhìn quanh bốn phía cũng không thấy Thẩm Mẫu Đơn, trong mắt có chút thất vọng, vừa quay đầu nói: "Không quản gia, Diêu gia chúng ta không phải cũng có tiệm lương thực hay sao? Mặc dù trước đây có người mua hết khối lượng lớn lương thực, nhưng số lương thực còn dư lại bên trong cũng đủ cho trên dưới Diêu gia chúng ta dùng hết năm thiên tại này, sao người lại phải ra ngoài mua lương thực rồi hả? Còn phải tranh giành với những người không có lương thực nữa, từ khi nào Diêu gia chúng ta đã suy sụp tới mức độ này vậy?"

Sắc mặt Không quản gia trắng bệch không nói nên lời, Diêu Nguyệt hừ lạnh một tiếng: "Chẳng lẽ lương thực trong nhà đã bị mẫu thân đưa hết cho nhà mẹ đẻ của bà hay sao? Thật là nực cười, bây giờ đã gả đến Diêu gia chúng ta rồi mà còn lo chuyện của nhà mẹ đẻ, cha ta có biết chuyện này không?"

Các cửa tiệm của Diêu gia đều do Không thị quản lý. Lúc trước lương thực trong tiệm đã bị người ta mua đi số lượng lớn, rồi nạn châu chấu xảy ra, người nhà mẹ đẻ tới khóc than, nói không có lương thực ăn, bắt buộc di Không thị mới lấy lương thực của tiệm cho người nhà mẹ đẻ, nhưng không ngờ người bên đó lòng tham không đáy, qua hai ba tháng số lương thực trong tiệm không còn bao nhiêu, đến khi chương quỹ tới báo thì Không thị mới giật mình. Nếu chuyện này để lão gia biết được thì không xong, cho nên bà mới kêu người đi mua chút lương thực về. Vì vậy Không quản gia mới tới tiệm của Thẩm gia để mua lương thực, cái này không phải là mua vài thạch, mà là mua trên trăm thạch, Diêu Nguyệt biết chuyện này nên mới tới đây phá đám.

Không quản gia nói không nên lời chỉ có thể vâng vâng dạ dạ, đầu đỏ đầy mồ hôi. Diêu Nguyệt hừ một tiếng, không để ý đến hắn nữa, đi tới trước mặt Thẩm Thiên Nguyên mỉm cười: "Thẩm bá phụ mạnh khỏe, mấy ngày gần đây chưa tới báỉ phòng, thật thất lễ, mấy ngày nay không biết Mẫu Đơn sao rồi? Có ở trong tiệm hay không? Tối hôm nay cũng đã một thời gian dài không gặp nàng ấy rồi, thật là nhớ quá đi."

Thẩm Thiên Nguyên nhìn qua chỗ Mẫu Đơn mới vừa đứng, thấy người đã không còn ở đó nữa, còn tưởng là đã đi về, cười nói: "Mẫu Đơn mới vừa về trước một bước, bây giờ chắc về tới nhà rồi, Nguyệt Nhi có cần lương thực không? Nếu con cần thì đợi một chút, giờ cũng không còn mấy người, ta cân xong lương thực cho họ rồi lại cân cho con, con thấy có được không?" Lúc này, bởi vì Thẩm Thiên Nguyên biết quan hệ của Không quản gia và Diêu Nguyệt nên mới không chịu châm chước. Nếu là Diêu Nguyệt đến mua lương thực đương nhiên là chuyện khác rồi, mặc kệ như thế nào thì từ nhỏ tới lớn cô nương nhà mình chỉ có một người bạn tốt là Diêu Nguyệt thôi, cũng coi như ông nhìn Diêu Nguyệt trưởng thành, mặc dù cô nương này có chút hẹp hòi, nhưng mà cô nương nhà mình thích, ông cũng không còn cách nào.

Ánh mắt Diêu Nguyệt tối sầm, đưa tay chạm vào cái trán ở dưới tóc mái, tay run một cái, sắc mặt tối tăm mờ mịt, qua một hồi lâu mới ngẩng đầu nhìn Thẩm Thiên Nguyên nở ra một nụ cười: "Không cần đâu Thẩm bá phụ, nên như thế nào thì như thế đó đi, cứ lấy lương thực theo đầu người Diêu gia chúng con là được rồi, ngày sau cũng không cần phá quy tắc như vậy. Bá phụ, nếu Mẫu Đơn không có ở đây, vậy con xin phép về trước, lần sau lại tới cửa báỉ phòng."

Đợi Diêu Nguyệt rời khỏi, sắc mặt Không quản gia rất khó coi, chỉ mua về lương thực đủ dùng trong vòng mười ngày.

Thẩm Mẫu Đơn đợi Diêu Nguyệt đi khỏi thì bản thân cũng rời đi. Nàng có thể dự liệu được chuyện tiếp theo sẽ xảy ra ở Diêu gia, cuộc tranh cãi của Diêu Nguyệt và Không thị, sự khiển trách của Diêu lão gia đối với hai người bọn họ, nói tới nói lui coi như hai bên đều bị tổn hại.

Lúc về đi ngang qua sạp thịt heo, Thắm Mầu Đon hỏi qua giá cả của giò heo và xương ống, so với thời điểm lúc trước thì giá đắt hơn gấp hai mươi lần, nghĩ tới hai ngày sau là ngày thi của A Hoán, nàng đành cắn răng mua về. Xương ống thì đem đi hầm còn giò heo thì đem kho. Nàng học được cách kho này ở kiếp trước nên mùi vị cực kỳ không tệ.

Qua hai ngày nữa là tới kỳ thi của Thắm Hoán, Thắm Mầu Đon bỏ hết tất cả những chuyện khác ra khỏi đầu chỉ chuyên tâm chuẩn bị những đồ dùng cần thiết cho Thắm Hoán như: bút, mực, giấy, nghiên, chăm sóc sức khỏe cho hân, nấu các món ăn bổ não cho hân ăn. Hai ngày sau là sơ khảo ở trong huyện thành, sau khi thông qua thì bước vào vòng thi thứ hai ở kinh An Dương, vượt qua được hai vòng thi này thì mới được xem là nho sinh. Kỳ thi này hết sức khó khăn, hàng năm có mấy ngàn học sinh tham gia kỳ thi này, nhưng có thể vượt qua trở thành nho sinh thì chỉ có vài trăm người.

Thời điểm thi vòng hai là mùa xuân ngày mai, kiếp trước bởi vì Thắm Hoán muốn lên kinh dự thi, trong nhà không đủ tiền, nàng phải đi La gia mượn, kết quả bị Chương thị nhục nhã một phen.

Chớp mắt đã qua hai ngày, ngày hôm đó trời vừa sáng Thắm Mầu Đon và Tư Cúc đã bận rộn trong nhà bếp, nướng xong bánh bột ngô, rồi cắt giò heo kho mà mấy ngày trước đã kho xong thành lát mỏng kẹp vào bên trong bánh bột ngô. Kỳ thi kéo dài hai ngày, trong hai ngày này không thể trở về, phải nghỉ lại ở bên trong trường thi. Thời tiết đã chuyển lạnh, thịt kho và bánh bột ngô sẽ không bị hư, ăn được trong hai ngày là không thành vấn đề.

Thắm Mầu Đon lại giúp Thắm Hoán sắp xếp quần áo và chăn đệm, từng cái bánh kẹp thịt kho cũng được gói kỹ bằng giấy dầu, đặt trong bao quần áo. Nhìn A Hoán gầy gò công bọc quần áo thật to ra cửa, Thắm Mầu Đon nhìn theo hồi lâu cho đến khi bóng dáng của hân biến mất ở khúc quanh lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi. Tuy biết chắc A Hoán sẽ trở thành nho sinh, nhưng giờ phút này, nàng lại cảm thấy tự hào vì đệ đệ của mình.

Hai ngày này Tư Cúc và Lục Nhi có chút đứng ngồi không yên. Thắm Mầu Đon và Thắm Thiên Nguyên coi như trấn định, bởi vì Thắm Mầu Đon đã sớm biết trước kết quả. Còn Thắm Thiên Nguyên, có lẽ người đã có tuổi nên suy nghĩ đã thông thoáng hơn đối với những chuyện như thế này, nên không cường cầu cái gì cả, con cháu tự có phúc của con cháu. Thời gian hai ngày trôi qua rất nhanh, lúc Thắm Hoán từ trường thi trở về thì trời đã gần tối, tới khi ngoài cửa vang lên giọng nói vui vẻ, hô to gọi nhỏ của Lục Nhi thì Thắm Mầu Đon biết đệ đệ của mình đã về, vội chạy ra đón, nhìn thấy nụ cười thanh tú dưới ánh chiều tà của A Hoán, nàng cũng nhịn không được nở nụ cười, nói: "A Hoán, đệ về rồi."

Thắm Hoán gật gật đầu, cười híp mắt kêu một tiếng tỷ. Lục Nhi và Tư Cúc đứng bên cạnh không nhịn được, hưng phấn lên tiếng hỏi: "Thiếu gia, người thi sao rồi?"

Thắm Hoán tháo bọc quần áo sau lưng để lên trên bàn nhỏ rồi mới cười nói: "Phải chờ tới tháng sau mới yết bảng, cũng không biết kết quả hôm nay như thế nào nữa."

Thắm Mầu Đon cũng không lo lắng, gọi mọi người vào nhà ăn cơm. Tâm tình Thắm Hoán thoải mái nên ăn nhiều thêm một chén cơm so với ngày thường, Thắm Mầu Đon cười híp mắt nhìn, nhất thời trong lòng mềm mại.

Khoảng thời gian một tháng kế tiếp chỉ có sự lo lắng và chờ đợi, người lo lắng cũng chỉ có Tư Cúc và Lục Nhi, còn ba người họ nên làm gì thì làm cái đó. Ngày yết bảng một tháng sau đến rất nhanh, sáng sớm ngày hôm đó Tư Cúc và Lục Nhi thức dậy rất sớm, rồi đánh thức ba người. Sau khi ăn sáng xong, bọn họ cùng nhau đi xem bảng thành tích dán ở bảng thông cáo trước cửa nha môn. Cả Lâm Hoài huyện ước chừng có mấy trăm người dự thi, có thể thông qua cũng chỉ có khoảng mười người mà thôi.

Dọc đường đi Tư Cúc và Lục Nhi đều không ngừng lầm bầm: "Ông trời phù hộ, hi vọng thiếu gia sẽ đậu..."

Lúc đến chỗ bảng thông cáo, nơi đó đã có nhiều người bao vây xung quanh, nhốn nháo, không thấy được mặt bảng, một đồng người vây quanh nơi đó, đại đa số người chỉ phát ra tiếng thở dài thất vọng, thỉnh thoảng sẽ có tiếng đậu rồi ở đâu đó vang lên. Lục Nhi và Tư Cúc cố gắng chen vào, thật vất vả và lắm mới đến trước bảng, hai người đều rất căng thẳng, không dám nhìn lên trên bảng. Thường ngày hai người theo Thắm Mầu Đon và Thắm Hoán học tập, vì vậy đều biết chữ, bây giờ chỉ cần nhìn lên là biết được thiếu gia nhà mình rốt cuộc có đậu hay không, nhưng giờ phút này hai người lại căng thẳng đến độ một chút can đảm để nhìn cũng không có.

Thắm Mầu Đon cũng chen vào, nhìn lên bảng, thấy kết quả giống y như kiếp trước, không khỏi cười đến híp cả mắt: "Ồ, A Hoán được hạng năm này."

Tư Cúc và Lục Nhi nghe vậy, vội nhìn lên trên bảng, quả nhiên thấy tên thiếu gia nhà mình là hạng năm, không khỏi hô to: "Thiếu gia, đậu, đậu rồi!" Tiếng kêu không nén nổi niềm vui.

Thắm Hoán ở phía ngoài nghe vậy, nở một nụ cười thật tươi.

Trong lòng người Thắm gia rất vui mừng, nay biết được kết quả rồi thì tất nhiên nên quay về thôi, Thắm Mầu Đon định làm một bữa thịnh soạn để mọi người cùng ăn coi như chúc mừng. Mới vừa chen ra khỏi đám người, cửa chính của huyện nha bên cạnh mở ra, huyện lệnh đại nhân mặc quan phục ở bên trong đi ra. Huyện lệnh đại nhân nhìn thấy đoàn người Thắm Thiên Nguyên, liền đi tới, cười nói: "Chúc mừng lệnh lang."

Thắm Thiên Nguyên có chút kinh ngạc, không hiểu tại sao huyện lệnh đại nhân lại đột ngột chạy tới chỗ bọn họ chúc mừng như vậy. Bắt đầu từ lần nào loạn ở tiệm lương thực lúc trước thì ông phát hiện vị huyện lệnh đại nhân này cố ý muốn kết giao bọn họ, chuyện này cũng quá kỳ lạ rồi, đừng nói A Hoán không phải là nho sinh, ngay cả khi đã là nho sinh rồi thì cũng không đáng để huyện lệnh đại nhân làm như vậy.

Huyện lệnh đại nhân cũng không nói thêm gì nhiều, chỉ nói cùng Thắm Thiên Nguyên mấy câu rồi rời đi, đoàn người Thắm gia cũng quay trở về.

Bởi vì trước kia biết chắc chắn A Hoán sẽ đậu, Thắm Mầu Đon thấy có chỗ bán thịt dê thì mua không ít thịt dê, thịt heo và cá. Sau khi trở về nàng và Tư Cúc bận rộn trong nhà bếp, còn Lục Nhi thì đi báo tin cho Thắm lão phu nhân bên kia. Lục Nhi trở về rất nhanh, nói Thắm lão phu nhân chỉ đáp một

tiếng đã biết rồi cho nàng lui về.

Thắm Mầu Đon cũng không nói thêm điều gì, cho Lục Nhi lui ra ngoài, trong lúc đang bận rộn, bên ngoài truyền đến tiếng nói vui mừng của Thắm Phương Lan: "Tứ tỷ tỷ, chúng muội qua rồi đây."

Đi ra nhìn một cái, toàn bộ mấy thiếu gia và các cô nương Thắm gia đều đã tới.

Thắm Mầu Đon để Tứ Cúc làm việc ở nhà bếp, còn mình thì ra ngoài đón tiếp các huynh đệ tỷ muội, vừa pha trà xong, Lục Nhi đã chạy vào báo, nói là Diêu Nguyệt cô nương tới.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Viện của mấy phòng Thắm gia đều có cửa sau riêng. Thường ngày La Nam và Diêu Nguyệt tới tìm Thắm Mầu Đon đều đi cửa sau, khoảng cách gần hơn chút, không cần đi một vòng lớn từ cổng chính. Diêu Nguyệt tới đây, Thắm Mầu Đon không thấy có gì bất ngờ cả, chắc là bây giờ nàng ta không nhận được nữa. Thắm Mầu Đon cười cười, đứng dậy nói với mấy huynh đệ tỷ muội Thắm gia mấy câu rồi đi ra ngoài nghênh đón, theo Lục Nhi đi tới hậu viện. Tới nơi, nàng thấy Diêu Nguyệt đang đứng cạnh một gốc cây khô, bên cạnh bức tường cũ son loang lổ. Ánh mặt trời ngày thu chiếu lên cây khô tường cũ làm cho Diêu Nguyệt nhuộm vẻ cô tịch thê lương.

Thắm Mầu Đon đứng cách Diêu Nguyệt khoảng hơn mười bước chân, nhìn chằm chằm một hồi, chợt nhớ tới chuyện lúc nhỏ của nàng và Diêu Nguyệt. Khi đó hai người cũng chỉ là đứa trẻ mấy tuổi, đơn thuần, không có chuyện gì buồn phiền, nàng có gì ngon, có gì chơi vui cũng đều chia sẻ với Diêu Nguyệt. Nàng ta cũng không ghen tỵ, nghi ngờ, tranh đoạt giống như bây giờ. Thời gian lúc đó thật là đẹp, thấy Diêu Nguyệt quay đầu lơ đãng nở nụ cười, Thắm Mầu Đon biết họ đã không thể trở về như lúc trước được nữa.

Thắm thở dài trong lòng, Thắm Mầu Đon nở nụ cười ôn nhu, vẫy vẫy tay với Diêu Nguyệt: "Nguyệt Nhi, người đến rồi, mau theo ta vào nhà thôi."

Diêu Nguyệt nở nụ cười, nhìn nữ tử mắt ngọc mày ngài cách đó không xa, sự thất bại, ghen tỵ, hận ý trong lòng tràn ra, nếu không phải tại nàng... Nếu không phải tại nàng, hôm nay nàng ta cũng sẽ không bị như vậy, tương mạo cũng không bị hủy hoại, La đại ca sẽ không chán ghét nàng ta như thế, đều tại nàng, nàng ta hận nàng.

"Nguyệt Nhi, nhanh lên, ta đã chuẩn bị món thịt dê mà người thích, chút nữa ta sẽ tự tay xuống bếp, bảo đảm người sẽ thích mùi vị mà ta làm ra."

Diêu Nguyệt sững sờ nhìn Thắm Mầu Đon, ngàn vạn suy nghĩ xoay chuyển trong lòng, nỗi buồn trào dâng, quan hệ của bọn họ rõ ràng rất tốt, tại sao hôm nay lại biến thành như vậy, việc hủy hoại tương mạo cũng không thể trách Mầu Đon được, nếu không phải trong lòng nàng ta nảy ra ý xấu, nàng ta cũng không té xuống đất, cũng sẽ không bị hủy hoại tương mạo. Hơn nữa Mầu Đon và La đại ca đã có hôn ước, nàng ta lại chen chân vào, mặc kệ ra sao, lúc đầu La đại ca lấy lòng thì nàng ta cũng không cự tuyệt, Mầu Đon là vô tội mà, vừa rồi tâm tư của chính nàng ta là sao chứ?

Dọc đường đi theo Mầu Đon về phòng, trong lòng Diêu Nguyệt đấu tranh tới lui, tới khi đến viện của Mầu Đon, Thắm Mầu Đon để Thắm Phương Hoa, Thắm Phương Lan, Thắm Nhạn Dung ở cùng Diêu Nguyệt, còn nàng thì vào nhà bếp tiếp tục bận rộn.

Hôm nay tới đây đều là các huynh đệ tỷ muội cùng thế hệ của Thắm gia, hai bá bá và bá mẫu chỉ để Thắm Khánh Đông và Thắm Phương Hoa đem quà mừng tới.

Tiết trời đã vào thu, Thắm Mầu Đon cũng không định xào rau, kho một chút thịt ba chỉ, hầm sườn làm nước lèo, toàn bộ thịt dê cắt thành lát mỏng, định làm thành nồi lẩu. Mọi người đều tập trung trong phòng ăn lẩu nóng hôi hổi, chỉ có Diêu Nguyệt là lơ đãng.

"Tứ tỷ tỷ, cách làm này của tỷ là học từ ai vậy? Thức ăn nấu ra ăn ngon thật, món thịt kho này cũng ngon không kém." Thắm Phương Lan gấp một miếng thịt dê bỏ vào miệng, hơi nóng làm muội ấy thở phà phà hai tiếng rồi nói tiếp: "Đúng rồi, tứ tỷ tỷ, hôm nay A Hoán thi đậu, sao không thấy đại gia của La gia tới chúc mừng vậy?"

Vừa nghe thấy tên này, cả người Diêu Nguyệt chấn động, thịt dê trên đĩa cũng rơi vào nồi lẩu, nàng ngẩng đầu nhìn Thắm Mầu Đon một cái, sắc mặt biến đổi khôn lường.

Thắm Mầu Đon cười nói: "Dạo gần đây La đại ca có chút bận, hai người tỷ đã không gặp nhau vài ngày rồi."

Vài ngày, cũng chỉ mới vài ngày không gặp, nàng ta và La đại ca đã không gặp nhau kể từ lần từ biệt mấy tháng trước rồi. Trong lòng Diêu Nguyệt lại vừa ghen vừa tức, một chút áy náy vừa nhen nhóm đã sớm không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại sự ghen tuông và thù hận.

Thắm Nhạn Dung nhìn Diêu Nguyệt, lạnh lùng nói với Thắm Mầu Đon: "Tứ tỷ phải cẩn thận một chút mới được, đừng giống như đại tỷ không có mắt như thế."

Thẩm Phương Lan trừng mắt nhìn Thẩm Nhạn Dung: "Lục muội nói gì thế, có người làm muội muội nguyên rửa tỷ tỷ của mình như vậy sao!"

Thẩm Nhạn Dung hừ một tiếng không nói gì nữa, chỉ lạnh lùng nhìn Diêu Nguyệt một cái.

Trong số mấy tỷ muội, tuy tính tình Nhạn Dung lạnh lùng nhưng cách nhìn nhận sự việc lại vô cùng thông suốt, kiếp trước cũng vậy, muội ấy cũng đã cảnh tỉnh Thẩm Mầu Đơn, chỉ trách Thẩm Mầu Đơn đã đắm chìm hoàn toàn vào trong tình yêu đối với La Nam, hoàn toàn bỏ qua lời nói của Thẩm Nhạn Dung.

Thẩm Phương Hoa đứng ra khuyên giải: "Được rồi, đừng làm loạn nữa, hôm nay là ăn mừng thay A Hoán, đừng nói những chuyện có có không không này nữa."

Tất cả mọi người không nói thêm gì nữa, ăn cơm xong nói chuyện phiếm một hồi thì giải tán, chỉ có Diêu Nguyệt vẫn còn ngồi ngơ ngác ở trong phòng. Thẩm Mầu Đơn kêu Tư Cúc pha ly trà cho Diêu Nguyệt rồi ngồi cùng nàng ta một lúc. Diêu Nguyệt vẫn giữ nguyên dáng vẻ ngầy ngốc, Mầu Đơn nói: "Nguyệt nhi, ngươi có phải có tâm sự gì không? Ta thấy ngươi đến đây rồi nhưng trong lòng có vẻ không yên. Nếu có việc gì cần ta giúp đỡ thì ngươi cứ nói."

Diêu Nguyệt ngẩng đầu nhìn Thẩm Mầu Đơn, ánh mắt lóe lên, lại nhìn Tư Cúc một cái.

Thẩm Mầu Đơn kêu Tư Cúc ra ngoài trước, Tư Cúc vừa ra khỏi cửa phòng, Diêu Nguyệt khẽ vuốt ve ly sứ trong tay, nhẹ giọng nói: "Mầu Đơn, hôm nay ta tới là có chuyện muốn nói cho ngươi."

Cuối cùng cũng chịu nói rồi sao? Trên mặt Thẩm Mầu Đơn thoáng qua chút ý cười, nhưng cõi lòng lạnh lẽo: "Nguyệt Nhi, có việc gì ngươi cứ nói là được, có phải lương thực trong nhà không đủ dùng? Chuyện mấy ngày trước ta có nghe phụ thân nói qua, nếu ngươi cần lương thực thì cứ trực tiếp nói với ta là được rồi." "Không phải là chuyện lương thực..." Diêu Nguyệt cúi thấp đầu, đôi mắt ẩn giấu dưới hàng mi, không thấy rõ biểu cảm trên mặt, giọng của nàng ta trầm xuống: "Mầu Đơn, những lời ta sắp nói có thể ngươi sẽ không tin, nhưng những chuyện ta nói đều là sự thật, đại gia La gia - vị hôn phu của ngươi thực ra huynh ấy không thích ngươi, huynh ấy hứa hôn với ngươi chỉ vì gia thế Thẩm gia các ngươi ở Lâm Hoài xem như không tồi."

Đáy lòng Thẩm Mầu Đơn bị thương, ngoài mặt lại giả vờ thể hiện vẻ kinh ngạc: "Nguyệt... Nguyệt Nhi, ngươi đừng nói lung tung, La đại ca không phải là người như vậy đâu. Nếu... Nếu huynh ấy thật sự như lời ngươi nói, vậy sao La đại ca lại không cầu hôn Phương Hoa, Phương Hoa là dòng chính nữ của chi thứ hai, bất luận thế nào thì cũng cao hơn thân phận tam phòng của ta."

Diêu Nguyệt ngẩng đầu: "Sao ngươi biết huynh ấy chưa tới cửa cầu hôn qua? Chỉ là Thẩm lão phu nhân chướng mắt La gia, vì vậy huynh ấy chỉ có thể cầu hôn tam phòng ngươi thôi. Mầu Đơn, ngươi đừng kinh ngạc, cũng đừng tức giận, những điều này đều là chính miệng huynh ấy nói cho ta biết, Mầu Đơn ngươi có biết ta và hắn có quan hệ như thế nào không?" Nói xong, nàng ta nở nụ cười quái dị: "Mầu Đơn, thật ra ta và vị hôn phu của ngươi đã ăn ở với nhau từ lâu rồi, huynh ấy nói, huynh ấy sẽ cưới ta làm bình thê, sau khi ngươi vào cửa, huynh ấy sẽ cưới ta về làm bình thê."

Quả thật, những lời này của Diêu Nguyệt không phải là nói dối, nàng ta và La Nam đã ăn ở với nhau từ lâu. Thật ra, La Nam cũng từng nói muốn cưới nàng ta làm bình thê, nhưng nay bởi vì vết sẹo trên trán mà tránh xa nàng ta. Nàng ta không cam lòng, nàng ta thật lòng thích hắn ta như thế, vậy mà sau khi hắn ta chiếm được thân thể của nàng ta rồi lại nở đối xử với nàng ta như vậy, nếu đã như vậy, thì cũng đừng trách nàng ta tìm tới Thẩm Mầu Đơn.

"Mầu Đơn, bây giờ huynh ấy ghét vết sẹo trên trán ta, không để ý ta nữa, Mầu Đơn, ta cũng là không còn cách nào khác nên mới tới tìm ngươi, Mầu Đơn, cầu xin ngươi, ta biết như vậy là rất có lỗi với ngươi, nhưng ta đã là người của huynh ấy rồi, ta không còn cách nào khác nữa, ngươi nói với La đại ca một tiếng có được hay không?" Vừa rồi Diêu Nguyệt suy nghĩ rất lâu, tính tình Mầu Đơn nhu nhược, hai người lại là bạn tốt nhiều năm, chuyện vết sẹo trên trán nàng ta có thể không trách nàng, nhưng nàng ta đã là người của La Nam rồi, kiếp này cũng chỉ có thể gả cho hắn ta, nếu La Nam không muốn gả nàng ta, nàng ta cũng chỉ có thể tới cầu xin Thẩm Mầu Đơn thôi.

Mầu Đơn chắc chắn sẽ đồng ý chứ?

Thẩm Mầu Đơn hoảng sợ nhìn Diêu Nguyệt: "Nguyệt Nhi, ngươi có biết mình đang nói gì không? Căn bản La đại ca không phải người như vậy, ngươi đừng có vu khống huynh ấy nữa có được không? Nguyệt Nhi, khoảng thời gian này ta không biết ngươi đã xảy ra chuyện gì, nhưng ngươi không thể vu khống La đại ca như vậy, La đại ca là người như thế nào ta biết rất rõ, La đại ca và ta thật lòng yêu nhau, trừ khi thấy tận mắt, nếu không ta tuyệt đối sẽ không tin lời nói của ngươi."

Diêu Nguyệt giật mình, không ngờ Thẩm Mầu Đơn lại có thái độ này, qua một hồi lâu mới nhú mồm mở miệng nói: "Ngươi không tin, ta cũng không còn cách nào khác, nếu ngươi đã muốn tận mắt thấy thì ta sẽ theo ý ngươi vậy, ta sẽ để ngươi tận mắt thấy La đại ca, người cùng ngươi yêu nhau thật lòng là hạng người gì."

Đột nhiên, Thẩm Mầu Đơn đứng dậy, vung ống tay áo: "Nguyệt Nhi, ta và ngươi là bạn tốt mười mấy năm, ngươi đừng nói những lời hoang đường như vậy nữa, ngươi mau trở về đi, tìm đại phu khám một chút, đừng để bị bệnh mà nói năng bậy bạ." Rồi nàng quay ra ngoài cửa lớn tiếng hô: "Tư Cúc, vào tiền Nguyệt Nhi cô nương về!"

Ngoài cửa Tư Cúc nghe tiếng hô vội đẩy cửa đi vào, nhận thấy không khí trong phòng có chút kỳ lạ, nàng ấy cũng không nói gì nhiều, đi tới bên cạnh Diêu Nguyệt cung kính khom người: "Nguyệt Nhi cô nương, nô tỳ tiễn người ra ngoài."

Sau khi Tư Cúc tiễn Diêu Nguyệt đi rồi, Thẩm Mầu Đơn đứng ở khe cửa sổ, nhìn xuống cây hoa quế đã khô héo ở trong viện, trong lòng không rõ là vui hay buồn. Chuyện hôm nay đều phát triển theo đúng hướng nàng nghĩ, giờ chỉ cần đợi Diêu Nguyệt cho nàng thấy tận mắt gian tình của bọn họ nữa thôi.

La Nam, chắc chắn ngươi không ngờ sự tuyệt tình của ngươi sẽ mang đến phiền phức cho ngươi phải không?

Tư Cúc quay về rất nhanh, nhìn thần thái có chút mệt mỏi của Thẩm Mầu Đôn nhẹ giọng hỏi: "Cô nương, Nguyệt Nhi cô nương đã nói gì vậy? Hình như nô tỳ nghe tiếng hai người cãi nhau."

"Không có gì." Thẩm Mầu Đôn không muốn nhiều lời, ít nhất bây giờ không thể tiết lộ chuyện này cho Tư Cúc, nếu không nha đầu ngốc này chắc chắn sẽ chạy đi chất vấn La Nam, đến lúc đó La Nam sẽ sinh lòng cảnh giác, thì sao có cơ hội cho Diêu Nguyệt tận dụng, như thế thì nàng làm sao bắt được gian tình của họ.

Tư Cúc thấy cô nương nhà mình không muốn nói gì thêm, cho rằng vì chuyện lương thực, cũng không tiện nói gì thêm.

Thời gian một tháng tiếp theo mọi người đều bận rộn đào xới ruộng đất, xem xem có còn sót lại trứng châu châu hay không, lần kiểm tra này đã kéo dài tới hơn nửa tháng sau, trong thời gian này Diêu Nguyệt cũng không tới cửa tìm nàng.

Bây giờ đã là mùa thu, ruộng đất sau khi kiểm tra xong đã có thể trồng chút rau cải trắng và củ cải, qua hơn một tháng nữa là vào đông rồi, thời tiết quá lạnh, những cây nông nghiệp khác không thể sống được, chỉ có hai thứ này có thể chịu được qua mùa đông, sau đó thì có thể thu hoạch vào kho rồi, đến lúc đó thì sự thiếu hụt lương thực sẽ dịu đi không ít.

Tuy Thẩm gia có ruộng đất nhưng tất cả đều trong tay lão phu nhân, tam phòng bọn họ không có nửa phần ruộng đất, ruộng đất trong tay Thẩm lão phu nhân đều cho người khác thuê để thu tô rồi. Mấy ngày nay mọi người bận rộn trồng rau, việc buôn bán của tiệm lương thực cũng nhẹ nhàng hơn, Thẩm Thiên Nguyên không để Thẩm Mầu Đôn tới tiệm lương thực giúp đỡ nữa, nói rằng có ông và Lục Nhi là đủ rồi, để cho nàng ở lại nhà.

Thẩm Mầu Đôn có chút không chịu được, lúc trước mỗi ngày ở tiệm lương thực giúp đỡ mặc dù mệt mỏi, nhưng trở về ngâm mình trong bồn tắm một hồi, lúc ngủ cả người đều thoải mái, đột nhiên giờ rảnh rỗi ngược lại trên người nàng có chút không thoải mái. Nàng biết con người phải lao động nhiều thì cơ thể mới khỏe mạnh, đây là kinh nghiệm kiếp trước mà nàng học được.

Ở nhà rảnh rỗi không có việc gì làm, Thẩm Mầu Đôn kêu Lục Nhi ra ngoài mua chút hạt giống cải trắng và củ cải, định dọn dẹp khoảng đất còn trống ở hậu viện để trồng rau. Buổi sáng vừa xem sách luyện chữ vừa suy nghĩ về những kiểu dáng trang phục thịnh hành ở kiếp trước, buổi chiều nàng kéo Thẩm Hoán đang ở trong phòng đọc sách ra ngoài cùng nhau bận rộn ở hậu viện, khai khẩn, xới đất, gieo giống, bón phân, ngày cứ như vậy từ từ trôi qua.

Cải trắng và củ cải trồng ở hậu viện từ từ nảy mầm, mỗi ngày đều mọc dài ra một chút. Tối ngày trời từ từ trở lạnh, cải trắng ở hậu viện đã kết thành hình cầu, mầm củ cải cũng mọc thật cao, xem chừng chưa tới hơn nửa tháng nữa là có thể ăn được rồi. Trong thời gian này Diêu Nguyệt không có tới.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đôn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Quản gia La gia họ Trần, lúc Lục Nhi thông báo Trần quản gia tới, Thẩm Mầu Đôn không chút chần chừ kêu Lục Nhi nhanh chóng mời người vào, đương nhiên nàng biết Trần quản gia lúc này tới cửa là vì chuyện gì. Nếu nàng nhớ không lầm, vào thời điểm này ở kiếp trước là tới thọ thần của La lão gia. Lần này Trần quản gia tới chắc là vì chuyện này. Xem ra chuyện lần trước đã chọc giận La Nam thật rồi, cũng đã vài tháng rồi không thấy hắn tới tìm mình, hôm nay còn sai Trần quản gia tới đưa thiệp nữa.

Tư Cúc đem trà nước vào xong liền lui ra ngoài, Thẩm Mầu Đôn cười nói: "Trần quản gia, sao ngài lại tới đây giờ này? Có phải là có chuyện gì không? Bây giờ phụ thân ta còn ở tiệm lương thực, nếu ngài có chuyện gì, ta sẽ đi gọi phụ thân về?"

Trần quản gia vội vàng khoát tay: "Thẩm cô nương không cần gọi Thẩm lão gia về đâu, cũng không có gì, chỉ là qua nửa tháng nữa là thọ thần của lão gia, lão nô tới là để đưa thiệp mời cho cô nương." Dứt lời, lấy tấm thiệp trong ngực ra đưa cho Thẩm Mầu Đôn.

Thẩm Mầu Đôn cung kính nhận lấy, cười híp mắt nhìn lão nói: "Đa tạ Trần quản gia đã tới một chuyến, mong Trần quản gia trở về báo với La bá bá, hôm đó ta và phụ thân nhất định sẽ đến đúng giờ để chúc thọ La bá bá."

Trần quản gia cười nói: "Nhất định, nhất định."

Thẩm Mầu Đôn cắn cắn môi, gò má ửng hồng, hình như có chút xấu hổ, cúi thấp đầu, nhẹ giọng hỏi: "Trần quản gia, dạo này La đại ca đang làm gì vậy? Lần trước hình như ta làm cho La đại ca không vui, trong khoảng thời gian này cũng không dám đi tìm huynh ấy, cũng không biết huynh ấy có còn giận ta không?"

Về chuyện đó thì Trần quản gia cũng có nghe qua, biết nàng dâu La gia trước mắt này đã đổi tạ lễ của Yến Vương thành một tiệm lương thực, vì vậy khiến cho người của La gia đều giận nàng. Về chuyện này thì Trần quản gia không thấy Thẩm cô nương này làm gì sai cả, người là do cô nương nhà người ta cứu, thì đương nhiên tạ lễ cũng nên tùy ý cô nương xử trí, ngược lại thì người La gia cũng quá tham lam rồi. Cô nương Thẩm gia có thể mở tiệm lương thực trong lúc thiên tai thế này, còn không lấy một phần tiền lời nào, vì muốn mọi người vượt qua năm thiên tai mà chỉ bán lương thực theo giá gốc, có thể thấy tâm địa cô nương này rất tốt, bây giờ còn có được danh tiếng tốt, La gia tìm được nàng dâu tốt như vậy còn không hài lòng. Đương nhiên,

những lời này cũng chỉ là suy nghĩ của một mình Trần quân gia mà thôi, không dám nhiều chuyện trước mặt chủ tử nhà mình.

Nhìn dáng vẻ thất vọng của cô nương, Trần quân gia có chút không đành lòng, an ủi: "Thắm cô nương đừng lo, đạo này đại gia có chút bận nên mới không tới tìm cô nương thôi."

Thắm Mầu Đôn xấu hổ cười cười: "Thật sao? Vậy ta yên tâm rồi, còn tưởng La đại ca còn giận ta chứ."

Trần quân gia càng ngày càng thấy tiếc thay Thắm Mầu Đôn, lại an ủi thêm mấy câu rồi đứng dậy cáo từ.

Về lễ vật tặng cho La lão gia, Thắm Mầu Đôn có chút khó xử, bây giờ chỉ còn dư lại nửa tháng, theo gấp bức tranh thêu chắc chắn là không còn kịp rồi. Hiện giờ tam phòng bọn họ mở tiệm lương thực, người ngoài chắc chắn sẽ cho rằng tiền bạc đối với bọn họ không thành vấn đề, nếu tặng lễ vật quá sơ sài sẽ làm cho người khác gièm pha, nằng không hy vọng đến phút cuối lại mang danh tiếng xấu.

Tối tối sau khi Thắm Thiên Nguyên trở về, Thắm Mầu Đôn nói qua chuyện này với ông. Thắm Thiên Nguyên rất coi trọng chuyện này, ngày hôm sau lập tức cùng Thắm Mầu Đôn tới tiệm ngọc thạch ở chợ, nhìn trúng một bức tượng ngọc khắc hình thọ tinh cao cỡ bàn tay, mặc dù chất lượng ngọc không phải là thượng phẩm, nhưng cũng không tệ, điều khắc cũng rất tinh tế, thọ tinh được điêu khắc sống động như thật, trong tay cầm một trái đào mừng thọ lớn. Giá tiền thì có hơi đắt, tối mấy chục lượng bạc.

Tiệm lương thực không có lời, chỉ có tiệm y phục mỗi tháng có thể kiếm được mười mấy phần trăm lượng bạc tiền lời, Thắm Mầu Đôn cũng có thể bỏ ra số bạc này, nhưng nghĩ đến sau khi tặng lễ vật này thì sẽ không còn quan hệ gì với La gia nữa, nằng vẫn có chút đau lòng, nhưng vì danh tiếng cũng phải móc bạc ra mua.

Thoáng cái đã qua nửa tháng, chẳng mấy chốc đã tới ngày sinh thần của La lão gia, sáng hôm sau, Thắm Thiên Nguyên và Thắm Mầu Đôn đã dậy từ sớm, sửa soạn xong, mang thiệp và lễ vật tới La gia. La gia mặc dù không phải nhà quan nhưng La Nam là nho sinh, bạn bè thân thích không ít, lần này sinh thần của La lão gia tới rất nhiều người.

Khi Trần quân gia dẫn hai người vào La gia, đại sảnh La gia đã ngồi không ít người, Trần quân gia thông báo xong, Thắm Thiên Nguyên và Thắm Mầu Đôn tiến lên trước một bước, Thắm Thiên Nguyên cười nói: "Xin chúc mừng La huynh đệ, chúc La huynh đệ phúc như Đông Hải thọ tỷ Nam Sơn."

Thắm Mầu Đôn cảm hộp gắm đựng thọ tinh bằng ngọc khom lưng hành lễ với La lão gia, giờ hộp gắm trong tay lên, cao giọng nói: "Tiểu nữ ở đây chúc La bá bá phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn."

Nhìn nụ cười rạng rỡ của Thắm Mầu Đôn, La lão gia nhớ tới cơ hội tốt đã vượt mặt của La gia, tâm can tức giận đến mức đau đớn, sắc mặt mơ hồ có chút không ổn, nhưng nghĩ chỗ đồng người cũng không thể nói lời khó nghe, chỉ đề hai người về chỗ ngồi.

Chương thị bên cạnh trung ra bộ mặt không ngó ngang tới, lạnh lùng nhìn Thắm Mầu Đôn. Nghĩ tới nghĩ lui, kêu người mở hộp lễ vật Mầu Đôn vừa mới tặng ra, thấy bên trong là một bức tượng thọ tinh bằng ngọc thì sắc mặt càng thêm khó coi, vốn là còn tưởng rằng Thắm gia sẽ tặng món đồ không ra gì, không ngờ lễ vật lại khá tốt, bà không đào ra được lỗi nào cả.

Thân thích bên La gia đều biết quan hệ của Thắm Mầu Đôn và La gia. Trong đó có một người ước chừng hơn 40 tuổi, mặc áo khoác bông màu xanh đậm, phụ nhân kia cười tươi như hoa nhìn không được trêu ghẹo Thắm Mầu Đôn: "Nhìn nàng dâu này xem, tặng lễ vật tốt biết bao, thọ tinh này nhìn thật vui mắt, ta nói chứ cô nương này cũng thật khách khí, qua nửa năm nữa sẽ thành thân với Nam Nhi rồi, sao còn gọi La bá bá, chỉ bằng bây giờ đổi cách xưng hô gọi cha xem nào." Làm cho mọi người trong phòng cười không ngừng, sắc mặt của Chương thị càng khó coi hơn.

Thắm Mầu Đôn mặc cỡ đỏ mặt, không biết làm sao nhìn phụ nhân kia một cái.

Nhìn dáng vẻ kia của Thắm Mầu Đôn, Chương thị không nhịn được nữa, bĩu môi, liếc phụ nhân vừa mới nói kia một cái, giọng điệu kỳ quái nói: "Đại tẩu vừa nói gì vậy, bây giờ chỉ là mới đính hôn thôi mà, ai biết sau này có xảy ra chuyện bất ngờ gì không, nói không chừng..." "Lời còn chưa dứt, La lão gia không nhịn được ho một tiếng. Chương thị lập tức im lặng, câu kế tiếp không dám nói ra nữa. Phụ nhân kia cũng không dễ dàng bỏ qua, học giọng điệu kỳ quái của Chương thị nói: "Đệ muội đây vừa nói gì thế, nằng dâu tốt như vậy ta thấy đệ muội hình như vẫn chưa hài lòng. Thắm cô nương nhà người ta đáng vẻ xinh đẹp, lại có tấm lòng tốt, sao lại không xứng với Nam Nhi chứ? Đệ muội còn không hài lòng nữa coi chừng bị trời phạt đó, một lời nói ra sẽ thành sự thật đó, đến lúc đó coi chừng ông trời trừng phạt muội!"

Sắc mặt Chương thị càng lúc càng tái, lại thấy lão gia nhà mình đang nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm bà, cũng không dám mở miệng đáp lại, chỉ quay đầu trừng mắt nhìn Thắm Mầu Đôn một cách oán hận.

Nhìn cục diện không ổn trước mắt, La lão gia lên tiếng: "Ở đây toàn là trưởng bối, Mầu Đôn con ở đây cũng không được tự nhiên, ra ngoài tìm bọn Nam Nhi nói chuyện đi."

Thắm Mầu Đôn lên tiếng đáp lại rồi xoay người đi ra, dạo một vòng ở trong viện, đều là những người không quen biết, nằng thấy La Nam trong đám đông đang cùng mấy công tử nói gì đó, nằng cũng lười đi tìm hắn ta, tìm một nơi có ánh mặt trời ngồi xuống, mắt lim dim uể oải chợp mắt một lát.

Đang thoải mái phơi nắng, chợt nghe cách đó không xa tiếng của Diêu Nguyệt: "La đại ca, muội tới chúc thọ bá bá nè."

Thắm Mầu Đôn vội mở mắt nhìn sang, thấy Diêu Nguyệt đang đứng trước mặt La Nam cười khanh khách nhìn hắn ta, trong tay đang cầm một chậu cảnh bằng san hô đỏ rực. Sắc mặt La Nam đứng đối diện có chút khó coi, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm Diêu Nguyệt, nhỏ giọng nói: "Sao muội lại tới đây? Huynh nhớ đâu có đưa thiệp mời cho muội."

Diêu Nguyệt nhắc chậu cảnh san hô trong tay lên: "Dĩ nhiên là tới đây chúc thọ cho La bá bá rồi, huynh và muội tốt xấu gì cũng coi như là huynh muội thân thiết, đại thọ của La bá bá sao muội có thể không tới chứ." Dứt lời, không để ý tới vẻ kinh ngạc trên mặt La Nam, cầm chậu cảnh san hô đi vào trong phòng.

Thẩm Mầu Đơn thấy Diêu Nguyệt đi vào trong phòng, nhìn về phía La lão gia nói mấy câu gì đó, La lão gia cười híp mắt đáp lời, sau đó có người lên tiếp nhận chậu cảnh san hô trong tay Diêu Nguyệt, sau đó Diêu Nguyệt lui ra ngoài.

Diêu Nguyệt ra khỏi phòng, tìm một vòng trong đám người, phát hiện Thẩm Mầu Đơn đang trốn ở dưới gốc cây khô phơi nắng, nàng ta đi tới trước mặt Thẩm Mầu Đơn, nhìn nàng cười: "Mầu Đơn, người cũng tới rồi."

Thẩm Mầu Đơn ừ một tiếng, ngồi thẳng người, "Hôm nay là sinh thần của La bá bá, đương nhiên ta phải tới rồi." Nói xong, nàng nhướn mày, phòng bị nhìn Diêu Nguyệt: "Nguyệt Nhi, hôm nay người đừng nói mấy lời kỳ lạ với ta nữa, chuyện lúc trước ta sẽ không truy cứu nữa đâu."

Diêu Nguyệt cười cười, cơ thể áp sát, ghé vào bên tai Thẩm Mầu Đơn nói: "Mầu Đơn, người không tin cũng không được rồi, nếu người đã muốn thấy tận mắt thì nửa canh giờ sau đến sương phòng trong viện của La đại ca xem đi, đến lúc đó thì người bắt buộc phải tin thôi." Nàng ta nói xong, ngồi thẳng người không nhìn Thẩm Mầu Đơn nữa mà đi về phía La Nam đang đứng trong đám người.

"Muốn trách thì chỉ có thể trách bản thân các người thôi." Thẩm Mầu Đơn nhìn theo bóng lưng của Diêu Nguyệt cúi đầu nhỏ giọng thì thầm.

~~~

Diêu Nguyệt nhìn thời gian không còn sớm nữa, đưa tay ôm bụng của mình, trên mặt nhuốm vẻ đau đớn, nàng ta kéo tay một tiểu nha hoàn bên cạnh, sắc mặt trắng bệch nói: "Ta... cơ thể ta có chút khó chịu, người có thể đỡ ta tới sương phòng trong viện của La đại ca nghỉ ngơi một chút được không."

Tiểu nha hoàn này biết Diêu Nguyệt, biết quan hệ của Diêu Nguyệt và đại gia nhà mình rất tốt, là huynh muội thân thiết, vội đỡ nàng ta, lo lắng nói: "Diêu cô nương, người không sao chứ, có cần mời đại phu tới xem không? Hay để nô tỳ kêu đại gia qua đây?"

Diêu Nguyệt ôm bụng lắc đầu: "Không cần đâu, ta chỉ là hơi khó chịu trong người, nghỉ ngơi một chút thì sẽ không sao, người chỉ cần đưa ta đến sương phòng trong viện La đại ca là được rồi."

Tiểu nha hoàn không chút do dự, đỡ Diêu Nguyệt đi đến sương phòng trong viện La Nam.

Vào trong phòng, tiểu nha hoàn đỡ nàng ta tới bên giường: "Diêu cô nương, người mau nằm xuống nghỉ ngơi một chút, nô tỳ đi kêu đại gia qua đây."

Diêu Nguyệt cười cười, nhìn tiểu nha hoàn nói tiếng cảm ơn, ôm bụng nằm trên giường. Lúc này tiểu nha hoàn mới đi ra ngoài, vội vàng đi kêu đại gia nhà mình qua đây. Sau khi tiểu nha hoàn đi rồi, Diêu Nguyệt cười lạnh một tiếng, nhanh chóng mang giày xuống giường đi tới lò than bên cạnh, trong người móc ra gói bột rắc vào bên trong lò than. Sau đó đi đến chỗ gương đồng, lấy son mang theo tình tứ bôi lên môi. Bột và son này đều là xuân dược, nàng ta không tin La Nam có thể cự tuyệt nàng ta.

Thẩm Mầu Đơn, ta sẽ cho người tỉ mỉ nhìn rõ, cái người người gọi là quân tử văn nhâ.

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

La Nam bị tiểu nha hoàn này gọi lại, nghe nha hoàn nói cơ thể Diêu Nguyệt cô nương không khỏe đang nghỉ ngơi ở trong sương phòng cũng không muốn quan tâm, nhưng tiểu nha hoàn lại nói: "Đại gia, người mau qua xem một chút đi, nhìn đáng vẻ Diêu cô nương hình như rất khó chịu, nếu không nô tỳ đi mời đại phu tới đây xem bệnh cho Diêu cô nương."

Vào ngày thọ thần của phụ thân lại đi mời đại phu thì còn ra thể thống gì nữa, sắc mặt La Nam âm trầm, hẳn ta phải đi xem xem rốt cuộc nữ nhân này làm sao: "Không cần đi mời đại phu đâu, ta đi xem xem xảy ra chuyện gì, nơi này còn một đồng việc nên người không cần qua đó nữa, ở đây phụ một tay đi." Dứt lời, sải bước rời đi.

Nơi này cách viện của hắn ta không xa, chẳng mấy chốc đã đến đầu viện, nhìn thấy cửa phòng đóng kín, nhú mày, mặt mày anh tuấn lộ vẻ không kiên nhẫn, sải bước nhanh lên bậc thềm, đẩy cửa phòng ra. Không ngờ vừa bước vào phòng, một cơ thể mềm mại lập tức nhào vào trong lòng hắn ta, hai cánh tay trắng nõn bám chặt vào cổ hắn ta, hắn ta nghe thấy tiếng cửa phòng đóng lại sau lưng, đồng thời một đôi môi mềm mại chạm vào bờ môi của hắn, nhẹ - liếm, gặm - cắn.

La Nam không ngờ vừa vào phòng lại có kết quả này, vốn định đẩy nàng ta ra, nhưng bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng ta lập tức đưa xuống, chính xác luồn vào trong áo khoác kéo quần lót của hắn ta ra, đưa tay nắm lấy mệnh căn của hắn ta, gần như ngay lập tức, dục vọng của hắn ta từ bụng dưới lan ra toàn thân, bên tai là giọng nói mềm mại đáng thương của nàng ta: "Xin lỗi, La đại ca, là muội quá nhớ huynh, cho nên mới giả vờ không khỏe để lừa huynh tới đây, xin lỗi huynh, muội chỉ muốn gặp huynh, sờ huynh một chút, La đại ca, muội không mong muốn gì cao xa, không mong huynh sẽ lấy muội

làm bình thê, không mong được ngày ngày ở bên cạnh huynh, chỉ mong La đại ca đừng rời xa muội, đừng lạnh nhạt với muội như vậy, thỉnh thoảng nhớ tới muội là được rồi."

Bên tai là lời nói nhỏ nhẹ miên man của nữ tử, trên người là cơ thể mềm mại, trắng nõn, bóng loáng của nữ tử, La Nam là một nam nhân bình thường, đương nhiên không thể cưỡng lại được sự mê hoặc như vậy, không kịp suy nghĩ, hắn ta ôm chặt cơ thể bóng loáng trong lòng vội vàng đi về phía giường, nữ tử cũng vòng hai chân thon dài kẹp chặt hông hắn ta. Trong đầu hắn ta chỉ còn lại dục vọng mãnh liệt, không chú ý tới nụ cười đắc ý trên gương mặt nữ tử trong lòng.

~~~~~

Thẩm Mầu Đơn nhìn La Nam đi về phía hậu viện, nàng cũng biết kết quả hôm nay đã định. Nàng quá hiểu Diêu Nguyệt, tính tình Diêu Nguyệt hiếu thắng, tuyệt đối sẽ không cho phép người khác bỏ rơi mình như vậy, cũng sẽ không cho phép bản thân bị xem thường như thế, có lẽ nàng ta đã từng do dự, nhưng kết quả cuối cùng, Thẩm Mầu Đơn biết nàng ta chắc chắn sẽ lựa chọn làm như vậy.

Nghiêng đầu nhìn về phía Thanh Trúc đang đứng cách đó không xa, ngay từ đầu nha hoàn này đã chú ý tới hành động của đại gia nhà mình và Diêu Nguyệt, bây giờ vẫn liên tục nhìn về phía hậu viện. Thẩm Mầu Đơn biết nha hoàn này đã biết gian tình của La Nam và Diêu Nguyệt từ lâu rồi, kiếp trước bởi vì lòng ghen tỵ của nha hoàn này, đã dẫn nàng đến bất gặp gian tình của hai người, hại nàng chết trong tay Diêu Nguyệt. Kiếp này, ta sẽ tạ tội nguyện cho người một lần vậy, ta sẽ khiến ba người các người tiếp tục dây dưa với nhau suốt đời, Thẩm Mầu Đơn thầm nghĩ trong lòng.

Sắp tới giờ rồi, vừa rồi mấy nha sinh kia nói chuyện với La Thiên đang tìm La Nam khắp nơi, nàng không khỏi cười một tiếng, đứng dậy đi về phía mấy nha sinh kia: "Các người có phải là bạn của La đại ca không? Ta là vị hôn thê của La đại ca, vừa rồi ta thấy La đại ca ở cùng với các người, bây giờ ta có chút việc muốn tìm La đại ca, các người có thấy huynh ấy ở đâu không?"

Trong đó có một vị công tử vóc dáng cao lớn nhưng gầy yếu nhìn Thẩm Mầu Đơn nói: "Thật vinh hạnh, vinh hạnh, chúng ta đều là bạn của La huynh đệ, vừa rồi La huynh đệ vẫn còn ở đây, lúc sau thì không biết huynh ấy đã chạy đi đâu, chúng ta cũng đang đi tìm huynh ấy đây."

"Các người cũng không biết sao, lúc này không biết La đại ca đã đi đâu rồi." Thẩm Mầu Đơn nhún mày buồn rầu, sau đó thấy Thanh Trúc đi tới, bèn kéo nàng ta lại, cười hỏi: "Thanh Trúc, người có biết đại gia nhà người đã đi đâu không? Chúng ta đang tìm huynh ấy đây."

Thanh Trúc nhìn mấy người một cái, trong lòng phân vân một hồi, trong mắt hiện vẻ dứt khoát, nàng ta khẽ gật đầu: "Hồi nãy hình như nô tỳ thấy đại gia đi về phía hậu viện, Thẩm cô nương và mấy vị công tử đang tìm đại gia sao? Vậy để nô tỳ dẫn cô nương và mấy vị công tử qua đó."

Thanh Trúc ở phía trước dẫn đường, mấy nha sinh cùng Thẩm Mầu Đơn đi phía sau tới sương phòng của La Nam, Thanh Trúc dẫn mấy vị đi lên bậc thềm, chỉ chỉ cửa phòng: "Hồi nãy hình như đại gia vào phòng này..."

Nàng ta vừa nói được nửa câu, một nha sinh nôn nóng đã đẩy luôn cửa phòng ra, cười nói: "La huynh, hôm nay là thọ thần của bá phụ, huynh lại trốn ở trong này làm cái..."

Đột nhiên lời của hắn dừng lại, sững sờ nhìn vào tình hình ở trong phòng, thấy một đôi nam nữ đang quấn quýt với nhau ở trên giường.

Thanh Trúc đứng ở phía trước nhất, ngây ngốc nhìn tình hình trong phòng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú không che giấu được sự kinh ngạc, qua hồi lâu mới phản ứng lại được, xấu hổ đỏ mặt, bưng mặt che mắt hét lên. Mấy nha sinh đứng phía sau, tình hình trong phòng chỉ nhìn một cái là hiểu ngay, chỉ có Thẩm Mầu Đơn đứng ở sau cùng, bị mấy nha sinh cao lớn trước mặt cản trở, tình hình thế nào cũng không nhìn thấy, nàng mờ mịt hỏi: "Sao rồi? Đây làm sao vậy, sao lại đột nhiên lại hét lên? Bên trong đã xảy ra chuyện gì?"

Lúc này Diêu Nguyệt và La Nam ở bên trong mới kịp phản ứng, Diêu Nguyệt chột dạ La Nam ra thét lên, tay chân hốt hoảng kéo chăn lụa qua che thân thể. Nàng ta hốt hoảng nghĩ, tại sao lại như vậy, tại sao không phải một mình Thẩm Mầu Đơn qua đây, sao còn có nhiều nam nhân như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đã sai ở đâu rồi? Không lẽ là Thẩm Mầu Đơn có ý kêu những nam nhân này tới để bêu xấu nàng ta?

Thẩm Mầu Đơn càng thêm mờ mịt: "Chuyện gì vậy, chuyện gì vậy? Sao Nguyệt Nhi cũng ở bên trong?" Dứt lời nàng muốn đi vào bên trong xem. Đột nhiên hai nha sinh phía trước nàng quay đầu lại, chắn trước mặt Thẩm Mầu Đơn, sắc mặt lúng túng nói với nàng: "Thẩm cô nương, tình hình bên trong cô nương tốt nhất đừng nhìn, tránh tổn hại tới danh dự của cô nương... Bên trong, vị hôn phu của cô nương đang cùng một cô nương tên Diêu Nguyệt nằm trên một cái giường..."

Sắc mặt Thẩm Mầu Đơn trở nên trắng bệch trong nháy mắt: "Người... Người nói cái gì, sao... sao có thể..."

Nơi này cách sảnh tiệc phía trước không xa, hai tiếng la hét chói tai lập tức hấp dẫn sự chú ý của các vị khách phía trước, họ đều cho rằng có chuyện gì đó đã xảy ra, vội vàng chạy về hướng bên này, tới khi phần lớn khách nhân chạy đến thì cửa phòng vẫn còn mở, Thanh Trúc run lấy bầy núp ở một bên, Thẩm Mầu Đơn sắc mặt trắng bệch ngồi xôm ở bên cạnh, mấy nha sinh sắc mặt lúng túng đứng ở cửa phòng, tới khi nhìn thấy phản động người đều qua đây, sắc mặt mấy nha sinh càng thêm khó coi.

Mới đầu hai người bên trong vì tình huống bất ngờ xảy ra mà sợ ngây người, nhất thời không kịp phản ứng, tới khi nghe tiếng huyền não bên ngoài cùng với tiếng bước chân của đám người thì mới phản ứng lại, Diêu Nguyệt vừa luống cuống tay chân mặc quần áo, vừa thét lên: "Mau đóng cửa phòng, các người mau mau đóng cửa phòng lại!"

Mấy nha sinh lúng túng đưa lưng về phía cửa, người nhìn ta, ta nhìn người, cũng không có ai dám quay đầu.

Đoàn người đã đi tới đây, tình hình bên trong tự nhiên thấy rõ ràng, mọi người trợn mắt kinh ngạc, có mấy phu nhân không nhịn được mắng to: "Còn ra

thể thống gì, còn ra thể thống gì nữa, giữa ban ngày ban mặt mà dám làm ra loại chuyện thông gian này."

Tẩu tử của Chương thị là người đầu tiên vào đây, nhìn quần áo xộc xệch của hai người thì dĩ nhiên biết đã xảy ra chuyện gì, lại nhìn Thẩm Mậu Đơn sắc mặt trắng bệch ở bên cạnh, bà ta chặc chặc hai tiếng, quay đầu lại nhìn về phía Chương thị đang đi đến đây cao giọng hô: "Đại tẩu, bây giờ thật sự như mong muốn của tẩu rồi, chặc chặc, thật không thể ngờ được người văn nhã như Nam Nhi lại làm ra loại chuyện này, Thẩm gia cô nương này thật là đáng thương!"

Chương thị và La lão gia hoảng hốt chạy qua, nhìn một cái liền hiểu rõ tình hình bên trong, trong nháy mắt sắc mặt hai người đều trắng bệch, La lão gia làm sao có thể chịu đựng được đả kích như thế này, thọ thần tốt đẹp của mình lại bị nhi tử và bạn tốt của vị hôn thê gây ra cái chuyện thông gian này, ông không thể chịu đựng được nữa, trước mắt tối sầm, ngã xuống đất ngất đi. Chương thị đâu thể ngờ được một lời đã nói ra sẽ thành sự thật, vừa rồi cũng chỉ là nói lung tung vài câu để nhục nhã Thẩm Mậu Đơn thôi, nay lại xảy ra chuyện này, bà ta nhìn chằm chằm vào hai người quần áo xộc xệch bên trong, bỗng hét lên một tiếng, bước nhanh vào trong phòng, túm tóc Diêu Nguyệt ở trên giường kéo lên bắt đầu đánh: "Ta nói cái con tiện nhân lăng lợ nhà ngươi dám quyến rũ con ta, ngươi cái đồ rách nát hạ tiện, đều là người quyến rũ con ta, đồ tiện nhân có nương sinh không có nương dạy nhà ngươi..."

Mắt thấy Chương thị càng mắng càng khó nghe, hòa lẫn với tiếng hét của Diêu Nguyệt, khuôn mặt La Nam trở nên âm trầm, rốt cuộc có người không chịu nổi nữa, đóng cửa phòng lại, tiếng la mắng đầy tức giận bên trong cùng tiếng la hét chói tai vẫn truyền tới tai của mọi người.

Thẩm Thiên Nguyên không thích tham gia náo nhiệt, chỉ ở tiền viện uống trà, đột nhiên nghe bên cạnh truyền đến tiếng bàn tán xôn xao: "Thật không ngờ, La đại gia coi như là công tử văn nhã, lại làm ra chuyện tư thông cùng bạn tốt của vị hôn thê nhà mình, còn bị bắt tại trận, ngay cả vị hôn thê của mình cũng bắt gặp, nghe người ta nói may mà Thẩm cô nương này bị mây nho sinh chặn lại nên không nhìn thấy được tình huống bên trong, nếu không thì không biết phải đau lòng như thế nào."

"Không nhìn thấy không phải cũng đau lòng muốn chết sao."

Thẩm Thiên Nguyên gạt mình, tay vô thức buông ra, ly trà trong tay rơi xuống đất, dưới đất đầy mảnh sứ vỡ cùng lá trà hòa lẫn vào nhau. Sắc mặt ông rất khó coi, đứng dậy chạy nhanh về phía hậu viện, lúc tới nơi trong sân vẫn còn rất nhiều người xung quanh, đang nghị luận âm ỉ, ông chen vào trong đám người, nhìn thấy Thẩm Mậu Đơn sắc mặt trắng bệch đang ngồi xồm trong góc phòng. Trong lòng Thẩm Thiên Nguyên đau nhói, vội chạy qua, đỡ Thẩm Mậu Đơn dậy, dịu dàng nói: "Mẫu Đơn, đừng đau lòng, có phụ thân ở đây, con yên tâm, phụ thân sẽ đòi lại công bằng cho con."

Thẩm Mậu Đơn sắc mặt tái nhợt lắc đầu một cái: "Phụ thân, La đại ca và... và Nguyệt Nhi sao lại như thế, sao bọn họ có thể đối xử với con như vậy? Phụ thân, phụ thân, con nên làm sao đây? Nữ nhi nên làm sao đây?"

Thẩm Thiên Nguyên vỗ vỗ lưng nàng, đau lòng nói: "Không sao, không sao đâu, mọi thứ đều sẽ qua, Mẫu Đơn, chúng ta bỏ hấn là được rồi, thiên hạ còn nhiều chàng trai tốt mà, phụ thân sẽ tìm một chàng trai tốt cho con được không?"

Thẩm Mậu Đơn ngẩng đầu nhìn Thẩm Thiên Nguyên, trong lòng hơi khó chịu, bây giờ nàng chỉ đau lòng cho phụ thân thôi, bởi vì chuyện này phụ thân chắc chắn rất khó chịu. Sau một lúc lâu, nàng rốt cuộc gạt đầu một cái, nở nụ cười thê lương: "Vậy nghe lời phụ thân, chúng ta cùng La gia từ hôn thôi."

~~~

Trong phòng La Nam gắt gao nhìn Diêu Nguyệt, mặc dù trong lòng là lửa giận ngập trời nhưng lại không thể làm gì cả, nhìn Chương thị đang đánh nhau với nàng ta, qua một lúc lâu mới khuyên Chương thị: "Nương, nương ra ngoài đi, con có chút chuyện muốn nói với nàng ta."

Chương thị đau lòng nhi tử, chỉ vào Diêu Nguyệt nổi giận mắng: "Con à, tất cả đều tại con tiện nhân này, bây giờ thanh danh của con đều nó phá hủy rồi."

Sắc mặt La Nam càng ngày càng âm u, "Nương, nương ra ngoài đi!"

Chương thị không còn cách nào khác, đành phải hùng hùng hổ hổ khóc khóc lóc lóc mở cửa đi ra.

La Nam nhìn chòng chọc vào Diêu Nguyệt hiện tại như một nữ nhân điên cuồng ở trên giường, lạnh lùng nói: "Đây là chuyện gì hả? Có phải là người cố ý không? Diêu Nguyệt, thật không ngờ ngươi lại có tâm cơ tốt như vậy, hôm nay thật sự được lắm, ngươi cho rằng náo loạn như vậy, hôn sự của ta và Mẫu Đơn có thể giải trừ sao? Ngươi tưởng như vậy ta sẽ cưới ngươi vào cửa sao? Ngươi đừng nằm mơ nữa! Coi như hôn sự của ta và Mẫu Đơn bị giải trừ, ta cũng sẽ không cưới nữ tử như ngươi vào cửa!"

Diêu Nguyệt ôm mặt khóc nức nò: "La đại ca, huynh hiểu lầm muội rồi, muội sao có thể làm ra chuyện như vậy? Như vậy đối với muội có lợi ích gì chứ? Thanh danh của muội cũng mất sạch rồi, ngay cả thân thể cũng... cũng... hu hu..." Nàng càng nói càng không nên lời, cứ hu hu mà khóc, càng ngày càng thương. Chuyện này chắc chắn nàng ta sẽ không thừa nhận, nàng ta không ngờ chuyện sẽ âm ỉ thành như vậy, nàng ta tưởng chỉ cần nói cho Thẩm Mậu Đơn, chắc chắn Mẫu Đơn sẽ vì tò mò mà một mình len chạy tới kiểm chứng, chỉ bị một mình Mẫu Đơn bắt gặp thì cần bản không sao cả, cho dù có truyền ra ngoài thì cũng không nhất định có người tin, nhưng hôm nay nhiều người như vậy bắt gặp, thân thể của nàng ta cũng bị nam nhân khác nhìn thấy rồi, sau này nên làm sao đây?

La Nam nhìn chằm chằm vào nữ nhân điên cuồng trước mắt, trong đầu nghĩ tới làm thế nào để giải quyết chuyện này, nghĩ hồi lâu mà không ra cách nào cả, hôm nay bị tất cả mọi người bắt gặp, chuyện này không thể giấu được nữa. Xảy ra chuyện như vậy, danh tiếng La gia bọn họ xem như mất sạch rồi, bây giờ chỉ nghĩ phải xử lý về Mẫu Đơn như thế nào mới được, nếu nàng này ra ý từ hôn thì nguy rồi, nghĩ tới, hấn ta cũng không để ý tới nữ tử trên giường nữa, sai bước đi ra ngoài.

~~~

Chương thị vừa ra ngoài thì bắt gặp Thẩm Thiên Nguyên đang đứng ở cửa, bà sớm bị Diêu Nguyệt chọc giận tới hỏa khí công tâm, căn bản không chú ý người trước mắt là ai, chỉ giận dữ hung tợn nói: "Tránh ra, chặn ở đây làm gì!" Vừa ngừng đầu, lại thấy một đồng người trong sân, không nhận được tức giận mắng to: "Cút, còn không mau cút hết đi, nhìn cái gì mà nhìn, có gì hay mà nhìn! Cần thận hậu viện nhà mình cũng bị cháy đấy."

Sắc mặt Thẩm Thiên Nguyên càng ngày càng khó coi, ông không ngờ Chương thị lại là người như vậy, bây giờ xem ra chuyện xảy ra như vậy coi như là chuyện tốt, nếu không sau này Mẫu Đơn gả cho gia đình như vậy, có một mẹ chồng như vậy, thật khó sống qua ngày.

Nhìn xuống sự tức giận ở trong lòng, Thẩm Thiên Nguyên trầm giọng nói: "La phu nhân, chuyện đã xảy ra ngày hôm nay, ta cũng không muốn nói nhiều nữa, từ nay về sau hôn sự của Mẫu Đơn nhà ta và nhi tử của bà coi như thôi vậy, ngày mai ta sẽ đích thân tới đây đổi canh thiệp về."

Hiện giờ Chương thị đang trong cơn giận dữ, lại nhớ tới chuyện Yến vương lần trước, trong lòng càng thêm giận dữ, nghĩ tới nhi tử của mình là người ưu tú nổi bật, lại vì chút chuyện nhỏ như vậy mà bị từ hôn, hôn sự như vậy không cần nữa thì thôi, đợi sau này lại định một hôn sự mới tốt hơn cho nhi tử! Nghĩ tới đây, cơn giận trong lòng cũng đủ rồi, chỉ vào Thẩm Thiên Nguyên nổi giận mắng: "Từ hôn thì từ hôn, ai mà cần cô nương nhà các người chứ, con ta cưới cô nương nhà người là uất ức cho con ta rồi! Ngày mai nếu người không tới đổi canh thiệp về thì ta và Thẩm gia các người không xong đâu! Đùa gì chứ, coi trọng bản thân quá nhỉ, ta nói cho người biết, sau này con ta sẽ có tiền đồ rộng mở, tới lúc đó đừng có hối hận mà bám vào người con ta!"

Lúc La Nam từ trong phòng ra, vừa đứng lúc nghe được những lời này của mẫu thân mình, liền cả giận, sắc mặt càng ngày càng khó coi, sau đầu bắt đầu đau rụng rức.

Tác giả có lời muốn nói: trên thực tế những người như Chương thị không ít, luôn cảm thấy con trai mình cực kỳ giỏi, con dâu nhất định phải hầu hạ con mình như hoàng đế, dù con trai có phạm lỗi gì thì cũng không phải là lỗi.

Hôn sự bị hủy là cái chắc rồi, mọi người không cần lo lắng, không có gì bất ngờ cả.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Thẩm Thiên Nguyên nghe xong những lời này, bị chọc tức, sắc mặt trắng bệch, cơ thể run run, chỉ vào Chương thị run rẩy nói: "Được... Được lắm, ngày mai Thẩm gia chúng ta sẽ tới lấy thiệp canh về, thật không ngờ, thật không ngờ La gia lại là gia đình như vậy!"

Dứt lời, liền kéo Thẩm Mẫu Đơn về mặt hoảng sợ đi ra ngoài, sau lưng có người đang nghị luận âm ỉ, lời nói truyền vào tai Thẩm Thiên Nguyên và Thẩm Mẫu Đơn: "Thẩm gia cô nương này thật đáng thương, thật không ngờ đại gia La gia lại là loại người như vậy, nghe nói nữ nhân kia là bạn tốt của Thẩm cô nương? Cái này thật là làm người ta tổn thương nha. Ai, các người nói, Thẩm cô nương này đã nhìn thấy chuyện bản thủ bên trong chưa?"

Mấy vị nho sinh cùng nhau tới đây vẫn chưa rời khỏi, nghe vậy, hướng về phía đám người chấp tay: "Xin các vị đừng nghị luận về Thẩm gia cô nương nữa, vừa rồi chúng ta cùng với cô nương Thẩm gia tới đây, cô nương Thẩm gia đứng ở phía sau, không thấy được tình hình bên trong, vì thể diện của cô nương nhà người ta, mong các vị đừng nên nhắc lại nữa."

Mấy vị này đều là nho sinh, phẩm hạnh đoan chính, mọi người dĩ nhiên tin tưởng rồi, cũng không nói gì nhiều, lại nhìn về phía Chương thị đang đứng như ác phụ ở dưới hiên phòng chỉ chỉ trỏ trỏ. mấy vị nho sinh kia cũng không ngờ La Nam lại là loại người như vậy, bây giờ thấy hắn ta bước ra, sắc mặt đều có chút khó coi, vội vã nói lời từ biệt.

Khó khăn lắm mới đuổi hết toàn bộ khách nhân về, La Nam sắc mặt âm trầm đứng ở đầu giường La lão gia, Chương thị thì khóc lóc thảm thiết, đại phu đang bắt mạch cho La lão gia, sau một hồi mới thu tay lại, nói: "La lão gia chỉ là tức giận công tâm, cũng may không có gì đáng ngại, ta kê toa thuốc cho phu nhân sai người đi lấy thuốc về sắc cho lão gia uống là được rồi."

Đại phu vừa đi, Chương thị lại kêu trời trách đất nằm khóc ở đầu giường La lão gia, vừa khóc vừa mắng Diêu Nguyệt, nhưng cũng không nói nhi tử của mình một câu, khóc tới nỗi La Nam cũng thấy đau đầu, ngay cả La lão gia cũng bị tiếng khóc làm cho tỉnh lại. La lão gia vừa mở mắt liền thấy La Nam đứng ở đầu giường, sắc mặt trắng bệch, cố gắng ngồi dậy ở đầu giường, chỉ vào La Nam cả giận nói: "Người cái nghiệt chương này, xem xem chuyện tốt mà người đã làm kia, lần này La gia chúng ta coi như bị người phá hủy hoàn toàn rồi!"

Chương thị ngừng đầu lau nước mắt, uất ức nói: "Lão gia, ông trách con ta làm chi? Rõ ràng là à tiện nhân kia quyến rũ con ta đấy chứ!"

La lão gia tức giận, chỉ vào Chương thị run rẩy nói: "Con hư tại mẹ mà!" Chợt nhớ tới gì đó, vùng vẫy nhìn lướt ra bên ngoài: "Thông gia đâu? Chuyện này phải từ từ giải thích rõ với thông gia một chút, chúng ta phải xin lỗi đằng hoàng, hôn sự của nghiệt chương này may ra có thể vãn hồi..."

Không đợi La lão gia nói xong, Chương thị đã khinh thường nói: "Còn thông gia cái gì chứ, chuyện vừa xảy ra là bọn họ liền vội vã muốn từ hôn với Nam Nhi nhà chúng ta, ta đồng ý rồi, có gì đặc biệt hơn người chứ, ai cần cô nương nhà bọn họ chứ, con của nương yên tâm, sau này nương sẽ tìm cửa hôn sự tốt hơn cho con..."

La Nam chưa bao giờ cảm thấy mẫu thân của mình lại có gương mặt đáng ghét như thế, giờ phút này hẳn thật sự mệt mỏi rồi, trong đầu một khoảng trống không. La lão gia càng thêm khiếp sợ nhìn Chương thị, "Bà... Bà..." Rốt cuộc chưa nói ra được lời nào, hai mắt tối sầm, lại ngất đi.

Thẩm Mầu Đơn đi theo Thẩm Thiên Nguyên ra khỏi cổng lớn La gia, cơ thể Thẩm Thiên Nguyên vẫn còn run rẩy, tức giận không nhẹ, Thẩm Mầu Đơn có chút bất đắc dĩ đi theo sau lưng phụ thân, trong mắt chỉ có sự áy náy, sự bất đắc dĩ, sự cô đơn mà không có chút đau lòng hay khổ sở.

Hai người đi ra khỏi ngõ, đi ngang qua một chiếc xe ngựa tầm thường, bên cạnh còn có vài tiểu thương đang rao hàng, cho nên Thẩm Mầu Đơn cũng không đặc biệt chú ý đến xe ngựa này, suốt đường đi theo Thẩm Thiên Nguyên về nhà.

Mà không biết rằng trong xe ngựa có một người nét mặt vô cảm đang nhìn nàng, bên cạnh còn có người đang cười híp mắt nói: "Điện hạ, chuyện vừa rồi xảy ra ở La gia đều truyền ra ngoài rồi, Thẩm tứ cô nương này cũng thật xui xẻo, bắt gặp vị hôn phu và bạn tốt của mình tư thông với nhau, theo lý mà nói thì Thẩm cô nương hẳn là đau lòng lắm mới phải, nhưng sao lại thấy trong mắt nàng chỉ có sự áy náy mà không có cảm giác đau lòng vậy."

Dĩ nhiên Vệ Lang Yến cũng nhìn thấy, nếu thật sự thích nam nhân kia thì khi xảy ra chuyện như vậy đáng lẽ phải đau lòng muốn chết mới đúng, nhưng vẻ mặt của nàng lại lộ vẻ bất đắc dĩ nhiều hơn cùng với sự áy náy khi nhìn phụ thân của mình, chỉ sợ cô nương này đã muốn từ hôn từ lâu rồi, chẳng lẽ chuyện vừa rồi ở La gia thật ra là mưu kế của nàng? Vừa thoát khỏi một nam nhân mình không thích, vừa khiến cho nam nhân và bạn tốt của mình thân bại danh liệt, mặc dù bản thân bắt gặp gian tình, nhưng vì có người ngăn ở phía trước nên cũng không nhìn thấy chuyện bản thủ bên trong, danh dự của bản thân cũng trong sạch không bị tổn hại một chút nào, thủ đoạn hay thật.

Trần Hoảng Văn từ khe cửa sổ nhìn nữ tử đang dần dần đi xa, thông thả nói: "Cô nương này thật không giống các cô nương khác, chỉ sợ chuyện này không thoát khỏi liên quan tới nàng."

Vệ Lang Yến thu hồi tầm mắt, lạnh nhạt nói: "Nếu không phải hai người kia đã tư thông với nhau từ sớm, nàng làm sao có thể vạch trần bọn họ trước mặt mọi người như vậy được, chỉ có thể nói là nàng thông minh, không để danh dự của mình bị tổn hại chút nào lại làm cho danh dự của kẻ đã hại mình bị mất hết, bản thân mình cũng thành công rút khỏi." Hắn không thể không thừa nhận hẳn đối với nữ tử này càng thêm ấn tượng với sự thông minh quyết đoán của nàng, hơn nữa hẳn không ghét tính cách như vậy.

Nữ tử gặp chuyện nên có thái độ như vậy, nếu cứ khóc lóc sụt sùi như thế thì thật làm cho lòng người phiền não.

Trần Hoảng Văn cười cười, lại nói: "Điện hạ, qua hai tháng nữa là cuối năm rồi, vừa là đại thọ của hoàng thái hậu, hoàng thượng đã hạ thánh chỉ, lệnh ngài lập tức khởi hành về kinh."

"Nửa tháng sau rồi hẵng khởi hành về kinh, mấy ngày nay ta còn có vài việc phải làm." Vệ Lang Yến hình như nhớ tới điều gì đó, trên gương mặt không bao giờ thay đổi lại nhiễm mấy phần bi thương. Trần Hoảng Văn bên cạnh tự biết là chuyện gì, không nhiều lời nữa.

Sau khi Thẩm Mầu Đơn và Thẩm Thiên Nguyên về tới Thẩm gia, Tư Cúc Lục Nhi thấy lão gia nổi giận đứng đứng bước vào phòng đều có chút bối rối, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thấy Thẩm Mầu Đơn theo sau bước vào, Tư Cúc vội vàng giữ nàng lại: "Cô nương, người và lão gia không phải đi chúc thọ La lão gia sao? Sao lão gia lại nổi giận đứng đứng trở về?" "La gia xảy ra một chút chuyện, hôn sự của ta và La... đại ca phải hủy rồi." Thẩm Mầu Đơn rũ mắt xuống, bỗng nhiên lại nói: "Đi lấy chút vỏ cây hợp hoan tới đây, tối nay dùng nhân khô hầm cháo." Nói xong mới đi theo Thẩm Thiên Nguyên vào phòng.

Trong phòng đã đốt lò sưởi, trên lò sưởi có kê một cái ấm đồng nấu nước nóng, đang sôi sùng sục, Thẩm Mầu Đơn đi qua nhắc ấm đồng pha chút nước trà, bưng một ly qua cho Thẩm Thiên Nguyên: "Phụ thân, uống chút trà đi, đừng để tức giận hại sức khỏe."

Thẩm Thiên Nguyên quay đầu, nhìn dáng vẻ của nữ nhi, trong lòng càng thêm khó chịu, ông thờ dãi nặng nề nói: "Mầu Đơn, đều tại phụ thân không tốt, ban đầu phụ thân đã không coi trọng mối hôn sự này, nhưng tổ mẫu con đã đồng ý rồi, lại thấy con vui mừng trong lòng nên cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ là không ngờ lại hại con, Mầu Đơn, đều là phụ thân có lỗi với con."

Trong lòng Thẩm Mầu Đơn cũng không dễ chịu gì cho cam: "Phụ thân, phụ thân đừng khó chịu nữa, thật ra con thấy không sao cả, chuyện này đối với con mà nói chưa chắc đã là chuyện xấu, dù sao cũng tốt hơn sau khi thành thân rồi mới phát hiện bọn họ... Như vậy chẳng phải tốt hơn sao? Ít ra trước mắt con còn có thể từ hôn, danh tiếng cũng không bị tổn hại gì, sau này chắc chắn có thể tìm được lang quân tốt. Cho nên, phụ thân, phụ thân đừng giận nữa, vì loại người như vậy mà tức giận hại sức khỏe thì không đáng."

Đang nói, nghe tiếng Tư Cúc ở ngoài cửa: "Cô nương, đồ đã đem tới rồi."

Thẩm Mầu Đơn quay đầu lại, để Tư Cúc bước vào, lấy vỏ cây hợp hoan nàng ấy đưa tới quăng vào lò sưởi, Tư Cúc nhìn Thẩm Mầu Đơn muốn nói lại thôi, cuối cùng nhìn dáng vẻ lão gia nhà mình thì cái gì cũng không dám hỏi rồi đi ra ngoài. Không lâu sau, trong phòng liền phảng phất mùi hương thanh nhẹ, vỏ cây hợp hoan và nhân khô có thể giải sầu, an thần, lúc này dùng một chút là hiệu quả tốt nhất.

Việc đã đến nước này, Thẩm Thiên Nguyên cũng hết cách, Thẩm Mầu Đơn cũng khuyên mấy câu rồi trở về phòng mình.

Sáng sớm ngày hôm sau Thẩm Thiên Nguyên mang theo thiếp canh đi tới La gia, La lão gia hoàn toàn ngã bệnh, nghe nói Thẩm Thiên Nguyên tới, cố gắng đứng lên. Thẩm Thiên Nguyên vào phòng, cái gì cũng không nói, trực tiếp vỗ thiếp canh xuống bàn: "La lão gia, ta nghĩ chúng ta đã không còn gì để nói nữa, bây giờ đôi thiếp canh trở về đi, từ nay nhà ta và La gia các người không còn bất cứ quan hệ nào nữa."

La lão gia tựa vào đầu giường ho hai tiếng, sắc mặt trắng bệch, hai mắt vô hồn: "Thẩm lão đệ, chuyện này quả thật là lỗi của nghiệp chương nhà ta, nhưng

ngài có thể cho nó thêm một cơ hội nữa được hay không, nó... nó chỉ là nhất thời hồ đồ thôi."

Về mặt Thảm Thiên Nguyên lạnh lùng: "La lão gia, nên nhanh chóng đổi thiếp canh về đi, nếu không náo loạn tới trên công đường thì không hay đâu."

Chương thị đứng bên cạnh không nhin được, giận dữ nói: "Người nói cái gì, người còn mặt mũi để nói sao, thật coi con ta..."

"Khụ khụ, phụ nhân hiền hùng này, còn không mau cầm miệng cho ta!" La lão gia giận dữ, giờ phút này hận không thể đuổi phụ nhân hiền hùng này đi.

Chương thị giận dữ ngậm miệng, ném không ít ánh mắt sắc như đao cho Thảm Thiên Nguyên, Thảm Thiên Nguyên thở gấp, kiên trì muốn đổi thiếp canh về, từ hôn, nếu không thì gặp trên công đường. La lão gia bắt đắc dĩ, kêu Chương thị đi lấy thiếp canh, Chương thị vui mừng hơn hờ đi lấy thiếp canh tới đổi trả lại, từ đó, hôn sự của Thảm gia và La gia bị giải trừ.

Thảm Thiên Nguyên cầm lấy thiếp canh của nữ nhi, trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc, âm thầm thề, về sau nhất định phải tìm cho nữ nhi một mối hôn sự tốt, dù cho lão phu nhân có nhận lời lung tung thì ông cũng sẽ không đồng ý.

Còn chưa ra khỏi cổng lớn La gia, bỗng Thảm Thiên Nguyên bị người ngăn lại, nhìn ngụy quân tử trước mặt, sắc mặt Thảm Thiên Nguyên không đổi: "La Nam, người ngăn ta lại làm chi! Bây giờ thiếp canh đã đổi về, Mẫu Đơn nhà ta và người đã không còn bất cứ quan hệ gì nữa rồi."

La Nam tới đây cũng chỉ là muốn cứu vãn mối hôn sự này, hẳn ta biết nếu từ hôn, chỉ sợ về sau càng không có cô nương nào chịu gả đến La gia, chuyện với Diêu Nguyệt sẽ trở thành sỉ nhục cả đời của hẳn ta, hẳn ta tự nói với mình rằng đây không phải vì yêu Thảm Mẫu Đơn, mà chỉ vì cần có mối hôn sự này thôi. Hẳn cho là mình sẽ không đau lòng, nhưng nghe được những lời này trái tim hẳn ta như bị đánh một roi, có chút đau, có chút chua. Nhưng hẳn ta tin Mẫu Đơn rất yêu hẳn ta, cho nên nếu cầu xin Mẫu Đơn, chờ nàng bớt giận, nói không chừng sẽ tha thứ cho hẳn ta. Không! Đối với sự hiểu biết của hẳn ta về Mẫu Đơn, nàng nhất định sẽ tha thứ cho mình, bây giờ chỉ cần thuyết phục được Thảm bá phụ nữa là thành công rồi.

"Bá phụ, ta biết chuyện này là lỗi của ta, nhưng ta thật sự rất thích Mẫu Đơn, chuyện với Diêu Nguyệt cũng chỉ là nhất thời xúc động thôi, ta bảo đảm sau này sẽ không còn nữa, bá phụ, nay ta chỉ xin ngài cho ta một cơ hội có được không? Ngài yên tâm, ta sẽ cầu xin sự tha thứ của Mẫu Đơn, mặc kệ Mẫu Đơn tức giận ta như thế nào, ta cũng sẽ cầu xin bằng được sự tha thứ của nàng."

Thảm Thiên Nguyên tức tới mức sắp học máu, chợt nhớ tới Mẫu Đơn quả thực rất thích hẳn ta, nếu hẳn ta thật sự dỗ dành được thì làm sao đây, nghĩ vậy, việc tiếp lời ứng phó với nam nhân này ông cũng lười nói, vội vội vàng vàng trở về Thảm gia.

Mới vừa về tới Thảm gia, Thảm Mẫu Đơn đã báo cho ông một tin tốt, nói muốn đi chùa lễ Phật bảy ngày.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Thảm Thiên Nguyên vội vàng chạy về chính là muốn khuyên Mẫu Đơn đừng tin lời La Nam, trước đây tình nghĩa Mẫu Đơn đối với La Nam và Diêu Nguyệt ông đều thấy rõ, tuy hôm qua nàng an ủi mình rằng từ hôn là chuyện tốt, nhưng ai biết được có phải là thật không hay chỉ là để an ủi ông thôi, sau đó lại bị tên ngụy quân tử đó dỗ dành, rồi lại khóc lóc ngoan ngoãn nói với ông rằng mình và La Nam là thật lòng yêu nhau. Nhưng cũng không muốn nóng vội xông vào, hỏi Tư Cúc trước xem cô nương nhà mình đang ở đâu, biết nàng ở trong phòng, mới đi gõ cửa, Mẫu Đơn liền mời ông vào.

Vừa mở cửa phòng ra còn chưa kịp nói gì, ông đã nghe cô nương nhà mình nói: "Phụ thân, mấy ngày gần đây con muốn đi Đại Giác Tự lễ Phật bảy ngày, là dịp tốt để bản thân tĩnh tâm một chút."

Thảm Thiên Nguyên không chút do dự liền gật đầu đồng ý, nếu Mẫu Đơn tới chùa thì La Nam sẽ không thể nào tìm được nữa, chỉ hy vọng trong khoảng thời gian này Mẫu Đơn có thể chân chính nhìn rõ mặt mũi tên ngụy quân tử này, đừng có dành tình cảm cho hẳn ta nữa: "Đi chùa lễ Phật mấy ngày cũng tốt, dẫn theo Tư Cúc đi đi, bây giờ trời lạnh rồi, con phải chú ý chút, đừng để bị bệnh. Lúc đi nhớ cúng chùa một ít gạo và gạo, ta thấy cái trắng và củ cải ở hậu viện của con cũng sắp hái được rồi, cũng cúng một ít cho chùa luôn đi, ngày mai ta đi nói với tổ phụ con một tiếng, nhân tiện mượn về chiếc xe ngựa để dùng."

Thảm Mẫu Đơn gật đầu, không nói thêm gì nữa. Nàng tới chùa, thứ nhất nàng thật lòng muốn đi chùa lễ Phật, chân thành bày tỏ sự kính trọng và cảm tạ đối với các vị thần Phật bồ tát. Tiếp trước, bởi vì phân oán hận này mà nàng bị trời buộc hơn nghìn năm, chỉ sợ dù có sống lại thì trong lòng nàng cũng không thể giải thoát được, hôm nay cuối cùng nàng đã có thể thoát khỏi sự trời buộc này rồi, nàng hi vọng cuộc sống sau này sẽ không vướng vào ân oán với bọn họ nữa, bọn họ đều đã nhận được báo ứng thích đáng rồi, suốt quãng đời còn lại, bọn họ sẽ khổ sở dằn vặt cả đời, cái này so với chết càng khiến người ta đau khổ hơn, nàng hi vọng bản thân mình có thể thật sự được giải thoát, nàng chỉ mong có thể bình an sống hết quãng đời còn lại, bảo vệ người nhà. Thứ hai là để tránh mặt La Nam và Diêu Nguyệt, sắp tới hai người này chắc chắn sẽ đến tìm, nàng không cảm thấy bản thân có thể ở trước mặt bọn họ giả vờ như đau lòng muốn chết, chỉ bằng thuận tiện tránh mặt bọn họ một thời gian.

Sáng sớm hôm sau, Thảm Mẫu Đơn đã dậy từ sớm, nàng vốn không muốn dẫn theo Tư Cúc, Thảm Thiên Nguyên cứ kiên trì, nói là mọi người đều trông cái trắng và củ cải, người mua ở tiệm lương thực gần đây ít đi rất nhiều, ông và Lục Nhi có thể tự sắp xếp được, để Tư Cúc đi với nàng đi. Thảm Mẫu Đơn hiểu đây là phụ thân quan tâm nàng, nên không cự tuyệt nữa.

Con người tổ phụ rất tốt, hôm nay Thẩm gia không có ai ra ngoài cả, rất nhanh Thẩm Thiên Nguyên đã mượn được xe ngựa về, lại mượn thêm một chiếc xe bò để kéo đồ, trước hết để cho Thẩm Mẫu Đơn và Tư Cúc tới chùa trước, ông cùng Lục Nhi ngồi xe bò theo sau chở lương thực và rau củ tới chùa.

Thẩm Mẫu Đơn chỉ mang theo hai bộ quần áo, nghiêng mực, giấy và bút lông, Tư Cúc cũng mang theo hai bộ quần áo, hai người ngồi xe ngựa tới chùa trước. Không ngờ vừa ra khỏi cổng lớn của Thẩm gia, một tiếng hét chói tai vang lên: "Thẩm Mẫu Đơn, ta biết ngươi đang ở trong xe ngựa, mau chóng cút ra đây cho ta."

Thẩm Mẫu Đơn cau mày, đây là tiếng của Diêu Nguyệt, thật không ngờ nàng ta lại gấp gáp tới tìm mình như vậy, nàng tưởng ít ra cũng đợi hai ba ngày sau chứ.

"Cô nương." Tư Cúc lo lắng nhìn Thẩm Mẫu Đơn, kể từ khi biết chuyện đã xảy ra, Tư Cúc đặc biệt lo lắng cho cô nương nhà mình, bây giờ càng thêm căm phẫn, Diêu Nguyệt này vẫn còn mặt mũi tới tìm cô nương của bọn họ sao, thật là không biết xấu hổ, không biết cô nương đang đau lòng sao, hai người mà mình tin tưởng như vậy lại làm ra chuyện như thế...

Đĩ nhiên Thẩm Mẫu Đơn không muốn gặp Diêu Nguyệt, đang muốn kêu phu xe tiếp tục chạy nhanh về phía trước, đột nhiên rèm xe bị người ta kéo ra, một khuôn mặt tiêu tụy hiện ra trước mặt hai người.

Diêu Nguyệt giống như cả đêm không ngủ, dưới mắt là quầng thâm xanh đậm, sắc mặt vàng vọt, trong mắt mang đậm vẻ tàn độc, nàng ta nhìn chăm chăm vào Thẩm Mẫu Đơn, giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Tư Cúc chán ghét trừng mắt nhìn Diêu Nguyệt, giơ tay bảo vệ ở phía trước Thẩm Mẫu Đơn: "Diêu Nguyệt, ngươi còn mặt mũi tới tìm cô nương nhà chúng ta sao? Cô nương nhà chúng ta không muốn gặp người không biết xấu hổ như ngươi, thật không biết thẹn mà, còn không mau cút xuống."

Diêu Nguyệt hung ác nhìn về phía Tư Cúc: "Người phải cút xuống là ngươi mới đúng, ta có chuyện muốn nói với Thẩm Mẫu Đơn."

Tư Cúc bị ánh mắt hung ác của Diêu Nguyệt dọa, không lùi bước, ngược lại ưỡn thẳng lưng: "Diêu Nguyệt, ngươi đi mau, đừng có ở đây ức hiếp cô nương nhà chúng ta, nếu ngươi cứ ở đây không đi, ta sẽ kêu phu xe tới kéo ngươi xuống!"

Ánh mắt Thẩm Mẫu Đơn nhìn thẳng vào Diêu Nguyệt: "Diêu Nguyệt, ngươi có chuyện gì muốn nói thì nói đi, giữa chúng ta không có chuyện gì là không thể nói trước mặt người khác cả."

Diêu Nguyệt nào chịu, nếu để người khác biết nàng ta hạ nhục với La Nam, chỉ sợ ngay cả làm thiếp của La gia cũng không làm được, bây giờ sự trong sạch và thân thể đều bị mất, nàng chỉ có thể gả đến La gia thôi. Hôm nay tới là để làm rõ, chuyện hôm qua rốt cuộc có phải là Thẩm Mẫu Đơn cố ý dẫn người tới không. Nàng ta hung ác nhìn hai người, mắt thấy Tư Cúc không chịu xuống xe, nàng ta chợt đưa tay kéo áo Tư Cúc kéo xuống dưới, tay còn lại thuận thế nắm tóc Tư Cúc, làm Tư Cúc kêu lên đau đớn.

Thẩm Mẫu Đơn hạ mi cau mày, vội nói: "Tư Cúc, ngươi đi xuống trước đi, đợi nàng ta nói xong lời muốn nói chúng ta lại tiếp tục lên đường, ngươi đừng lo, ta sẽ không có chuyện gì đâu."

Tư Cúc căm phẫn bước xuống xe ngựa, Diêu Nguyệt bước lên xe ngựa ngồi đối diện Thẩm Mẫu Đơn, nàng ta nhìn chăm chăm Thẩm Mẫu Đơn, cười lạnh một tiếng: "Mẫu Đơn, ta thấy ngươi hôm nay dường như không đau lòng lắm thì phải, nam nhân ngươi yêu nhất sùng bái nhất bây giờ ở bên ta rồi, vậy mà ngươi không đau lòng sao?"

Thẩm Mẫu Đơn buồn bã cười: "Không gì đau thương hơn trái tim đã chết, bây giờ nhìn thấy hai người các ngươi ta lại cảm thấy buồn nôn, cho nên ngươi có lời gì muốn nói thì nói nhanh lên, nói xong thì cút đi, suốt đời này ta cũng không muốn gặp lại hai người các ngươi nữa."

Diêu Nguyệt hừ một tiếng, hình như cảm thấy đây mới là đáng về mà Thẩm Mẫu Đơn nên có: "Chuyện hôm qua có phải là ngươi cố ý hay không? Ngươi cố ý dẫn những người đó đi theo để sỉ nhục ta? Thẩm Mẫu Đơn thật không ngờ ngươi lại nhẫn tâm như vậy!"

"Cố ý?" Sắc mặt Thẩm Mẫu Đơn trở nên trắng bệch: "Ta vốn nghĩ huynh ấy là chính nhân quân tử, ta căn bản không có nghi ngờ huynh ấy, lời ngươi nói ta vốn không tin, cũng sẽ không đi. Ta tới sương phòng không phải vì tìm ngươi, mà là tìm huynh ấy hỏi thăm tình hình ở An Dương, ngươi biết mà, bây giờ A Hoán đã đậu sơ khảo, mùa xuân tới là phải lên kinh dự thi, huynh ấy từng đi qua, ta chỉ muốn hỏi thăm huynh ấy một chút. Mấy vị bằng hữu kia cũng vừa lúc có việc muốn tìm huynh ấy, chúng ta vốn dĩ không biết huynh ấy đang ở sương phòng hậu viện, là Thanh Trúc trực tiếp dẫn chúng ta đi qua, ai ngờ..." Hình như nàng lại nhớ tới chuyện đã xảy ra ngày hôm qua, sắc mặt càng thêm trắng bệch, cơ thể cũng có chút lung lay, đưa tay vịn một góc cửa sổ bên cạnh.

Nàng thật sự không phải cố ý? Diêu Nguyệt có chút nghi ngờ, lại cảm thấy tính tình của Mẫu Đơn thật sự không làm ra chuyện dẫn người khác đi sỉ nhục nàng ta, chẳng lẽ thật sự chỉ là sự tình cờ? Là nàng ta hiểu lầm rồi sao?

Về mặt Thẩm Mẫu Đơn càng thêm thâm lương, nàng thì thảo nhỏ nhẹ: "Chính vì vẫn luôn cho rằng huynh ấy là chính nhân quân tử, cho dù biết nha đầu Thanh Trúc kia có ý với huynh ấy ta cũng không thấy có vấn đề gì cả, luôn nghĩ huynh ấy thật lòng thích ta, sẽ không làm tổn thương trái tim của ta, không ngờ nha đầu Thanh Trúc kia sẽ như vậy, lại để ta bất gặp chuyện của các ngươi, lòng dạ nha đầu kia thật là ác độc..."

Diêu Nguyệt sững sờ, sắc mặt trắng bệch hỏi: "Ngươi nói cái gì? Nha hoàn Thanh Trúc kia thích La đại ca? Hôm qua là nha đầu Thanh Trúc kia dẫn các ngươi qua sao?" Sự việc ngày hôm qua xảy ra quá đột ngột, nàng ta căn bản không để ý đến Thanh Trúc đứng ngoài cửa.

Thẩm Mẫu Đơn chỉ là sắc mặt trắng bệch cúi thấp đầu không nói thêm gì nữa.

Trong lòng Diêu Nguyệt như bước ra từ mây mù, chợt sáng tỏ, nha đầu Thanh Trúc kia nếu như thích La Nam, vừa là nha hoàn cận thân của La Nam, tất nhiên sẽ biết chuyện của nàng ta và La Nam, vậy thì chuyện này cũng quá rõ ràng rồi. Nhất định là nha hoàn kia muốn si nhục nàng ta nên mới dẫn theo nhiều người như vậy tới sương phòng, như vậy không chỉ tổn hại danh tiếng của nàng ta, cũng hủy luôn hôn sự của Thẩm gia và La gia, và lại nha đầu này là cô nương nhà tử tế, lại nhìn thấy cơ thể của nam nhân, cả đời này tự nhiên chỉ có thể đi theo nam nhân kia rồi, một mũi tên trúng ba con chim thật là một kẻ sách hay, thật là một nữ nhân thông minh!

Diêu Nguyệt siết chặt nắm tay: "Tiện nha đầu kia, đồ nha đầu chết tiệt, ta sẽ không tha cho ả đâu." Nói xong cũng không quay đầu lại nhìn Thẩm Mầu Đôn, vội vã nhảy xuống xe ngựa.

Thẩm Mầu Đôn xuyên qua khe hở của cửa xe nhìn theo bóng lưng vội vã rời đi của Diêu Nguyệt, trong lòng tĩnh lặng như nước. Kiếp trước, mặc dù Thanh Trúc vô ý lấy mạng của nàng, nhưng mặc kệ như thế nào, chính bởi vì sự ghen tỵ của ả ta, bản thân nàng mới bất gặp gian tình của hai người kia, lúc này mới bị Diêu Nguyệt hại chết, nếu đã vậy, ả sẽ phải trả giá cho những việc mình đã làm. Hôm qua bởi vì nàng đã biết từ sớm Thanh Trúc cũng biết gian tình của hai người kia, nên mới lợi dụng Thanh Trúc, gọi ả tới, để cho ả dẫn mọi người đi sương phòng, nếu Thanh Trúc không ghen tỵ, an an phận phận, chuyện này sẽ không bị bại lộ trước mặt mọi người, muốn trách thì chỉ có thể trách một không có đầu óc, một hiểm độc. La Nam cũng thật xui xẻo, danh tiếng cả đời bị mất hết, lại có hai nữ nhân này ở bên cạnh hắn ta, cả đời này hắn ta đừng mong nghĩ đến chuyện xoay chuyển.

Tư Cúc đã trèo lên xe ngựa, nhìn dáng vẻ Thẩm Mầu Đôn đang ngây ngốc, cho rằng nàng lại nhớ tới chuyện đau lòng hôm qua, vội vàng an ủi nàng: "Cô nương, người đừng đau lòng nữa, vì tên quỷ quân tử và nữ tử xấu xa như vậy không đáng đâu, sau... sau này chắc chắn sẽ có nam nhân tốt hơn đang chờ cô nương đấy."

Thẩm Mầu Đôn thu hồi ánh mắt, hướng về phía phu xe ở phía trước nói tiếp tục lên đường, rồi quay đầu nhìn về phía Tư Cúc, vỗ vỗ tay của nàng ấy, "Người đừng lo, ta không sao cả, bọn họ... Bây giờ ta coi như mất mình bị mù, ít ra như vậy cũng tốt, dù sao cũng tốt hơn là sau này mới phát hiện ra có phải hay không?"

Tư Cúc ra sức gật đầu: "Cô nương hiểu lý lẽ như vậy là tốt rồi."

~~~~

Đại Giác Tự nằm trên núi Hương Sơn ở ngoại thành huyện Lâm Hoài, được xây dựa vào núi, từ đông sang tây gồm các điện Không Môn, Kim Cương, Vô Lượng Thọ Phật, La Hán Đường bốn gian viện hợp lại tạo thành. Ngoài ra còn có các tòa kiến trúc khác như Nghi Cư Đường, Khế Vân Hiên, Khuynh Vân Đình, Y Lan Đường, v.v... mấy tòa kiến trúc này đều là các viện dành cho khách tới lễ Phật dâng hương nghỉ ngơi. Hậu viện của chùa gồm có tầng phòng (phòng của các tăng nhân), hương tích trù (nhà bếp), trai đường (nhà ăn), chấp sự đường, trà đường...

Đại Giác Tự được các dãy núi vây quanh, trước chùa là vùng đất bằng phẳng màu mỡ phì nhiêu, sau chùa là núi non trùng điệp, xanh tươi rậm rạp, sau chùa còn có dòng suối trong, từ khe đá chảy ra, được các tăng nhân dùng ống trúc dẫn nước chảy róc rách vào cái hồ đá trong chùa, người trong chùa đều lấy nước từ đây để dùng.

Đại Giác Tự này được xem là có tiếng nhất khắp cả triều Vệ, không biết nguyên nhân như thế nào, người tới đây cầu nguyện đa phần đều được toại nguyện, vì vậy hương khói hết sức thịnh vượng, mùa xuân, hạ, thu hằng năm người tới lễ Phật càng nhiều không kể xiết, nay là mùa đông, hương khói vẫn thịnh vượng như cũ, nhưng người ở lại lễ Phật cũng không nhiều, thậm chí Thẩm Mầu Đôn và Tư Cúc còn được phân hẳn một tiểu viện.

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đôn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Dọc đường đi, Thẩm Mầu Đôn và Tư Cúc cũng không nói chuyện với nhau, Thẩm Mầu Đôn nhắm mắt lại nghỉ ngơi, cảm giác được Tư Cúc rón rén phủ áo khoác da lông lên người nàng, xe ngựa lắc lư chạy hai canh giờ mới đến chân núi Hương Sơn, quãng đường còn lại chỉ có thể tự đi bộ nên hai người xuống xe ngựa đi bộ lên Hương Sơn. Con đường lên núi không bằng phẳng, chỉ sợ xe bò phía sau không lên được, hai người đi hơn nửa canh giờ mới tới chùa. Không lâu sau Thẩm Thiên Nguyên và Lục Nhi ngồi xe bò lên tới nơi, mọi người nói rõ mục đích đến đây, người tiếp đón của chùa lập tức hoan nghênh mấy người bước vào, cuối cùng sắp xếp cho Thẩm Mầu Đôn và Tư Cúc ở một tiểu viện trong Nghi Cư Đường.

Trong tiểu viện này có tám sương phòng, nếu là ngày trước thì một tiểu viện nhỏ nhỏ này có thể ở chứa được mấy người, nay chỉ sắp xếp cho Thẩm Mầu Đôn và Tư Cúc ở bên trong. Tư Cúc vào phòng trải giường chiếu sửa sang quần áo, Thẩm Thiên Nguyên kéo Mầu Đôn nói chuyện, dặn nàng yên tâm đợi ở đây, đừng suy nghĩ lung tung, qua một thời gian nữa sẽ tới đón nàng về, lại dặn nàng mặc nhiều quần áo một chút, trời lạnh, đừng để bị cảm lạnh, lái lái nhai nhai nói một hồi thấy sắc trời không còn sớm nữa, mới cùng Lục Nhi ngồi xe bò xuống núi.

Chờ Tư Cúc dọn phòng xong, lại đốt lò than mà tiểu hòa thượng đưa qua, thổi một chút, đợi lửa cháy lớn rồi nhấc ấm đồng đựng đầy nước suối đặt lên lò, lúc này mới thấy trong phòng ấm áp hẳn lên.

Nhân lúc sắc trời còn chưa tối, Thẩm Mầu Đôn kêu Tư Cúc mài mực, ngồi trên bồ đoàn có chút cũ nát, chép Tâm Kinh, tới khi chép đủ bảy bảy bốn mươi chín lần mới dừng lại. Sắc trời bên ngoài đã tối từ lâu, Tư Cúc đốt sáng đèn dầu, lại đi nhận đồ ăn tối, lúc trở về thì đồ ăn đã nguội, một đĩa đậu

phụ, thịt viên chay, cải trắng xào, hai chén súp đậu nành. Dùng lò than hâm nóng lại thức ăn, hai người ăn xong rồi nghỉ ngơi sớm.

Bên này Thảm Mầu Đơn cũng không biết La gia đã xảy ra chuyện, sau khi Diêu Nguyệt nghe lời nói của Thảm Mầu Đơn thì chạy thẳng tới La gia, chỉ tiếc là La Nam vốn không muốn gặp nàng ta, nàng ta xông thẳng vào, đầu tiên là bị Chương thị ngăn lại nhục mạ một phen, nàng ta nhẫn nhịn không lên tiếng, tới khi gặp La Nam thì lại thấy Thanh Trúc đi theo phía sau hắt ta, nàng ta bước lên mấy bước giơ tay lên tát qua, trên gương mặt trắng nõn thanh tú của Thanh Trúc lập tức hiện lên năm dấu đỏ hồng. La Nam giận dữ, đẩy nàng ta ra: "À diên nhà ngươi, ngươi đang là cái gì vậy!"

Diêu Nguyệt cười lạnh, chỉ vào Thanh Trúc đang ưu tư nói: "Huynh còn bảo vệ con tiện nhân này, huynh có biết chính à ta đã dẫn người tới sương phòng hay không, nên mới bị người khác bắt gặp, đều là à tiện nhân này hại, à ta cố ý đó! À ta đã biết mối quan hệ của chúng ta từ lâu rồi, à ghen tỵ với muội, nên mới tìm người đi sỉ nhục chúng ta."

La Nam cau mày: "Ngươi nói lung tung gì thế! Thanh Trúc sẽ không hại ta như vậy đâu!"

Thanh Trúc bùng mặt núp ở sau lưng hắt ta, vẻ mặt có chút lẩn tránh, ban đầu à quả thật đổ kỵ Diêu Nguyệt nên mới muốn để người khác phát hiện mối quan hệ của họ, nhưng à không ngờ đại gia lại dám trong ngày thọ thần của lão gia cùng với nữ nhân này tư thông ở trong phòng, à vốn cho là hai người nhiều lắm là thân mật một chút thôi, cho dù bị người khác bắt gặp thì chỉ có danh tiếng của Diêu Nguyệt bị hủy thôi, còn đại gia thì sẽ không có gì đáng ngại. Nếu sớm biết được tình hình trong phòng, à chắc chắn sẽ không dẫn người đi vào, danh tiếng của đại gia đều bị hủy, tiền đồ cũng sẽ bị ảnh hưởng, à thích nhất chính là đại gia, sao có thể hại đại gia rơi vào hoàn cảnh như thế được, bây giờ à hối hận vô cùng. Chỉ là việc này à tuyệt đối sẽ không thừa nhận, ngẩng đầu nhìn về phía Diêu Nguyệt, trong mắt à là sự trấn định: "Diêu cô nương, nô tỳ không hiểu tại sao người có thể nói ra những lời này, nhưng thật sự nô tỳ không phải cố ý, càng không nghĩ tới việc hãm hại hai người, nô tỳ vốn không nghĩ tới cô nương người cũng sẽ ở trong sương phòng của đại gia..." Lại quay đầu nhìn về phía La Nam, trong mắt toàn lộ vẻ hối hận: "Đại gia, quả thật hôm đó nô tỳ đã dẫn người tới, chỉ là người nô tỳ kính trọng nhất chính là đại gia, nô tỳ vốn không biết tình hình bên trong... đều là lỗi của nô tỳ, tất cả tùy ý đại gia trách phạt." Dứt lời liền quỳ xuống.

La Nam đỡ lấy à nói: "Không phải là lỗi của ngươi, hôm đó cũng đã phá hủy sự trong sạch của ngươi rồi, ngươi yên tâm, ta sẽ cho ngươi câu trả lời thỏa đáng, lát nữa ta sẽ nói với nương nấp ngươi làm thế nào." Lại quay đầu nhìn về phía Diêu Nguyệt, ánh mắt âm u: "Diêu Nguyệt, ngươi đừng làm loạn nữa, suốt đời này ta sẽ không lấy ngươi đâu, ngay cả làm thiếp ngươi cũng đừng mơ tưởng nữa, nhanh rút khỏi La gia chúng ta, đây là lần cuối cùng, nếu sau này ngươi còn dám bước vào La gia một bước, ta chắc chắn sẽ cho ngươi ném ngươi ra." Mặc dù hắt ta trách Thanh Trúc dẫn người tới sương phòng, nhưng hắt ta càng hận hơn chính là Diêu Nguyệt, nếu không vì sự quyến rũ của Diêu Nguyệt, thì sao bị người khác bắt gặp.

Hai nữ nhân đều ngẩn ra, một người thì lòng tràn đầy sung sướng, một người khác thì không dám tin.

~~~~~

Sáng sớm hôm sau, Thảm Mầu Đơn đã dậy từ sớm, ăn xong chén cháo bắp và súp củ cải mà Tư Cúc bung qua, rửa sạch tay, thắp nén nhang, lại quỳ trước tượng Phật ở trong phòng niệm Tâm Kinh bảy bảy bốn mươi chín lần, niệm xong, hướng về phía tượng Phật dập đầu lạy ba cái rồi mới đứng lên.

Vừa ngồi xuống bên cạnh án thư cũ kỹ chuẩn bị chép kinh thư, bên ngoài vang lên tiếng hô to gọi nhỏ của Tư Cúc: "Cô nương, cô nương, tuyết rơi rồi."

Thảm Mầu Đơn đứng dậy đi tới trước cửa sổ, hoa tuyết nhẹ nhàng bông bông bay đầy trong viện, hoa tuyết tinh khiết trong suốt rơi xuống lớp đất vàng, Thảm Mầu Đơn rút vai, nhỏ giọng nói: "Mùa tuyết năm nay đến sớm một chút rồi." Ngược lại như vậy cũng tốt, có thể đông chết những trứng châu châu còn sót lại trong đất, trải qua mấy trận bão tuyết đổ xuống, đất đai năm sau sẽ càng thêm phì nhiêu, có thể cho mọi người một mùa thu hoạch tốt.

Ngoài cửa lại vang lên tiếng của Tư Cúc: "Cô nương, nô tỳ phải tới trai đường lấy đồ ăn, tuyết rơi rồi, người nhớ khoác thêm áo, một lát nô tỳ sẽ quay lại."

Hơn nửa ngày chưa ra khỏi cửa, Thảm Mầu Đơn thấy Tư Cúc ở bên ngoài sắp đi, vội nói: "Tư Cúc, đợi chút, ta cùng đi với ngươi." Xoay người mặc thêm cái áo khoác rồi mới bước ra cửa, cùng Tư Cúc đi ra khỏi viện, đi về phía trai đường ở phía sau chùa. Vào lúc ra khỏi Nghi Cư Đường đi ngang qua Y Lan Đường, khỏe mắt Thảm Mầu Đơn dường như thoáng thấy một bóng dáng cao lớn đang đứng giữa Y Lan Đường, nàng nghiêng đầu liếc mắt nhìn, phát hiện một bên mặt của người này vô cùng tuấn tú, trên người khoác chiếc áo khoác lam bằng lông chồn đen, nàng không nhịn được nhìn chăm chú chiếc áo khoác lông chồn đen này thêm vài lần, loài chồn đen vô cùng quý hiếm, càng đừng nói tới việc dùng da của nó làm thành áo khoác. Đang nhìn, người nọ đột nhiên nghiêng đầu, nàng kinh hãi thiếu chút nữa kêu thành tiếng, bị dọa tới mức nàng vội bịt miệng, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn, rất sợ bị nam nhân cao lớn này chú ý đến.

Qua Y Lan Đường nàng mới dám thở phào nhẹ nhõm, bước chân cũng thoải mái hơn, cũng có chút nghỉ ngơi, sao Yến Vương lại có mặt trong chùa?

Lúc từ trai đường lấy thức ăn trở về ngang qua Y Lan Đường, Thảm Mầu Đơn nhìn quanh bên trong một cái, Yến Vương đã không còn ở đây nữa. Trong lòng nàng không khỏi có chút thả lỏng, không biết tại sao, nàng luôn có chút sợ nam nhân này, không muốn gặp mặt nói chuyện với hắt ta. Nàng biết có lẽ vì nàng đã thấy qua thể giới nam nữ bình đẳng kia, rồi lại quay trở về thể giới phân biệt giai cấp như vậy, nàng đã không thể tuân theo sự khác biệt giai cấp như vậy nữa. Chẳng hạn như việc Yến Vương ban trân châu cho nàng, nếu là kiếp trước, nàng chắc chắn sẽ không đem cho Trì Ninh Bái, kiếp này lại đem cho rồi, rất rõ ràng, nàng bị ảnh hưởng bởi thể giới kia. Sau này quan niệm của thể giới kia cũng sẽ tiếp tục ảnh hưởng đến nàng, cho nên, nàng sợ Yến Vương, nàng sợ bản thân sẽ phạm phải sai lầm gì đó không thể tha thứ.

Trở về viện, hai người ăn xong Tư Cúc mài mực giúp nàng, Thảm Mầu Đơn tiếp tục chép kinh văn. Như thế qua hai ngày, những trận tuyết nhỏ tiếp tục rơi xuống, vì sợ gặp phải Yến Vương, hai ngày nay Thảm Mầu Đơn không đi cùng Tư Cúc đến trai đường.

Một hôm sáng sớm, Thảm Mầu Đơn muốn tới mấy điện phía trước bái lạy Bồ Tát, ăn xong bữa sáng, rửa sạch tay, nói một tiếng với Tư Cúc rồi đi tới điện phía trước.

Tối khi đọc xong hết kinh văn trở về Nghi Cư Đường thì đã là buổi trưa rồi, đợi một lát vẫn chưa thấy Tư Cúc về, Thẩm Mầu Đơn tự mình tới trai đường lấy đồ ăn, lần này lúc đi ngang qua Y Lan Đường không có gặp Yến Vương. Khi nàng trở về phòng ăn cơm xong, Tư Cúc vẫn chưa về, trong lòng của nàng bắt đầu có chút lo lắng, Tư Cúc đi đâu rồi chứ?

Đang suy nghĩ thì bên kia chùa chợt truyền đến tiếng ồn ào, nàng cảm theo một chiếc áo khoác lông đi lên phía trước, vừa hay nghe được một tiểu hòa thượng lo lắng nói: "Có vị khách hành hương đi lên phía sau núi, tiểu tăng ngăn thế nào cũng không ngăn được, bây giờ đã qua 2-3 canh giờ rồi vẫn chưa trở về, có phải là người nhà của vị thí chủ nào không?"

Thẩm Mầu Đơn trong lòng cả kinh, nghĩ tới Tư Cúc, vội hỏi tiểu hòa thượng này: "Tiểu sư phụ, người đó ăn mặc như thế nào? Có phải là một vị cô nương không?"

Tiểu hòa thượng gật gù đầu: "Là một vị cô nương, khoác một chiếc áo choàng màu tím sẫm, buổi sáng không lâu đã nói là có chút việc phải đi lên phía sau núi, nhưng tới bây giờ vẫn chưa trở về, có phải là người nhà của thí chủ không?"

Trong lòng Thẩm Mầu Đơn chợt lạnh, mấy ngày nay quả thật Tư Cúc hay khoác áo choàng màu tím sẫm, vừa rồi ở trong phòng cũng không thấy áo choàng này, xem ra đúng là nàng ấy rồi, chỉ là nha đầu này bỗng nhiên chạy lên phía sau núi làm cái gì, trời lạnh như vậy, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao đây! Nàng không nghĩ nhiều nữa, phủ thêm áo khoác liền chạy về phía sau núi, tiểu hòa thượng nọ vội kêu: "Thí chủ, người làm gì vậy, bây giờ tuyết đang rơi như vậy lên núi không được đâu..."

Thẩm Mầu Đơn không quay đầu lại: "Ta chỉ đi lên trước xem xem thôi..."

Từ hậu viện của chùa đi ra, ngang qua bên cạnh khe suối còn chưa đóng băng, Thẩm Mầu Đơn men theo cây cầu gỗ trên mặt nước đi qua, đứng bên cạnh con đường mòn nhỏ, con đường này chính là lối đi thông tới phía sau núi. Thẩm Mầu Đơn tra xét tứ phía, phát hiện dưới đất còn có dấu chân lờ mờ, chỉ là tuyết rơi hơn nửa ngày, dấu chân cũng gần như bị che mất, trong lòng nàng biết không thể chậm trễ nữa, nếu không đợi tới khi tuyết che phủ hết dấu chân thì càng khó tìm người hơn.

Nàng không chút do dự, cất bước đuổi theo những dấu chân.

Các nhà sư trong chùa đang tập hợp người lên phía sau núi tìm người, thì gặp một cô nương mặc áo choàng màu tím sẫm đang ôm một túi đồ lớn đi tới, sau lưng còn có một nam tử trung niên cũng ôm túi đồ lớn như vậy đi theo. Vị tiểu hòa thượng nọ sờ sờ cái đầu trọc của mình, lẩm bẩm một câu: "Vị thí chủ này cũng mặc áo choàng màu tím sẫm..." Bỗng nhớ tới điều gì, sắc mặt đại biến: "Chẳng lẽ vừa rồi người mà vị thí chủ kia tìm là vị thí chủ này? Ái chà, vậy phải làm sao đây, người lên phía sau núi cũng không phải là vị thí chủ này nha."

Tư Cúc vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra, buổi sáng cô nương vừa mới đi tới điện thờ, thì Thẩm Thiên Nguyên vừa lên núi, tới đưa chút quần áo thức ăn và ngân lượng cho Thẩm Mầu Đơn, vì tuyết rơi nên đường trơn, xe bò không lên được, đồ lại quá nhiều, Tư Cúc liền đi theo lão gia của mình xuống núi khiêng đồ lên, gặp cảnh tượng ồn ào như vậy không khỏi có chút tò mò bèn hỏi một câu: "Vị tiểu sư phụ này, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Triều Vệ thống nhất nam bắc, chia làm chín châu, ngoài chín châu ra còn có vô số nước nhỏ man di, ở phía bắc vùng đất man di có nước Tây Đan, là đất nước lớn nhất trong các nước man di. Nước Tây Đan thuộc vùng đất hoang dã cằn cỗi, dân chúng nhanh nhẹn, dũng mãnh hiếu chiến, tài nguyên khan hiếm, vì vậy đại đa số người man di đều sống du mục nuôi bò dê, không giống như trong chín châu tài nguyên phong phú, trồng các loại cây nông nghiệp.

Ba năm trước, Tây Đan liên minh với các nước man di xung quanh phát động chiến tranh tại biên giới của hai nước là Ký Châu, Ký Châu nằm ở biên giới của hai nước vẫn luôn trong tình trạng hỗn loạn, tuy tranh đấu có xảy ra nhưng sẽ không có quy mô lớn như vậy. Lần này nước Tây Đan phát động chiến tranh khiến Ký Châu ứng phó không kịp, đương kim hoàng thượng Dương Đế cử hai vị vương gia đứng hàng thứ năm và thứ bảy là Hành Vương và Yến Vương về Ký Châu cùng nhau ngăn chặn man di.

Cuộc chiến này kéo dài vài tháng, lúc đó Ký Châu bị bao vây, hai vị vương gia tự mình mang binh ra sức giết địch, trên chiến trường, Hành Vương vì cứu Yến Vương nên đã trúng một mũi tên. Sau đó, vết thương của Hành Vương trở nặng, mấy ngày sau thì qua đời.

Mỗi khi Vệ Lang Yến nhớ lại Ngũ Ca đã thay mình trúng một mũi tên kia, trong lòng liền đau khổ bi thương, bởi vì Ngũ Ca thay mình trúng mũi tên kia đã lấy đi tính mạng của Ngũ Ca. Năm đó Hành Vương Phi biết được tin Hành Vương chết trận nơi sa trường không bao lâu thì u uất buồn bã mà chết, chỉ để lại tiểu thể tử Vệ Từ An khi đó chỉ mới hai tuổi. Vệ Từ An vốn dĩ được Hoàng Thái Phi ôm về nuôi, hẳn không đồng ý, nhất định phải tự mình mạng tiểu Từ An bên người nuôi nấng, bởi vì Hoàng Thái Phi có chút áy náy nên đã đồng ý, mấy năm nay hẳn vẫn mang Từ An bên người, chăm sóc so với tính mạng của mình còn quan trọng hơn.

Hoàng Thái Phi là mẫu phi của hần và Ngũ Ca. Đứng hàng thứ năm Vệ Ngọc Hành, đứng hàng thứ sáu Vệ An Cảnh, đứng hàng thứ bảy Vệ Lang Yến đều là do Hoàng Thái Phi sinh ra, chỉ là Hoàng Thái Phi thương yêu nhất lại là Cảnh Vương người có dung mạo tương tự Thái Thượng Hoàng, lúc đại chiến giữa Ký Châu và nước Tây Đan, hoàng thượng vốn dĩ định cử Cảnh Vương đi, Hoàng Thái Phi sợ lão lục mà mình thương yêu nhất gặp nguy hiểm,

chạy đi kẻo khổ với hoàng thượng, nói là Hành Vương và Yến Vương càng thích hợp đi Ký Châu hơn, hoàng thượng hết cách, đành sai Hành Vương và Yến Vương thay thế Cảnh vương đi Ký Châu.

Đối với vị mẫu phi này của mình, Vệ Lang Yến nhớ rõ nhất đó là lúc còn nhỏ bà đối với Lục Ca là sự quan tâm thương yêu, còn đối với hần và Ngũ Ca là sự hời hợt, bởi vậy dù mẫu phi đã sinh ra hần nuôi dưỡng hần, thì hần đối với bà cũng không có bao nhiêu tình cảm. Ngược lại khi đó Vệ Ngọc Hành lại thường che chở bảo vệ hần nên tình cảm của hai huynh đệ rất tốt.

Lúc Ngũ Ca qua đời là vào mùa đông, cho nên lúc này hàng năm chỉ cần hần rãnh rồi thì sẽ tới chùa ở vài ngày, nghe các nhà sư tụng kinh gõ mõ.

Hai ngày trước lúc đang đứng ở Y Lan Đường, hần đã nhìn thấy tứ cô nương Thẩm gia này, thấy dáng vẻ rón rén của nàng không khỏi có chút buồn cười, nếu thật sự e ngại hần, sao lúc đầu lại đem trần châu mà hần tặng cho Tri Ninh Bái để xin ân huệ của hần, ngay cả khi lần thứ hai còn đem đi cầm hết trần châu này. Nàng cần bản không sợ hần, bày ra dáng vẻ như vậy cũng chỉ là để nhắc nhở bản thân nhất định phải sợ hần mà thôi. Vệ Lang Yến không cảm thấy bản thân là người mềm lòng dễ bị người khác ảnh hưởng, nếu là người khác làm đến mức này như nàng, chỉ sợ bản thân đã sớm không nhận được mà trách phạt người này. Chỉ là, nàng lại là ân nhân cứu mạng của Từ An, mặc kệ như thế nào, hần cũng sẽ không trách phạt nàng đâu.

Thậm chí còn cho Tri Ninh Bái cơ hội, nghe theo đề nghị của nàng về nạn châu châu. Mấy ngày trước đi ngang qua La gia, nghe người trên đường bàn tán chuyện của La gia và Thẩm gia, hần thậm chí mà xui quýt khiến bảo người dừng xe ngựa lại, nghe xong bát quái, lại chính mắt nhìn thấy nàng đi theo sau lưng phụ thân của mình từ cổng lớn La gia đi ra, sự bất đắc dĩ và áy náy trong mắt nàng, hần đều nhìn thấy rõ ràng, quả thật là không đau lòng.

Giây phút đó, hần thật sự cảm thấy tứ cô nương Thẩm gia này có chút không thể tin được.

Lần này, sau khi nghe các nhà sư đọc xong kinh văn đang chuẩn bị trở về Y Lan Đường thì gặp nha hoàn của tứ cô nương Thẩm gia đang ôm một đồng đồ tò mò hỏi: "Vị tiểu sư phụ này, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Vệ Lang Yến nghe tiểu hòa thượng như muốn khóc kia nói: "Vị thí chủ này, sáng hôm nay có một vị thí chủ đi lên phía sau núi, bây giờ vẫn chưa trở về. Mới vừa rồi lại có một vị thí chủ đi lên núi tìm vị thí chủ kia. Vị thí chủ đi lên phía sau núi kia cũng mặc áo choàng màu tím đậm y như người, chỉ sợ vị thí chủ đi lên núi tìm người nọ tưởng nhầm người đi lên núi kia là cô nương..."

Từ Cúc hiểu rõ ngay lập tức, cô nương nhà mình tưởng người đi lên phía sau núi là mình, cho nên mới chạy lên phía sau núi tìm người. Nàng ấy cả kinh, sắc mặt tái đi, đồ đang ôm trong tay cũng bịch một tiếng rơi toàn bộ xuống đất, ngay cả Thẩm Thiên Nguyên sau lưng nàng ấy cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra, sợ tới mức vút luôn đồ trong tay, cuống cuống muốn lên phía sau núi tìm người.

Vệ Lang Yến biết chuyện có người lên phía sau núi đến giờ vẫn chưa về, chỉ là không ngờ tứ cô nương Thẩm gia lại lỗ mãng như thế, còn chưa biết rõ rốt cuộc có phải là nha hoàn của mình hay không đã chạy đi tìm người. Hần nhủ mày, không chút chần chừ nào giữ Thẩm Thiên Nguyên và Từ Cúc lại: "Các ngươi chờ ở chỗ này, đợi phương tượng đại sư sắp xếp người lên núi tìm người, ta đi lên phía sau núi xem trước." Dứt lời, sai bước rồi khỏi, chạy về phía hậu viện chùa.

Từ Cúc và Thẩm Thiên Nguyên quay đầu lại, đều có chút sững sờ, hiển nhiên là không biết nam nhân cao lớn anh tuấn này là ai, tro mắt nhìn nam nhân cao lớn này nhanh chóng biến mất ở trong đại điện. Hai người cũng đang muốn đi theo, sau lưng chợt vang lên tiếng a di đà phật, các tiểu hòa thượng bên cạnh lập tức đứng thẳng chấp tay đáp lại một tiếng a di đà phật, vừa vui sướng nói: "Phương tượng đến rồi."

Cuối cùng, Từ Cúc và Thẩm Thiên Nguyên cũng không có đi theo, bị phương tượng đại sư ngăn lại, sắp xếp mấy hòa thượng thân thể cường tráng chuẩn bị đồ đạc lên núi tìm người... Thẩm Mầu Đơn men theo dấu giày mờ nhạt ở phía trước đuổi theo, đi hơn nửa canh giờ dấu chân trên đường càng ngày càng mờ, trong lòng nàng nôn nóng, chỉ ngại đường núi gấp ghe, lại không dám đi quá nhanh, lúc men theo dấu chân đi tới một con đường núi phía sau, thì bên cạnh xuất hiện một dốc núi, một con đường nhỏ chỉ đủ cho ba người sóng vai bước đi, một bên còn lại là sườn dốc trống không, từ trên nhìn xuống cao khoảng mười trượng, rơi xuống không phải là chuyện đùa. Thẩm Mầu Đơn bám chặt vào một bên sườn núi bước lên phía trước.

Lại tiếp tục đi về con đường phía trước một đoạn, đột nhiên trời có mưa phùn, mưa kèm tuyết, thời tiết thật là tồi tệ, Thẩm Mầu Đơn không nhận được nhũ mỳ, cởi áo khoác đang mặc trên người xuống khoác lên đầu. Bởi vì trời mưa, dấu chân mờ nhạt trên đường trong nháy mắt mất dấu, trong lòng Thẩm Mầu Đơn sốt ruột, dừng bước nhìn về phương xa, xuyên qua màn mưa phùn mờ ảo dưới tàng cây cổ thụ nghiêng nghiêng có một bóng người đang khoác áo choàng màu tím đậm.

Trong lòng nàng thả lỏng, cuối cùng cũng tìm được rồi, vội vàng chạy về phía bóng người kia, còn chưa đi tới trước mặt nàng liền thấy cảnh cây bên cạnh bóng người dưới cây cổ thụ nghiêng nghiêng này có mắc một dải lụa trắng. Thẩm Mầu Đơn sợ hết hồn, trong lòng chợt bình tĩnh trở lại, biết chắc chắn mình nhận nhầm người rồi, người này không phải là Từ Cúc. Mặc dù tính tình Từ Cúc có chút lỗ mãng, cùng lắm chỉ chạy lên phụ cận phía sau núi xem xem thôi, không thể nào chạy đến vùng núi sâu này, càng không thể nào chạy đến nơi này tìm cái chết! Vừa rồi nàng đã hồi hộp lo lắng quá mức, căn bản không có suy nghĩ kỹ.

Thấy bóng người ở dưới dải lụa trắng đang bẻ hòn đá đặt ở dưới chân, nàng cau mày nhìn một hồi, rốt cuộc vẫn không nhận được than thầm một câu xúi quẩy, nhắc vẩy lên chạy nhanh qua chỗ bóng người ở dưới tàng cây cổ thụ. Lúc chạy tới nơi, người nọ đã sớm đá hòn đá đặt ở dưới chân ra, cả người đã treo lủng lẳng ở dưới tàng cây cổ thụ nghiêng nghiêng.

Thẩm Mầu Đơn ngay cả thở cũng không kịp thở, lập tức ôm hai chân của người này đẩy lên trên một cái, cổ của người này tách khỏi dải lụa trắng, người cũng mềm nhũn rơi xuống trên người Thẩm Mầu Đơn. Thẩm Mầu Đơn chặt vật bò dậy từ dưới cơ thể của người này, lại lật cơ thể người này ngửa mặt nằm thẳng, lúc này mới phát hiện thì ra là một cô nương dáng vẻ không tồi, trắng trẻo, rất là thanh tú, chân mày vô thức nhíu lại, nước mưa rơi xuống trên mặt cô nương ấy, càng thêm cảm giác mảnh mai yếu đuối.

Thẩm Mầu Đơn đã trải qua một kiếp, hận nhất chính là loại người không quý trọng mạng sống của mình, cô nương ấy chết thì cũng thôi đi, còn làm cho

người thân đau lòng. Nàng dùng sức vỗ vỗ vào mặt cô nương đã hôn mê này, kêu: " Tỉnh lại! Mau tỉnh lại đi!"

Nhìn quanh bốn phía, vốn dĩ sắc trời đã có chút âm u nay lại mưa nữa nên càng tối tăm hơn, hai người ở trong rừng cây to lớn này, chỉ có tiếng mưa rơi tí tách, làm cho người ta có chút sồn gai ốc.

Thẩm Mầu Đôn biết phải nhanh chóng đánh thức cô nương này rồi rồi khỏi, trời tối thêm chút thì đường núi căn bản không thể đi được nữa, hai người sẽ phải ở lại nơi này một đêm, ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì chứ. Nàng đang muốn cúi đầu độ khí cho cô nương này, thấy mí mắt cô nương này rung rung, yếu ớt tỉnh lại. Hiện nhiên cô nương này vẫn còn đang mơ màng, nhìn thẳng vào mắt Thẩm Mầu Đôn, thì thảo nhỏ nhẹ nói: "Đây là đâu? Có phải ta đã chết rồi không?"

Thẩm Mầu Đôn không thích người coi thường tính mạng như vậy, vì vậy giọng điệu cũng có chút tốt, lạnh mặt nói: "Nếu ngươi không có chuyện gì thì mau đứng dậy đi, chúng ta nhân lúc sắc trời chưa tối thì nhanh chóng đi về thôi! Trễ thêm chút nữa, sẽ phải chết rét chờ ở chỗ này một đêm đấy."

Cô nương kia vẫn còn chút mơ hồ, hiện nhiên chưa rõ tình huống trước mắt như thế nào, neho mắt nhìn Thẩm Mầu Đôn.

"Mau đứng lên!" Áo khoác trên người Thẩm Mầu Đôn đã ướt đẫm rồi, mái tóc đen cũng bị nước mưa làm cho ướt nhẹp, dính sát vào đầu, trên người lại càng lạnh run từng cơn, đang run cầm cập, giọng điệu của nàng càng nói càng không vui. Mắt thấy cô nương kia vẫn không nhúc nhích, nàng ngồi xổm xuống định kéo cô nương kia đứng lên. Cô nương kia dường như đã hoàn hồn, nhìn chằm chằm Thẩm Mầu Đôn, lại ngẩng đầu nhìn dải lụa trắng và cây cỏ thụ trên đỉnh đầu, sắc mặt trắng bệch, môi run rẩy nói: "Ta chưa chết? Là cô nương đã cứu ta sao?"

Thẩm Mầu Đôn nhìn xuống con giận mở miệng nói: "Đúng vậy, ngươi chưa có chết, bây giờ chúng ta nhanh chóng đứng dậy đi về chùa thôi, sắc trời không còn sớm, tối khi trời tối thì sẽ không tìm được đường ra nữa, ta không muốn cùng ngươi chết rét ở trong rừng này đâu, cho nên mau đứng dậy đi."

Đang nói, bỗng nghe thấy tiếng bước chân vang lên từ sau lưng.

Thẩm Mầu Đôn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một bóng người cao lớn đang đi về phía bên này, nước mưa xuyên qua rừng cây làm mờ tầm mắt, có chút nhìn không rõ diện mạo của người đó. Nhìn thấy bóng người đó, Thẩm Mầu Đôn thở phào nhẹ nhõm, tưởng là người của chùa phái tới đây tìm người, bây giờ có người tới giúp thì tốt rồi. Nàng không nhịn được đứng dậy hướng về phía bóng người cao lớn kia vẫy vẫy tay, lớn tiếng gọi: "Có phải là người của chùa không? Chúng ta ở đây này!"

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đôn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Bóng người cao lớn kia ngày càng tới gần, khi chỉ còn cách Thẩm Mầu Đôn không đầy một trượng thì cuối cùng nàng cũng thấy được diện mạo của người đó, áo khoác lông chồn đen, khuôn mặt lạnh như băng, nước mưa từ trán nhỏ xuống sống mũi xuôi theo gương mặt chảy xuống áo khoác lông chồn đen, có chút nhếch nhác nhưng không ảnh hưởng đến vẻ tuấn tú của hắn.

Thẩm Mầu Đôn chưa kịp thả tay xuống vẫn dừng lại trên không, nàng trừng mắt không thể tin nhìn nam nhân kia cách đó không xa, sao có thể? Sao có thể là hắn tới đây chứ? Nàng có chút không tin vào mắt mình, đưa tay lên dụi dụi mắt, tới lúc nàng nhìn qua lần nữa thì hắn chỉ còn cách nàng khoảng ba bốn bước nữa thôi.

Gương mặt không chút biểu cảm của hắn cuối cùng cũng có chút thay đổi, dường như hơi cau mày: "Nàng quá lỗ năng rồi."

Thẩm Mầu Đôn vẫn còn chưa hoàn hồn, hai mắt mở to nhìn hắn: "Điện... điện hạ, ngài... sao ngài lại tới đây?" Sao có thể là Yến Vương điện hạ tới đây chứ, chẳng lẽ... Thẩm Mầu Đôn quay đầu nhìn vị cô nương trẻ tuổi vẫn còn đang nằm mơ hồ trên đất. Chẳng lẽ điện hạ là vì tìm cô nương ấy nên mới tới đây.

Hắn nhàn nhạt nhìn Thẩm Mầu Đôn một cái: "Đương nhiên là tới đây tìm nàng rồi, bây giờ phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này, tìm một chỗ để trú mưa." Dứt lời, xoay người nhìn quanh bốn phía, trông thấy ngọn núi lớn cách tiền viện không xa, quay đầu nói với nàng: "Ra đằng trước tránh một chút, xem xem có thể tìm ra chỗ nào như sơn động hay không."

Thẩm Mầu Đôn cũng nhìn về hướng kia theo hắn, chợt cảm thấy không ổn, bây giờ không phải là lúc nên nhanh chóng trở về hay sao? Nếu như trễ chút nữa chỉ sợ tối nay không về được rồi: "Điện hạ, dân nữ cảm thấy bây giờ tốt nhất nên nhanh chóng quay về chùa mới phải, nếu như trễ chút nữa trời tối rồi thì không nhìn rõ đường về đâu."

Nhắc tới chuyện này, sắc mặt Vệ Lang Yến lại lạnh thêm hai phần: "Con đường về đã bị sạt lở đất, chặn hết đường đi, chỉ có thể đợi người của chùa tới cứu viện thôi." Hắn nhớ tới con đường núi chật hẹp mà hắn vừa đi qua, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, quay đầu nhìn lại, bùn đất đá vụn trên núi rơi xuống toàn bộ. Nếu như trễ thêm chút nữa, chỉ sợ cả người hắn sẽ bị chôn xuống đất rồi.

Sắc mặt Thẩm Mầu Đôn trắng bệch, hèn chi hồi nãy nàng nghe thấy tiếng ầm ầm, còn tưởng là sấm sét ngày đông, không ngờ lại là sạt lở đất, bây giờ trước mắt chỉ có thể tìm chỗ để trú mưa thôi, chỉ mong người của chùa có thể mau chóng tìm được bọn họ mới phải. Mắt thấy Yến Vương điện hạ đầu

cũng không quay lại đi về phía vách núi, Thẩm Mầu Đôn quay đầu lại nhìn về phía cô nương kia một cái, trầm nghĩ, từ khi Yến Vương điện hạ tới đây đường như chưa từng nhìn qua vị cô nương kia một cái, chẳng lẽ là không quen biết vị cô nương kia?

Nhìn cô nương đáng vẻ nhếch nhác đang nằm dưới đất, nàng thầm thở dài, ngồi xổm xuống: “Cô nương, cô có thể đứng dậy được không? Đường núi phía trước bị sạt lở, bây giờ chúng ta không thể trở về chùa được nữa, chỉ có thể tìm nơi trú mưa thôi, cô... cô nương có thể đứng dậy không?” Thấy ánh mắt ảm đạm vô hồn của cô nương kia, nàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Mặc dù không biết cô nương đã gặp phải chuyện gì, nhưng trước khi làm bất kỳ chuyện gì thì cũng phải nghĩ tới người nhà của cô nương, đừng làm chuyện khiến người thân đau lòng còn kẻ thù thì vui vẻ như vậy, ta đã nói tới nước này rồi, tiếp theo dù cô nương có làm gì thì ta cũng không quan tâm nữa, nếu cô nương còn nhớ tới người nhà thì cùng ta đi tìm chỗ trú mưa, đợi người tới cứu, còn nếu cô nương muốn tiếp tục việc hồi nãy, ta cũng sẽ không lo chuyện bao đồng nữa.” Dứt lời, không nhìn cô nương kia nữa, đứng lên đuổi theo Yến Vương.

Cô nương đang nằm dưới đất kia nhìn theo bóng lưng của Thẩm Mầu Đôn, nghĩ tới việc nếu bản thân thật sự xảy ra chuyện, thì phụ thân mẫu thân sẽ đau lòng biết bao, tại sao mình lại yếu đuối như vậy, lỗi rõ ràng không phải do mình, sao mình lại làm chuyện như vậy chứ. Sờ nước mưa và nước mắt trên mặt, cô nương ấy chống tay từ từ ngồi dậy, tri giác trên người đã dần phục hồi, nên mới cảm thấy lạnh không chịu được, quần áo trên người đã bị nước mưa và tuyết thấm ướt từ lâu, nhìn theo bóng hai người đang trước càng lúc càng xa, không lo nhiều nữa, bò dậy đuổi theo hai người kia.

Thẩm Mầu Đôn rất nhanh đã đuổi kịp Yến Vương, rút vai đi theo phía sau hắn, lúc ra ngoài quên đem theo áo choàng, quần áo bên trong đã bị thấm ướt một chút, lạnh quá. Nàng ngẩng đầu nhìn Yến Vương ở phía trước, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, dường như hắn không quen biết nữ tử kia, chẳng lẽ hắn không phải vì tìm nữ tử kia mới ra đây? Vậy thì vì sao? Nghĩ nghĩ, nàng ở miệng hỏi: “Điện hạ, sao ngài lại tới chỗ này?”

“Ra đây tìm nàng đó, nàng đã từng cứu Từ An, ân tình này ta phải trả nàng.” Hắn mở miệng nói: “Ở đây không cần gọi ta là điện hạ.”

Thẩm Mầu Đôn gật gù đầu, lại nhớ hắn không nhìn thấy, vội nói: “Vâng, điện... khu... Vệ gia.” Nếu đã không gọi điện hạ, vậy xưng hô Vệ gia này thế nào?

Vệ Lang Yến khựng lại một cái, lại tiếp tục bước về phía trước.

Thẩm Mầu Đôn có chút thảng thốt, lúc trước cứu tiểu thế tử chẳng qua chỉ là ngẫu nhiên, hắn đã đưa tạ lễ rồi, còn năm lần bảy lượt tha thứ cho mình dù mình đã mạo phạm uy nghiêm của hắn, bây giờ còn tới nơi này tìm mình, nàng cảm thấy mối quan hệ ân tình của hai người ngày càng lộn xộn rồi.

Đi theo sau lưng hắn, Thẩm Mầu Đôn thấy hắn cứ đi được một đoạn lại dùng chủy thủ khắc lên thân cây một ký hiệu, hiểu rằng vì để người khác có thể tìm được họ nên mới lưu lại, theo hắn đi tới bên cạnh vách núi, lại tìm kiếm một hồi, nàng thấy hắn bỗng hất một đồng cành cây khô ra, bên trong liền lộ ra một sơn động cao cỡ một người.

Nàng đi theo Vệ Lang Yến vào trong sơn động, phát hiện bên trong sơn động này cũng khá lớn, có thể chứa được mấy người. Độ cao của sơn động cao cỡ một người, mặt đất cao hơn bên ngoài một chút, vì vậy bên trong rất khô ráo. Ở giữa sơn động có vết tích của lửa, trong góc còn có một đồng lá thông và cành khô, còn có mấy bình sứ cũ, rõ ràng ở đây có người tới qua, có lẽ đây là dấu tích của thợ săn để lại khi đi săn trong rừng.

Thẩm Mầu Đôn còn đang ngẩn ngơ thì Vệ Lang Yến đã ôm lá thông và cành khô trong góc qua đây. Thẩm Mầu Đôn thấy thế vội tiến lên lấy mồi lửa trong người ra nhóm lửa đốt lá thông, lại bỏ thêm cành cây khô nhỏ bên cạnh vào bên trên lá thông đang cháy, ngọn lửa lập bốc cháy lên.

Vệ Lang Yến nhìn mồi lửa trong tay nàng, Thẩm Mầu Đôn cười cười: “Trong chùa thường phải thắp nhang, cho nên vẫn luôn mang theo thứ này trong người.”

Vệ Lang Yến không nói lời nào, ngồi xếp bằng bên cạnh đồng lửa, cởi áo khoác lông chồn đen ra phui hết nước mưa bám trên đó, rồi phủ lên hai chân để hong khô. Da lông chồn đen cực kỳ tốt, không thấm nước mưa, da lông bên ngoài chỉ cần phui mấy cái là được rồi, lại hong một lát là khô rồi.

Thẩm Mầu Đôn thấy cành khô không còn nhiều nữa, nói một tiếng với Vệ Lang Yến rồi ra bên ngoài xung quanh cửa sơn động gần đó lượm không ít cành cây về, chỉ là bị nước mưa làm ướt hết, chỉ có thể để xung quanh đồng lửa hong khô. Không lâu sau, vị cô nương trẻ tuổi kia cũng tìm tới bước vào, sừng sốt khi nhìn thấy Vệ Lang Yến, rõ ràng lúc này không chú ý tới hắn, cô nương ấy đứng ở cửa sơn động hơi ngập ngừng, cuối cùng bước vào sơn động ngồi xuống bên cạnh Thẩm Mầu Đôn. Cô nương ấy nói với Thẩm Mầu Đôn: “Lúc này tạ ơn cứu mạng của cô nương, tiểu nữ sẽ ghi nhớ suốt đời.”

Thẩm Mầu Đôn nhìn cô nương ấy, cảm thấy cô nương ấy đang run nhẹ, nói: “Người mau hong khô người rồi nói, trời lạnh như vậy đừng để lạnh rồi bệnh.”

Cô nương kia khẽ gật đầu, cởi áo choàng trên người xuống, rồi để sát vào đồng lửa đang cháy bên cạnh, yên lặng hong khô áo choàng trên tay.

Ba người đều im lặng, ngồi bên đồng lửa khoảng nửa canh giờ thì trời tối dần, cơn mưa bên ngoài dường như đã ngừng rơi, chỉ còn lại hoa tuyết bay bay, rõ ràng so với trận tuyết hai hôm trước thì lớn hơn. Trên người Thẩm Mầu Đôn đã gần khô, áo khoác trong tay cũng đã được hong khô, nàng mặc lại áo khoác, ôm bình sứ cũ ra ngoài hứng chút tuyết đem vào đun trên đồng lửa. Không lâu sau, tuyết trong bình từ từ tan thành nước, bốc hơi nóng, sôi sùng sục. Thẩm Mầu Đôn lại từ trong góc tìm ra ba chén gốm cũ, cẩn thận rót ba chén nước nóng, chén thứ nhất đưa cho Vệ Lang Yến: “Vệ gia, ngài uống chút nước nóng đi, bây giờ bên ngoài băng tuyết ngập trời cũng không có gì để ăn, nhất thời cũng không thể về chùa, chỉ có thể ở tạm sơn động này một đêm, hi vọng ngày mai người của chùa có thể tìm tới đây.”

Vệ Lang Yến nhận chén nước, nói tiếng cảm tạ, Thẩm Mầu Đôn nói: “Là... là ta nên nói tiếng cảm tạ mới đúng, đã liên lụy tới Vệ gia.” Nói xong, lại rót một chén nước đưa cho vị cô nương kia, cô nương ấy tiếp nhận rồi nhỏ giọng nói tiếng cảm ơn, lại lập bập mở miệng nói: “Xin lỗi, đều là lỗi của ta, nếu không phải tại tính bướng bỉnh của ta, cũng sẽ không hại cô nương và vị gia đây phải lưu lại ở đây.”

Hai người đều không lên tiếng, vị cô nương kia nói xong liền cầm chén nước trong tay đưa lên miệng uống một ngụm nhỏ.

Uống xong chút nước nóng cảm thấy dễ chịu hơn, chỉ là cả tối không ăn, mọi người đều có thể chịu đựng. Thẩm Mầu Đơn lại thật sự không biết nói gì với Yến Vương, hẳn vì trả ân tình cho mình nên mới tới đây tìm mình, vì vậy trong lòng càng cảm thấy bất an. Qua không bao lâu, con buồn ngủ kéo đến, ba người liền dựa vào son động ở tạm một đêm. Sáng sớm hôm sau, lớp tuyết bên ngoài đã cao tới cổ chân, lúc Thẩm Mầu Đơn tỉnh lại đã thấy Vệ Lang Yên đang thêm cành khô vào đồng lửa, vị cô nương kia đang ngăn người dựa vào một góc son động.

Thẩm Mầu Đơn ngồi dậy, ôm lấy bình sứ bên cạnh đi ra hứng một chút nước tuyết, vừa ra tới bên ngoài thì thấy một thứ gì đó màu nâu xám đang đứng dưới tàng cây không xa. Nàng nhìn kỹ lại thì thấy là con heo rừng cao khoảng nửa người. Con heo rừng này hơi gầy, rõ ràng là do nạn châu chấu làm cho đói không có gì ăn nên mới vậy, nó thấy người cũng không sợ chỉ phát ra tiếng hừ hừ, nhìn tư thế như muốn xông về phía Thẩm Mầu Đơn.

Trong lòng Thẩm Mầu Đơn căng thẳng, tim đập thình thịch thình thịch, lại không dám lớn tiếng kinh hô sợ hãi làm con heo rừng này trực tiếp xông qua, lúc này lại càng không dám chạy vào trong son động, bên trong còn hai người, chỗ lại chật hẹp, căn bản trốn không được, lúc đó sẽ bị thương bởi con heo rừng này. Trong lúc này đang ôm bình sứ do dự nên làm như thế nào, sau lưng truyền đến một hồi tiếng bước chân. Phía trước có heo rừng, ngay cả việc quay đầu nhìn lại rốt cuộc là ai ra đây nàng cũng không dám, lại nghe thấy giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Vệ Lang Yên từ sau lưng, hắn nói: “Nàng nhẹ nhàng bước chân quay về son động, đừng làm kinh động đến con heo rừng này, ở đây để ta xử lý.”

Lúc này Thẩm Mầu Đơn mới từ từ quay đầu lại nhìn, hắn đang đứng ở sau lưng nàng cách hai ba bước, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía con heo rừng, trong tay đang cầm một thanh chủy thủ. Thẩm Mầu Đơn có chút do dự, không biết có nên ở lại giúp đỡ hay là quay về son động, chỉ là nàng ở lại đây cũng không giúp được gì, nói không chừng còn ảnh hưởng tới hắn. Nàng không do dự nữa, nhẹ bước quay người đi về phía son động.

Vừa mới đi được hai ba bước thì nghe sau lưng tiếng hăm hừ gấp gáp của con heo rừng và tiếng chân chạy trên tuyết, sắc mặt nàng trắng bệch, đang định quay đầu lại nhìn, bên tai lại vang lên giọng nói của Vệ Lang Yên: “Không được quay đầu lại, nhanh trốn về phía son động, ở đây ta có thể giải quyết được.”

Thẩm Mầu Đơn không chần chừ nữa, nhanh chóng chạy về son động. Cô nương trong son động nghỉ hoặc nhìn nàng, nhẹ nhàng hỏi: “Cô nương, người sao vậy?”

Thẩm Mầu Đơn im lặng, thở hổn hển, bám vào cửa son động khiếp sợ nhìn tình hình bên ngoài.

Vệ Lang Yên và con heo rừng đã bắt đầu giao đấu, thân thủ của hắn rất tốt, dù cho trong tay chỉ có thanh chủy thủ nhưng cũng chiếm được thế thượng phong. Thanh chủy thủ này rất sắc bén, chỉ sợ con heo rừng này dù có tầng tầng lớp lớp da dày cũng có thể dễ dàng đâm rách nó. Dù là như thế, nhưng trái tim nàng vẫn nghẹn ở cổ họng, rất sợ vị hoàng đế tương lai thương dân như con này vì nàng mà có sơ suất gì.

Cô nương sau lưng thấy Thẩm Mầu Đơn không để ý mình, cũng căng thẳng nhìn ra bên ngoài, mơ hồ nghe thấy tiếng giao đấu bên ngoài, đứng dậy đi tới sau lưng Thẩm Mầu Đơn nhìn ra bên ngoài, lập tức nhìn thấy nam nhân đang giao đấu với con heo rừng. Cô nương ấy bị dọa không nhẹ, vội bịt lại tiếng hét trong miệng, cứng rắn nuốt xuống.

Con heo rừng này hẳn là đã lâu không ăn gì rồi, sức lực dần dần suy yếu, rất nhanh đã bị Vệ Lang Yên đâm trúng chỗ hiểm ngã xuống đất chảy máu không ngừng.

Lúc này Thẩm Mầu Đơn mới xông ra ngoài, phát hiện cổ tay hắn đã bị thương, còn đang chảy máu, nàng cả kinh, ngẩng đầu nhìn hắn: “Điện... Vệ gia, tay của ngài bị thương rồi, đi vào giúp ngài băng bó lại nào.”

Vệ Lang Yên ừ một tiếng, theo nàng quay về son động, Thẩm Mầu Đơn ngồi xổm bên cạnh hắn, bóc nắm tro ở dưới đất rắc lên vết thương, đợi máu ngừng chảy rồi mới xé mảnh vải từ chân váy băng bó lại giúp hắn.

Nhìn hắn không có gì đáng ngại, Thẩm Mầu Đơn thở phào nhẹ nhõm, lại nhớ ba người cả đêm không ăn gì rồi, ngẩng đầu nói với Vệ Lang Yên: “Vệ gia, ta đi xử lý con heo rừng bên ngoài một chút, may mà có chút thịt nóng để ăn rồi.”

Vệ Lang Yên ừ một tiếng rồi đưa chủy thủ cho nàng. Nhận lấy chủy thủ từ bàn tay to lớn của hắn, Thẩm Mầu Đơn ngẩng đầu mỉm cười với hắn, nắm chủy thủ đi ra bên ngoài tới bên cạnh con heo rừng đã chết hẳn kia. Trên người con heo rừng khoả tay múa chân mấy cái, từ đuôi sau của con heo rừng cắt mấy miếng thịt đem về son động.

Thịt heo rừng tanh, lại không có dầu muối, đem luộc thì mùi vị sẽ rất khó nuốt. Thẩm Mầu Đơn cắt mấy miếng thịt thành miếng dày hơn ngón tay xâu thành chuỗi trên cành cây đem nướng. Cô nương bên cạnh chần chừ một chút, nhẹ nhàng tới bên cạnh nàng nói muốn giúp, Thẩm Mầu Đơn liền đưa cho nàng một xâu và dạy nàng cách nướng. Cô nương gật gật đầu, ngồi xuống bên cạnh đồng lửa, cách Vệ Lang Yên một khoảng hơi xa, hiển nhiên là cô nương ấy e sợ nam nhân dù tuấn tú nhưng lại lạnh như băng.

Thịt nướng không có muối thì đừng nói có vị ngon gì, nhưng đối với ba người bị đói cả đêm mà nói thì là vị ngon hiếm có.

Ăn xong thịt nướng, ba người tiếp tục nán lại ở son động đợi người tới cứu. Vị cô nương kia ngồi bên cạnh Thẩm Mầu Đơn nhỏ giọng nói chuyện với nàng, hỏi tên Thẩm Mầu Đơn, rồi nói thân thế của mình, lại nói lý do tại sao bản thân lại tìm đến cái chết, nhắc tới chẳng qua chỉ là chuyện nam nhân phụ tình bạc nghĩa mà thôi. Vị cô nương này tên là Thi Bảo Thu, là nữ nhi của địa chủ ở một thôn gần huyện Lâm Hoài, cũng là từ nhỏ được phụ mẫu nâng niu trong tay nuôi lớn, sau này vừa ý một tiểu tử nghèo, nói thích hắn ta, muốn hứa hôn với tên tiểu tử nghèo nọ. Phụ mẫu không còn cách nào khác, chỉ có thể định hôn sự cho hai người, về sau càng ra sức ra tiền chu cấp cho tên tiểu tử nghèo yên tâm đọc sách đi thi nho sinh. Mùa xuân năm ngoái lên kinh An Dương dự thi, về sau thì không có tin tức, trước đó vài ngày bỗng nhiên gửi bức thư về, nói muốn hủy hôn với Thi Bảo Thu, lại nói hắn ta đã cưới thê tử ở An Dương.

Bồng Thi Bảo Thu nghe nói như vậy, đau lòng muốn chết, làm thế nào được khi lúc đầu người thân duy nhất trong nhà tên tiểu tử nghèo này là mẫu thân hắt ta đã theo hắt ta lên kinh rồi, bây giờ muốn tìm người để bàn bạc cũng không biết tìm đâu. Phụ mẫu Thi gia chỉ có thể âm thầm phát tiết tiểu tử này, nhưng nhìn nữ nhi đau lòng như vậy cũng không dám nói gì lung tung. Mấy ngày trước, cô nương ấy nói muốn lên chùa ở mấy ngày để tĩnh tâm, phụ mẫu Thi gia hết cách, đành để nữ nhi bảo bồi dẫn theo hai nha hoàn lên chùa tĩnh tâm vài ngày, nhưng không ngờ nữ nhi của họ lại làm chuyện đoạn tuyệt như vậy.

Thi Bảo Thu khề nói, Thẩm Mậu Đơn im lặng lắng nghe, Yên Vương ở đối diện vẻ mặt vô cảm nhìn đồng lứa, hiển nhiên là không có hứng thú với đề tài như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

“Mẫu Đơn cô nương, lúc trước ta và Trạch Khánh là thật lòng yêu thương lẫn nhau, nếu không thì đã không đính hôn với hắt ta. Phụ thân mẫu thân đối xử với hắt ta cũng rất tốt, hắt ta vốn là con nhà nông, trong nhà chỉ có một vị mẫu thân bệnh nặng đã lâu. Phụ thân mẫu thân đã mời một vị đại phu chữa hết bệnh cho mẫu thân hắt ta, rồi lại ra tiền của cho hắt ta đi học, việc gì cũng không để hắt ta đụng tới, còn đưa hai nha hoàn tới hầu hạ hai mẹ con bọn họ. Lại không ngờ hắt ta lại phụ tình bạc nghĩa, lòng lang dạ sói, lúc vừa mới tới An Dương còn gửi về một bức thư nói tất cả đều bình an, tới khi làm nhỏ sinh rồi sẽ về cưới ta, không ngờ tới bức thư thứ hai lại bảo hắt ta đã cưới thê tử ở thượng kinh rồi, muốn từ hôn với ta...” Thi Bảo Thu lải lải nhai nhai nói, trên mặt đầy vẻ đau lòng muốn chết, nước mắt lưng tròng, cố nín khóc.

“Mẫu Đơn cô nương, hôm qua may mà được cô nương cứu, nếu không phụ thân mẫu thân biết ta vì một tên nam nhân như vậy mà tự tử thì sẽ đau lòng biết bao. Mẫu Đơn cô nương yên tâm, ta đã nghĩ thông suốt rồi, lỗi cũng không phải do ta, ta sẽ cố gắng sống thật tốt, sống để tới thượng kinh hỏi hắt ta một câu tại sao, hỏi hắt ta tại sao lại phụ tình bạc nghĩa, vong ân phụ nghĩa như vậy!” Nói tới đây, cuối cùng Thi Bảo Thu cũng không mang vẻ đau thương đầy mặt nữa, gương mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô nương ấy hiện lên vẻ kiên cường.

Thẩm Mậu Đơn ừ một tiếng: “Không tồi, nên như vậy.” Nghĩ nghĩ, hình như đối diện còn có Yên Vương, ngẩng đầu lên nhìn một cái, hắt ta đang nhắm mắt nghỉ ngơi, e rằng hắt ta không kiên nhẫn đối với lời nói của các nàng.

Thi Bảo Thu lại lải nhai thêm vài câu, nói phụ thân mẫu thân đối xử với cô nương ấy rất tốt, nói phụ thân mẫu thân yêu thương nhau nhiều như thế nào. Mấy năm nay mẫu thân chỉ sinh được mình cô nương ấy, phụ thân lại có thể chịu được áp lực của tổ mẫu và họ hàng thân thích mà không nạp thêm thiếp, nói nếu cô nương ấy đi rồi thì nhất định phụ mẫu sẽ đau lòng muốn chết.

Thẩm Mậu Đơn thỉnh thoảng đáp lại cô nương ấy vài câu.

Thời gian chậm chậm trôi qua, đảo mắt lại tới tối, người của chùa vẫn chưa tìm tới đây. Thẩm Mậu Đơn lại ra ngoài cắt thịt heo rừng đã đông lạnh cứng ngắt vào xâu thành chuỗi đem nướng trên đồng lửa, ăn xong thịt nướng và uống chút nước nóng, ba người lại ở trong sơn động qua một đêm. Sáng sớm ngày hôm sau thì nghe thấy tiếng ồn ào huyền ảo bên ngoài, Thẩm Mậu Đơn vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài sơn động, thấy trong rừng cây tuyết trắng có mấy bóng người, nàng vội vẫy tay lớn tiếng hô: “Bên này, chúng ta ở bên này.”

Mấy bóng người vội chạy về hướng sơn động: “Tìm được rồi, người ở bên này.”

Thẩm Thiên Nguyên và Tư Cúc cũng theo tới đây, vừa gặp dáng vẻ chật vật của Thẩm Mậu Đơn, Tư Cúc liền oa một tiếng khóc lớn: “Cô nương, hu hu, cô nương, đều là lỗi của nô tỳ, nô tỳ đã không thông báo với cô nương đã xuống núi rồi, may mà cô nương không sao, nếu không...” Tư Cúc nước mắt chảy dài tựa hồ nghĩ tới điều gì không hay, lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Thẩm Mậu Đơn cười cười với nàng ấy: “Được rồi, ta đây không phải là không có chuyện gì sao? Đừng khóc nữa, mau trở về thôi, ta còn muốn rửa mặt chải đầu, ăn chút cơm canh nóng hổi, rồi sau đó còn ngủ một giấc đây.”

Ở phía khác, Trần Hoàng Văn cũng dẫn theo nhiều thị vệ qua đây, thấy Vệ Lang Yên không có việc gì, Trần Hoàng Văn cũng coi như thờ phào nhẹ nhõm, nụ cười tùm tùm thường ngày cũng không thấy, tiến lên cởi áo khoác lông chồn đen trên người Vệ Lang Yên xuống đưa cho thị vệ bên cạnh, rồi lại lấy áo khoác hắc điều khoác lên người hắt ta, lúc này mới thấy vết thương đã được băng bó của hắt ta, sắc mặt run sợ: “Thất gia, người bị thương rồi.”

Vệ Lang Yên giờ tay nhìn vài lụa màu vàng nhạt trên cổ tay: “Ta không sao, lập tức xuống núi khởi hành về kinh thôi.”

Hai nha hoàn của Thi Bảo Thu cũng tới đây, vừa gặp cô nương nhà mình, khóc lóc một cách đau lòng, mắt của hai nha hoàn sưng đỏ như quả đào: “Cô nương, tạ ơn trời đất, người coi như là không sao, nhưng lại dọa chết chúng nô tỳ rồi, lão gia và phu nhân đã lên núi rồi, bây giờ đang ở trong chùa đợi cô nương...”

Thi Bảo Thu cũng khóc theo, vừa khóc vừa nói xin lỗi, cơ thể cũng có chút mệt mỏi, trong lòng càng thêm âm thầm hối hận và sợ hãi, tại sao phải chạy tới đây để tìm cái chết chứ, thiếu chút nữa đã không được gặp lại phụ mẫu thương yêu của mình rồi.

Đội mọi người đều qua đây hết, mọi người mới mang theo cái đầu heo rừng kia đi về, ngang qua dốc núi bị sạt lở kia phát hiện mười mấy trượng đất lở kia đã bị người đào một con đường ở giữa, e là mọi người đã không ngủ không nghỉ đào ra.

Đoàn người của Vệ Lang Yến dẫn đầu, Thẩm Mầu Đon giương mắt nhìn qua, Trần Hoàng Văn đang ở bên tai hắn nói gì đó, trong cảnh tuyết bay đầy trời chỉ nhìn thấy một cách mờ hồ hình dáng đường nét gương mặt nghiêng nghiêng tinh xảo như được điêu khắc.

Tổn mất hai canh giờ cuối cùng mọi người cũng về tới chùa, Thi Bảo Thu đỏ mắt qua nói tiếng cảm ơn với Thẩm Mầu Đon rồi mới theo hai nha hoàn đi gặp phụ mẫu của mình. Thẩm Mầu Đon cũng đang muốn nói tiếng cảm ơn với Yến Vương, nếu không có hắn, bản thân đã mất mạng trong miệng heo rừng rồi. Nhìn quanh một lượt, thấy Yến Vương đang dẫn người đi về phía cổng chùa, hiển nhiên là định rời chùa rồi, nàng vội vã nhắc váy đuổi theo, thờ hồng học mới đuổi kịp hắn, bởi vì chạy vội nên hai gò má đỏ bừng, nàng vội vội vàng vàng nói: “Điện hạ, dân nữ tạ ơn cứu mạng của điện hạ, nếu không có điện hạ, dân nữ đã sớm mất mạng trong miệng heo rừng, đại ân của điện hạ, dân nữ suốt đời ghi nhớ trong lòng.”

Tuyết bay đầy trời, dung mạo của nàng ẩn trong làn hoa tuyết, có chút mờ hồ, Vệ Lang Yến nhìn chăm chăm nàng một hồi, vẻ mặt không rõ nói: “Không cần nói cảm ơn với ta, đây là ân tình ta thay Từ An trả cho ngươi.”

Thẩm Mầu Đon ngẩn ra, cười cười với hắn: “Vẫn phải cảm ơn điện hạ, nếu vậy, dân nữ không làm phiền điện hạ nữa.” Dứt lời, nàng liền thi lễ với Vệ Lang Yến rồi lui xuống. Đồi theo nam nhân cao lớn đang mạo hiểm trong gió tuyết đi xuống chân núi, trong lòng Thẩm Mầu Đon có chút buồn ngủ, nói là trả lại ân tình cho nàng, nhưng sự khoan dung của hắn khi đối xử với nàng thì nàng làm sao trả lại hắn đây? Phần ân tình này chỉ sợ càng ngày càng loạn rồi. Đang say sưa nhìn theo bóng người trong gió tuyết, Từ Cúc từ bên kia chạy qua, mở dù che cho nàng: “Cô nương, nên về thôi.”

Theo Từ Cúc và Thẩm Thiên Nguyên về tới tiểu viện, Từ Cúc đã chuẩn bị nước nóng hầu hạ Thẩm Mầu Đon rửa mặt, lại thay bộ quần áo sạch sẽ rồi mới bước ra khỏi phòng. Thẩm Thiên Nguyên đang chờ trong sảnh, vừa thấy nàng bước ra liền bung một bát mì nóng ở trên bàn đưa cho Thẩm Mầu Đon: “Vừa rồi trai đường của chùa đem tới một bát mì, con nhân lúc còn nóng hãy ăn đi.”

Thẩm Mầu Đon mỉm cười với phụ thân, nhận bát mì trong tay phụ thân từng ngậm từng ngậm ăn.

Nhìn gương mặt tươi tắn của nữ nhi, lúc này tâm trạng sợ hãi của Thẩm Thiên Nguyên mới từ từ buông lỏng. Lúc nghe nữ nhi đã lên phía sau núi tìm người, hắn thật sự hoảng hốt, trời lại lạnh như vậy, nữ nhi cứ như thế lên phía sau núi nếu như chẳng may xảy ra chuyện gì, vậy chẳng phải là không gặp được nữ nhi nữa sau... Cũng may, bây giờ nữ nhi hoàn toàn chinh chinh, an toàn ngồi ở trước mặt ông, lúc ông thở phào nhẹ nhõm lại không nhịn được nói: “Mầu Đon, con thật là lỗ mãng, sao không nghĩ tới sao Từ Cúc có thể lên phía sau núi? Lần sau gặp chuyện ngàn vạn lần không được lỗ mãng như vậy nữa.”

Thẩm Mầu Đon từ trong bát ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: “Phụ thân, con biết rồi, lần sau nhất định sẽ không như vậy nữa, quả thật lần này con đã lỗ mãng rồi.”

Thẩm Thiên Nguyên gật gật đầu, lại nhớ tới nam nhân cao lớn đã đuổi theo nữ nhi, không khỏi cau mày hỏi: “Mầu Đon, nam nhân lúc này mới vừa đi kia là ai vậy? Ngày đó khi biết con đã lên sau núi, hắn đã lập tức đuổi theo.”

“Hắn ư.” Thẩm Mầu Đon dừng một chút, cười nói: “Người đó là Yến Vương điện hạ, chẳng qua là vì ân tình lúc đầu con đã cứu tiểu thế tử nên điện hạ mới đi tìm con. Phụ thân yên tâm, bây giờ phần ân tình của con và hắn lúc trước có lẽ đã hết rồi, sau này sẽ không còn cơ hội qua lại nữa.”

Thẩm Thiên Nguyên kinh hãi, người đó chính là Yến Vương điện hạ, nghĩ như vậy dường như đã thông suốt rồi. Lúc đầu Mầu Đon cứu tiểu thế tử, Yến Vương trọng tình trọng nghĩa, dĩ nhiên là muốn trả ân tình này. Bây giờ hai người không ai nợ ai, ngày sau không có cơ hội qua lại là tốt nhất, ông không hi vọng Mầu Đon qua lại gì nhiều với nam nhân quyền cao chức trọng như vậy. Mầu Đon trọng tình, tâm tư đơn thuần, chỉ thích hợp với những gia đình bình thường thôi.

Thấy nữ nhi đã ăn xong bát mì rồi trở về phòng nghỉ ngơi, lúc này mới dặn dò Từ Cúc vài câu rồi vội vàng xuống núi, A Hoán ở nhà một mình, tiệm lương thực chỉ có chương quỹ và Lục Nhi, bây giờ cũng không biết trong nhà ra sao, Mầu Đon đã không có chuyện gì, ông liền trở về thôi.

Trong phòng đốt chậu than bạc, ở cửa có rèm che dày nặng ngăn lại, trong phòng rất nhanh đã ấm lên, Thẩm Mầu Đon nhanh chóng đi vào giấc ngủ, nghỉ ngơi thật tốt một đêm. Ngày hôm sau trời vừa sáng, Thi Bảo Thu đã dẫn phụ mẫu qua đây tạ ơn Thẩm Mầu Đon.

Phụ mẫu Thi gia xem ra là người ôn hòa, Thi lão gia trình trọng nói lời cảm ơn, Thi phu nhân kéo tay Thi Bảo Thu khóc không ngừng, trên mặt Thi Bảo Thu đầy vẻ hối hận, sau cùng để lại rất nhiều tạ lễ rồi rời khỏi. Tạ lễ này đều là người Thi gia tự mình chuẩn bị, đủ loại đặc sản miền núi, nấm khô, mộc nhĩ khô, các loại món ăn dân dã, còn có mấy tấm da chồn màu xám bạc.

Buổi chiều Thi gia liền rời khỏi chùa, Thẩm Mầu Đon thì ở lại chùa thêm vài ngày, yên tâm ăn chay niệm Phật, mấy ngày sau mới cùng Từ Cúc về Thẩm gia.

Mọi thứ ở Thẩm gia vẫn như cũ, Thẩm Thiên Nguyên không có kể chuyện đã xảy ra ở chùa của Thẩm Mầu Đon cho Thẩm Hoán nghe, sợ ảnh hưởng tới việc học của y. Thẩm Hoán thấy nàng trở về khỏi nói vui mừng biết bao, sách cũng không đọc, cùng Thẩm Mầu Đon nói chuyện trong nhà, sau thấy tâm trạng của nàng không tốt, Thẩm Hoán cẩn thận hỏi: “Tỷ...” Đệ ấy biết chuyện của tỷ tỷ và La Nam, đừng nói đệ ấy hận La Nam bao nhiêu, tỷ tỷ bởi vì đau lòng nên mới lên chùa tĩnh dưỡng vài ngày cũng không biết có còn nhớ tới La Nam hay không. Phụ thân nói tên La Nam này rất giỏi dỗ dành tỷ tỷ, sợ tỷ tỷ bị hắn ta dụ dỗ lừa gạt được, đệ ấy phải đề cao cảnh giác. Bỗng nhiên ngoài cửa vọng lại giọng nói tức giận của Từ Cúc: “Họ La kia, người con mặt mũi tới Thẩm gia chúng ta sao, còn không mau cút ra ngoài.”

“Từ Cúc, cô nương nhà ngươi có ở đây không, ta tới là để nói chuyện rõ ràng với cô nương nhà ngươi, ta tới để xin Mầu Đon tha thứ cho ta, mặc kệ như thế nào, ngươi cho ta gặp Mầu Đon đi.” Giọng nói của La Nam có chút tiêu tụy, lại mang vẻ không kiên nhẫn mờ hồ.

Giọng của Tư Cúc càng ngày càng phần nộ: “Họ La kia, người đừng không biết xấu hổ như vậy, xông vào Thẩm gia thì cũng thôi đi, giờ lại dám xông vào khuê phòng của cô nương chúng ta, còn không mau rút ra ngoài, cô nương nhà chúng ta vốn không muốn gặp người.” Sau đó dường như có thứ gì đó vang lên tiếng lạch cạch, còn có giọng nói tức giận của La Nam: “Tư Cúc, người đây là đang làm gì vậy, còn không mau bỏ chổi xuống... khụ khụ, mau bỏ chổi xuống!”

Thẩm Mầu Đơn cau mày, trong lòng có chút bức bối, không ngờ mới về nhà ngày đầu đã phải đối mặt với La Nam rồi, tên nam nhân này còn có mặt mũi tới cầu xin nài nỉ tha thứ.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Thẩm Mầu Đơn nhìn xuống sự bức bối trong lòng, đứng dậy muốn đi ra ngoài nói chuyện rõ ràng với La Nam, vừa đứng lên, Thẩm Hoán ở bên cạnh đột nhiên kéo nàng lại. Thẩm Mầu Đơn nhìn đệ ấy, phát hiện đứa trẻ này đang lo lắng nhìn mình, khuôn mặt thanh tú tái nhợt, đệ ấy kéo ống tay áo của nàng: “Tỷ, tỷ phải ra ngoài gặp hấn ta sao? Tỷ, người... người kia không phải là dạng tốt đẹp gì, tỷ đừng nghe lời hấn ta nói có được hay không? Đệ đệ ra ngoài đuổi hấn ta đi là được rồi.”

Trên mặt đệ ấy đầy vẻ hoang mang sợ hãi, chỉ sợ Mầu Đơn không nghe lời đệ ấy, mà đi ra ngoài nghe lời tên nam nhân kia.

Thẩm Hoán biết tình cảm của tỷ tỷ đối với La Nam, đệ ấy thật sự sợ, sợ tỷ bị La Nam dỗ dành thì không bỏ được hấn ta, quên được hấn ta. La gia là một hố lửa, đệ ấy không thể trơ mắt nhìn tỷ tỷ nhảy vào đó được, đệ ấy hi vọng mấy ngày tĩnh tâm ở chùa có thể làm cho tỷ tỷ suy nghĩ kỹ, La Nam chẳng qua là một tên nguỵ quân tử, không xứng với tỷ tỷ.

Thẩm Mầu Đơn sao lại không biết ý nghĩ trong lòng lúc này của Thẩm Hoán, trong lòng nàng ề ảm, vừa chua xót vừa đau lòng, đứa trẻ này chẳng qua chỉ mới mười hai tuổi, lại phải lo lắng cho tỷ tỷ là nàng, sợ tỷ bị người khác dụ dỗ lừa gạt, nàng không nhận được đau xót trong lòng, mỉm cười với Thẩm Hoán: “A Hoán yên tâm, tỷ tỷ không phải là người ngu ngốc, trong lòng tỷ tỷ rất rõ hấn ta là người như thế nào, tỷ sẽ không bị hấn ta dụ dỗ lừa gạt nữa đâu.”

Thẩm Hoán vẫn cứ không yên tâm, tình nghĩa trước đây của tỷ tỷ với La Nam đệ ấy đều thấy rõ ràng, tình cảm có thể cắt đứt dễ dàng như vậy thì sao tỷ tỷ phải khổ sở chạy lên chùa tĩnh tâm chứ, đệ ấy do dự một chút, giữ chặt ống tay áo của Thẩm Mầu Đơn, khẽ nói: “Tỷ, tỷ đừng nghe lời của hấn ta, lời của hấn ta đều là nói dối, hấn ta chẳng qua chỉ muốn dụ dỗ lừa gạt tỷ thôi. Danh tiếng của La gia đã bị hủy, các cô nương của huyện Lâm Hoài đều khinh thường hấn ta, hấn ta chỉ có thể dụ tỷ trở về thôi. Tỷ, tỷ không biết đâu, hấn cũng đã rước Diêu Nguyệt vào cửa lớn La gia rồi...”

Vốn dĩ chuyện này Thẩm Hoán không muốn nói, nhưng lại sợ tỷ tỷ nhà mình nhất thời hồ đồ bị hấn ta dụ dỗ. Tên nam nhân này đúng là không biết xấu hổ, mới vừa nâng nha hoàn trong nhà lên làm thiếp, chưa tới hai ngày đã rước đối tượng thông gian vào cửa lớn La gia, bây giờ mà vẫn còn mặt mũi tới cầu xin sự tha thứ của tỷ tỷ.

Thẩm Mầu Đơn ngẩn ra, hiển nhiên không ngờ mới mấy ngày không có nhà, La gia đã rước Diêu Nguyệt vào cửa rồi, cứ nghĩ La Nam vô cùng oán hận Diêu Nguyệt, không biết vì sao lại dễ dàng đồng ý rước Diêu Nguyệt vào cửa.

Thẩm Mầu Đơn vỗ vỗ vai Thẩm Hoán: “A Hoán yên tâm, tỷ sẽ không hồ đồ đâu.” Dứt lời, không để ý vẻ mặt lo lắng của Thẩm Hoán mà ra cửa phòng. Vừa ra ngoài đã thấy Tư Cúc cầm cây chổi đuổi theo La Nam chạy loạn tứ phía trong viện ngập tràn tuyết trắng. La Nam rất là nhếch nhác, tóc tai gọn gàng của hấn ta bị Tư Cúc làm rối, tóc rũ rượi tránh né trong viện.

Thẩm Mầu Đơn đứng nhìn dáng vẻ chật vật của La Nam một hồi mới hô: “Tư Cúc, đừng đánh nữa.”

Tư Cúc giơ cây chổi đứng giữa trời tuyết quay đầu nhìn Thẩm Mầu Đơn, có chút tủi thân: “Cô nương...”

Thẩm Mầu Đơn vẫy vẫy tay với nàng ấy: “Qua đây”

Tư Cúc không cam lòng trừng mắt nhìn La Nam, bỏ chổi xuống đi đến bên cạnh Thẩm Mầu Đơn. La Nam chỉnh lại đầu tóc một chút, rồi cũng đi tới trước mặt Thẩm Mầu Đơn. Nàng đang đứng dưới hiên nhà, La Nam đứng ở bậc thềm dưới trời tuyết, ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt là sự đau khổ sâu sắc: “Mầu Đơn, muội có bằng lòng nghe huynh giải thích được không?”

Thẩm Mầu Đơn rất bình tĩnh, từ trên cao nhìn xuống hấn ta: “Huynh còn có gì muốn giải thích? Nói là Diêu Nguyệt quyến rũ huynh sao? La Nam, giờ muội với huynh đã không còn quan hệ gì nữa, sau này đừng có tới Thẩm gia tìm muội nữa, muội mà gặp huynh...” Nàng ngừng một chút: “Chỉ có cảm giác ghê tởm mà thôi, cho nên, huynh nên để lại chút mặt mũi cho mình thì hơn.”

La Nam không thể tin được nhìn Thẩm Mầu Đơn, sao có thể? Mầu Đơn không phải rất yêu hấn ta sao? Tại sao tình cảnh này trước mắt lại khác xa với tưởng tượng của hấn ta vậy? Nhìn Thẩm Mầu Đơn xa lạ trước mắt, trong lòng La Nam rối bời, lại chợt nghĩ có phải nàng đang giả vờ để hấn ta dỗ dành thêm không? Vậy mình sẽ dễ dàng nàng nhiều hơn, nữ nhân không phải đều muốn dỗ dành hay sao.

“Mẫu Đơn...” Hấn ta ngẩng đầu nhìn nàng: “Mẫu Đơn, huynh biết lỗi rồi, huynh không còn gì để giải thích cho bản thân cả, quả thật chuyện này là lỗi của huynh, nhưng người mà huynh yêu từ đầu tới cuối chỉ có một mình muội thôi, người huynh muốn cưới cũng chỉ có một mình muội, Mẫu Đơn muội hãy tha thứ cho huynh lần này đi có được không? Sau này huynh nhất định sẽ đối xử tốt với muội, nhất định sẽ không phụ muội, chỉ xin muội cho huynh cơ hội này thôi.”

Thẩm Mẫu Đơn nhoen miệng cười, hoàn toàn bị người này chọc cười, nàng nói: “La Nam, sao huynh có thể không biết xấu hổ khi mới rước Diêu Nguyệt vào cửa lớn La gia không được mấy ngày đã chạy tới đây nói với muội những lời như vậy? Huynh... huynh thật sự cảm thấy muội ngu ngốc như vậy sao? Chỉ bằng mấy câu dụ dỗ lừa gạt là đã tha thứ cho huynh, ngoan ngoãn gả tới La gia nhà huynh? Hay huynh đã quên lúc trước mẫu thân của huynh đã vũ nhục muội và phụ thân của muội như thế nào sao?”

La Nam mở miệng: “Huynh... huynh, Mẫu Đơn, muội nghe huynh giải thích, huynh vốn không đồng ý rước nàng ta vào cửa, nhưng phụ thân nàng ta đã tặng một số ngân lượng lớn làm của hồi môn, là do phụ thân và mẫu thân của huynh đồng ý thôi. Mẫu Đơn, cho dù nàng ta vào cửa thì đã sao? Chẳng qua chỉ là một thị thiếp, muội mà vào cửa lớn La gia thì chính là chính thất chủ mẫu, muốn bắt nạt nàng ta như thế nào chẳng được...”

“Đủ rồi.” Thẩm Mẫu Đơn nghiêm mặt: “Vừa rồi muội đã nói rõ ràng với huynh rồi, muội và La gia các huynh đã không còn quan hệ gì từ lâu rồi, huynh đi về đi, đừng tới Thẩm gia tìm muội nữa. Nếu còn có lần sau, muội sẽ đi nha môn báo quan đó, La Nam huynh xem xem đáng về bây giờ của huynh đi, nào còn phong độ của một quân tử văn nhĩ, đừng để muội phải coi thường huynh.”

La Nam hồn bay phách lạc rời khỏi, hấn ta không sao hiểu được cái người sùng bái yêu thương hấn sâu đậm như Mẫu Đơn sao có thể trở mặt. Nàng sao có thể trở mặt chứ. Nhìn dáng vẻ oai phong của cô nương nhà mình, Tư Cúc kinh ngạc không thôi, mơ mơ màng màng theo nàng vào phòng, hồi lâu sau mới có phản ứng, vui mừng đi tới trước mặt Thẩm Mẫu Đơn: “Cô nương, vừa rồi người giỏi quá, như vậy mới đúng, tên họ La kia quá vô sỉ.”

Thẩm Mẫu Đơn nhìn nàng ấy và Thẩm Hoán cười cười: “Bây giờ các ngươi đã tin ta sẽ không bị hấn ta dụ dỗ lừa gạt rồi chứ. Hấn ta đã làm ra chuyện khiến người khác ghê tởm như vậy, ta sao lại ngu xuẩn tới mức mặc hấn ta dễ dàng chứ?”

Thẩm Hoán xấu hổ cười cười, gọi tiếng tỷ.

Thẩm Mẫu Đơn cười nói: “Được rồi, đệ ở trong phòng đọc sách đi, tỷ về phòng đây. Đúng rồi, qua mấy ngày nữa đệ phải chuẩn bị khởi hành đi An Dương rồi, có gì đặc biệt cần tỷ đặt mua cho đệ không?”

Thẩm Hoán nghĩ nghĩ nói: “Tỷ, cũng không có gì đặc biệt cần đặt mua cả, chỉ cần một số thứ về phương diện ăn, mặc, dùng thôi.”

Mùa xuân tới Thẩm Hoán phải tới An Dương dự thi, từ huyện Lâm Hoài tới An Dương mất nửa tháng đi đường, nếu như đợi qua năm rồi đi thì sẽ không kịp. Kiếp trước Thẩm Hoán cũng là thời gian này đi, đến khoảng cuối năm là tới An Dương rồi, sau đó đợi ở An Dương hơn một tháng là tới ngày thi rồi. Thẩm Mẫu Đơn nhớ kiếp trước Thẩm Hoán ở An Dương xảy ra chuyện gì đó. Sau khi từ An Dương trở về tính cách thay đổi rất lớn, chỉ là hỏi đệ ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng đệ ấy không chịu nói, cho đến cuối đời nàng cũng không biết Thẩm Hoán ở An Dương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nàng chỉ nhớ khoảng thời gian sau khi A Hoán từ An Dương trở về nhút nhát hơn rất nhiều, ít nói chuyện hơn, vốn tưởng đệ ấy chịu kích động gì đó, bây giờ nghĩ lại, chỉ sợ khoảng thời gian đó ở An Dương A Hoán đã xảy ra chuyện lớn gì đó. Người làm tỷ tỷ như nàng cũng thật sợ xuất, kiếp trước bởi vì vào đầu mùa hạ nàng phải gả vào La gia, bận chuyện của mình, vì vậy nàng không cùng A Hoán đi An Dương. Thời điểm cuối năm, phụ thân cùng với đại bá nhị bá đi Thẩm gia ở đô thành Bình Lăng - Lương Châu tế tổ, cho nên cũng không cùng đi An Dương với A Hoán, chỉ có một mình A Hoán đi An Dương thôi.

Hiện tại chỉ Thẩm gia của bọn họ chẳng qua chỉ là phân nhánh, chỉ chính thật sự của Thẩm gia là ở Bình Lăng - Lương Châu. Chỉ ở Bình Lăng đều là huyết mạch đích xuất chính thống. Hai chi qua lại với nhau rất ít, thỉnh thoảng tới thời điểm tế tổ mới kêu các chi của Thẩm gia về Bình Lăng tế tổ, hơn nữa người đi đều là đương gia của các phòng. Thẩm gia cô nương của chi bọn họ còn chưa từng tới Thẩm gia ở Bình Lăng.

Nghĩ tới khoảng mấy ngày nữa phụ thân phải khởi hành đi Bình Lăng rồi, Thẩm Mẫu Đơn định tới nay sẽ bàn bạc với phụ thân về việc cùng đi An Dương với Thẩm Hoán.

Mặc dù biết chuyến đi An Dương này của Thẩm Hoán sẽ không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng nàng vẫn hi vọng A Hoán không phải chịu bất kỳ tổn thương nào, nếu nàng đi cùng, chú ý nhiều chút, những tổn thương này có thể tránh khỏi.

Buổi tối sau khi Thẩm Thiên Nguyên trở về, Thẩm Mẫu Đơn liền bàn bạc chuyện đi cùng Thẩm Hoán tới An Dương. Buổi tối Thẩm Thiên Nguyên đã nghe Tư Cúc kể về thái độ của Mẫu Đơn đối với La Nam hôm nay, trong lòng rất cảm khái, biết nữ nhi hấn là đã buông xuống được rồi. Chi là mấy ngày nữa ông phải đi cùng đại ca nhị ca tới Thẩm gia ở Bình Lăng tế tổ, cũng không thể cùng A Hoán đi được, Mẫu Đơn có thể cùng đi với A Hoán thì thật tốt quá. Nghĩ tới đây, Thẩm Thiên Nguyên gật gật đầu: “Được, qua mấy ngày nữa ta cùng đại bá nhị bá của con tới Bình Lăng tế tổ, vậy mình con với A Hoán tới An Dương là được rồi, Tư Cúc cũng cùng đi theo. Lục Nhi thì ở nhà trông nom nhà cửa. Lúc trước con kêu Mã chương quỹ đi thu mua da lông của các thôn dân trong núi cũng đã thu mua về rồi, hiện giờ bên các tú nương đang gấp rút may áo khoác, cũng gần như không có gì việc gì bận cả, một mình Lục Nhi có thể trông coi được.”

Thẩm Mẫu Đơn gật gật đầu, rồi đi nói lại chuyện này với Thẩm Hoán. Đệ ấy rất vui mừng, lại có chút chần chừ: “Tỷ, một mình đệ đi là được rồi, tỷ là một cô nương, lại đi xa như vậy...”

Thẩm Mẫu Đơn vỗ vỗ đầu đệ ấy: “Là cô nương thì sao chứ? Triều Vệ dân phong cởi mở, cô nương đi xa nhà đâu đâu cũng có, được rồi, đệ đừng lo lắng nữa, trên đường có tỷ chăm sóc phụ thân cũng yên lòng. Còn nữa, đệ coi như tỷ đi ra ngoài khuây khỏa là được rồi.”

Lúc này Thẩm Hoán mới không nói thêm gì nữa, gật gật đầu.

Qua mấy ngày nữa là phải lên đường, Lệ Giang đã bị phong tỏa, đi đường thủy là không được rồi, chỉ có thể ngồi xe ngựa đi đường bộ. Bây giờ trên đường tuyết vẫn rơi, chỉ sợ tốc độ sẽ chậm đi rất nhiều.

Từ Cúc biết mình được đi cùng thì rất là vui mừng, không tới thời gian nửa ngày thì đã sắp xếp ổn thỏa đồ của ba người. Thẩm Thiên Nguyên cũng thuê hai chiếc xe ngựa, trên đường đem theo không ít lương khô, hoa quả khô và mấy món ăn dân dã của Thi gia tặng trước đó cũng đem theo, còn đem theo một ít đậu, lúa mì, bình sứ. Có lúc không vào thành mà phải qua đêm ở bên ngoài, chuẩn bị những thứ này là không thừa đâu, hai chiếc xe ngựa cũng đủ chở hết những thứ này.

Sáng hôm sau ba người lên xe ngựa hướng về phía An Dương mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Hồi đó lúc A Hoán vừa mới từ An Dương về, tâm trạng chán nản, nhốt mình trong thư phòng mấy ngày, từ đó tính tình cũng thay đổi, ít nói hơn. Mặc dù Thẩm Mầu Đơn và Thẩm Thiên Nguyên có chú ý đến sự thay đổi của đệ ấy, nhưng hỏi đệ ấy đã xảy ra chuyện gì, đệ ấy cứ bảo là không sao, hỏi người đi cùng đệ ấy là Lục Nhi thì nàng ấy cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Chỉ nói là có một hôm sau khi thiếu gia trở về sắc mặt trắng tái người, sau khi về thì ở nguyên trong phòng suốt mấy ngày không ra, hỏi thiếu gia đã xảy ra chuyện gì, thiếu gia cũng không có nói.

Lại nói tiếp, Lục Nhi và Từ Cúc từ nhỏ đã theo hầu hạ bọn họ, đối với lời nói của bọn họ thì chính là nói gì nghe vậy. Tuy Thẩm gia được coi là nhà quan, nhưng tam phòng bọn họ sống rất nghèo khổ, căn bản không giống như các thiếu gia tiểu thư ngạo mạn của nhà quan, cũng không coi Từ Cúc và Lục Nhi như nô tỳ mà đối đãi. Thẩm Hoán ra ngoài không cần dẫn theo Lục Nhi, lúc trước đi An Dương có Lục Nhi đi theo, chẳng qua chỉ là chăm sóc cho việc ăn uống cuộc sống thường ngày của đệ ấy thôi. Có lúc Thẩm Hoán ra ngoài cũng không dẫn Lục Nhi theo, vì vậy hồi đó Lục Nhi cũng không biết Thẩm Hoán đã xảy ra chuyện gì.

Thẩm Mầu Đơn chỉ biết là Thẩm Hoán xảy ra chuyện trước kỳ thi, cụ thể là xảy ra vào ngày nào, hiện tại thời gian xảy ra quá lâu nên nàng cũng không nhớ rõ, ngồi trong xe ngựa Thẩm Mầu Đơn nhíu mày, cố gắng nhớ lại. Thời gian lúc nào quá thật quá lâu rồi, ấn tượng quá mơ hồ. Nàng lại trầm tư hồi lâu, suy đoán xem hồi đó rốt cuộc A Hoán đã gặp phải chuyện phiền phức gì. An Dương chính là thượng kinh, đi một vòng trên đường cơ bản đều là người không phú thì quý, đầy người là thế tử, vương gia, người có chức có quyền. Tính tình của Thẩm Hoán có chút thô lỗ, có lẽ vì vậy mà gây ra chuyện, chỉ là cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cho dù sau khi xảy ra chuyện như vậy nhưng A Hoán vẫn có thể thi đậu nho sinh, có thể thấy A Hoán rất thông minh, chỉ là kiếp trước... Thẩm Mầu Đơn trầm tư dài, trầm nghĩ tới lúc đó nhất định phải ở bên cạnh A Hoán, không để đệ ấy gặp phải chuyện gì.

Cửa sổ xe ngựa treo rèm rất dày, Thẩm Mầu Đơn lại ôm cái lò sưởi nhỏ ở trong lòng nên cũng không thấy lạnh gì. Nàng ôm một hồi rồi đưa cho Từ Cúc để làm ấm cơ thể. Từ Cúc cười ngậy ngó hai tiếng với cô nương nhà mình rồi nhận lấy, cầm một lúc rồi đưa lại cho cô nương nhà mình.

Tuyết rơi bên ngoài từ từ nhỏ lại, xe ngựa chậm rãi đi một ngày. Cả ngày nay đều ở trong xe ngựa ăn lương khô cho no bụng. Tối giờ Dậu thì sắc trời đã dần tối, trời tuyết nên đi rất chậm, đi cả ngày cũng chưa vào thành, bây giờ vẫn còn ở vùng hoang vu bên ngoài, tối nay chỉ có thể qua đêm ở bên ngoài thôi. Sắc trời đã tối, xe ngựa cũng không thể tiếp tục đi về phía trước được nữa, chỉ có thể nghỉ ngơi tại chỗ một đêm.

Hai chiếc xe ngựa một trước một sau dừng ngay bên cạnh khu rừng, phu xe xuống cho ngựa ăn. Thẩm Mầu Đơn, Từ Cúc và Thẩm Hoán cũng xuống xe ngựa. Trời rất lạnh, cả ngày chỉ ăn bánh bột ngô cứng ngắt uống nước lạnh như băng cũng có chút chịu không nổi. Từ Cúc đi tìm một chút củi, giờ tuyết đã ngừng rơi, quét tuyết ở dưới đất tạo thành một khoảng trống, đốt cả nửa ngày thì lửa mới cháy, chồng đá lên làm thành một lò bếp đơn giản, múc một chút tuyết nấu một bình nước nóng. Mọi người uống xong chút nước nóng này đều thấy thoải mái hơn nhiều. Thẩm Mầu Đơn bỏ vào một đậu, lúa mì và đồ ăn dân dã sấy khô đem theo nấu thành cháo lạp vị.

Thẩm Hoán ở một bên đang nói chuyện với hai phu xe. Thẩm Mầu Đơn đứng dậy nhìn xa về phía ngoài xa xăm. Trên đường phía ngoài không xa đường như có một chiếc xe ngựa đang chạy tới, không bao lâu thì chiếc xe ngựa đã tới đây. Thấy bên này có người dừng lại, bên trong liền vang lên giọng nói của một cô nương: “Vượng thúc, chúng ta dừng ở đây thôi, bên kia có hai chiếc xe ngựa, đúng lúc có bạn đồng hành, tối nay chỉ có thể ở tạm bên ngoài này một đêm thôi.”

Món cháo dân dã đang nấu trong bình đã sôi lên sùng sục, mùi thơm tỏa ra. Người bên phía Thẩm Mầu Đơn đều nhìn về chiếc xe ngựa vừa mới chạy tới. Hiện giờ thời tiết như vậy người ra ngoài đi xa cũng không nhiều, có thể kết bạn ở trên đường cũng tốt. Tối khi vị cô nương trên xe ngựa kia xuống, Thẩm Mầu Đơn giật mình, qua một lúc không nhìn được bật cười, không ngờ lần đi thượng kinh này cũng có thể gặp được người quen.

Vị cô nương vừa xuống xe ngựa kia cũng đã thấy Thẩm Mầu Đơn, ngăn ra, nhấc váy lên chạy về phía Thẩm Mầu Đơn một cách vui mừng: “Mầu Đơn cô nương, sao cô nương lại ở đây? Cô nương... muốn đi thượng kinh sao?”

Vị cô nương này không phải ai khác, chính là người mấy ngày trước Thẩm Mầu Đơn cứu được ở chùa - Thi Bảo Thu. Thẩm Mầu Đơn nhớ vị cô nương

này nói phải đi thượng kinh tìm Nguyên Trạch Khánh kia để nói rõ ràng. Còn tưởng cô nương ấy phải đợi tới mùa xuân thời tiết ấm áp hơn mới đi, không ngờ bây giờ lại gặp cô nương ấy ở đây.

Thẩm Mầu Đôn cười cười với Thi Bảo Thu: “Thi cô nương, thật trùng hợp, mùa xuân tới đệ đệ nhà ta phải lên An Dương tham dự cuộc thi nho sinh, để qua năm mới đi sợ không kịp, cho nên lúc này mới lên đường.”

Nghe tới cuộc thi nho sinh, gương mặt tươi cười của Thi Bảo Thu dường như nghĩ tới cái gì đó, có chút buồn buồn.

Từ Cúc quen biết cô nương ấy, biết cô nương ấy hại cô nương nhà mình phải ở sau núi của chùa vài ngày, đối với cô nương ấy có chút thành kiến, chỉ có A Hoán không biết gì cả. Lúc Thẩm Mầu Đôn giới thiệu chỉ nói là bạn quen ở chùa.

Lần này Thi Bảo Thu đi thượng kinh chỉ dẫn theo một nha hoàn và một phu xe. Tuy Thi gia phụ mẫu không yên tâm nhưng cũng không ngăn cản, cảm thấy nên để tự cô nương ấy thấy rõ bộ mặt của tên tiểu tử nghèo kia vẫn tốt hơn.

Thẩm Mầu Đôn nghĩ lên thượng kinh có bạn đồng hành cùng đi cũng tốt, mời Thi Bảo Thu và nha hoàn nhà cô nương ấy Hồng Song với phu xe Vượng thúc qua đây cùng ăn cháo lạp vị. Com nước xong xuôi, mọi người vào trong ba chiếc xe ngựa nghỉ ngơi một đêm.

Một thời gian sau ba chiếc xe ngựa đồng hành cùng đi, chạy hướng về phía An Dương. Đi hơn một tháng thì cũng tới huyện Định Viễn gần An Dương, ước chừng đi thêm hai ba ngày nữa thì có thể tới An Dương rồi, tới lúc đó vừa đúng lúc tới tết.

Trong hơn một tháng này Thẩm Mầu Đôn đã quen thuộc với Thi Bảo Thu hơn. Hai người thân nhau như tỷ muội, Mầu Đôn lớn hơn cô nương ấy hai tháng, cô nương ấy gọi Mầu Đôn là tỷ tỷ. Trong hơn một tháng ở chung này, Thẩm Mầu Đôn hiểu được tính tình vị cô nương này thật sự rất tốt. Tuy trưởng thành dưới sự yêu thương che chở của phụ mẫu nhưng tính cách không kiêu không ngạo, cư xử với người khác rất lễ độ, chỉ là có hơi yếu đuối một chút, là một cô nương tốt. Trong hơn một tháng sống chung với nhau này, Từ Cúc đã hết thành kiến với cô nương ấy, Thẩm Hoán cũng rất thân thiết gọi cô nương ấy một tiếng Bảo Thu tỷ tỷ.

Xe ngựa từ từ tiến vào Định Viễn, nơi này tuy là một huyện thành nhưng do gần An Dương nên dân số không ít, cũng rất phồn thịnh. Mọi người tìm một khách điểm để ở. Xe ngựa đậu ở hậu viện của khách điểm, phu xe thì nghỉ lại ở trong xe ngựa, để tiểu nhị dắt mấy thớt ngựa về chuồng ăn cỏ. Suốt dọc đường mọi người đều vội vã gấp rút lên đường, vừa mệt vừa mỏi nên định ở lại khách điểm nghỉ ngơi một ngày rồi tiếp tục lên đường.

Thuê mấy gian phòng, mọi người đi tắm rửa một hồi rồi xuống lầu dưới của khách điểm ăn chút cơm, chọn được mấy món, vừa cho mấy phu xe một ít thịt và rượu. Thẩm Mầu Đôn, Thẩm Hoán, Thi Bảo Thu, Từ Cúc ngồi cùng một bàn ăn cơm. Hiện nhiên khẩu vị của Thi Bảo Thu không tốt, nhìn qua có vẻ uể oải. Thẩm Mầu Đôn biết cô nương ấy đang lo lắng điều gì, gấp cho cô nương ấy vài món dễ ăn, cười nói: “Mau ăn đi, đừng nghĩ tới mấy chuyện vô dụng nữa.”

Thi Bảo Thu nhú mi đáp lại, lơ đãng ăn cơm.

Thẩm Hoán cũng biết nguyên nhân Thi Bảo Thu lên thượng kinh, an ủi cô nương ấy: “Bảo Thu tỷ tỷ, tỷ đừng đau lòng mà, vì loại người như vậy không đáng đâu.”

Thi Bảo Thu ngẩng đầu cười với Thẩm Hoán: “Ta biết rồi, A Hoán đừng lo lắng. Ta không sao.” Càng tới gần thượng kinh thì tâm trạng của cô nương ấy càng không yên, không biết tới lúc tìm được Nguyên Trạch Khánh thì phải làm sao, thỉnh thoảng trong lòng lại có một chút mong đợi, nói không chừng Trạch Khánh vốn không cưới thê tử ở thượng kinh, chỉ là lừa gạt cô nương ấy thôi, nói không chừng hẳn ta mắc trọng bệnh không muốn liên lụy cô nương ấy thôi. Có lúc lại nghĩ nếu hẳn ta thật sự đã cưới thê tử rồi thì mình thật sự phải tiến lên chất vấn hẳn ta sao? Làm như vậy thì sao chứ?

Trong lòng Thi Bảo Thu đã rối bời bời, tuy ba người còn lại thấy nhưng lại không an ủi được cô nương ấy, chỉ có thể để tự bản thân cô nương ấy nghĩ thông thôi.

Mọi người đang buồn bã lặng lẽ ăn cơm thì ở sau lưng bọn họ chỗ cầu thang gỗ của khách điểm bỗng nhiên vang lên tiếng ồn ào. Mọi người quay đầu nhìn, trên bậc cầu thang có một nữ tử dáng vẻ quyến rũ đang vừa quỳ vừa ôm lấy một nam nhân có vẻ ưa nhìn khóc: “Gia, nô gia biết lỗi rồi, xin gia tha lỗi cho nô gia lần này, đừng đuổi nô gia đi, sau này nô gia nhất định sẽ an an phận phận ở bên cạnh gia, chỉ xin gia cho nô gia một cơ hội.”

Nữ tử kia thật sự rất quyến rũ, xinh đẹp, cho dù đã mặc áo khoác màu hồng rất dày nhưng cũng chẳng thể nào che nổi bộ ngực to và eo nhỏ, ngay cả lúc khóc cũng khiến người ta thương tiếc, hận không thể thay nàng ta khóc.

Nam nhân cực kỳ tuấn tú kia nhìn cũng không nhìn nữ tử quyến rũ đang ôm chặt bắp đùi hẳn ta, đuổi chân một cái, nữ tử kia ngã xuống một bên nằm ở dưới đất khóc lóc.

Nam tử tuấn mỹ kia đã đi xuống cầu thang gỗ, không hề coi nữ tử kia vào mắt, tìm một bàn trống ngồi xuống. Thi Bảo Thu và Từ Cúc đều cảm phần nhìn về phía nam tử tuấn mỹ kia. Thi Bảo Thu bị tức tới ngực phập phồng, lại nhìn về phía nữ tử đang khóc một cách đau lòng ở trên cầu thang gỗ. Cô nương ấy không nhìn được nữa đứng phắt dậy đi tới bên cạnh nam tử kia.

Thẩm Mầu Đôn không ngờ cô nương ấy lại đột nhiên chạy qua đó, muốn ngăn cũng ngăn không được, thầm nói nguy rồi. Nam nhân kia mặc áo bào màu tím thẫm viền vàng, khoác áo khoác lông hồ ly trắng, bên hông đeo ngọc bội màu xanh phi thủy, sau lưng có thị vệ mang bội kiếm, đại diện cho thân phận không phú thì quý của nam nhân này. Còn lúc này nữ tử này nói sau này sẽ an an phận phận ở bên cạnh gia, nói cách khác nữ tử này có lẽ là thiếp thị của nam nhân này, lại còn làm ra chuyện gì đó không yên phận nên mới bị đuổi đi. Nha đầu Thi Bảo Thu này lại nghĩ tới cảnh ngộ của mình, đầu óc mơ hồ cứ như vậy mà xông lên.

Thị Bảo Thu đứng trước mặt nam nhân kia, chỉ vào nữ tử đang khóc lóc thảm thiết ở trên cầu thang gỗ, tức giận nói: “Cần gì phải làm khó một nữ tử như vậy trước mặt mọi người! Người tuyệt tình nhất trong thiên hạ chính là nam nhân các người!”

Thẩm Mầu Đơn đứng dậy kêu: “Bảo Thu về đây, đừng nhiều lời nữa.” Thị Bảo Thu không hiểu quay đầu nhìn Thẩm Mầu Đơn: “Mầu Đơn tỷ...”

Nam nhân kia ngẩng đầu nhìn Thị Bảo Thu, thấy đáng vẻ tức giận thở hồng hộc của cô nương ấy, cười khê: “Ta đã từng phụ tình người sao?”

Trong nháy mắt Thị Bảo Thu đỏ bừng mặt: “Người... người, đương nhiên là không có, ta... ta chỉ nói người phụ tình của nữ tử trên lầu, người... người không thể...” Cô nương ấy đang nói lấp bắp thì nữ tử quyền rũ ở trên lầu bỗng nhiên đứng dậy chạy vọt xuống dưới, đẩy Thị Bảo Thu ra, nước mắt đầy mặt nhưng biểu cảm tàn nhẫn: “Chuyện của nô gia và gia há có thể để cho người ngoài như người xen vào sao, đừng cho rằng nô gia không biết người có ý định gì!”

Thị Bảo Thu ngã xuống đất, sững sờ ngẩng đầu nhìn nữ tử quyền rũ, vẻ mặt của nam nhân dần dần trở nên lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Thẩm Mầu Đơn không muốn Thị Bảo Thu dính vào những chuyện này, đứng lên đi tới trước mặt Thị Bảo Thu đỡ cô nương ấy đứng dậy, thấp giọng nói: “Bảo Thu, đừng lo chuyện bao đồng nữa, mau quay về ăn cơm, ăn xong rồi nghỉ ngơi cho tốt.”

Thị Bảo Thu cũng biết mình làm ơn mắc oán, khẽ gật đầu, vịn vào tay Thẩm Mầu Đơn đứng lên. Hai người về chỗ, Thị Bảo Thu không nhìn về phía bên đó nữa, gấp thức ăn trên bàn lặng lẽ ăn. Sau lưng lại vang lên tiếng cầu xin của nữ tử kia: “Gia, nô gia biết lỗi rồi, xin gia cho nô gia một cơ hội.”

“Cút ra!” Giọng nam tử lạnh lùng không mang theo tình cảm gì: “Chẳng qua chỉ nuôi một con chim thôi, không ngờ bây giờ ngay cả chuyện của ta người cũng dám quản, đừng cho rằng ta không biết những chuyện trước đây người đã làm ở hậu trạch. Trước đây ta sủng ái người, mắt nhắm mắt mở tùy ý người sinh sự. Bây giờ chán người, người chả là cái thá gì cả, tới bây giờ chỉ khiến ta càng ngày càng chán ghét người thôi.” Hắn ta dừng một chút: “Ném a ta ra ngoài.”

Thị vệ sau lưng bắt lấy nữ tử ở dưới đất đi ra ngoài. Nữ tử kia sợ hãi, nước mắt trôi hết lớp phấn son trên mặt, dùng sức giẫy dụa muốn bò về phía nam tử kia: “Gia, nô gia sai rồi, nô gia biết lỗi rồi, xin gia cho nô gia thêm một cơ hội...” Giọng của nữ tử kia càng ngày càng xa.

Trên mặt Thẩm Mầu Đơn và Thị Bảo Thu đều không dễ chịu gì, tuy là nữ tử này có lỗi, nhưng nam nhân này cũng là người bạc tình. Không chỉ nam nhân này bạc tình, nam nhân trong thiên hạ đa phần đều như vậy cả, lúc hắn ta yêu người thì nâng niu bảo vệ người trong lòng bàn tay. Lúc hắn ta không yêu người thì người chỉ là cát bụi ở dưới đất, tùy hắn ta chà đạp.

Thị Bảo Thu không nhận được liếc mắt nhìn ra ngoài, thấy thị vệ kia ném nữ tử ra ngoài. Nữ tử kêu rên vì đụng trúng bậc thềm đá ở bên ngoài một trượng, nằm bẹp xuống đất không động dậy được. Sắc mặt Thị Bảo Thu tái nhợt, thể mới biết nam nhân này nhẫn tâm biết bao. Vừa rồi cô nương ấy thiếu chút nữa là đụng chạm hắn ta rồi. Lúc này cô nương ấy càng không dám quay đầu nhìn nam nhân kia, cúi thấp đầu ăn cơm, lại như ngồi trên đồng lửa, luôn cảm thấy sau lưng có ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào cô nương ấy.

Ăn không được bao nhiêu thì không chịu nổi nữa, Thị Bảo Thu ngẩng đầu nhìn Thẩm Mầu Đơn có vẻ nản nư: “Mầu Đơn tỷ, muối ăn no rồi, muốn lên nghỉ ngơi trước.”

Thẩm Mầu Đơn nhìn ra sau lưng Thị Bảo Thu, phát hiện nam nhân lúc này đang nhìn chăm chăm Thị Bảo Thu một cách đầy hứng thú, dường như nhận ra ánh mắt chú ý của Thẩm Mầu Đơn. Hắn ta hơi nghiêng đầu, mỉm cười nhìn Thẩm Mầu Đơn một cách ôn hòa lễ độ. Thẩm Mầu Đơn dời ánh mắt, cười nói với Thị Bảo Thu: “Ăn no rồi thì đi nghỉ ngơi sớm một chút, ta cũng ăn xong rồi. A Hoán, Tư Cúc các người ăn xong rồi thì lên nghỉ ngơi sớm chút đi.”

Cùng lên lầu rồi vào phòng với Thị Bảo Thu, sắc mặt cô nương ấy vẫn còn tái nhợt, sững sờ ngồi trong phòng. Thẩm Mầu Đơn rót ly trà đưa cho cô nương ấy. Cô nương ấy nhận lấy ly trà nói tiếng cảm ơn, ngẩn ngơ nhìn ly trà trong tay không lên tiếng.

Thẩm Mầu Đơn cũng không tiện khuyên bảo gì cô nương ấy. Sau đó mỗi bữa ăn đều sợ gặp phải nam nhân kia, Thị Bảo Thu không chịu xuống lầu chỉ ăn ở trong phòng. Đoàn người nghỉ ngơi một ngày ở khách điểm, ngày thứ ba khởi hành đi An Dương. Mấy ngày trước có trận tuyết nhỏ, hai ngày nay trời quang mây tạnh, tuyết bắt đầu tan ra, xe ngựa chạy trên nền tuyết đọng phát ra tiếng kéo kẹt.

Bây giờ Thẩm Mầu Đơn, Thị Bảo Thu, Tư Cúc cùng ngồi trên một chiếc xe ngựa. Ngoài ra còn có thêm một chiếc xe ngựa chở hành lý của mọi người, cỗ khô, định không ghé thị trấn hay thôn để bỏ sung đồ nữa, các thứ trên xe ngựa đủ dùng cho tới An Dương.

Xe ngựa chạy không được bao lâu, phía sau con đường truyền đến tiếng vó ngựa lộc cộc cùng với tiếng kéo kẹt của xe ngựa chạy trên tuyết. Thẩm Mầu Đơn vén rèm nhìn qua, chỉ thấy phía sau không ít xe ngựa đi theo. Dẫn đầu là chiếc xe ngựa do hai con ngựa kéo, trận thể khá lớn, những xe ngựa theo sau đều kéo theo xe hàng hóa xe hành lý, đếm sơ qua một cái đã có khoảng gần mười chiếc xe ngựa rồi.

Tối giờ Dậu xe ngựa dừng lại nghỉ ngơi và chỉnh đốn. Xe của Thẩm Mầu Đôn bọn họ vừa dừng lại, xe ngựa phía sau liền lưu loát dừng lại theo. Tối khi nhìn thấy người đứng đầu là nam nhân có duyên gặp mặt một lần ở khách điểm kia xuống xe, trong lòng Thẩm Mầu Đôn đã hiểu rõ mấy phần. Nếu đã cùng đi về một hướng thì chắc chắn là đi An Dương rồi, nam tử khí độ bất phàm, thân phận vừa nhìn đã thấy tôn quý rồi, bây giờ còn phải đi tới An Dương cũng chỉ có mấy vị vương gia ở đất phong hoặc là các thế tử thôi, cũng không biết rốt cuộc thân phận của người này là ai. Chẳng qua, nếu có thể tránh được thì tránh, thân phận bọn họ như vậy đụng chạm không nổi.

Đương nhiên Thi Bảo Thu cũng phát hiện ra người nam nhân kia, sắc mặt có chút không ổn, cô nương ấy đối với nam nhân này vừa sợ vừa ghét. Bây giờ biết đoàn xe phía sau là hần ta thì sau đó ngay cả xe ngựa cô nương ấy cũng không chịu bước xuống một bước, luôn ở trong xe ngựa.

Hai ngày sau thì tới An Dương, trong khoảng thời gian này xe ngựa phía sau vẫn một mực đi theo, cho tới khi xe ngựa chạy tới bên ngoài cổng Bắc của An Dương.

An Dương chính là thượng kinh của triều Vệ, thiên hạ ở dưới chân, tòa thành đương nhiên hùng vĩ, nguy nga, tráng lệ, tường cao bốn trượng, đỉnh rộng ba thước, đáy rộng 5 trượng, chu vi ước chừng 20 cây số, đặt 4 cổng thành ở hướng đông tây nam bắc. Cổng thành Bắc này coi như cổng chính của thành, mỗi ngày người ra vào thành không ít, đoàn người Thẩm Mầu Đôn rất tò mò về tòa thành nguy nga này, có thể tưởng tượng được kinh ngạc biết bao. Trong lòng Thẩm Mầu Đôn nhớ tới thời đại cuối cùng mà bản thân phiêu bạt tới, đó mới thật sự là đáng kinh ngạc, công trình kiến trúc cao vút trời mây, xe không cần ngựa kéo mà có thể chạy, còn có rất nhiều thứ kỳ quái đáng kinh ngạc khác.

“Tỷ, nơi này chính là thượng kinh An Dương? Thật là nguy nga tráng lệ.” Thẩm Hoán thò đầu ra ngoài cửa xe hiếu kỳ nhìn ngắm, nhìn binh sĩ canh giữ ở cổng thành trang bị trường kiếm, nét mặt nghiêm nghị. Bỗng nghe được tiếng trống truyền đến, Thẩm Hoán sốt ruột quay đầu về phía phu xe nói: “Nhanh lên, cổng thành sắp đóng rồi.”

Cổng thành ở khắp nơi đều mở vào giờ Mẹo, đóng vào giờ Dậu, lấy tiếng trống làm hiệu lệnh. Lâm Hoài chỉ là một huyện thành, đương nhiên không cần phải đóng cổng thành, nhưng đây là quy tắc mọi người đều biết, thấy binh sĩ sắp phải đóng cổng thành rồi, xe ngựa còn chưa chạy tới trước cổng thành. Thẩm Hoán sốt ruột từ xe ngựa nhảy xuống, chạy tới binh sĩ ở trước cổng thành nói: “Mấy vị đại ca có thể chậm chước một chút, cho xe ngựa của chúng tôi tiến vào rồi sau đó mới đóng cổng thành có được không? Cầu xin mấy vị đại ca mà.”

Chủ yếu ngày mai là đêm ba mươi tết rồi, mọi người không muốn đêm ba mươi tết phải nán lại đợi ở bên ngoài thành, hi vọng tối nay có thể vào thành tìm chỗ ở, mua chút đồ, ngày mai cũng được ăn bữa cơm tất niên.

“Không được, tối giờ Dậu cổng thành nhất định phải đóng. Bất luận người nào nói cũng không được. Sáng sớm giờ Mẹo ngày mai mới mở cổng thành. Các người ở ngoài thành đợi một đêm đi.” Binh sĩ vẻ mặt nghiêm túc nói xong giơ tay làm động tác thôi lui vào bên trong cổng thành, mắt thấy sắp bắt đầu đóng cổng thành rồi, chợt phía sau truyền đến tiếng hô: “Đội đã.”

Thẩm Hoán quay đầu nhìn, phát hiện là tên thị vệ vẫn luôn đi theo nam nhân kia. Tên thị vệ chạy vội mấy bước tới trước cổng thành, từ bên hông lấy ra một lệnh bài bằng đồng, bên trên lõm có khắc một chữ. Thị lực Thẩm Hoán rất tốt, phát hiện hình như đó là chữ Cảnh. Tên thị vệ kia đưa lệnh bài bằng đồng tới trước mặt binh sĩ, mở miệng nói: “Tối nay gia chúng ta phải hồi cung, làm phiền hãy chậm chước một chút.”

Tên binh sĩ kia nhìn thấy lệnh bài liền biến sắc, vội khom lưng, cung kính nói: “Vâng, vâng, tiểu nhân xin nhường ạ.” Dứt lời phát tay về phía sau cao giọng nói: “Dừng lại hết, đợi mấy chiếc xe ngựa này vào thành hết rồi mới đóng cổng thành...”

Thẩm Hoán vẫn còn ngần ra, tên thị vệ kia thu hồi lệnh bài quay đầu nhìn Thẩm Hoán: “Còn không mau nhanh lên, đừng làm chậm trễ gia chúng ta vào thành.”

Lúc này Thẩm Hoán mới hoàn hồn, nói tiếng cảm ơn với tên thị vệ này rồi vội trở về xe ngựa của mình, thúc giục phu xe nhanh chóng chạy xe vào thành. Dĩ nhiên Thẩm Mầu Đôn cũng thấy rõ tình huống vừa rồi, nhỏ giọng hỏi: “Có thấy được chữ trên lệnh bài đó không?”

“Là chữ Cảnh.” Thẩm Hoán đáp.

Thẩm Mầu Đôn búng tỉnh đại ngộ, rốt cuộc biết được nam nhân kia là ai rồi. Nam nhân kia cũng là vị vương gia có đất phong, đương kim Lục Vương, Cảnh Vương, dường như là huynh đệ ruột thịt cùng một mẹ sinh ra với Yến Vương. Vị Cảnh Vương này cũng thật là lợi hại, bây giờ vừa tới tết mới đến kinh thành, tính toán thời gian thật chuẩn mà.

Theo xe ngựa đi vào trong thành, trong thành dĩ nhiên là cảnh tượng phồn hoa, nhà lớn lợp ngói xanh, khu chợ náo nhiệt người tới người lui. Thẩm Mầu Đôn hỏi Thi Bảo Thu ở kế bên: “Bảo Thu, bây giờ tới An Dương muội có dự tính gì chưa? Đã tìm được chỗ ở chưa? Ta với A Hoán dự định thuê một căn viện để ở một thời gian, hay là muội đi cùng chúng ta?” Sắc mặt Thi Bảo Thu có chút không ổn lắm, người ừ ừ phờ phạc, cô nương ấy lắc lắc đầu: “Mầu Đôn tỷ, không cần đâu, lúc đầu muốn tới An Dương mẫu thân nói người có vị bằng hữu sống ở An Dương, đã ghi lại địa chỉ cho muội, bảo muội tới An Dương tìm vị cô kia.” Bây giờ là đi ở nhờ nhà người lạ, Thi Bảo Thu cũng ngại mời Mầu Đôn tới ở cùng.

Thẩm Mầu Đôn hỏi địa chỉ của Thu Bảo Thu, nói rằng khi nào sắp xếp xong sẽ đi tìm cô nương ấy, sau đó hai người mỗi người đi một ngựa.

Mấy người Thẩm Mầu Đôn cũng là lần đầu tới đô thành phồn hoa như vậy, hết thấy đều là cảnh tượng mới mẻ. Trước tiên tìm tiệm mì để ăn một tô mì, Thẩm Mầu Đôn thuận tiện thăm dò ở gần đây có chỗ nào cho thuê phòng hay không, biết được ở phía thành Nam có không ít nhà cho thuê, ăn mì xong lại ngồi xe ngựa đi tới phía thành Nam. Phía thành Nam không có phồn hoa bằng phía thành Bắc nhưng hơn ở chỗ yên tĩnh, hơn nữa trị an cũng không tệ.

Tồn hơn một canh giờ cuối cùng cũng tìm được một căn nhà không tệ, là một căn nhà có 2 viện. Thẩm Mầu Đôn, Thẩm Hoán, Tư Cúc ở một viện, 2 phu xe ở một viện còn lại. Sau đó lại đi mua một chút đồ dùng và nguyên liệu nấu ăn phải dùng cho ngày mai rồi mới quay về căn nhà. Mọi người đều mệt đến mức không chịu nổi, sau khi tắm rửa xong cũng đều đi ngủ.

Vàng ngọc giao thoa, nguy nga tráng lệ, bên trong thành cung khí thế hào hùng. Các cung nữ và bọn tiểu thái giám mặc quần áo màu lam nhạt đang bận rộn khắp nơi, vì chuẩn bị cho đêm ba mươi tết vào ngày mai, có tiểu cung nữ bưng các loại điểm tâm, trà nước vào trong cung Vĩnh Phúc.

Ở giữa chính điện có một vị phụ nhân tuổi chừng 40 đang ngồi, búi tóc nghiêng nghiêng, ở giữa búi tóc cài cây trâm ngọc phượng, làn da có vẻ trắng, chỉ là ở chỗ khóe mắt trên hai gò má có vài nếp nhăn, nhưng nhìn tổng thể thì cũng vô cùng xinh đẹp, có thể thấy lúc còn trẻ cũng là một mỹ nhân khuynh thành. Lúc này phụ nhân xinh đẹp đang lau nước mắt trên mặt, vẻ mặt buồn rầu nhìn nam tử tuấn tú đang ngồi cách đó không xa, giọng bi thương nói: “Yến Nhi, ai gia biết mấy năm nay con vẫn luôn trách ai gia, chỉ là lúc đó ai gia cũng hết cách rồi. Trong ba huynh đệ các con chỉ có Cảnh Nhi là không giỏi võ nghệ, vì vậy mới khiến cầu hoàng thượng để cho con và Hành Nhi đi. Vốn tưởng rằng có hai con trấn giữ thì sẽ không có việc gì, nhưng... nhưng không ngờ Hành Nhi... nó...” Phụ nhân xinh đẹp nói tới đây nước mắt càng rơi nhiều hơn: “Ai gia biết bây giờ có nói gì thì cũng không đổi được Hành Nhi trở về, nhưng mấy năm nay con và Cảnh Nhi càng ngày càng bất hòa, trong lòng ai gia rất khó chịu, ai gia thật không ngờ quyết định cầu tha lúc đó sẽ khiến ba huynh đệ các con bây giờ biến thành cục diện như vậy. Bây giờ ngay cả Cảnh Nhi cũng không quan tâm tới ai gia nữa... con xem bây giờ là lúc nào rồi, thế mà nó còn chưa hồi cung...”

Vệ Lang Yến ngồi ở hàng ghế đầu phía dưới ngẩng đầu nhìn phụ nhân xinh đẹp, bưng ly rượu lên uống một ngụm, lạnh nhạt nói: “Thái phi đã quá lo lắng rồi, nhi thần cũng không có trách thái phi, Lục ca cũng chỉ là có việc trên đường nên mới chậm trễ thôi.”

Phụ nhân xinh đẹp chính là đương kim hoàng thái phi, Giả hoàng thái phi.

Giả hoàng thái phi nghe vậy nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi: “Vậy sao Yến Nhi không để Từ An tới thăm ai gia, ai gia thật sự rất nhớ Từ An.”

Vệ Lang Yến nói: “Từ An đã ngủ rồi, ngày mai mới dẫn nó tới thăm thái phi.”

Đang nói, bỗng nhiên một tiểu cung nữ chạy vào, hết sức phấn khởi nói với Giả hoàng thái phi: “Hoàng thái phi nương nương, Cảnh Vương đến rồi.”

Giả hoàng thái phi ngẩn ra, cuối cùng vẻ mặt cũng hiện lên ý cười, đứng bật dậy: “Nhanh nhanh, đi xem xem, Cảnh Nhi của ai gia về rồi.” Nói xong cũng không để ý đến Vệ Lang Yến đang ngồi ở bên dưới, đứng dậy đi ra ngoài cửa điện nghênh đón. Rất nhanh Giả hoàng thái phi đã bước vào điện cùng với một nam tử trẻ tuổi ưa nhìn.

Nam nhân kia vào điện bắt gặp Vệ Lang Yến, nở nụ cười: “Thất đệ cũng về rồi.”

Vệ Lang Yến vâng một tiếng, giơ ly rượu trong tay: “Chỉ là sớm hơn Lục ca một bước mà thôi, Lục ca cùng đệ uống vài ly rượu.”

Vệ An Cảnh cười, ngồi xuống đối diện với hắn, lập tức sau lưng có tiểu cung nữ tiến lên rót ly rượu, hắn ta nâng ly rượu về phía Vệ Lang Yến, ngửa đầu uống cạn.

Thấy dáng vẻ chung sống của hai nhi tử, Giả hoàng thái phi lại nhìn không được rơi lệ, vui mừng nói: “Thấy bộ dạng hai huynh đệ các con như vậy, ai gia cũng yên tâm rồi, chỉ mong sau này hai huynh đệ các con qua lại nhiều hơn, đừng chia tách tình cảm hai huynh đệ mới phải.”

Giả hoàng thái phi lại nhớ tới sự lo âu trong lòng. Hai đứa con này đều ưu tú nổi bật hơn người, diện mạo lại tốt, chỉ là một đứa thì tính cách quá ngả ngớn, trong nhà thiếp thị vô số, đứa còn lại thì tính cách quá lạnh nhạt, trong nhà một thiếp thị cũng không có, ngay cả người hầu hạ bên cạnh cũng là nam nhân.

Bây giờ lần trở về này nhất định phải giúp bọn chúng tuyển phi mới được, nếu để qua năm trở về đất phong, ai biết ngày tháng năm nào có thể gặp mặt, suy nghĩ một chút, Giả hoàng thái phi nói: “Hai người các con cũng đã trưởng thành rồi. Tuy nói trong nhà Cảnh Nhi thiếp thị không ít, nhưng lại không có chính phi thì cũng không được, còn Yến Nhi cũng vậy. Bây giờ ngay cả con nối dõi các con cũng chưa có, như vậy làm sao ai gia yên tâm được. Ai gia thấy di mẫu (dì) nhà ngoại các con có hai biểu muội cũng không tệ, tính cách dịu dàng, hiền lương, diện mạo đoan trang xinh đẹp, một người là Ngữ Dung của Phượng gia, một người là Hàm Chi của Tiết gia. Ai gia ở đây vừa lúc có bức họa của hai người bọn họ, các con xem một chút, nếu vừa ý thì ngày mai ai gia sẽ xin hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn.”

Vệ Lang Yến nghe xong, mặt không biểu cảm gì, chỉ nói: “Bây giờ nhi thần không có ý định sắc lập phi tử, hoàng thái phi không cần bận tâm.”

Vệ An Cảnh cũng hả một tiếng, cười híp mắt nói: “Hoàng thái phi cần gì phiền phức như vậy, hậu viện nhi thần nhiều nữ nhân lắm, tùy tiện lập một người làm phi là được rồi, nhi thần sao cũng được.”

Sắc mặt Giả hoàng thái phi có chút khó coi, hằng năm bọn chúng hồi kinh bà đều nhắc tới hôn sự của bọn chúng, năm nào bọn chúng cũng một mực từ chối. Trong lòng bà tức giận, đập bàn cả giận nói: “Các con có phải là muốn tức chết ai gia không, chuyện này cứ quyết định như vậy đi. Ngày mai ai gia sẽ xin hoàng thượng tứ hôn cho các con.”

Vệ Lang Yến cười cười: “Hoàng thái phi muốn quản tới cùng thì cứ việc đi là được. Bây giờ nhi thần có chút việc xin phép đi trước một bước.”

Vệ An Cảnh cũng cười theo nói: “Nhi thần cùng ý với Thất đệ, cũng xin phép cáo lui trước.”

Hai huynh đệ nói xong liền đứng dậy lui ra ngoài điện, chỉ để lại một mình Giả hoàng thái phi ở lại tức giận đùng đùng giậm chân, đập phá đồ đạc. Đập một hồi bà ấy nhìn không được nằm xuống tháp quý phi phủ lông bạch hổ ở bên cạnh khóc lớn. Bà ấy không ngờ rằng hai nhi tử của mình lại không bót lo như vậy. Bà ấy biết nếu ngày mai bà ấy dám xin hoàng thượng tứ hôn. Hai đứa bọn chúng dám kháng chỉ ngay lập tức, cũng không phải nhắm vào

hoàng thượng, mà là nhằm vào người làm mẹ là bà ấy.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Vệ Lang Yên và Vệ An Cảnh cùng ra khỏi cung Vĩnh Phúc. Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều đọc được trong mắt đối phương là sự thờ ơ và lạnh nhạt. Vệ An Cảnh lạnh lùng nhìn Vệ Lang Yên, thị vệ đi theo sau lưng đem áo khoác bạch hồ khoác lên người hần ta. Vệ Lang Yên cũng được Trần Hoàng Văn khoác áo khoác hắc điều lên người. Hai người một trắng một đen, đứng ở trước cung Vĩnh Phúc trời tuyết trắng xóa, đều tuấn tú cao lớn như nhau, oai hùng như nhau, vốn là huynh đệ ruột cùng một mẹ sinh ra, nhưng hiện giờ ngay cả người lạ cũng không bằng.

Hai người đã lên xe ngựa của mình, chạy một mạch về phía cửa cung.

Trong xe ngựa, Vệ Lang Yên nhắm mắt, nhớ lại tình cảnh lúc ba huynh đệ còn nhỏ cùng nhau đi học, cùng nhau luyện võ. Sau này lớn lên mặc dù nguyên nhân vì mẫu phi mà cùng Lục ca có chút bất hòa nhưng cũng không đến mức như hiện nay thành người xa lạ thế này, nay ba huynh đệ bọn họ sao lại đi tới bước đường này ...

“Điện hạ, ngày mai vừa là đêm 30 tết vừa là đại thọ của thái hậu. Chữ bách thọ điện hạ viết thuộc hạ đã cho người trang hoàng xong. Thế tử Từ An cũng đã viết xong câu đối chúc mừng. Ngày mai vừa đúng lúc đưa tặng cho thái hậu nương nương. Điện hạ còn chuyện gì đặc biệt cần dặn dò nữa không ạ?” Tiếng của Trần Hoàng Văn vang lên bên tai.

Vệ Lang Yên đang nhắm mắt lắc lắc đầu: “Sáng ngày mai cho Từ An ăn no một chút, phải ở trong cung suốt cả ngày, ta sợ tới lúc đó nó lại không thể ăn uống được gì.”

“Vâng, điện hạ.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Vệ Lang Yên dẫn Từ An vào cung. Trước tiên là đi gặp Giả hoàng thái phi, bà ấy lại kéo hần lại nói chuyện sắc lập phi tử. Hần có chút không kiên nhẫn, ứng phó vài câu rồi dẫn Từ An đi.

Ra khỏi cung Vĩnh Phúc, Vệ Lang Yên ngẩng đầu nhìn trời trong xanh, nhin không được cúi đầu thờ dài. Vệ Từ An vẫn luôn nắm tay hần nhin không được tò mò hỏi: “Tiểu hoàng thúc, sao thúc lại thờ dài? Có phải là có chuyện gì buồn không? Thúc nói ra đi để Từ An nghĩ cách giúp thúc.”

Vệ Lang Yên nhin không được ngồi xổm xuống xoa đầu rồi ôm lấy đứa trẻ gầy yếu đứng lên đi về phía đại điện: “Từ An đừng nghĩ nhiều, ta không sao.” Hần chỉ đang nghĩ tới việc sắc lập phi tử. Hần vẫn luôn có cảm giác vô vị đối với nữ nhân, có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Có lẽ bởi vì từ nhỏ đã quen thấy mẫu phi của mình vì tranh sủng mà bất chấp thủ đoạn nhưng luôn bày ra vẻ yếu đuối đáng thương. Hần gặp những nữ tử nhu nhu nhược nhược kia thật sự là thích không nổi, mấy năm nay bên cạnh hần không có nữ nhân nào hầu hạ. Mấy năm trước vì chuyện của Ngũ ca mà tâm trạng của hần vẫn luôn buồn bực, lại càng không muốn nhắc đến chuyện sắc lập phi tử. Bây giờ hần cũng đã hai mươi ba tuổi rồi, dù sao vẫn phải lập phi, vốn là lập ai cũng được, chỉ là không muốn lập người mà mẫu phi đã chọn.

Vệ Lang Yên nhủ mấy nghĩ, trong đầu không hiểu sao đột nhiên hiện ra một đôi mắt bình tĩnh của nữ tử. Hần ngẩn ra, bước chân cũng dừng lại, sao lại nhớ tới nàng chứ? Từ nay về sau đáng lẽ hai người không nên qua lại gì với nhau mới phải. Hần từ từ nhắc chân trái tiếp tục đi. Trong lòng nghĩ chắc là do nữ tử khác lúc gặp hần hoặc là tình ý dạt dào hoặc là sợ hãi, cho nên bản thân mới nhớ tới biểu hiện e ngại của nàng đối với hần nhưng đôi mắt lại có vẻ bình tĩnh. Đúng vậy, chắc chắn là vì nguyên nhân này.

Nghĩ thông suốt nguyên nhân, Vệ Lang Yên không còn rối rắm nữa, ôm Vệ Từ An đi về đại sảnh yến hội.

Hôm nay là đêm 30 tết, vừa là thọ thần của hoàng thái hậu nên mở tiệc chiêu đãi các quý tộc ở thượng kinh và cũng có rất nhiều quý nữ danh môn tới đây. Trong mấy vị thân vương thì chỉ có Vệ Lang Yên và Vệ An Cảnh là chưa có hôn phối, ánh mắt tràn đầy tình ý của các quý nữ này chuyển tới chuyển lui giữa hai người, đều hi vọng hai vị thân vương diện mạo anh tuấn này có thể nhìn trúng các cô nương ấy. Về mặt Vệ Lang Yên vẫn một mực lạnh lùng, ngay cả người luôn tự cho là ôn hòa lễ độ đối với nữ tử như Vệ An Cảnh cũng chịu không nổi cái nhìn như xem khi diễn trò như vậy, sắc mặt cũng có chút khó coi.

Đương kim hoàng thượng là trưởng tử của tiên hoàng, bên dưới còn có sáu huynh đệ, người nhỏ nhất chính là Vệ Lang Yên. Hiện giờ hoàng thượng đã hơn bốn mươi tuổi rồi, hoàng tử lớn nhất cũng chính là thái tử hiện nay Vệ Tuyên cùng với vị hoàng thúc Vệ Lang Yên này cùng tuổi. Nói ra cũng kỳ lạ, hoàng thượng ngoại trừ thái tử Vệ Tuyên ra thì cũng không còn nhi tử nào khác, còn lại mấy đứa đều là công chúa. Trong đó Đại công chúa cũng đã hai mươi mốt tuổi, các công chúa còn lại thì người lớn nhất là mười bốn tuổi, nhỏ nhất chỉ có vài tuổi.

Các thái tử và công chúa có bối phận thấp nên chúc thọ thái hậu trước rồi theo thứ tự thỉnh an hoàng thượng, hoàng hậu, trưởng công chúa, đại trưởng công chúa và các thân vương. Đợi mấy vị công chúa thỉnh an Vệ Lang Yên xong, Vệ Lang Yên bảo Trần Hoàng Văn chia các lễ vật đã chuẩn bị xuống. Lúc này mới nhìn thấy Đại công chúa Vệ Huệ dẫn theo một nam nhân diện mạo rất ưa nhìn tiến về phía này.

Chân mày Vệ Lang Yên bắt gặp nhíu lại. Trong số mấy công chúa hần ghét nhất chính là Đại công chúa Vệ Huệ này, phong hào là Dương Thạch công

chứa. Người này vô cùng ham mê nam sắc, tính cách thì càng kiêu căng phách lối, âm hiểm. Hai vị phò mã tiền nhiệm nói là bệnh nặng qua đời để che mắt người ngoài, nhưng thực chất là Đại công chúa này đã chán bọn họ nên đã sai người giết chết. Hoàng thượng biết được chuyện này vô cùng phẫn nộ, bắt nằng ta cầm tù kiểm điểm trong hai năm, không ngờ vừa giải trừ lệnh cấm thì nằng ta đã ra ngoài bắt một phò mã về phủ công chúa. Hoàng thượng đành chịu, chỉ dặn dò nằng ta đừng gây chuyện nữa, sau này cùng phò mã yên ổn sống qua ngày.

Vệ Huệ dẫn theo nam tử diện mạo thanh nhã tới trước mặt Vệ Lang Yến, hành xong lễ, mỉm cười nói: “Thất hoàng thúc, bây giờ đã có hai năm không gặp hoàng thúc rồi, Thất hoàng thúc vẫn khỏe chứ, Dương Thạch thật sự rất nhớ Thất hoàng thúc. Đúng rồi, Thất hoàng thúc, đây là phò mã mới của Dương Thạch - Nguyên Trạch Khánh. Trạch Khánh đây là Yến Vương Thất hoàng thúc của ta...” Dứt lời, ánh mắt thêm muốn nhìn vị Thất hoàng thúc của mình, âm thầm cảm thán, nam tử trên thế gian này có thể so với Thất hoàng thúc của mình đã ít nay càng ít nha.

Nam tử ư nhìn kia tiến lên trước một bước, hành lễ với Vệ Lang Yến, cung kính đáp: “Trạch Khánh gặp qua Thất hoàng thúc.”

Nguyên Trạch Khánh? Ánh mắt Vệ Lang Yến nhìn về phía tân phò mã, mở miệng hỏi: “Quê nhà của ngươi có phải là ở thôn Thủy Vân huyện Lâm Hoài không?”

Nguyên Trạch Khánh cả kinh, không sao ngờ được Yến Vương điện hạ lại biết được quê nhà của hắn ta ở đâu, vội trả lời: “Hồi bẩm Yến Vương, quả thật Trạch Khánh là người huyện Lâm Hoài.”

“Ồ, vừa hay bốn vương vài ngày trước đây có dừng lại ở Lâm Hoài một thời gian, gặp được một vị cô nương, nói là có một vị hôn phu bội tình bạc nghĩa, ở thượng kinh đã cưới thê tử, cô nương ấy nói kẻ bội bạc kia tên là Nguyên Trạch Khánh, không biết Nguyên Trạch Khánh trong miệng cô nương kia có phải là ngươi không?”

Về mặt Nguyên Trạch Khánh đại biến, nhìn Dương Thạch công chúa bên cạnh, nét mặt hoảng sợ, lại không dám đối gạt Yến Vương, do do dự dự nói: “Quả thật Trạch Khánh bởi vì nhiều nguyên nhân nên... nên mới không thể không giải trừ hôn ước với cô nương ấy... xin Yến Vương minh xét.”

Vệ Lang Yến nhìn nét mặt tái nhợt của Dương Thạch nói: “Cũng không liên quan gì đến bốn vương, các ngươi lui xuống đi.”

Nguyên Trạch Khánh theo Vệ Huệ sắc mặt không tốt run run rẩy rẩy đi xuống.

Sau đó là việc ăn ăn uống uống, xem kịch nghe khúc, việc ăn uống này kéo dài tới buổi chiều. Mấy vị công chúa và thái hậu ồn ào nói muốn xuất cung xem người dân qua đêm 30 tết như thế nào. Tâm trạng thái hậu rất tốt, bên nghe theo, cũng để mấy vị thân vương và thái tử cùng đi lĩnh hội nỗi khổ của người dân. Như vậy, mấy vị thân vương cũng đành đi theo mấy công chúa và thái tử dẫn thị vệ xuất cung, đi về phía náo nhiệt nhất là thành Bắc.

~~~~~

Sáng sớm hôm sau ba người Thẩm Mầu Đơn đã dậy từ sớm, bắt đầu bận rộn. Hôm nay là đêm 30 tết, nếu như là lúc trước thì chắc chắn sẽ vui mừng ở nhà đợi ăn cơm tất niên, bây giờ đang ở bên ngoài, so với trong nhà là không bằng rồi. Nhưng mà hôm qua Thẩm Mầu Đơn đã mua về rất nhiều nguyên liệu nấu ăn. Sáng sớm cùng với Tư Cúc bắt đầu bận rộn ở trong nhà bếp, nấu nồi thịt kho, chiên miếng cá, chiên thịt viên, nấu chè đậu đỏ, chưng bánh bao nhân thịt heo, nhân đậu xanh và nhân đường, còn có bún thịt, bún cá, canh hầm thịt dê, cải trắng xào với nấm và củ cải hầm.

Bận rộn suốt cả ngày mới làm xong những món này, Thẩm Mầu Đơn bảo Thẩm Hoán đi kêu hai phu xe qua đây cùng ăn cơm tất niên. Hai phu xe này đều là thuê ở Lâm Hoài, sẽ sống cùng họ ở thượng kinh, tới khi Thẩm Hoán thi xong mới về lại Lâm Hoài. Hai phu xe đều là khoảng bốn mươi tuổi, một người kêu Phùng thúc, một người kêu Nguru thúc.

Chiếc bàn vuông nhỏ đã bày đầy các món ăn. Tới khi Thẩm Hoán dẫn người tới, Thẩm Mầu Đơn cười nói với hai phu xe: “Phùng thúc, Nguru thúc, hôm nay là đêm 30 tết. Hiện tại lại vì bọn ta mà các thúc không được ở nhà sum vầy với vợ con của mình, Mầu Đơn cảm thấy rất áy náy, hôm nay cùng với Tư Cúc đã nấu một bàn đồ ăn. Mời hai vị thúc thúc qua đây cùng với bọn ta ăn bữa cơm tất niên.”

Phùng thúc, Nguru thúc biết cô nương Thẩm gia này có lòng tốt, là cô nương tử tế, và lại bây giờ ở bên ngoài, cũng không câu nệ tiểu tiết nữa, cười ha hả ngồi xuống cùng ăn cơm tất niên.

Ăn cơm tất niên xong, Thẩm Hoán và Tư Cúc đều muốn ra ngoài đi dạo, xem xem đêm 30 tết của kinh thành như thế nào. Thẩm Mầu Đơn cũng nghĩ như vậy, trước khi ra cửa cho Phùng thúc Nguru thúc một ít bạc, để các thúc ấy ra ngoài đi dạo mua chút quà về cho vợ con nhà mình. Sau đó lại cho Tư Cúc và Thẩm Hoán một ít bạc, nói với bọn họ nếu thích gì thì cứ việc mua. Sau đó lại sợ chợ đêm đông người, nhắc nhở Tư Cúc nhất định phải theo sát A Hoán.

Tư Cúc đang cảm bạc cười vui vẻ gật đầu.

Lúc này ba người mới ra cửa đi về phía thành Bắc, tới chợ quả thật là vô cùng náo nhiệt, các quầy bán đồ ăn vặt, quầy buôn bán nhỏ, biểu diễn tạp kỹ, đồ đèn. Mấy người vui mừng hơn hờ đi dạo. Tư Cúc và Thẩm Hoán tỉnh tỉnh gấp gấp, chạy chỗ này, xem chỗ kia, mỗi thứ đều thấy mới lạ. Thẩm Mầu Đơn theo sát phía sau bọn họ, nhưng người quá đông, chen lấn xô đẩy, chẳng mấy chốc ba người đã bị lạc rồi.

Thẩm Mầu Đơn có chút lo lắng, đuổi theo bóng dáng của hai người. Nhưng mà thật sự quá đông người, nàng không cẩn thận bị người ta đụng ngã xuống đất, ngẩng đầu nhìn, là một nam nhân diện mạo ư nhìn. Nam nhân kia cũng biết mình vừa đụng trúng người ta, vội vàng nói: “Cô nương, thật xin lỗi, tại hạ không có...”

Hắn ta còn chưa nói xong, chợt phía trước vang lên giọng nói kiêu căng phách lối có chút không kiên nhẫn: “Nguyên Trạch Khánh, ngươi còn ở đó làm gì vậy, còn không mau đi theo, đừng để lạc đám người Thất hoàng... Thất thúc thúc của ta.”

Nguyên Trạch Khánh? Trong lòng Thẩm Mầu Đon khẽ động, ngẩng đầu nhìn nam nhân này, lại nhìn nữ tử vừa nói lúc nãy, nhận thấy là một vị nữ tử diện mạo động lòng người, chỉ là gò má nữ tử này hơi cao, là người có vẻ khắc nghiệt, không nói lý.

Nam tử kia nhìn nữ tử ở đằng trước, lại quay đầu móc một thỏi bạc từ trong người ra vội vàng nhét vào tay Thẩm Mầu Đon, nói: “Cô nương, thật xin lỗi, cô nương cầm bạc này đi mời vị đại phu xem xem, ta còn có chút việc xin phép đi trước một bước.”

“Nguyên Trạch Khánh?” Thẩm Mầu Đon chợt lên tiếng: “Người tên Nguyên Trạch Khánh? Có phải là Nguyên Trạch Khánh ở thôn Thủy Vân huyện Lâm Hoài?”

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đon Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Thẩm Mầu Đon vừa nói vừa từ từ đứng lên, bạc mà Nguyên Trạch Khánh nhét vào tay, nàng cũng đưa trả lại hắn ta, nói: “Ta không sao, bạc thì không cần đâu.” Nhìn đáng vẻ sững sờ của hắn ta, lại hỏi: “Người có phải là Nguyên Trạch Khánh ở thôn Thủy Vân huyện Lâm Hoài không?”

Sắc mặt nam nhân ưa nhìn tên Nguyên Trạch Khánh này có chút chột dạ. Hắn ta lại nhìn Thẩm Mầu Đon, không hiểu hôm nay đã xảy ra chuyện gì, sao đúng phải ai cũng nói là quen biết hắn ta, chẳng lẽ cô nương này quen biết Bảo Thu? Nhớ tới Bảo Thu, hắn ta có chút chột dạ, Thi gia đối xử với hắn ta tốt như vậy, mà hắn ta lại phụ tình bạc nghĩa đi làm phò mã gia, người phải trào cao nước phải chảy xuôi, hắn ta cũng hết cách. Một bên là công chúa cao cao ở trên, một bên là nữ nhi của địa chủ vùng nông thôn, nam nhân bình thường cũng biết nên lựa chọn như thế nào mà.

Nhìn nữ tử đang chăm chú nhìn hắn ta, Nguyên Trạch Khánh vẫn cảm thấy chột dạ có lỗi với Bảo Thu, đúng lúc đang muốn ứng phó gạt đi thì bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói thiếu kiên nhẫn: “Nguyên Trạch Khánh, rốt cuộc người đang làm gì... Nữ tử này là ai?”

Thẩm Mầu Đon thấy nữ tử vẻ mặt thiếu kiên nhẫn vừa nảy ở đằng trước đã đi tới đây, đầu hơi ngược, lấy cảm đối diện nàng, vẻ mặt khinh thường.

Trời rất lạnh nhưng Nguyên Trạch Khánh lại khẩn trương đến nỗi đầu đổ mồ hôi, xoay người cẩn thận quy củ nờ nự cười: “Dương Thạch, lúc này ta không cần thận trọng với cô nương này, đang tạ lỗi với cô nương ấy... Dương Thạch, chúng ta mau đi thôi, Thất thúc thúc bọn họ sắp đi mất rồi.”

Vệ Huệ lạnh lùng nhìn nữ tử đối diện: “Vừa nãy người nói gì với chàng?”

Thẩm Mầu Đon đáp: “Hồi nãy vị công tử này đúng trúng ta, muốn đền bạc cho ta, kêu ta đi khám đại phu, ta cảm thấy không có gì đáng ngại nên trả lại bạc cho công tử. Giờ không còn chuyện gì, không phiền hai vị nữa.” Nói xong liền xoay người rời đi, trên trán toát ra một tầng mồ hôi mỏng, nàng âm thầm thở dài, lạnh lẽu lau mồ hôi lạnh trên trán. Vừa rồi nàng thật không ngờ kiếp này còn có thể gặp lại nàng ta, tên của nữ tử này kiếp trước nàng rất quen thuộc.

Dương Thạch công chúa, trưởng nữ của Dương đế, kiêu căng phách lối, ham mê nam sắc, tính tình nham hiểm, thâm độc, trách người vô cớ, lòng hoài nghi và lòng đố kỵ rất nặng. Trong cuộc sống hai mươi mấy năm của nàng ta, đã từng có mấy vị phò mã, chẳng qua kết cục của mấy vị phò mã này đều rất thảm, toàn bộ đều chết thảm. Cho dù trong lúc còn phò mã, nàng ta cũng thường lăng lợ ong bướm cùng nam tử khác. Cho tới sau này khi Yến Vương kế vị trước đi phong hào của nàng ta, sai người bắt nàng ta tới chùa xuống tóc làm ni. Trên đường đi tới chùa không biết có phải bị kẻ thù tìm đến hay không, đã chết một cách thảm khốc. Lúc phát hiện thi thể thì trên người không có lấy một mảnh vải che thân, thân thể lỏa lồ, toàn thân đều là những vết thương bầm tím khác nhau, đầu còn bị người ta chém đứt.

Nghĩ tới cách đối nhân xử thế của Dương Thạch công chúa, Thẩm Mầu Đon liền sợ hãi không thôi. Cũng may lúc này không cùng Nguyên Trạch Khánh nói gì nhiều, và lại nàng đã xác định được nam tử lúc này chính là kẻ đã từng là vị hôn phu của Bảo Thu – Nguyên Trạch Khánh. Hắn ta vẫn còn mang khẩu âm của vùng Lâm Hoài – Lương Châu, không sai được, nhìn đáng vẻ của hắn ta và công chúa, bây giờ có lẽ là phò mã gia của Dương Thạch công chúa.

Nếu hắn ta thật sự là phò mã gia của Dương Thạch công chúa, Thẩm Mầu Đon cảm thấy mình nhất định phải nói cho Bảo Thu biết, để cô nương ấy đừng tìm hắn ta hỏi rõ ràng nữa. Nếu để Dương Thạch công chúa biết được thân phận thật sự của Bảo Thu, vậy Bảo Thu đừng nghĩ tới việc tiếp tục sống nữa.

Thẩm Mầu Đon quay đầu nhìn lại, Dương Thạch và tên Nguyên Trạch Khánh kia đã xen vào trong đám người không còn thấy bóng dáng nữa, cuối cùng nàng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhớ tới tình huống lúc này đứng là sợ hãi không thôi.

~~~~~

Sắc mặt Vệ Huệ vô cùng khó coi đi giữa đám đông nhộn nhịp, nhìn nam tử khúm núm ở bên cạnh, trong lòng bức bối và chán ghét nói không nên lời. Nam tử này thật là hèn nhát, ngay cả khi khải nam nhân cũng không có, khi nào thì mình mới tìm được nam nhân như Thất hoàng thúc vậy chứ, như vậy mới gọi là nam nhân, nam nhân đầu đội trời chân đạp đất toàn thân cứng cỏi. Lại nhớ tới tình huống vừa rồi, nhìn không được hừ lạnh một tiếng, coi như nàng ta có không thích nam nhân trước mắt này đi chăng nữa thì hiện tại hắn ta cũng là phò mã của mình, há có thể để cho nữ tử khác mơ tưởng.

Nghe thấy phía trước có tiếng rao hồ lô nhào đường, nàng ta đưa tay kéo tay áo của Nguyên Trạch Khánh, cau mày nói: “Ta muốn ăn thứ kia, chàng mau đi mua đi!”

Nguyên Trạch Khánh không dám trì hoãn, xuyên qua đám người đi về phía người bán hồ lô nhào đường. Nhìn Nguyên Trạch Khánh đã đi xa, sắc mặt Vệ Huệ nham hiểm mở miệng hỏi: “Rốt cuộc nữ tử vừa rồi đã nói gì với chàng ta?”

Một nam nhân bình thường không bắt mắt ở sau lưng nàng ta lên tiếng nói: “Hồi bẩm công chúa, lúc nãy nữ tử kia hỏi phò mã gia có phải là Nguyên Trạch Khánh ở thôn Thủy Vân huyện Lâm Hoài hay không.”

Vệ Huệ ngạc nhiên, ánh mắt đầy vẻ ác độc, đáng hận, hai kẻ tiện nhân này lại dám lừa gạt nàng ta! Chỉ là làm sao nữ nhân kia quen biết phò mã gia? Ánh mắt nàng ta lộ vẻ tàn nhẫn: “Đi, đi bắt nữ nhân lúc nãy tới đây cho ta.”

Nguyên Trạch Khánh sau khi mua xong hồ lô nhào đường trở về, không thấy bóng dáng của Vệ Huệ ở chỗ cũ. Hắn ta ngỡ ngàng nhìn xung quanh, một thị vệ của công chúa xuất hiện ở bên cạnh bẩm báo: “Phò mã gia, công chúa có chút chuyện nên rời đi trước, công chúa nói để phò mã ngài tiếp tục đi dạo.” Nguyên Trạch Khánh nhìn sâu hồ lô nhào đường trong tay gật gật đầu: “Ta biết rồi, người cứ lui xuống đi.”

Thẩm Mầu Đơn đi giữa dòng người nhộn nhịp, tìm kiếm bóng dáng của A Hoán và Tư Cúc khắp nơi. Bỗng bên cạnh xuất hiện mấy người, nàng chưa kịp phản ứng, sau gáy truyền đến cảm giác đau đớn. Trong phút chốc nàng nhớ tới gương mặt âm u cay nghiệt của Dương Thạch công chúa lúc nãy, thậm chí nàng còn chưa kịp nghĩ gì nhiều, trước mắt đã tối sầm, hoàn toàn ngất đi.

Không biết đã qua bao lâu Thẩm Mầu Đơn đã tỉnh lại, đầu óc mờ mịt, sau gáy vẫn còn rất đau. Nàng cả kinh, bỗng nhớ tới tình hình lúc nãy, vội vàng muốn đứng lên, lúc này mới phát hiện toàn thân không cử động được, cúi đầu nhìn xuống cả người đã bị trói chặt. Nàng cuống quýt ngẩng đầu, phát hiện hình như lúc này nàng đang ở trên chiếc xe ngựa, dưới sàn trải lớp thảm lông nhung, rèm cửa sổ bằng vải lụa màu vàng sáng, ghế quý phi phủ da bạch hổ, cái bàn gỗ tử đàn, kệ nhỏ bằng gỗ tử đàn.

Thẩm Mầu Đơn gần như lập tức khẳng định được ai đã trói nàng tới đây. Nàng bắt đầu lo lắng cho tình cảnh của bản thân. Nàng quá rõ Dương Thạch công chúa là loại người gì. Nữ nhân này lòng dạ độc ác, đa nghi, chắc tưởng nàng và Nguyên Trạch Khánh có gì đó nên mới bắt trói nàng lại.

Làm sao đây, nên làm sao bây giờ, bất kể lát nữa như thế nào, Dương Thạch công chúa này cũng sẽ không tha cho nàng đâu.

Sắc mặt Thẩm Mầu Đơn tái nhợt, trong lòng sốt ruột, bỗng rèm xe bị người vén lên, Dương Thạch công chúa giẫm lên lưng một nô tài bước lên. Nàng ta ngồi ở ghế quý phi đối diện Thẩm Mầu Đơn, nhìn chằm chằm Thẩm Mầu Đơn đang nằm trên sàn, nhếch miệng nham hiểm hỏi: “Vừa rồi người hỏi nam nhân của ta có phải là người thôn Thủy Vân huyện Lâm Hoài. Có phải người quen biết nam nhân của ta?”

Thẩm Mầu Đơn đè xuống sự sợ hãi trong lòng, chắc chắn nữ tử này đã bố trí người bên cạnh Nguyên Trạch Khánh, nếu không lời của nàng nói với Nguyên Trạch Khánh làm sao nàng ta biết được. Dương Thạch công chúa này thật là đa nghi quá mức, bây giờ nên trả lời thế nào đây? Trong lòng xoay chuyển ngàn vạn ý nghĩ, nàng ổn định tâm trạng đáp: “Vị cô nương này, vừa rồi ta chỉ là nhìn lầm người thôi.”

Nàng vừa dứt lời, bỗng Dương Thạch cười lạnh một tiếng, một cước đá vào người Thẩm Mầu Đơn. Nàng bị Dương Thạch đá vào bụng, đau tới mức rên rĩ, đầu đụng vào cái bàn nhỏ bên cạnh, đầu óc càng thêm u mê, nàng nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Dương Thạch: “Còn dám nói vậy, đừng tưởng bản công chúa không biết các người có ý định bán thú gi! Nói, người có phải là vị hôn thê ở huyện Lâm Hoài của Nguyên Trạch Khánh?”

Thẩm Mầu Đơn cắn răng nói: “Không phải dân nữ, dân nữ cũng không quen biết hần ta.” Mặc dù trên mặt không biểu hiện gì nhưng trong lòng nàng đã kinh hãi. Dương Thạch công chúa này làm sao biết được chuyện này? Dựa vào tính cách mạnh mẽ của Dương Thạch công chúa này, Nguyên Trạch Khánh căn bản không có khả năng nói chuyện này cho nàng ta. Vậy từ đâu nàng ta biết được? Như vậy chẳng phải Bảo Thu sẽ gặp nguy hiểm sao, không được, nhất định không thể để Bảo Thu đi tìm Nguyên Trạch Khánh.

Dương Thạch hừ lạnh, lại đá lên người Thẩm Mầu Đơn một cái: “Hiện tại đã biết ta là công chúa nhưng người lại còn bình tĩnh như vậy, có phải lúc này người đã biết được thân phận của ta rồi phải không? Có phải Nguyên Trạch Khánh nói cho người biết không? Cho dù người không phải là vị hôn thê ở huyện Lâm Hoài của chàng ta, cũng đã thông đồng với chàng ta từ lâu rồi đúng không, tiện nhân.”

Thẩm Mầu Đơn đau tới nỗi trán đổ mồ hôi lạnh, cắn răng kiên trì nói: “Công chúa, dân nữ thật sự không biết đây là chuyện gì, dân nữ chỉ tưởng hần ta là người quen, vốn dĩ không có bất cứ quan hệ nào với hần ta, lúc trước dân nữ cũng không biết thân phận của công chúa, xin công chúa hãy minh xét.”

Nàng nói xong, trong xe ngựa không còn chút xíu âm thanh nào cả. Qua một hồi mới nghe được tiếng cười khanh khách của Dương Thạch, bèn nhón, càng khiến trong lòng Thẩm Mầu Đơn càng thêm hoảng loạn. Đang vắt óc suy nghĩ đối sách, bỗng nhiên tóc của nàng bị người ta kéo lấy, cả khuôn mặt không chịu nổi ngẩng lên, nàng thấy nụ cười âm hiểm, ác độc của Dương Thạch. Trên đầu ngón tay sơn màu đỏ của Dương Thạch đang cầm một viên thuốc màu nâu. Thẩm Mầu Đơn nghe thấy giọng nói tràn đầy ác ý của Dương Thạch: “Người có biết trên tay ta đang cầm cái gì không? Đây là xuân dược có dược tính mạnh nhất thế gian. Chỉ cần uống vào một viên nhỏ nhỏ thôi, người sẽ biến thành đám phụ đám đàng nhất trên đời. Người nói xem nếu Nguyên Trạch Khánh thấy bảy tám tên nam nhân đang hoan ái trên người người, chàng ta sẽ có vẻ mặt gì?”

Đơn giản mà nói nữ nhân này là một kẻ điên, hàm răng Thẩm Mầu Đơn va vào nhau lập cập, trong lòng vừa giận vừa sợ, chịu đựng cơn đau ở da đầu nói: “Công chúa, dân nữ vốn dĩ không quen biết Nguyên Trạch Khánh. . .” Mắt thấy Dương Thạch đưa viên thuốc về phía miệng mình, nàng nhìn không được lớn tiếng nói: “Công chúa, người không thể đối xử với dân nữ như vậy, dân nữ là người của Yên Vương.”

Dương Thạch dừng lại động tác, buông tay đang nắm lấy tóc của nàng, đẩy nàng ngã xuống sàn, không thể tin được nhìn nàng chằm chằm: “Người nói vậy ư, người. . . sao người có thể là người của Thất hoàng thúc chứ!”

Thẩm Mầu Đôn ngã xuống sàn, giọng nói nặng nề vang lên: “Dân nữ quả thật là người của Yến Vương, nếu công chúa không tin, có thể cho người đi hỏi Yến Vương thì biết.” Hiện giờ nàng hết cách rồi nên mới mang Yến Vương ra đây. Tuy Yến Vương là hoàng thúc của Dương Thạch, nhưng hẳn lại vô cùng không thích diệt nữ này (cháu gái), nếu không sau khi kế vị cũng không ban phong hào cho các công chúa khác mà lại tước phong hào của một mình nàng ta. Nếu như Yến Vương biết diệt nữ này của mình hiện giờ đang làm xằng làm bậy hại người, chỉ sợ không thể không quản. Và lại nói mình là người của Yến Vương, nàng cũng đâu nói rõ mình là nữ nhân của hắn, cũng có thể là mưu sĩ của hắn mà. Dù sao quả thật nàng đã từng trợ giúp Yến Vương viết sách lược đề phòng nạn châu chấu, hiện giờ vẫn còn đang giúp Yến Vương bán lương thực.

Dương Thạch đang nhìn chăm chăm nữ tử đang nằm dưới sàn một cách nham hiểm, trong lòng càng căm hận. Nam nhân như Thất hoàng thúc sao có thể thích nữ tử trước mắt này được, không thể nào, chắc chắn không thể nào. Lúc nàng ta đang định đá một cước qua, chợt nghe giọng nói hoảng sợ của bọn hạ nhân bên ngoài: “Yến. . . Yến Vương điện hạ, sao ngài lại qua đây?”

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Hai nữ tử trong xe ngựa nghe thế, đều sững sờ. Gương mặt Vệ Huệ âm u mờ mịt, Thẩm Mầu Đôn thì cả người đều thả lỏng. Lúc này nàng mới phát hiện trong người đau ghê gớm. Mặc kệ như thế nào, chỉ cần Yến Vương đến thôi, nàng đã có thể bảo toàn được mạng sống rồi. Cho dù Yến Vương có trách nàng ăn nói lung tung, nàng cũng có thể toàn thây. Nhưng nếu rơi vào tay nữ nhân này, vậy hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Về mặt Vệ Lang Yến có chút âm u. Vừa rồi trong chợ đêm chỉ thấy có người khiêng nàng đi, lúc đầu tưởng mình nhìn nhầm, sau đó ngay cả Trần Hoàng Văn cũng thấy nghi ngờ, hỏi hẳn sao tứ cô nương Thẩm gia lại ở kinh thành, còn bị người ta khiêng đi, lại nói người đó hình như là người của Dương Thạch công chúa. Hắn vừa nghe liền đuổi theo tới đây. Quả nhiên ở một chỗ vắng vẻ nhìn thấy xe ngựa của Dương Thạch công chúa, bên cạnh còn có một đám nô tài canh chừng.

Hạ nhân bên ngoài hoảng loạn không thôi, tính cách của Dương Thạch công chúa bọn họ đều hiểu rõ. Lần này công chúa mà còn chưa hả giận, vậy lát nữa nhất định sẽ làm khó dễ bọn họ, giết bọn họ là chuyện nhỏ, chỉ sợ liên lụy tới người nhà của bọn họ. Nhưng người trước mặt này là Yến Vương, bọn họ làm sao dám cản? Về mặt đưa đám nhìn Yến Vương đi tới trước xe ngựa vén rèm lên.

Vệ Lang Yến vừa nhìn đã thấy Thẩm Mầu Đôn bị trói gô nằm trên sàn. Gương mặt của nàng chôn ở phía dưới, không thấy rõ biểu cảm trên gương mặt. Nhìn dáng vẻ cong lưng của nàng, hẳn liền biết Dương Thạch đã ra tay đánh nàng. Hắn siết chặt nắm tay, trong lòng vô cớ nảy sinh một cảm xúc xa lạ, lồng ngực dường như có chút khó chịu, có chút không rõ vì sao lại buồn bực.

Dương Thạch có chút bất an nhìn Vệ Lang Yến. Mặc dù thường ngày luôn thêm muốn nam tử như Thất hoàng thúc, nhưng đáy lòng nàng ta vẫn có chút sợ vị Thất hoàng thúc này của mình. Bây giờ nhìn về mặt đứng làm phiền của hắn, trong lòng nàng ta có chút thấp thòm, nhẹ giọng nói: “Thất. . . Thất hoàng thúc, sao thúc lại tới đây?”

“Dương Thạch, ngươi đang làm gì đây?” Vệ Lang Yến không nhìn Dương Thạch, toàn bộ ánh mắt đều đặt trên người nữ tử nằm trên sàn kia, nàng nghe thấy tiếng của mình cơ thể dường như hơi động đậy, nhưng rất nhanh liền nằm im trên sàn.

“Thất hoàng thúc, nữ tử này thật to gan, lại dám quyền rũ phò mã gia. Con mới kêu người tìm ả tới đây giáo huấn một phen.” Dương Thạch không dám nhắc tới lời nói của Thẩm Mầu Đôn lúc này. Nàng ta sợ nếu đúng như lời nữ tử này nói, nàng là người của Thất hoàng thúc. Nàng ta nhìn gương mặt không chút biểu cảm của Thất hoàng thúc, mặc dù trong lòng có chút sợ hãi, nhưng vẫn nghiêng răng giữ vững như cũ: “Thất hoàng thúc đây là việc nhà của Dương Thạch, thúc sẽ không nhúng tay vào chứ.”

Vệ Lang Yến cau mày nhìn nàng ta, không để ý tới nàng ta nữa, đưa tay vịn vào càng xe sai bước tiến vào trong xe ngựa, cẩn thận ôm lấy Thẩm Mầu Đôn vào lòng. Hắn phát hiện sắc mặt nàng trắng tới dọa người, cơ thể cong lại không dám cử động. Thoát cái sắc mặt hắn trầm xuống, ngẩng đầu nhìn Dương Thạch, lạnh giọng nói: “Ngươi đã làm gì nàng.”

Dương Thạch sững sờ nhìn tình huống trước mắt, Thất hoàng thúc mà nàng ta sùng bái lại quan tâm nữ nhân này như thế. Chẳng lẽ nàng thật sự là người của Thất hoàng thúc? Nhìn nữ tử trong lòng Thất hoàng thúc, nàng ta hận tới mức thiếu chút nữa cắn nát răng bạc, căm hận nói: “Con có thể làm gì, ả quyền rũ phò mã, con đương nhiên phải giáo huấn ả một phen.” Nàng ta thật sự tức giận, không ngậm miệng được tiếp tục nói: “Sao chứ, Thất hoàng thúc đang làm gì đây? Chẳng lẽ ả tiện nhân quân quýt bên phò mã cũng từng qua lại với Thất hoàng thúc? Thất hoàng thúc, vừa nãy ả nói ả là người của thúc. Thất hoàng thúc, nữ nhân dám đứng như vậy đầu xứng với thúc, thúc đừng bị ả lừa.”

Vệ Lang Yến quả thật không thể nhịn được nữa, ý định muốn giết nàng ta hẳn cũng có rồi, nhưng lại kiềm chế bản thân không có bất kỳ động tác nào. Hắn nhìn Dương Thạch gần từng chữ: “Nàng là người của ta. từ đầu đến cuối cũng chỉ là người của bản vương! Dương Thạch, nếu ngươi còn dám vũ nhục nàng, bản vương tuyệt đối không tha cho ngươi!” Dứt lời, không hề nhìn lấy Dương Thạch, ôm Thẩm Mầu Đôn nhẹ nhàng nhảy xuống xe ngựa, lập tức có thị vệ vây xung quanh, hắn vội vàng phân phó: “Mau vào cung mời nữ y tới phủ.”

Bên kia cũng đã có một chiếc xe ngựa chạy tới, Vệ Lang Yến ôm lấy Thẩm Mầu Đôn cả đầu mồ hôi lạnh lên xe ngựa, chỉ để lại Dương Thạch đang ngây ra như phỗng ở trên chiếc xe ngựa khác.

Xe ngựa chạy một mạch về phía Yến Vương phủ, Vệ Lang Yến nhìn Thẩm Mầu Đơn nằm trong lòng sắc mặt ngày càng dọa người, sự lo lắng trong lòng ngày càng lớn. Trần Hoàng Văn ngồi một bên cũng không tiện nói gì, chỉ lo lắng nhìn nữ tử trong lòng Vệ Lang Yến.

Thẩm Mầu Đơn chỉ cảm thấy bụng dưới đau tới mức thở không nổi, sau lưng và đầu cũng đau rất. Lúc này quả thật Dương Thạch đã dùng hết toàn lực đá nàng, lúc này còn chưa có cảm giác nhưng hiện tại đau đến nỗi nàng không dám cử động. Những lời đó của Yến Vương và Dương Thạch nàng đều nghe thấy, cũng chấn động vì câu nói của Yến Vương nói nàng từ đầu tới cuối đều là người của hắn, lại cảm thấy chắc là Yến Vương dùng câu nói đó để cảnh cáo Dương Thạch không được bắt nạt nàng nên mới nói như vậy, nếu không thì ám chỉ nàng đã làm những chuyện cũng coi như là thuộc hạ của hắn.

Bây giờ được Yến Vương ôm trong lòng ngồi trên xe ngựa, nàng cũng biết, muốn nói lời cảm ơn thì ngay cả khí lực cũng không có. Nàng đau khắp người chỉ mong có người làm nàng ngất đi. Nàng gắng sức mở mắt, nhìn vào đôi môi mím chặt của Yến Vương. Nàng gắng gượng nở nụ cười, muốn nói lời cảm kích.

Còn chưa mở miệng, Vệ Lang Yến đã cúi đầu nhìn vào đôi mắt hơi mở của nàng, nói: “Trước tiên đừng nói lời cảm kích gì cả, nghỉ ngơi cho tốt, có lời gì thì đợi thân thể khỏe lại rồi nói.”

Thẩm Mầu Đơn khẽ gật đầu, nhắm mắt lại, nhìn đau tới mức đầu đồ đầy mồ hôi lạnh đi vào trong phủ của Yến Vương. Thẩm Mầu Đơn trong lúc mơ màng, nghe rất nhiều người hầu kêu điện hạ thiên tuế, cũng có tiếng người hít thở sâu, giống như gặp chuyện gì đó rất đáng sợ.

Thẩm Mầu Đơn chỉ cảm giác được mình bị Yến Vương ôm vào trong phủ rồi đi một hồi lâu mới tiến vào một căn phòng, được đặt nhẹ nhàng lên trên tấm chăn lụa. Qua một hồi lâu, dường như nàng nghe thấy giọng nói khe khẽ mềm mại: “Thất hoàng thúc, đây không phải là tỷ tỷ Thẩm gia lần trước đã cứu An Nhi sao?”

Vệ Lang Yến ừ một tiếng, tiểu thể tử lại lo lắng hỏi: “Thất hoàng thúc, tỷ tỷ Thẩm gia bị sao vậy?”

Vệ Lang Yến cũng không giấu giếm nói: “Bị đường tỷ Dương Thạch của con đánh đó.”

Tiểu thể tử đối với vị đường tỷ Dương Thạch này của mình cũng chỉ thoáng nghe qua, không nhận được cau đôi mày nhỏ không nói gì nữa, chỉ là nhiều lần nhìn về phía cánh cửa. Hồi lâu sau mới nghe thấy bên ngoài có người báo: “Nữ y quan tới rồi.”

Nữ y quan này nữ đại phu chuyên xem bệnh cho các phi tần trong cung. Trước để cho Vệ Lang Yến và tiểu thể tử tránh đi rồi mới hỏi về thương thế của Thẩm Mầu Đơn, kiểm tra trước ngực và sau lưng của nàng, trên trán cũng sưng to một cục, sau gáy cũng bị tổn thương. Lại bắt mạch cho nàng, không nhận được nhú mảy, ai ra tay cũng thật tàn nhẫn, đều bị nội thương hết rồi, nữ đại phu bẩm báo lại cho Yến Vương theo đúng sự thật: “Điện hạ, vị cô nương này đã bị nội thương nghiêm trọng. Trong vòng một tháng cũng chỉ có thể nằm trên giường nghỉ ngơi, mấy ngày đầu đừng để cô nương cử động, để tránh nội tạng xuất huyết. Dân nữ sẽ dùng ngân châm và thuốc để điều trị cho cô nương.” Nữ đại phu nói xong liền bắt gấp gương mặt lạnh băng của vị điện hạ này, trong lòng không khỏi có chút ngạc nhiên. Dĩ nhiên nữ đại phu này đã nghe qua những tin đồn liên quan đến vị Yến Vương điện hạ này, biết được bên cạnh hắn ngay cả một nữ nhân hầu hạ cũng không có. Thậm chí rất nhiều cung nữ và tiểu thái giám trong còn suy đoán vị điện hạ này có phải là thích nam nhân hay không. Nay thấy hắn lo lắng vị cô nương này như vậy, chẳng lẽ điện hạ thích vị cô nương này?

Nữ đại phu không kịp suy nghĩ gì nhiều. Vệ Lang Yến đã kêu nàng ta kê đơn thuốc giao cho thị vệ đi bốc thuốc, lại cùng với tiểu thể tử lui xuống, để cho nàng ta châm cứu trị liệu. Việc châm cứu trị liệu này cần phải làm mấy ngày, nữ đại phu sau khi châm cứu xong liền rời khỏi vương phủ, lúc đi có dặn dò mấy điều cần chú ý.

Thẩm Mầu Đơn uống thuốc xong liền mê man ngủ thiếp đi. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, dường như có bóng người đứng ở đầu giường của nàng một lúc lâu, tới lúc mở mắt ra thì trời đã sáng choang, nàng nhìn quanh bốn phía, căn phòng sáng sủa, lò sưởi đặt ở góc phòng, bình sứ Thanh Hoa thượng hạng, từ đàn, đồ nội thất bằng gỗ vân, trên đầu là màn che bằng lụa xanh mướt. Nàng ngẩn ra một hồi mới chợt phản ứng lại về việc đã xảy ra, nhớ lại tối qua cùng Tư Cúc và A Hoán đi dạo chợ, vô duyên vô cớ gặp phải tai họa, cuối cùng được Yến Vương ôm về vương phủ. Nơi này là Yến Vương phủ, vậy chẳng phải A Hoán và Tư Cúc tối qua đã lo lắng suốt đêm sao, sắc mặt nàng đại biến, lại nhớ tới lời dặn của nữ y quan là nàng không thể tùy tiện xuống giường. Đang muốn kêu người tới đây, chợt cửa phòng bị đẩy ra, hai nha hoàn mặc áo bông màu xanh bước vào, thấy nàng đã tỉnh, vội cười nói: “Cô nương tỉnh rồi, có thấy đói bụng hay không?”

Thẩm Mầu Đơn sốt ruột A Hoán và Tư Cúc, vội hỏi: “Điện hạ đâu? Ta muốn gặp điện hạ.”

Trong đó một nha hoàn mặt tròn cười nói: “Điện hạ đã vào cung từ sớm rồi, nói nếu cô nương lo lắng cho người nhà thì không cần đâu. Tối hôm qua điện hạ đã sai người tới thông báo cho người nhà cô nương rồi. Nhưng mà điện hạ nói rồi, cô nương không thể cùng người nhà rời khỏi, thương thế trên người cô nương rất nghiêm trọng, phải nằm trên giường không được cử động ít nhất là nửa tháng. Không bằng cô nương ăn chút gì trước đi.”

Thẩm Mầu Đơn cũng không tiện nói gì thêm, bây giờ cơ thể không thể nhúc nhích chỉ có thể nằm, ăn cơm cũng không tiện, chỉ có thể để cho nha hoàn mặt tròn này đút cho nàng ăn từng ngụm, ăn xong một chén cháo táo đỏ, lại ăn thêm vài viên sủi cảo trong suốt là no rồi, sau đó nói tiếng cảm ơn với tiểu nha hoàn.

Nha hoàn mặt tròn kia đưa chén không cho nha hoàn mặt như trứng ngỗng ở đằng sau, giúp Thẩm Mầu Đơn lau khóe miệng, cười tủm tỉm nói: “Cô nương không cần nói cảm ơn, đây là việc mà bọn nô tỳ nên làm. Nô tỳ tên Curu Lan, đây là Thái Liên, nếu cô nương có việc gì thì cứ trực tiếp kêu bọn nô tỳ là được.”

Sau khi hai nha hoàn lui xuống, Thẩm Mầu Đơn tiếp tục nằm trên giường nghỉ ngơi. Trong lòng không biết nên có cảm tưởng gì, nàng thật không ngờ mình lại được Yến Vương cứu lần nữa. Hiện tại xem như nàng đã nợ ân tình của hắn thì phải. Mặc dù nàng thay hắn bán lương thực, nhưng sau đó đều

giao cho Dung Vân Hạc, nàng chỉ cần giao thiệp với Dung Vân Hạc là được rồi, còn tưởng rằng sau này sẽ không còn liên hệ gì với hắn nữa, bây giờ xem lại, vẫn không biết là duyên phận gì nữa.

Nằm không được bao lâu, chợt nghe tiếng A Hoán kêu nàng ở bên ngoài, Thẩm Mầu Đơn vội nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa. Nha hoàn tên Cưu Lan kia dẫn Thẩm Hoán và Tư Cúc vào phòng. Lập tức Thẩm Hoán và Tư Cúc chạy vội tới trước mặt Thẩm Mầu Đơn, nhìn đáng vẻ của nàng, hai người gấp tới mức sắp khóc. Thẩm Hoán vành mắt đỏ hoe nằm sấp bên cạnh Thẩm Mầu Đơn: “Tỷ, tỷ sao rồi?” Tới qua sau khi đệ ấy và Tư Cúc đi về trước, đợi hơn một canh giờ, hai người liền hối hận không thôi, rất sợ nàng xảy ra chuyện gì, lúc đang định ra cửa tìm người thì có hai thị vệ tới nói là người của Yên Vương phủ, nói Mầu Đơn ở trong phủ của điện hạ, kêu bọn họ dừng lo lắng sáng sớm mai mới đi thăm Mầu Đơn. Hai người cũng không biết Mầu Đơn đã xảy ra chuyện gì, bây giờ thấy đáng vẻ nàng nằm trên giường không được cử động, trên đầu quần băng vải thì biết nàng bị thương rồi.

Thẩm Mầu Đơn cười cười: “Tỷ không sao.”

Thẩm Hoán lau mắt, cũng sắp khóc: “Tỷ, rốt cuộc tỷ đã xảy ra chuyện gì vậy? Ai đã đánh tỷ?”

Tư Cúc cũng lo lắng không thôi, nhìn đáng vẻ thể thảm của cô nương nhà mình cũng bắt đầu rơi nước mắt.

Thẩm Mầu Đơn biết tính tình Thẩm Hoán dễ xúc động. Ở một nơi đầy quyền thế như trong thành An Dương, bọn họ vô cùng nhỏ bé, nàng không biết kiếp trước Thẩm Hoán xảy ra chuyện có liên quan đến bản tính hấp tấp dễ xúc động này của đệ ấy hay không. Nhưng kiếp này nàng nhất định phải khiến A Hoán bỏ tính này mới được, cho nên không giấu giếm chuyện lần này, toàn bộ đều kể cho hai người: “A Hoán, đệ có biết tại sao tỷ phải kể chuyện này cho đệ không? Tính đệ lỗ mãng, ở nơi như thế này càng không được, càng đừng nhắc tới đệ còn thích lo chuyện bao đồng. Đệ xem tỷ đây, cũng đã cẩn thận tránh đi rồi nhưng vẫn rước họa vào thân. Cho nên cái tính lỗ mãng của đệ phải sửa đổi, càng không được lo chuyện bao đồng. Nếu chúng ta là thế gia đại tộc thì cũng không sao, nhưng chúng ta chẳng qua chỉ là một hộ gia đình nhỏ bình thường, trơ mắt ra ở nơi như vậy, một khi không cẩn thận thì rước họa vào cả gia tộc. Đệ làm việc gì cũng phải suy nghĩ kỹ lưỡng trước khi hành động, đệ đã nhớ rõ chưa?”

Thẩm Hoán cúi thấp đầu, hiển nhiên là đã nghe hết lời của Thẩm Mầu Đơn, một hồi lâu mới ngẩng đầu lên: “Tỷ, tỷ yên tâm, sau này đệ sẽ không lỗ mãng như vậy nữa, nhưng tỷ...” Đệ ấy lo lắng tỷ tỷ chọc phải người ngang ngược như vậy, cô công chúa kia có thể bỏ qua cho tỷ tỷ sao?

Thẩm Mầu Đơn biết đệ ấy lo lắng điều gì, an ủi đệ ấy: “Đệ yên tâm, chắc là không sao đâu.” Thực ra, nàng cũng không dám chắc Dương Thạch công chúa có chịu để yên hay không, Yên Vương đã ra mặt cho nàng, nghĩ trong khoảng thời gian này nàng ta chắc sẽ không dám làm ra chuyện gì đâu.

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Thẩm Mầu Đơn chợt nhớ tới chuyện của Bảo Thu, giờ Nguyên Trạch Khánh đã là phò mã của Dương Thạch. Nếu Bảo Thu bị Dương Thạch bắt gặp, nhất định là không có kết cục tốt đẹp. Nàng cuống quýt nói với Thẩm Hoán: “A Hoán, lúc chúng ta chia tay với Bảo Thu, muội ấy có đưa địa chỉ nhà cô của muội ấy cho chúng ta? Đệ mau về mang địa chỉ ấy tới đây. Tỷ kẹp ở dưới đáy giường đó.”

Thẩm Hoán có chút khó hiểu: “Tỷ, bây giờ tìm cái đó qua đây làm gì?”

Thẩm Mầu Đơn nói: “Đệ có nhớ chuyện tỷ vừa mới kể cho đệ không? Bảo Thu đến An Dương là để tìm Nguyên Trạch Khánh hỏi rõ ràng. Giờ tên Nguyên Trạch Khánh kia là phò mã của Dương Thạch công chúa. Cô công chúa này tính đa nghi rất nặng, tâm tư lại vô cùng ác độc. Nếu để nàng ta bắt gặp Bảo Thu thì muội ấy làm gì có kết cục tốt đẹp? Bây giờ chúng ta phải nhanh chóng báo cho Bảo Thu, để muội ấy đừng đi tìm Nguyên Trạch Khánh nữa.”

Nghe nàng vừa nói như thế, sắc mặt Thẩm Hoán cũng thay đổi, lập tức đứng lên: “Tỷ, giờ đệ lập tức quay về lấy. Vậy Tư Cúc ở lại đây chăm sóc cho tỷ.” Đệ ấy vốn muốn tỷ tỷ cùng về với mình, nhưng bây giờ tỷ tỷ không thể động dậy, chỉ có thể ở lại vương phủ thôi. Thẩm Hoán cũng không phải không thích Yên Vương, mà cảm thấy tỷ tỷ nói rất có lý, tiếp xúc với các quý tộc này bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng, ai biết được rốt cuộc Yên Vương là người như thế nào chứ.

Rất nhanh, Thẩm Hoán đã tìm được địa chỉ, kêu Phùng thúc chạy xe ngựa tới chỗ trên địa chỉ, nhưng được người ta cho biết hộ gia đình kia đã dọn đi khỏi An Dương từ lâu, cũng không nghe nói tới cái gì Bảo Thu cô nương. Thẩm Hoán đành phải bắt đắc dĩ quay về Yên vương phủ, nói cho Thẩm Mầu Đơn biết chuyện này. Thẩm Mầu Đơn sửng sốt, cũng không biết phải làm gì bây giờ. Bảo Thu cũng không biết chỗ ở của bọn họ. An Dương lớn như vậy, dân số mấy chục vạn, muốn tìm một người thật sự quá khó.

Nàng thở dài: “Thôi nghĩ cách khác vậy.” Hiện giờ nàng cũng không tiện cầu xin Yên Vương giúp đỡ. Mà coi như Yên Vương đồng ý giúp đỡ thì cũng không dễ tìm, ở đây chỗ cho thuê phòng hay khách điếm gì đó cũng không ghi lại tên. Bây giờ chỉ mong Bảo Thu không tìm ra Nguyên Trạch Khánh là được, nàng nghĩ An Dương lớn như vậy có thể chạm mặt cũng không dễ.

Thẩm Hoán và Tư Cúc ở cùng với nàng. Buổi trưa hai người cũng ngại ở lại Yên vương phủ dùng cơm, nên vội vàng muốn đi. Tiểu nha hoàn tên Cưu Lan kia cười tủm tỉm đi vào: “Cô nương, buổi trưa điện hạ sẽ không tới dùng bữa, nói nếu người nhà cô nương tới thì giữ họ lại dùng bữa cùng cô nương.”

Đương nhiên hai người ở lại rồi, Cưu Lan và Thái Liên dọn một bàn thức ăn tối đây rất nhanh. Tư Cúc hầu hạ Thẩm Mầu Đơn ăn xong chút cơm, rồi bàn thân mới bắt đầu ăn. Ăn cơm trưa xong, Thẩm Mầu Đơn có chút mệt, ngủ trưa một hồi, lúc mở mắt ra đã không thấy Thẩm Hoán và Tư Cúc trong phòng nữa. Cưu Lan nói hai người đã về trước rồi, ngày mai lại qua đây thăm nàng.

Thẩm Mầu Đơn đành chịu, ở trong Yên vương phủ thật sự có chút không được tự nhiên, bây giờ lại không dám lộn xộn. Ăn uống linh tinh gì cũng cần có người chăm sóc, đừng nói tới bao nhiêu khó xử. Đang suy nghĩ miên man, ngoài cửa truyền đến tiếng của hạ nhân: “Điện hạ về rồi.”

Thẩm Mầu Đơn nhìn về phía cửa phòng. Cửa phòng kết một tiếng rồi bị đẩy ra, một luồng khí lạnh lùa vào làm cho Thẩm Mầu Đơn rụt vai. Nhìn một Vệ Lang Yên đang khoác áo khoác lông chồn đen đi vào, trên tay cầm một hộp gấm hình vuông. Toàn thân lạnh lẽo, không biết có phải áo giáp hay không. Thẩm Mầu Đơn cảm thấy lúc hân nhìn mình thì nét mặt dịu dàng mấy phần.

Vệ Lang Yên đi tới đầu giường, thấy sắc mặt nàng vẫn còn chút tái nhợt, dặn dò Cưu Lan ở bên cạnh: “Đi kêu nhà bếp ninh một chút huyết yến tới đây.”

Thẩm Mầu Đơn hoảng sợ. Huyết yến ở thời đại này là thực phẩm vô cùng quý giá, nhà quý tộc bình thường cũng ăn không được, chỉ có một ít ở trong cung, chỉ sợ rằng đây là ở trong cung ban thưởng xuống, nàng vội nói: “Điện hạ, không cần đâu.”

Cưu Lan dĩ nhiên chỉ nghe lời Yên Vương, dạ một tiếng rồi lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người.

Hai người cũng không nói lời nào. Vệ Lang Yên cúi đầu nhìn Thẩm Mầu Đơn đang có chút lo lắng không yên, lại nhớ tới vấn đề tối qua hân suy nghĩ suốt nửa đêm. Tối qua hân đứng trước đầu giường Thẩm Mầu Đơn rất lâu mới quay về phòng. Sau khi về phòng hân một mực suy nghĩ về thái độ của mình đối với nàng. Mặc dù hân chưa từng trải qua chuyện tình cảm, nhưng hân biết mình đối xử với nàng rất khác. Từ lúc bắt đầu nàng đã mạo phạm uy nghiêm của hân, nhưng hân không trách phạt nàng, thậm chí còn trả trả châu lại cho nàng. Về sau qua mỗi lần tiếp xúc, phát hiện nàng không giống những nữ tử khác, lúc ở bên nhau cũng không khiến hân cảm thấy khó chịu, cho đến hôm qua trên xe ngựa của Dương Thạch nhìn thấy dáng vẻ tái nhợt của nàng, trái tim của hân bỗng nhiên căng thẳng. Hân phát hiện mình có lẽ có chút thích nàng. Cảm giác của hân đối với nàng quá rõ ràng, cùng với những nữ tử khác hoàn toàn không giống nhau. Tối qua hân nghĩ suốt nửa đêm, sau đó cảm thấy mình nếu có chút thích nàng, chỉ bằng ở bên nhau xem sao, có thể kết duyên với một nữ tử mình có cảm tình cũng tốt hơn là với một nữ tử mà mình không có cảm tình.

Sáng sớm hôm nay vốn định qua thăm nàng, sau đó có thái giám trong cung đến truyền lời, hoàng thượng triệu hân vào cung. Có lẽ hoàng thượng đã biết chuyện ngày hôm qua của Dương Thạch công chúa, đặc biệt kêu hân tới để hỏi một chuyện. Hân cũng không giấu giếm, nói hết chuyện đã xảy ra ở chùa lúc trước, lại nói: “Đoán chừng hôm qua đụng trúng phò mã gia, đúng lúc Thẩm cô nương nghe được tên của hân ta, đã hỏi hân ta một câu, Dương Thạch đa nghi, đã trối Thẩm cô nương lại...”

Dương đế tức giận không thôi, sai tiểu thái giám tới phủ công chúa truyền khẩu dụ, cảm tức Dương Thạch công chúa nửa năm. Phán phó xong, không khỏi thở dài, lại nhìn qua Vệ Lang Yên, nói: “Lão Thất, hôn sự của đệ và lão Lục trăm vẫn luôn tùy ý các đệ. Bây giờ các đệ đã không còn nhỏ nữa, nên định hôn sự ra thôi, nếu thật sự thích Thẩm cô nương kia, thì đón vào cửa làm thiếp. Còn vị trí chính phi thì chọn một người trong số các thế gia ở An Dương, trăm sẽ giúp đệ tứ hôn.”

Vệ Lang Yên về mặt không đổi, nói: “Đa tạ hoàng thượng, chuyện này để sau hãy nói, bây giờ thần đệ vẫn chưa có dự định này.” Dương đế cũng không để ý tới hân nữa, nhớ tới một chuyện thú vị, sai mấy thái giám khiêng một rương từ đàn tới đây. Bên trong chứa mấy thứ long lanh trong suốt, mang hình dạng cái ly, bình hoa, còn có mấy chuỗi hạt châu long lanh trong suốt kết thành vòng tay, Dương đế nói: “Đây là mấy thứ nước Tây Đan đưa tới năm ngoái, gọi là lưu ly gì đấy, nói là dùng cái gì đấy đốt nóng chế ra, không ngờ còn có thể đốt nóng chế ra mấy thứ đẹp như vậy. Ít đồ này đã đòi lấy không ít thứ của trăm, đệ xem xem có thích không.”

Sau khi chiến thắng nước Tây Đan từ ba năm trước, nước Tây Đan thần phục nước Vệ. Hai nước vẫn luôn duy trì tình trạng hữu nghị, ngày thường nếu muốn cái gì, thì có thể lấy vật đổi vật.

Vệ Lang Yên đối với mấy thứ này cũng không thấy hứng thú gì, chọn một ly lưu ly tinh xảo.

Vào lúc Thẩm Mầu Đơn đang không biết nên làm thế nào, Vệ Lang Yên đã rất tự nhiên ngồi xuống mép giường, mở hộp gấm vẫn cầm trên tay lúc này, lấy ra cái ly lưu ly ở bên trong đưa cho Thẩm Mầu Đơn: “Nhìn xem, có thích không?”

Mặc dù trong lòng Thẩm Mầu Đơn có chút kỳ lạ, cũng không nghĩ gì nhiều, lập tức bị cái ly tinh xảo trên tay Vệ Lang Yên thu hút. Nàng không ngờ ở nơi này còn có thể gặp được thứ gọi là thủy tinh này. Lúc nàng phiêu bạt ở thời đại cuối cùng, thứ đồ này quá tầm thường, lúc đó nàng còn thấy qua một căn phòng được làm toàn bộ bằng thủy tinh, thật sự là cực kỳ đẹp, không ngờ thời đại này có thể có những thứ này.

Hai tay còn có thể cử động, lúc Vệ Lang Yên đưa cái ly lưu ly cho nàng, nàng rất tự nhiên nhận lấy, giơ lên trước mắt. Quả thật là cùng với cái thứ gọi là thủy tinh kia giống nhau như đúc, không khỏi hỏi: “Đây là cái gì? Nhìn thật là kỳ lạ.”

Vệ Lang Yên ngồi ở đầu giường nhìn nàng: “Đây là đồ chơi do người man di chế tạo ra, gọi là lưu ly, cũng không có công dụng gì.”

Thẩm Mầu Đơn tràn đầy hứng thú lật qua lật lại nhìn cái ly lưu ly này, lẩm bẩm nói: “Sao lại không có công dụng gì? Nếu thứ này có thể đốt nóng một lượng lớn chế ra, vẫn có công dụng rất lớn đó, giống như các cửa sổ giấy trong phòng có thể thay thế hết bằng lưu ly, trong phòng sẽ sáng sủa, vào mùa đông có thể tránh được gió lùa.” Những thứ này nàng biết làm thế nào để đốt nóng ra. Lúc trước nàng đã cố gắng ghi nhớ cách thức và phương pháp nấu chảy. Nếu có thể đốt nóng chế ra được thì nhất định có thể kiếm khoản lớn. nhưng vụ làm ăn lớn như vậy, cần bản thân mình nàng ăn không tiêu, vì thế cũng không có ý tưởng này, trông coi một tiệm quần áo và một tiệm lương thực đã đủ rồi, người quá tham lam sẽ không có kết quả tốt.

Nàng nói xong thì phát hiện đôi mắt sâu thẳm của hân đang chăm chăm nhìn nàng, không khỏi có chút chột dạ, hỏi: “Điện... Điện hạ, ngài nhìn dân nữ như

vậy làm gì?”

Vậy mà Vệ Lang Yên lại phá lệ nở nụ cười, lúc trước gặp hần đầu là vẻ trầm mặc, nay lại nở nụ cười với nàng, Thẩm Mầu Đơn chịu không nổi thoáng cái rùng mình, lại nghe hần nói: “Thẩm cô nương, hình như bốn vương chưa nói mấy thứ này là được đốt nóng chế ra, cô nương làm sao biết được điều này?”

Đầu Thẩm Mầu Đơn thoáng chốc bối rối. Vừa rồi nhìn thấy thứ đồ này nàng liền biết là đốt nóng chế ra, lúc nói ra đương nhiên không phòng bị, lập tức buột miệng nói ra, nàng à một tiếng, vội nói: “Hồi bẩm điện hạ, thường ngày dân nữ thích xem các loại sách du ký ly kỳ cổ quái, từng ở trong sách xem qua những thứ đồ chơi như vậy, nói là dùng cái gì đó đốt nóng chế ra, cụ thể thì dân nữ cũng không nhớ rõ lắm.” Tính mạng và tiền tài trước mắt, dĩ nhiên Thẩm Mầu Đơn biết phải lựa chọn như thế nào, một phương pháp phòng chống nạn châu chấu đã quá đủ rồi, bây giờ nàng không muốn thu hút sự chú ý của người này.

Vệ Lang Yên không nói lời nào, giọng của Cưu Lan vang lên ở ngoài cửa: “Điện hạ, huyết yến đã ninh xong rồi.”

Vệ Lang Yên nói: “Bưng qua đây đi.”

Cưu Lan bưng huyết yến đi vào, nhìn thấy điện hạ đang ngồi ở đầu giường Thẩm cô nương, trong tay là cái ly trong suốt thì thiếu chút nữa bưng không chắc. Nàng ấy vốn không phải là người hầu hạ điện hạ, mà là người hầu hạ tiểu thế tử. Bên cạnh điện hạ không có nha hoàn nào hầu hạ, trong phủ tự nhiên cũng không có nữ nhân, theo bên cạnh tiểu thế tử mấy năm nay cũng không thấy điện hạ thân thiết với nữ tử nào. Đêm qua thấy điện hạ ôm một vị cô nương vội vàng gấp rút hồi phủ đã đủ kinh sợ rồi, bây giờ còn bắt gặp điện hạ ngồi ở đầu giường cô nương này, dọa trái tim nàng ấy thiếu chút nữa nhảy ra khỏi cổ họng. Cũng không biết rốt cuộc vị cô nương này có thân phận gì, nhìn cách ăn mặc cũng không phải là người giàu sang gì, nhưng lại vờ mặt điện hạ.

Trong khi Cưu Lan đang suy nghĩ miên man, thì thấy điện hạ đứng dậy lùi ra một bên: “Hầu hạ cô nương ăn đi, nhớ là mỗi ngày một chén.”

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Một người lớn như thế đứng ở đây khiến Thẩm Mầu Đơn có chút không được tự nhiên, nhìn hần có vẻ không có ý định rời đi mà còn đưa cái ly lưu ly trong tay cho Cưu Lan, để Cưu Lan đặt vào hộp gấm trên bàn. Cưu Lan nào biết đây là đồ quý giá, quay đầu nhìn điện hạ, thấy hần không có biểu cảm gì, vờ cùng cẩn thận nhận lấy vật hiếm có kia bỏ vào hộp gấm để trên bàn, sau đó mới dứt từng muỗng huyết yến cho Thẩm Mầu Đơn ăn.

Huyết yến là một thứ quý hiếm, dùng đường phèn và táo đỏ nấu với huyết yến hương vị thơm ngon, mềm mịn, mùi vị ngon không lời nào để tả. Chỉ là bên cạnh có người như vậy khiến Thẩm Mầu Đơn ăn không có mùi vị, một chén huyết yến ăn vào miệng không ra mùi vị gì. Cưu Lan dứt nạng xong, cảm chén không ra ngoài. Vệ Lang Yên lại thuận thế ngồi xuống mép giường của nàng.

Thẩm Mầu Đơn cũng không biết Yên Vương người này sao đột nhiên trở nên thân thiết với nàng như vậy. Nhưng nhớ tới sau chuyện này vẫn chưa nói lời cảm ơn với hần, không khỏi cười với Vệ Lang Yên ngồi ở bên giường, nói: “Điện hạ, chuyện hôm qua vẫn phải cảm ơn ngài.” Nếu không có hần, hôm qua bản thân nàng khẳng định đã bị người khác làm nhục, thật là nghĩ thôi cũng thấy đáng sợ. Dương Thạch công chúa kia quả thật là một kẻ điên.

Vệ Lang Yên cũng nhớ lại chuyện hôm qua, biết nàng thiếu chút nữa đã bị Dương Thạch ép uống loại thuốc kia. Sắc mặt càng có vẻ khó coi. Hần biết coi như bây giờ Dương Thạch bị cảm tức cũng không có tác dụng gì. Nếu nàng ta muốn chạy ra ngoài thì cũng như nhau thôi. Hần cũng không muốn dọa Thẩm Mầu Đơn, nên chuyển chủ đề: “Mấy ngày này đừng tùy tiện cử động. Nếu như nhớ người nhà thì kêu bọn họ qua phủ ở cùng nàng một thời gian.”

“Đa tạ điện hạ.” Dĩ nhiên Thẩm Mầu Đơn biết mấy ngày này không được tùy tiện cử động. Nếu có thể nàng thật sự không muốn ở trong Yên Vương phủ này, chỉ là bây giờ quả thật hết cách rồi.

Rất nhanh đã tới giờ dùng cơm tối, Vệ Lang Yên biết mình ở đây thì nàng sẽ không được tự nhiên nên tính đi ra để nha hoàn hầu hạ nàng ăn cơm, vừa chuẩn bị ra khỏi phòng, bỗng Thẩm Mầu Đơn nói: “Điện hạ, cái ly lưu ly của ngài.”

Vệ Lang Yên không quay đầu lại, chỉ nói: “Nàng giữ lại chơi đi. Ta giữ nó cũng không có tác dụng gì.”

Thẩm Mầu Đơn cũng không tiện nhiều lời, lặng lẽ nhìn cái ly lưu ly trên bàn. Cưu Lan và Thái Liên hầu hạ nàng ăn cơm tối. Vẻ mặt hai người đầy vẻ chán động, đợi Vệ Lang Yên đi rồi, Cưu Lan lại nói: “Cô nương, điện hạ đối với người thật tốt. Chưa từng thấy điện hạ đối xử với một cô nương như vậy, mấy năm nay, bên cạnh điện hạ ngay cả một nữ tử hầu hạ cũng không có, thật hy vọng điện hạ sớm đón cô nương vào cửa hầu hạ điện hạ.”

Hai nha hoàn cũng đã biết tên của Thẩm Mầu Đơn. Hai người đã sống ở An Dương nhiều năm như vậy, cũng chưa từng nghe qua quý tộc họ Thẩm nào, phỏng đoán vị cô nương này hẳn là cô nương nhà bình thường, đương nhiên không liên tưởng đến vị trí chính phi, cảm thấy có thể làm thiếp của điện hạ nhà mình đã vô cùng may mắn rồi.

Thẩm Mầu Đơn nuốt xuống thức ăn trong miệng, cười nói: “Đừng đùa nữa, ta và điện hạ cũng không có gì, chỉ là điện hạ ra tay cứu ta. Ta đối với điện

hạ chỉ có lòng cảm kích, đợi sau khi thương thế tốt hơn ta sẽ rời khỏi vương phủ.” Nàng sao có thể liên tưởng Yến Vương và nàng ở bên nhau chứ. Trước không nói Yến Vương có thể thích nàng hay không, chứ nàng tuyệt đối sẽ không chọn nam nhân như Yến Vương vậy. Thật ra thì trải qua sự phản bội của La Nam, nàng đối với chuyện tình cảm căn bản không có suy nghĩ qua, thỉnh thoảng suy nghĩ một chút cũng thấy sau này để phụ thân yên tâm thì tìm một nam nhân môn đăng hộ đối gả đi. Nàng sẽ cố gắng hầu chong dạy con, làm một thê tử hiền lương. Nếu phu quân thích nữ tử khác, muốn đón vào cửa, nàng cũng sẽ không ngăn cản, mặc dù đã thấy qua thế giới một phu một thê kia, chỉ đành coi như một giấc mộng thôi.

Cưu Lan và Thái Liên cũng không ngờ Thẩm Mầu Đơn sẽ trả lời như vậy, cũng không tiện nói gì thêm, hầu hạ nàng ăn cơm xong rồi lui xuống. Một mình Thẩm Mầu Đơn nằm trên giường nghe tiếng than cháy lớp bộp trong lò sưởi, cũng từ từ thiếp đi.

Vệ Lang Yên ngồi trong thư phòng đọc sách. Tiểu thế tử Vệ Từ An đang luyện chữ. Ở phía dưới Trần Hoàng Văn đang nói đến các công việc cần xử lý ở bên Lương Châu. Đột nhiên Vệ Lang Yên bỏ quyển sách trong tay xuống, nói: “Hoàng Văn, người đi tìm một số cuốn du ký tạp lục tới đây, tìm nhiều một chút.”

Trần Hoàng Văn ngẩng đầu nhìn cuốn du ký trong tay điện hạ, nói: “Vâng, điện hạ. Thuộc hạ sẽ cho người tìm nhiều cuốn du ký về đây, chỉ là sao điện hạ lại đột nhiên có hứng thú với những cuốn sách này?”

Vệ Lang Yên nói: “Muốn tìm một số thứ.” Hắn dừng một lát, lại hỏi tiếp: “Hoàng Văn, người có thể từ trong những cuốn du ký này tìm thấy phương pháp phòng chống nạn châu chấu hoặc là quá trình nóng chảy của lưu ly?”

Trần Hoàng Văn cười nói: “Đây quả thật là chưa từng thấy qua, nhưng mà cũng không phải là không có khả năng. Những cuốn du ký này vốn ghi chép lại những chuyện lạ hiếm có, hoặc là những chuyện mắt thấy tai nghe của các cao nhân bên ngoài. Có lẽ trong các bản chép tay của các cao nhân đề lại này có các ghi chép như vậy, chẳng qua đây là những thứ có thể gặp chứ không thể cầu.”

Vệ Lang Yên không nói thêm gì nữa, đóng cuốn du ký trong tay đặt vào giá sách sau lưng, đứng dậy đi xem tiểu thế tử luyện chữ, đợi tiểu thế tử viết đầy một tờ giấy tuyên thành. Hắn chỉ ra những chỗ còn thiếu sót trong đó. Tiểu thế tử gật gù đầu, lại trải ra một tờ giấy tuyên thành tiếp tục viết. Vệ Lang Yên lại cùng Trần Hoàng Văn thảo luận công việc ở bên Lương Châu.

Tới khi tiểu thế tử viết chữ xong, ngồi một bên giường mắt nhìn tiểu hoàng thúc của mình, tới lúc Vệ Lang Yên dặn dò công chuyện xong, lúc này Vệ Từ An mới vui vẻ chạy tới bên cạnh hắn, cười híp mắt hỏi: “Tiểu hoàng thúc, con muốn đi thăm tỷ tỷ Thẩm gia có được không?”

Vệ Lang Yên ôm Vệ Từ An ngồi lên đầu gối của mình, nói: “Chỉ sợ tỷ tỷ Thẩm gia của con đã ngủ rồi. Ngày mai lại đi thăm tỷ ấy có được không? Từ An có thấy đói bụng không?”

Đôi mắt nhỏ của Vệ Từ An lộ vẻ thất vọng, nhưng lại gật gù đầu, sờ sờ bụng: “Tiểu hoàng thúc, con đói rồi.” Vệ Lang Yên sai người đem cháo ngân nhĩ đã nấu nhừ qua đây, tới khi ăn xong chén cháo thì xoa xoa đầu tiểu thế tử. Vệ Từ An xoa cái bụng đã no, thấy nha hoàn lui ra khỏi cửa thư phòng chợt nhớ tới gì đó, quay đầu giường mắt nhìn Vệ Lang Yên: “Tiểu hoàng thúc, con nghe bọn nha hoàn trong nhà nói tiểu hoàng thúc thích tỷ tỷ Thẩm gia, định đón tỷ tỷ Thẩm gia vào cửa làm thiếp hầu hạ tiểu hoàng thúc?”

Vốn Trần Hoàng Văn đang đứng ở một bên viết thư cho Dung Văn Hạc, nghe được lời này không khỏi ngẩng đầu lên nhìn điện hạ nhà mình, phát hiện điện hạ lại cười một tiếng, lại nghe điện hạ nói: “Trước mắt chỉ cảm thấy cô nương Thẩm gia cũng không tệ, nhưng nếu sau này thật sự thích nàng. Nàng chính là Thất hoàng thẩm của con rồi, đừng nghe bọn nô tài kia nói bừa.”

Vệ Từ An vui vẻ gật đầu: “Con cũng rất thích tỷ tỷ Thẩm gia. Nếu tỷ ấy có thể làm Thất hoàng thẩm của Từ An thì tốt quá rồi.”

Ngày hôm sau nữ y quan trong cung đến giúp Thẩm Mầu Đơn châm cứu trị liệu. Sau khi nữ y quan đi khỏi, Thẩm Hoán và Tư Cúc đã tới. Hai người thấy tinh thần Thẩm Mầu Đơn không tệ cũng yên tâm không ít. Mặc dù hôm qua Yến Vương nói đề hai người họ tới vương phủ ở cùng với nàng, nhưng Thẩm Mầu Đơn cũng không coi là thật, đương nhiên sẽ không đề bọn họ ở lại vương phủ, lại lo lắng chuyện của Thẩm Hoán ở kiếp trước xảy ra. Lúc hai người đi, Thẩm Mầu Đơn dặn dò Tư Cúc, bất kể Thẩm Hoán đi đâu, nàng ấy nhất định phải theo sát, đừng để để ấy một mình ra ngoài.

Tư Cúc đương nhiên gật đầu đáp ứng.

Hôm nay Yến Vương lại vào cung, lúc về mang theo một bình hoa lưu ly, sai nha hoàn cắt vài cành đông mai cắm vào bình và đặt trong phòng của Mầu Đơn. Nhìn những nụ hoa mai e ấp trên cành, Thẩm Mầu Đơn vẫn cảm thấy có chỗ nào đó là lạ, lại nhìn sang Vệ Lang Yên đang đứng ở đầu giường. Hắn vẫn mang bộ mặt không thay đổi, nhưng nét mặt đã dịu đi rất nhiều, lại còn hỏi nàng một câu: “Có thích đông mai này không?”

Thẩm Mầu Đơn cười cười: “Rất đẹp, đa tạ điện hạ.”

Vệ Lang Yên căn dặn xuống: “Mỗi ngày nhớ tới vườn mai cắt vài cành mai tươi để thay.”

Nha hoàn vội vàng đáp lại.

Sau đó Vệ Lang Yên cho nha hoàn lui hết, rồi dựa vào tháp quý phi ở trong phòng xem sách. Thẩm Mầu Đơn nhìn xuống cảm giác kỳ lạ trong lòng, ngầm nói với mình đây là vương phủ, đương nhiên điện hạ muốn ở đâu thì ở đó, cứ coi như hắn không tồn tại là được. Nhưng ánh mắt lại vô thức nhìn về gương mặt tuấn tú trên tháp quý phi kia, nam nhân về mặt nhân hạ, quả thật hắn đang đọc sách, thỉnh thoảng lại lật một.

Dần dần trôi qua nửa canh giờ, Thẩm Mầu Đơn đã dần quen với sự tồn tại của hắn, nhắm mắt nghĩ tới chuyện liên quan đến A Hoán, đang suy nghĩ lung tung về chuyện xảy ra ở kiếp trước, bỗng nghe điện hạ hỏi nàng: “Phụ thân nàng có phải là nho sinh không? Hiện giờ trong nhà đang làm gì?”

Thẩm Mầu Đôn sừng sốt nhìn hấn, vội trả lời: “Gia phụ là nho sinh năm Thủy Nguyên 176. Sau đó chưa từng được cất nhắc lên hiệu liêm, mấy năm nay cũng khá nhàn hạ, bây giờ ông giúp đỡ quản lý tiệm lương thực trong nhà.”

Vệ Lang Yên ừ một cách nhàn nhạt, lại hỏi: “Thẩm gia nhà nàng và Thẩm gia ở Bình Lăng có quan hệ gì?”

Bình Lăng? Đó là đô thành của Lương Châu, dòng chính của Thẩm gia kia chính là ở Bình Lăng. Có lẽ bây giờ phụ thân đang ở Thẩm gia Bình Lăng tế tổ thi phái. Nàng cũng thành thật trả lời, Vệ Lang Yên ừ một tiếng cũng không hỏi thêm gì nữa. Trong phòng lại khôi phục về yên tĩnh lúc nãy, lần này hai người nán lại cả buổi chiều, trong lúc đó chỉ có Cưu Lan bung một chung huyết yến nấu với táo đỏ đường phèn vào hẩu hạ cho Thẩm Mầu Đôn ăn. Thẩm Mầu Đôn đối với huyết yến trị giá ngàn vàng này có chút ăn không nổi, thật vất vả ăn xong. Đợi Cưu Lan đi khỏi, nàng mới mở miệng nói: “Điện hạ, dân nữ đa tạ sự ưu ái của điện hạ, chỉ là huyết yến mỗi ngày này thật sự không cần đâu...”

Không đợi nàng nói hết, Vệ Lang Yên đã nói: “Đây là thứ bồi bổ thân thể, ta và Từ An cũng không ăn những thứ này. Trong phủ cũng không có người nào khác, nàng ăn bồi bổ thân thể đi.”

Thẩm Mầu Đôn không nói nữa, nhắm mắt nghỉ ngơi. Tối lúc ăn cơm tối Vệ Lang Yên mới rời đi. Mấy ngày sau cũng như vậy, chỉ cần hấn ở trong phủ thì cũng sẽ nán lại trong phòng Thẩm Mầu Đôn. Hai người một người nghỉ ngơi ở trên giường, một người tựa vào tháp xem sách, thỉnh thoảng tán gẫu vài câu. Trong thời gian này, tiểu thể tử cũng tới thăm nàng mấy lần, lần nào cũng bám lấy nàng nói chuyện hồi lâu.

Ngày đó, sau khi nữ y quan chăm cứu cho nàng, nói: “Thân thể cô nương đã không còn gì đáng ngại. Bây giờ cô nương đã có thể xuống giường đi lại, chỉ cần đừng vận động mạnh quá, cũng không được xúc nấy, ngày sau chỉ cần đối phương thuốc tiếp tục uống mấy ngày thuốc là được, chăm cứu thì không cần nữa.” Dứt lời, nữ y quan viết phương thuốc đưa cho nha hoàn bên cạnh.

Thẩm Mầu Đôn vội nói cảm ơn. Mấy ngày này nàng ăn uống sinh hoạt đều ở trên giường để nha hoàn hầu hạ, thật sự là có chút không tiện. Bây giờ biết được có thể xuống giường đi lại, trong lòng thật sự thở phào nhẹ nhõm, không lâu sau Thẩm Hoán và Từ Cúc cũng đến. Đợi sau nửa canh giờ uống thuốc, Thẩm Mầu Đôn liền muốn xuống đất đi lại, kêu Từ Cúc đỡ nàng dậy, khoác áo kép màu đỏ thạch lựu.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đôn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Từ Cúc đỡ Thẩm Mầu Đôn xuống giường. Thẩm Mầu Đôn để Thẩm Hoán ở lại phòng. Từ Cúc đi ra ngoài với Thẩm Mầu Đôn, thấy Cưu Lan đứng co người đợi ở dưới mái hiên. Cưu Lan vội vàng đứng thẳng đỡ nàng khi thấy nàng đi ra ngoài: “Cô nương, bên ngoài trời lạnh, người vẫn nên đi lại ở trong phòng là được rồi.”

Cơ thể Thẩm Mầu Đôn đã khỏe hơn rồi. Trước ngực và sau lưng cũng không đau nữa, thấy khuôn mặt Cưu Lan đỏ bừng vì lạnh, cười nói: “Ta muốn đi nhà xí, tiện thể đi lại, người không cần đi cùng ta đâu, có Từ Cúc là được rồi. Người mau tới phòng nhỏ sát vách đợi đi. Trời lạnh như thế, đừng đợi ở đây nữa.” Trời lạnh như thế cũng không biết ai sai nàng ấy đợi ở bên ngoài.

Nhưng khuôn mặt Cưu Lan đầy vẻ hoảng hốt, nàng ta hành lễ với Thẩm Mầu Đôn: “Cô nương, nô tỳ đợi ở đây là được rồi. Nếu cô nương muốn đi nhà xí, ra khỏi tiểu viện này quẹo trái là tới rồi.”

Thẩm Mầu Đôn lại khuyên nàng ấy đôi câu, kêu nàng ta về phòng nhỏ bên cạnh. Cưu Lan vẫn cứ không dám đi, nói thêm vài câu vành mắt nàng ấy có chút đỏ. Thẩm Mầu Đôn có chút không hiểu nổi, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại bất giác hỏi: “Cưu Lan, người sao vậy? Có phải khó chịu không? Hay là xảy ra chuyện gì rồi? Người đừng khóc.”

Cưu Lan lau mắt, ngẩng đầu cười cười với Thẩm Mầu Đôn: “Cô nương, nô tỳ không sao, chỉ là hồi nãy không biết bị cái gì bay vào mắt, có chút khó chịu, cô nương người mau đi đi, đừng lo cho nô tỳ.”

Thẩm Mầu Đôn thật sự cũng không hỏi ra gì cả, khẽ gạt đầu, để Từ Cúc đỡ nàng ra khỏi tiểu viện. Buổi sáng ăn chút cháo, lúc này trong bụng đầy nước, lúc trước để bọn nha hoàn hầu hạ việc đi ngoài đã rất ngại rồi, nay có thể cử động, đương nhiên không thể làm phiền người khác rồi.

Cảnh sắc ở vương phủ quả thật đặc biệt, cũng không biết từ đâu đào ra những giống cây quý hiếm, những loại cây khác thì trụi lá vì lá cây sẽ trở nên vàng rồi rụng hết khi trời lạnh, còn những cây trong vương phủ thì vẫn xanh um tươi tốt. Kiếp trước Thẩm Mầu Đôn đã nhìn thấy giống cây này, những người chăm sóc ở nơi đó gọi giống cây này là cây thường xanh, một năm bốn mùa luôn xanh tươi tốt.

Ra khỏi tiểu viện có thể nhìn thấy loại cây này, còn có một vài cây mai vàng, đầy nụ hoa sắp nở, cảnh sắc dễ chịu, Từ Cúc đỡ Thẩm Mầu Đôn quẹo qua một khúc cong thì nghe được tiếng xì xào bàn tán ở đằng sau bức tường gạch xanh phía trước: “Đồng Hương, người hầu hạ bên cạnh tiểu thể tử, có biết Cưu Lan và Thái Liên tỷ tỷ ở trong phòng tiểu thể tử bị điều đi hầu hạ cô nương Thẩm gia kia không. Bây giờ chẳng phải trong viện tiểu thể tử chỉ còn lại đại nha hoàn Châu Vân tỷ tỷ hay sao?”

Có tiếng cười êm ái vang lên: “Đĩ nhiên là biết rồi, quả thật Cưu Lan tỷ tỷ và Thái Liên tỷ tỷ bị điều qua hầu hạ cô nương Thẩm gia kia. Hình như Cưu Lan tỷ tỷ nói sai lời trước mặt Thẩm cô nương, kết quả bị Hà ma ma xử phạt rồi.”

“A? Chuyện gì vậy, người nói ra nghe xem.”

Nha hoàn tên Đông Hương hạ giọng cười nói: “Nghe nói Curu Lan tỷ tỷ ở trước mặt cô nương Thẩm gia nói hy vọng cô nương Thẩm gia nhanh chóng được đón vào vương phủ hầu hạ điện hạ, kết quả bị Hà ma ma biết được. Hà ma ma phạt Curu Lan tỷ tỷ kia đứng đợi ở trước cửa phòng Thẩm cô nương. Trời lạnh như thế, đứng cả ngày như vậy chẳng phải chân sẽ bị đông cứng sao.”

“Chẳng lẽ Thẩm cô nương không hài lòng khi nghe những lời của Curu Lan tỷ tỷ nên đã đi mách với điện hạ.”

Đông Hương khẽ nói: “Nói không chừng thật sự là Thẩm cô nương này không hài lòng làm thiếp cho nên mới mách điện hạ, nếu không sao Curu Lan tỷ tỷ bị Hà ma ma xử phạt? Dã tâm Thẩm cô nương này hơi lớn rồi đấy, có thể làm thiếp của điện hạ đã là phúc phận rất lớn rồi, chẳng lẽ mơ tưởng tới vị trí vương phi? Nghe Thái Liên tỷ tỷ nói điện hạ đối xử với Thẩm cô nương này vô cùng tốt, huyết yến ăn mỗi ngày. Hằng ngày điện hạ không có việc gì đều ở trong phòng cùng với Thẩm cô nương kia. Cô nương Thẩm gia này thật may mắn biết bao, có thể lọt vào mắt xanh của điện hạ, như vậy còn chưa đủ sao. Dù sao những năm này bên cạnh điện hạ cũng không có nữ nhân, nghĩ lại Thẩm gia cũng không phải là thế gia tài phiệt gì, làm thiếp đã là phúc phận cực lớn rồi. . . Curu Lan tỷ tỷ thật đáng thương mà, chẳng qua là có lòng tốt lại nhận về tội này, chao ôi.”

“Còn không phải sao, giờ chưa đón vào cửa nhà, nếu như đón vào vương phủ rồi, cả vương phủ còn không náo loạn lên sao, người nói xem một người cứng cỏi như điện hạ của chúng ta, sao lại vừa ý cô nương Thẩm gia? Nghe người ta nói đáng về cũng bình thường, cơ thể hơi đầy đặn, làn da không tẻ. An Dương có biết bao quý nữ đáng về quốc sắc thiên hương, hoa nhường nguyệt thẹn, cũng không thấy điện hạ vừa ý bọn họ. . .”

Thẩm Mẫu Đơn kinh ngạc, sắc mặt có chút tái nhợt, tay cũng hơi run run. Tư Cúc lại càng tức giận, không chút nghĩ ngợi định xông qua. Thẩm Mẫu Đơn kéo nàng ấy lại, lắc lắc đầu với nàng ấy.

Bên kia lại truyền tới giọng nói hâm mộ: “Vậy thì sao chứ? Đáng về khuynh quốc khuynh thành cũng không lọt được vào mắt của điện hạ. Nói không chừng điện hạ lại thích đáng về như cô nương Thẩm gia, xem xem, điện hạ đối xử tốt với cô nương Thẩm gia biết bao. Nhưng mà cô nương Thẩm gia này thật không biết đủ, chẳng qua chỉ là con cái của một gia đình bình thường, vị trí vương phi há để nàng ta. . .” Nha hoàn còn chưa nói xong, đột nhiên bên cạnh vang lên giọng nói lạnh lùng: “Đám tiện tỳ các người, dám trốn ở đây bàn tán thị phi của chủ tử. Các người còn muốn sống hay không!”

Bọn tiểu nha hoàn hoảng hoảng hốt hốt: “Châu Vân tỷ tỷ, tỷ tha cho bọn nô tỳ lần này đi. Sau này bọn nô tỳ không dám nữa.”

Đại nha hoàn tên Châu Vân lạnh mặt nói: “Còn không mau rút về làm việc, nếu lần sau còn để ta nghe được các người trốn ở chỗ này bàn tán chuyện của chủ tử. Coi chừng ma ma tống cổ toàn bộ các người đem bán!”

Bọn tiểu nha hoàn lật đật vội vàng rời khỏi, Châu Vân lại nói: “Đông Hương, người ở lại.”

Tiểu nha hoàn tên Đông Hương kia ở lại, đợi các nha hoàn khác đi hết, Châu Vân mới khẽ nói: “Đông Hương muội muội, người làm khá lắm. Nhưng mà chuyện này người phải ngâm chặt miệng, đừng để người khác biết là ta dặn người làm đấy. Nếu để người khác biết được, ta sẽ không tha cho người.”

Đông Hương thất kinh nói: “Châu Vân tỷ tỷ yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ không nói lung tung gì đâu.”

Nghe đến đây Thẩm Mẫu Đơn gần như đã biết xảy ra chuyện gì. Nàng nhìn không được có chút tức cười, lại có chút buồn bực. Bất kể trong nhà nam nhân nào, hậu viện cũng luôn có chuyện tính kế hắt nước bẩn vào người khác. Mặc dù nàng không định tiếp tục ở lại trong vương phủ này nữa, nhưng cũng không định dễ dàng tha thứ cho kẻ hắt nước bẩn vào người nàng. Vì vậy khi nghe tới đây, nàng nhìn không được khẽ ho một tiếng. Tiếng ho này khiến bên kia lập tức im lặng, ngay sau đó, Thẩm Mẫu Đơn liền thấy một nha hoàn sắc mặt khó coi đi ra từ phía bên kia, sau lưng có một tiểu nha hoàn rụt vai đi theo. Dáng dấp của nha hoàn ở đằng trước không tẻ, thân thể đầy đặn, trên người mặc áo khoác ngoài cũng có thể nhìn thấy bộ ngực phập phồng và bờ mông cong. Chỉ là bây giờ vẻ mặt nha hoàn này toát ra vẻ lạnh lùng, hiển nhiên là nàng ta không quen biết Thẩm Mẫu Đơn, lạnh mặt quát: “Người là nha hoàn của phòng nào? Ai cho phép người chạy lung tung khắp nơi? Nha đầu chết tiệt, lát nữa sẽ để cho ma ma tống cổ người đem bán!”

Thẩm Mẫu Đơn chỉ nhìn nàng ta mà không nói lời nào, quay đầu nói khẽ với Tư Cúc: “Tư Cúc, đỡ ta đi về đằng trước.”

Nha hoàn tên Châu Vân chợt nghĩ ra điều gì, sắc mặt xám ngoét trong nháy mắt, trong mắt chỉ còn lại sự lo âu và sợ hãi. Nàng ta nhìn chằm chằm vào nha đầu tên Tư Cúc kia đang đỡ vị cô nương mặc áo khoác ngoài màu đỏ thạch lựu đi qua bên cạnh nàng ta.

Tư Cúc một bên đỡ Thẩm Mẫu Đơn, thờ phỉ phò nói: “Cô nương, lúc này sao người không nổi giận với nha hoàn kia? Đám nha hoàn này lại dám làm tổn hại đến danh tiếng của cô nương. Cô nương người là hạng người gì chứ, người sao lại nhòm ngó tới vị trí vương phi.” Tư Cúc rất hiểu cô nương nhà mình, cô nương làm sao có thể có ý với Yên Vương, đây căn bản là không thể nào, sao lại nói nhòm ngó vị trí vương phi.

Sắc mặt Thẩm Mẫu Đơn cũng có chút khó coi: “Bây giờ ta đang ở vương phủ, tự nhiên sẽ có những lời đồn nổi lên khắp nơi. Bất kể như thế nào, đây là vương phủ, cũng không thể không biết nặng nhẹ như thế được?” Tuy nàng biết mình ở trong vương phủ sẽ có một số lời đồn, nhưng nàng sao cũng không ngờ sẽ có lời đồn như vậy, nàng muốn vào vương phủ làm thiếp? Lại còn nhòm ngó tới vị trí vương phi? Đây quả thật là. . . Nhưng từ trước đến nay nàng không ngờ tới sẽ dính vào cục diện rối rắm như thế. Trừ khi nàng điên rồi mới có tình ý với Yên Vương rồi vội vàng chạy tới làm thiếp, sau đó trong hậu cung của hắc đầu đá tranh giành sự sủng ái của hắc đầu, hoặc là đầu không lại bị người khác hại chết ở chốn hậu cung.

Kết quả như vậy căn bản không phải là điều nàng muốn, nàng căn bản không có ý định làm thiếp cho người ta, càng không nghĩ tới tèo cao gì, nhiều nhất là kiếm chút tiền lo cho gia đình, sau đó kiếm một chỗ môn đăng hộ đối làm chính thê, cố gắng làm một thê tử hiền lương thực đức.

Tư Cúc thờ hỏn hển nói: “Cô nương, bọn họ hiếp người quá đáng. Chúng ta vẫn nên nói sớm với điện hạ, trở về tòa nhà bên kia ở thôi.”

Thẩm Mầu Đôn cũng có ý này, được Tư Cúc đỡ đi nhà xí xong thì về phòng. Cưu Lan vẫn đứng trong gió lạnh run rẩy một cách tội nghiệp. Thẩm Mầu Đôn đi tới dưới mái hiên thì dừng lại nói: “Cưu Lan, ngươi vào đây. Ta có chuyện muốn hỏi ngươi.”

Cưu Lan đi theo Thẩm Mầu Đôn vào phòng, chớp mắt liền cảm thấy ấm áp hơn, đợi Tư Cúc đỡ Thẩm Mầu Đôn nằm xuống xong, Cưu Lan mới dè dặt hỏi: “Cô nương, người có chuyện gì vậy?” Bây giờ Cưu Lan xem như sợ rồi, lúc đầu cũng chỉ vô ý nói một câu, không ngờ bị Hà ma ma bắt lỗi, còn phạt nàng ấy đứng đợi ở ngoài cửa phòng của cô nương, thật sự đứng như vậy suốt một ngày chỉ sợ sau này cơ thể của nàng ấy sẽ không thể linh hoạt như vậy nữa.

Thẩm Mầu Đôn ra hiệu cho Tư Cúc đưa cái lò sưởi nhỏ cho Cưu Lan ôm. Cưu Lan chần chờ một lúc, vẫn là nhận lấy nói tiếng cảm ơn với Thẩm Mầu Đôn.

Nhìn đôi môi tím tái vì lạnh của Cưu Lan đã khá hơi nhiều, Thẩm Mầu Đôn mới hỏi: “Cưu Lan, Hà ma ma là ai? Có phải là ma ma quản sự trong phủ này không?”

Cưu Lan gật gật đầu: “Hà ma ma là quản sự ma ma quản lý hậu viện, chuyên quản lý nha hoàn như bọn nô tỳ vậy.” Nói xong, không khỏi có chút kỳ lạ, cô nương sao lại biết Hà ma ma? Mặc dù Hà ma ma quản lý đám nha hoàn bọn họ nhưng từ trước đến nay chưa gặp qua cô nương. Chẳng lẽ cô nương biết chuyện Hà ma ma phạt nàng ấy sao? Cũng không biết là ai nhiều chuyện, nàng ấy nói sai lời, bị trách phạt cũng là chuyện đương nhiên.

Đang nghĩ ngợi, Cưu Lan lại nghe Thẩm Mầu Đôn hỏi: “Vậy Châu Vân lại là người nào?”

Cưu Lan càng không hiểu sao cô nương biết cả đại nha hoàn bên cạnh tiểu thể tử kia, cũng đành trả lời: “Châu Vân là đại nha hoàn của tiểu thể tử. Nô tỳ và Thái Liên là nha hoàn nhị đẳng, bị điều tới hầu hạ cô nương ở bên này. Châu Vân họ Hà, cũng là cháu gái của Hà ma ma, từ nhỏ đã theo bên cạnh Hà ma ma ở trong phủ.”

Lúc này Thẩm Mầu Đôn mới bừng tỉnh đại ngộ, khó trách. Lúc này nàng nghe trong lời nha hoàn tên Châu Vân kia ngấm ngấm lộ ra mưu tính, hình như đang kêu tiểu nha hoàn tên Đông Hương hắt nước bẩn lên đầu nàng, còn nghĩ một đại nha hoàn lại dám làm như thế. Thì ra là có thân thích làm chỗ dựa, cũng không biết Hà ma ma kia có biết chuyện này không. Nàng thật sự không ngờ trong hậu viện của Yên Vương ngay cả một thị thiếp cũng không có lại có thể tạo thành một con thiêu thân như vậy. Một nha hoàn từ đâu tới như nàng ta lại to gan như vậy.

Nhưng mà lúc đó khi Cưu Lan nói với nàng những lời đó chỉ có 3 người trong phòng. Những lời này làm sao truyền tới tai Hà ma ma? Sự chăm sóc mấy ngày qua, Thẩm Mầu Đôn cũng biết được mấy phần tính cách của Cưu Lan, không phải là người thích tính kế người khác. Thường ngày Thái Liên kia không thích nói chuyện, thường ngày hầu hạ nàng cũng không nói được nửa câu, chẳng lẽ nàng ta truyền những lời này cho Hà ma ma? Vậy rốt cuộc chuyện này là những người nào đã tính kế nàng, hắt nước bẩn đổ lên đầu nàng? Mặc dù nàng định rời khỏi vương phủ, cũng không định dễ dàng bỏ qua cho những kẻ đã tính kế nàng, bằng không lúc này nàng đã không lộ mặt rồi. Trước khi đi nàng cũng phải bắt nha đầu kia tới tạ tội với nàng.

Đang nói, ngoài cửa vang lên tiếng của Thái Liên: “Cô nương, nô tỳ bụng thuốc đến cho người.”

“Vào đi.” Thẩm Mầu Đôn nói.

Thái Liên bụng thuốc đi vào, thấy Cưu Lan đứng trong phòng nên nhìn thêm vài cái, lại thấy lò sưởi trong tay nàng ấy không khỏi nhướng mày. Lúc này mới bụng thuốc tới bên cạnh Thẩm Mầu Đôn. Thẩm Mầu Đôn ngồi thẳng dậy, nhận lấy chén thuốc, từng hớp từng hớp uống hết.

Lại đưa lại chén cho Thái Liên: “Được rồi, ngươi lui xuống đi.”

Thái Liên dạ một tiếng, lại nhìn Cưu Lan hỏi: “Cưu Lan, ngươi có ra ngoài cùng ta không?”

Cưu Lan cũng muốn lui xuống. Bỗng nhiên Thẩm Mầu Đôn nói: “Cưu Lan ở lại. Ta có vài lời muốn nói với nàng ấy. Thái Liên ngươi ra ngoài trước đi.”

Thái Liên không dám nhiều lời, bụng chén không lui xuống.

Thẩm Mầu Đôn nhìn cửa phòng đóng chặt, nhìn không được thăm thò dài. Ngay cả nha hoàn nhị đẳng hầu hạ thể tử cũng có lòng tính kế tranh giành đấu đá nhau, sống ở một nơi như vậy cũng thật là mệt mỏi.

Hà Châu Vân sao cũng không ngờ được chuyện bản thân mà mình làm lại bị chính chủ bắt gặp, nhìn bóng dáng đỏ thạc lựu kia biến mất ở khúc quanh ngay ra nửa ngày cũng không biết nên làm thế nào. Trong lòng từng đợt từng đợt hồi hận, từ tin tức biết được từ chỗ Thái Liên, điện hạ thật lòng đối xử rất tốt với Thẩm Mầu Đôn, bây giờ nàng ta nên làm sao đây? Đi tạ lỗi với Thẩm cô nương kia? Nhưng dựa vào cái gì, chẳng qua chỉ là một gia đình sa cơ lại lịch không rõ ràng, nàng ta không cam tâm.

Đông Hương ở sau lưng nhìn không được nhỏ giọng nhắc: “Châu Vân tỷ tỷ, tỷ nên nhanh chóng đi tìm Hà ma ma nghĩ cách đi. Điện hạ rất là thích Thẩm cô nương kia đó, nếu chuyện này truyền đến tai điện hạ, chỉ sợ điện hạ...”

“Đù rồi! Đừng nói nữa, cũng là cái đồ ngu xuẩn nhà ngươi. Sao ngươi cứ phải ở chỗ này nói chuyện, còn bị người ta bắt gặp.” Hà Châu Vân gặn dừ ngắt lời Đông Hương, lại nhìn không được xoay người trừng mắt nhìn tiểu nha hoàn. Lúc này mới vội vàng chạy về hướng phòng của Hà ma ma.

Vừa đến phòng của Hà ma ma, nàng ta liền khóc: “Cô cô, cô hãy cứu con.”

Hà ma ma đang cầm lò sưởi lim dim trong phòng, nghe vậy liền mở mắt ra, dựa thẳng người: “Đây là thể nào? Ai muốn đánh ngươi giết ngươi không được, lại khóc thành như vậy.”

Hà Châu Vân cũng không dám giấu, nói hết chuyện vừa xảy ra lúc nãy. Hà ma ma sợ ngây người, từ trên giường bước xuống đi đến bên cạnh Hà Châu Vân, tát nàng ta một cái: “Người điên rồi sao, sao người dám làm ra chuyện như vậy? Người không biết điện hạ đối xử với Thẩm cô nương như thế nào sao? Điện hạ chỉ thiếu điều chiếu cáo thiên hạ là mình có cảm tình với Thẩm cô nương. Người còn dám tính kế cô nương đó, người người... mấy năm nay người theo bên cạnh thế tử và điện hạ, khi nào người thấy điện hạ đối đãi như thế với một nữ tử?” Hà ma ma thật hận rên sất không thành thếp: “Người nói xem sao người ngu xuẩn như vậy, hầu hạ thế tử cho tốt không được sao, lại nảy sinh những suy nghĩ không an phận như vậy, điện hạ là người có thể để người mơ tưởng sao. Coi như người bồi nhọ danh tiếng của Thẩm cô nương, khiến cô nương ấy không được lòng người thì sao chứ!”

Lúc này Hà Châu Vân mới hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề, ôm mặt khóc nức nở: “Cô cô, con xin lỗi, con chỉ là nhất thời hồ đồ. Mấy năm trước vào phủ nhìn thấy điện hạ thì con... con không khống chế được bản thân nữa.”

“Không khống chế được bản thân.” Hà ma ma quả thật tức cười: “Dựa vào gương mặt của điện hạ chúng ta, đã có rất nhiều cô nương không khống chế được bản thân rồi, người thì tính là cái gì chứ? Người chỉ là một nô tài bán thân vào vương phủ thôi! Người nói xem, mấy năm trước điện hạ tới đất phong, dẫn hết người bên cạnh thế tử theo, người cũng đi theo. Ngày ngày được gặp điện hạ không tốt sao? Đợi qua hai năm nữa, ta sẽ xin điện hạ ban cho người mối hôn sự tốt, thật tốt biết bao. Sao người lại nghĩ không thông như vậy! Người đúng là càng sống càng thật lù mà!”

Hà ma ma dường như nhớ tới điều gì đó, sắc mặt có chút không ổn: “Nha đầu Thái Liên đó tới nói với ta chuyện Cưu Lan nói lung tung với Thẩm cô nương. Chuyện này không phải cũng là người kêu Thái Liên tới nói cho ta biết chứ? Để ta trừng phạt Cưu Lan, sau đó các người hất nước bẩn lên đầu Thẩm cô nương?”

Hà Châu Vân lau nước mắt: “Quả thật là con kêu Thái Liên nói với cô cô. Chỉ là bản thân Thái Liên kia cũng là người nhỏ mọn, nàng ta không muốn tiểu thế tử thích Cưu Lan. Cô cô, con xin lỗi. Bây giờ nên làm sao đây?”

“Tiểu tiện nhân kia! Cưu Lan tính tình tốt, người đơn thuần, đương nhiên được sự yêu thích của tiểu thế tử, nàng ta đồ kỵ cũng không có tác dụng gì.” Vừa nói vừa nhìn về phía Hà Châu Vân, thờ dãi: “Còn có thể làm sao nữa, đương nhiên là tới tạ tội với Thẩm cô nương rồi. Chỉ mong chuyện này đừng truyền tới tai điện hạ.”

Nghe thấy Hà ma ma cầu kiến ngoài cửa phòng, dĩ nhiên Thẩm Mầu Đơn để bà ta đi vào rồi. Hà ma ma là một phụ nhân khoảng hơn bốn mươi tuổi, ăn mặc rất đàng hoàng, hành vi cử chỉ cũng rất phép tắc. Bà ta dẫn Hà Châu Vân đi vào, cúi chào Thẩm Mầu Đơn, mở miệng nói: “Hôm nay lão nô tới đây là để đền tội với cô nương. Đứa cháu gái này của lão nô nhất thời hồ đồ đã mạo phạm cô nương, mong cô nương hãy tha lỗi cho nó.”

Thẩm Mầu Đơn cười cười, ngồi dựa vào đầu giường. Cưu Lan ở bên cạnh ngây ra, hiển nhiên là không biết chuyện gì đã xảy ra. Tư Cúc tức giận đầy mặt: “Ma ma, nàng ta cũng nên mở miệng nói đền tội với cô nương của chúng ta chứ, cúi thấp đầu chần ở đây như vậy làm gì?”

Lúc này Hà Châu Vân mới bước lên trước một bước, cúi chào Thẩm Mầu Đơn nói: “Thẩm cô nương, chuyện hôm nay là nô tỳ làm sai, xin Thẩm cô nương hãy tha lỗi cho nô tỳ.”

Thẩm Mầu Đơn nhìn về phía Hà ma ma, nói: “Ma ma, không sao đâu. Ta chẳng qua cũng chỉ là một vị khách của vương phủ thôi, chỉ hy vọng sau này Châu Vân cô nương đừng làm hành động hất nước bẩn đối với khách của vương phủ nữa.”

Gương mặt già nua của Hà ma ma đỏ bừng, vội nói: “Cô nương yên tâm, lão nô nhất định sẽ trông chừng nó thật kỹ.”

Thẩm Mầu Đơn cười nói: “Ta đương nhiên tin tưởng Hà ma ma rồi. Cưu Lan chỉ là nói đùa với ta một câu, ma ma liền phạt nàng ấy đứng dưới trời tuyết lạnh giá một ngày, tin rằng ma ma nhất định sẽ trông coi Châu Vân cô nương thật kỹ.”

Gương mặt già nua của Hà ma ma càng đỏ hơn. Vốn tưởng rằng là người dịu dàng, Châu Vân tạ lỗi là xong chuyện rồi, bây giờ còn muốn bà trách phạt, tốt xấu gì cũng là cháu gái mình chăm sóc mấy năm, bà làm sao nổi phạt nặng, nhưng không phạt lại không được, do dự hồi lâu chỉ đành nói: “Vậy lão nô phạt hai tháng tiền lương của Châu Vân, không được ăn cơm một ngày.”

Tư Cúc không nhịn được giễu cợt: “Hà ma ma cũng thật là công bằng.”

Hà ma ma chỉ đành nói thêm một câu: “Nếu để cho nó quỳ hai canh giờ ở ngoài cửa phòng cô nương, cô nương thấy như thế nào?”

Thẩm Mầu Đơn nói: “Ma ma mới là quản sự ma ma của vương phủ, trừng phạt một hạ nhân không cần phải nói với ta. Chẳng qua nếu muốn trách phạt thì đừng quỳ ở trước cửa phòng của ta, tóm lại là đừng để bọn nha hoàn khác bàn tán rằng ta là người lòng dạ rắn rết, trời lạnh như vậy bắt Châu Vân cô nương quỳ trước cửa phòng có đúng không?”

Hà ma ma sao lại không hiểu ý chứ, biết Thẩm Mầu Đơn muốn Châu Vân quỳ ở một nơi khác, đừng có ở đây là vương mắt nàng. Hà ma ma âm thầm thờ dãi, dẫn Hà Châu Vân đi ra ngoài. Cưu Lan ở bên cạnh vẫn còn mờ mịt không hiểu, muốn hỏi chuyện gì lại sợ bản thân nhiều lời. Tư Cúc nhìn không được nói hết chuyện đã gặp phải lúc nãy cho Cưu Lan nghe. Nàng ấy trợn mắt há mồm kinh hãi, nửa ngày vẫn chưa hoàn hồn.

Thẩm Mầu Đơn để Tư Cúc đỡ nàng nằm xuống giường, trong lòng cuộn trào suy nghĩ. Trải qua lời đồn này, nàng cũng nhận ra thái độ của Yến Vương đối với nàng tốt hơn nhiều. Mấy lần gặp mặt trước đây đều là dáng vẻ lạnh nhạt, bây giờ không chỉ ôn hòa hơn, mỗi ngày còn ở trong phòng này cùng nàng. Nàng cũng không phải là tiểu cô nương không hiểu sự đời, cũng biết Yến Vương e là có hứng thú với nàng. Mặc kệ như thế nào, nàng cũng không định để Yến Vương tiếp tục cảm thấy hứng thú với nàng nữa, nếu không thật sự bản thân sẽ trở thành một thành viên trong hậu cung của hắn. Thẩm nghĩ, đợi Yến Vương tới sẽ chào từ biệt với hắn, cơ thể có thể cử động rồi, thuê một cái kiệu mềm khiêng nàng trở về cũng không phải là vấn đề lớn gì.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46: Chương 46

Editor: Vanny

Thẩm Mầu Đơn âm thầm quyết định, đợi Yến Vương về nhất định phải rời khỏi vương phủ. Đang nghĩ, đầu bên kia cửa phòng bị đẩy ra, Vệ Lang Yến khoác áo khoác dài dắt Vệ Tử An đi vào. Trên người hai người mang theo hàn khí rất lạnh. Vệ Tử An đang định chạy về phía Thẩm Mầu Đơn. Vệ Lang Yến kéo tiểu thể tử lại, chỉ chỉ lò sưởi ở góc phòng: “Đi tới bên lò sưởi làm ấm người trước đi, cả người con đều là hàn khí.”

Vệ Tử An chỉ đành đi tới bên lò sưởi sưởi ấm cơ thể trước, giường mắt nhìn Thẩm Mầu Đơn nằm ở trên giường. Vệ Lang Yến nhận lấy lò sưởi nhỏ từ tay Cưu Lan, ôm trong tay đi tới bên cạnh Thẩm Mầu Đơn, khom lưng nhẹ giọng hỏi: “Cơ thể có cảm thấy thoải mái hơn không?”

Tư Cúc vốn rất tức giận, nghĩ Yến Vương về nhất định sẽ rời khỏi vương phủ. Bây giờ gặp điện hạ, mặc dù vẻ mặt hần rất ôn hòa, nhưng nàng ấy cứ lặng đi một câu cũng không dám nói. Nghiêng đầu nhìn Thẩm Hoán, đệ ấy vốn cũng rất tức giận, chỉ là đối diện với Vệ Lang Yến, cuối cùng cũng không có can đảm. Cưu Lan cũng cảm thấy không khí trong phòng có chút kỳ lạ, dẫn Thẩm Hoán và Tư Cúc ra ngoài.

Thẩm Mầu Đơn từ từ ngồi dậy. Vệ Lang Yến nhìn thấy, đang muốn giúp nàng, cảm thấy không biết có phải nàng cố ý hay vô tình, cơ thể nàng rút lại phía sau. Vẻ mặt hần không đổi, bàn tay đưa ra cũng không dừng lại nửa phần, đỡ cánh tay của nàng giúp nàng ngồi dậy, lại tiện tay đặt cái gối mềm vào sau lưng nàng.

Cứ như vậy, trong lòng Thẩm Mầu Đơn càng thêm hoang mang, rõ ràng thái độ của điện hạ so với trước kia không giống nhau. Tính cách của hần nàng ít nhiều cũng biết một chút. Chuyện hần đã quyết thì dù có người phản đối ngăn cản, hần căn bản cũng không quan tâm, chỉ biết tuân theo những suy nghĩ của mình mà hành động. Kiếp trước, sau khi hần kế vị, cải cách mạnh mẽ, phát triển nông nghiệp chăn nuôi, chế tạo tàu biển phát triển vận tải đường biển. Lúc đó rất nhiều đại thần phản đối, hần khẳng khái giữ ý của mình, căn bản không quan tâm đến ý kiến của bọn họ, sau này tất cả các đại thần đều thỏa hiệp.

Vệ Lang Yến đợi nàng dựa vững, thuận tiện ngồi xuống đầu giường, lại hỏi một câu: “Có phải có chỗ nào không thoải mái không?”

Thẩm Mầu Đơn lắc lắc đầu, không dám suy nghĩ lung tung nữa: “Đa tạ sự quan tâm của điện hạ, dân nữ đã không sao rồi.” Nàng ngập ngừng nói tiếp: “Điện hạ, cơ thể của dân nữ đã không còn gì đáng ngại, cũng không tiện làm phiền điện hạ nữa. Ngày mai dân nữ định đi về.”

Vệ Tử An ở bên kia cả người đã gần ấm lên nghe vậy, vội chạy qua, đứng ở đầu giường giường mắt nhìn Thẩm Mầu Đơn: “Mầu Đơn tỷ tỷ, ngày mai tỷ phải đi rồi sao? Mầu Đơn tỷ tỷ, tỷ ở lại vương phủ đừng đi có được không?”

Thẩm Mầu Đơn cũng rất thích đứa nhỏ này. Bình thường đứa nhỏ này qua đây nàng đều kể chuyện cho nó nghe, gần đây đứa nhỏ này đang mê truyện Tây Du Ký. Câu chuyện này là từ trong một thứ giống như hộp sắt mà lúc trước nàng ở thời đại nọ trông thấy. Sau này mới biết đó là ti vi, giờ Dạ tối mỗi ngày đều chuẩn bị phát sóng. Khoảng thời gian đó nàng đều đợi ở trong một gia đình nọ. Mỗi tối vào giờ đó đợi đứa bé của gia đình nọ mở ti vi, nàng liền bay tới phía sau đứa bé xem một cách say sưa.

“Cơ thể của tỷ đã gần khỏe rồi, ngày mai có thể rời khỏi, không thể tiếp tục ở lại vương phủ nữa.” Thẩm Mầu Đơn cười nói: “Nếu Tử An vẫn muốn nghe kể chuyện. Sau khi tỷ đi về sẽ ghi lại câu chuyện, rồi sai người đưa qua cho Tử An có được không?”

Dĩ nhiên Vệ Tử An không chịu rồi, mặc dù câu chuyện rất hay, nhưng không có người đó kể thì còn ý nghĩa gì nữa. Tử An lắc lắc đầu, mắt cũng đỏ lên: “Mầu Đơn tỷ tỷ, tỷ đừng đi về mà, ở lại vương phủ đi có được không? Nếu tỷ cảm thấy danh không chính ngôn không thuận thì để thất hoàng thúc cưới tỷ làm thất hoàng thê có được hay không?”

Thẩm Mầu Đơn có chút lúng túng, vuốt vuốt đầu Vệ Tử An: “Đừng nói lung tung mà.” Dứt lời, ngẩng đầu nhìn Vệ Lang Yến, vẻ mặt hần thản nhiên, cũng không nhìn ra vui buồn. Lúc nàng đang nghĩ có nên nói lại lần nữa, bỗng nhiên hần nói: “Cơ thể nàng vẫn chưa khỏe lại. Nữ y quan cũng có nói mặc dù nàng có thể đứng dậy, nhưng tốt nhất không được xúc nấy, bên ngoài trời cũng lạnh, nếu nói thuê chiếc kiệu thì đường đi quá xa, bất lợi với cơ thể của nàng. Nàng cứ yên tâm ở lại đây, đợi cơ thể nàng khỏe lại rồi đi cũng không muộn.”

“Điện hạ...” Trong lòng Thẩm Mầu Đơn càng thêm lo sợ không yên. Không đợi nàng nói hết, Vệ Lang Yến lại nói: “Nếu thấy nha hoàn trong phủ hầu hạ không tốt thì để Tư Cúc ở lại. Về phần đệ đệ của nàng, nếu thích ở vương phủ thì ở lại, không thích thì mỗi ngày quay về bên kia cũng không sao cả.”

Như vậy chẳng phải chỉ có một mình Thẩm Hoán thôi sao, Thẩm Mầu Đơn vẫn còn lo lắng chuyện của kiếp trước, đương nhiên không thể để Thẩm Hoán một mình ra ngoài, vội lắc đầu: “Không cần đâu, Cưu Lan rất tốt. Dân nữ rất thích nàng ấy, Tư Cúc cứ đi theo Thẩm Hoán là được rồi.” Nàng cũng không nói những lời muốn đi về nữa. Người này nói sao làm vậy, mình có làm như thế nào thì hần cũng không thay đổi chủ ý đâu.

Vệ Lang Yến cũng không nói thêm gì nữa, lại như thường ngày tiện tay cầm một cuốn sách dựa vào ghế quý phi ngồi đọc. Vệ Tử An ở bên kia biết Thẩm Mầu Đơn không đi nữa, bắt đầu quần lấy nàng đòi nghe kể chuyện. Thẩm Mầu Đơn cười híp mắt nói: “Hôm nay chúng ta sẽ kể chuyện ăn trộm quả nhân sâm...”

Vệ Tử An tràn đầy thích thú, chạy đi lấy một cái ghế nhỏ ngồi ở bên chân giường, trong tay cầm cái lò sưởi nhỏ bắt đầu nghe kể chuyện.

Thấy đứa bé đã chuẩn bị xong, Thẩm Mầu Đơn mới bắt đầu kể: “Tay hai tiểu đồng thanh tú bưng một vật tới bên cạnh đạo trưởng rồi dâng vật trong tay lên, đạo trưởng nhận lấy nói: ‘Vi sư phải lên trời tới cung Thanh Thiên Di La, nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn thuyết giảng về đạo Hỗn Nguyên.’ Đạo trưởng nhìn vật trong tay được che dưới tấm vải đỏ, lại nói tiếp: ‘Hai quả nhân sâm này, ta phải mang theo lên trời...’”

“... Tôn hầu từ kia leo lên cây nhân sâm, đánh rơi một quả nhân sâm. Nào ngờ, quả nhân sâm kia vừa chạm xuống đất liền biến mất không tung tích. Tôn hầu từ gấp đến nổi vỗ đầu bức tai, lại trèo lên cây đánh rơi thêm một quả nhân sâm nữa. Quả nhân sâm đó cũng y như quả hồi nãy, vừa chạm đất liền biến mất không thấy bóng dáng đâu cả.”

Vệ Từ An chăm chú lắng nghe, siết chặt lò sưởi trong tay, vội vàng hỏi: “Mầu Đơn tỷ tỷ, sau đó thì sao? Tại sao quả nhân sâm kia lại biến mất không thấy bóng dáng?”

Mặc dù Vệ Lang Yên vẫn đang cầm một cuốn sách ở trên ghế quý phi, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện cuốn sách của hắn đã rất lâu chưa lật qua rồi, đang chăm chú lắng nghe tình huống bên kia. Thẩm Mầu Đơn cười nói: “Sau đó, Tôn hầu từ nghĩ ra, niệm mấy câu thần chú, thổ địa công tử dưới đất chui lên...”

Curu Lan đi vào đưa huyết yến một lần, cũng mê luôn câu chuyện mà Thẩm Mầu Đơn đang kể. Trong lòng nàng ấy nghĩ, cô nương thật lợi hại, kể chuyện cũng không giống người khác, so với người kể chuyện ở bên ngoài còn hay hơn, khó trách điện hạ thích cô nương ấy như vậy.

Giờ cơm tối, Vệ Lang Yên và Vệ Từ An đều ăn trong phòng của nàng. Sau đó hai người không làm phiền nàng nữa, để nàng yên tâm nghỉ ngơi. Nằm ở trên giường, trong lòng Thẩm Mầu Đơn ngàn vạn suy nghĩ, nàng cũng biết tiếp tục ở lại vương phủ cũng không phải là cách, nhưng tự mình rời khỏi lại sợ chọc giận Yến Vương, liên lụy người nhà. Suy nghĩ mê man cả đêm cũng không nghĩ ra được cách nào.

Sáng sớm hôm sau, Vệ Lang Yên lại dẫn Vệ Từ An vào cung. Buổi sáng mấy ngày đầu năm, ngày nào cũng phải vào cung thỉnh an thái hậu, thái phi. Mỗi ngày thường đến buổi trưa mới trở về phủ.

Mấy ngày kế tiếp Thẩm Mầu Đơn ngày nào cũng trôi qua như ngày nào. Buổi sáng thức dậy ăn sáng, Tư Cúc và Thẩm Hoán tới ở cùng nàng tới buổi trưa. Trưa một mình dùng cơm, buổi chiều điện hạ và tiểu thể từ trở về, nàng sẽ kể chuyện. Buổi tối cùng ăn cơm với hai người, sau đó rửa mặt đi ngủ.

Ngày hôm đó sau khi ăn sáng xong, Thẩm Hoán và Tư Cúc đang ngồi nói chuyện với nàng. Curu Lan vẽ mặt luống cuống bưng chén thuốc đi vào, Thẩm Mầu Đơn thấy, hỏi nàng ấy: “Curu Lan, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Curu Lan quả thật có chuyện. Sáng hôm nay, nàng ấy và Thái Liên vừa ăn sáng xong. Bỗng nhiên có hai phụ nhân cao lớn vạm vỡ xông vào, hai phụ nhân cũng không nói lời nào, tiến lên vây lấy Thái Liên kéo ra ngoài. Thái Liên bị dọa sợ, hoảng hốt kêu: “Các người là ai, sao lại trói ta, đây là muốn làm cái gì...”

Hai phụ nhân cường tráng cười lạnh: “Tiện nha đầu nhà ngươi, mấy ngày trước ngươi đã làm chuyện gì, trong lòng ngươi không biết sao? Nay điện hạ ra lệnh, nha đầu như ngươi vương phủ không giữ lại được.”

Chớp mắt cơ thể Thái Liên trở nên mềm nhũn, gắt gao giữ chặt Curu Lan: “Curu Lan tỷ tỷ, muội nhất thời hồ đồ nên mới là ra chuyện sai lầm. Muội không phải nhắm vào Thẩm cô nương. Muội... muội chỉ là ghen tị với tỷ tỷ được yêu thích ở trước mặt tiểu thể từ, cho nên mới nói lại những lời tỷ nói hôm đó với Thẩm cô nương cho Hà ma ma nghe. Muội thật sự không phải cố ý mà, Curu Lan tỷ tỷ. Tỷ đi cầu xin Thẩm cô nương có được không, xin Thẩm cô nương tha cho muội. Sau này muội không dám nữa.”

Curu Lan sững sờ đứng tại chỗ, mặc cho Thái Liên lắc lắc người nàng ấy, trong lòng rối như tơ vò. Nàng ấy và Thái Liên tuổi tác ngang nhau, lại cùng là nha hoàn nhị đẳng của tiểu thể từ, luôn coi mình và Thái Liên là tỷ muội. Lúc trước việc bị Hà ma ma trách phạt nàng ấy cũng không nghĩ nhiều. Làm sao cũng không ngờ được là Thái Liên bí mật đi tố cáo. Hôm đó Thẩm cô nương nói chuyện của Châu Vân, nàng ấy còn tưởng là Châu Vân làm.

Nàng ấy há miệng nhưng không nói được lời nào, trơ mắt nhìn Thái Liên bị hai phụ nhân cường tráng lôi đi. Lúc xuống nhà bếp nấu thuốc cho Thẩm cô nương, lại nghe nói Hà ma ma, Châu Vân tỷ tỷ và Đồng Hương muội muội cũng đều bị phạt đánh hai mươi trượng rồi đuổi ra khỏi phủ, bị bán đi nơi khác.

Mấy ngày nay nàng ấy vẫn luôn ở cùng Thẩm cô nương, khẳng định chuyện của Châu Vân không phải Thẩm cô nương nói cho điện hạ. Thường ngày điện hạ vốn không quan tâm chuyện của hậu viện. Nay lại vì Thẩm cô nương mà đích thân ra lệnh đuổi bọn họ ra khỏi phủ, ngay cả Hà ma ma đã ở trong phủ mười mấy năm cũng không may mắn thoát khỏi. Thẩm cô nương trong lòng điện hạ rốt cuộc quan trọng bao nhiêu?

Cứ như vậy Curu Lan bưng chén thuốc tới phòng Thẩm Mầu Đơn, nghe câu hỏi của Thẩm cô nương, do dự một hồi, vẫn là nói hết chuyện lúc nãy cho Thẩm cô nương nghe.

Thẩm Mầu Đơn ngẩn ra khi nghe chuyện này, trong lòng rối bời. Mấy ngày trước có lẽ nàng không dám khẳng định điện hạ có tình ý với nàng, bây giờ trong lòng nàng đã có thể khẳng định điện hạ có tình ý với nàng rồi. Nhưng nàng sao có thể tiếp nhận tình nghĩa của điện hạ được, nàng không muốn sau này phải sống trong hậu cung lạnh lẽo đó, đấu đá tranh sủng với vô số nữ tử khác. Nàng cũng không biết mình uống hết chén thuốc đó như thế nào. Đợi Curu Lan lui ra, Thẩm Mầu Đơn cũng không ngồi yên được nữa, vẫy vẫy tay với Thẩm Hoán: “A Hoán, đệ và Tư Cúc ra ngoài tìm chiếc kiệu mềm. Hôm nay chúng ta sẽ rời khỏi vương phủ.”

Thẩm Hoán không ngạc nhiên, cũng biết Yến Vương điện hạ có tình ý với tỷ tỷ. Đệ ấy không phải không thích Yến Vương, mà hiểu rằng thà làm thê tử nhà nghèo còn hơn làm thiếp nhà giàu. Đệ ấy không hy vọng tỷ tỷ trở thành người trong hậu viện của điện hạ. Thẩm Hoán không nói thêm gì nữa, đứng dậy đi ra ngoài. Tư Cúc cũng đi theo.

Rất nhanh đã tìm được một chiếc kiệu mềm ở bên ngoài, Thẩm Hoán ở cửa sau của vương phủ đợi. Tư Cúc trở về đỡ Thẩm Mầu Đơn đi đến cửa sau, cả đường thuận lợi không bị ngăn cản. Mặc dù bọn hạ nhân trong phủ đều nghe qua tên của Thẩm Mầu Đơn nhưng lại chưa gặp qua nàng, cũng không ai ngăn cản nàng. Tới hậu viện, nàng lên kiệu. Thẩm Hoán và Tư Cúc đi theo từ hậu viện về tới tòa nhà ở bên phía thành Nam.

Sau khi trở về, Thẩm Mầu Đơn có chút thấp thỏm không yên, rất sợ Yến Vương điện hạ sẽ trách cứ nàng, hoang mang hết cả buổi chiều. Sắc trời đã dần tối, bên ngoài tòa nhà bỗng truyền đến tiếng xe ngựa lộc cộc. Tư Cúc và Thẩm Hoán ra ngoài coi, có hai chiếc xe ngựa đậu ở bên ngoài tòa nhà. Hai người trông thấy Trần công tử, cái người hay cười tùm tùm thường đi theo bên cạnh điện hạ từ chiếc xe ngựa phía trước nhảy xuống. Sau đó lại từ xe ngựa ôm xuống một đứa bé cả người mặc quần áo thật dày, nhìn kỹ thì là tiểu thế tử.

Curu Lan cô nương cũng từ xe ngựa phía sau nhảy xuống.

Tư Cúc và Thẩm Hoán đều có chút luống cuống. Tuy nói Trần công tử kia là thị vệ của điện hạ, nhưng từ miệng bọn hạ nhân trong vương phủ biết được vị Trần công tử này là công tử dòng chính của nhà quý tộc danh môn, hiện giờ đi theo Yến Vương điện hạ làm thị vệ trưởng. Thân phận như vậy bọn họ cũng không đắc tội được, đành phải mời vào phòng.

Thẩm Mầu Đơn biết Trần Hoàng Văn tới đây, hơi thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải Yến Vương tới đây là được. Tới lúc đi vào phòng khách, Vệ Từ An vừa gặp nàng liền chạy tới nắm lấy tay nàng. Giọng nói có chút tủi thân: “Mầu Đơn tỷ tỷ, sao tỷ không ở lại vương phủ, còn lên lút chạy đi.”

Thẩm Mầu Đơn cười cười với Vệ Từ An: “Cơ thể ta khỏe rồi, đương nhiên không ở lại vương phủ được nữa.” Nói xong ngẩng đầu nhìn Trần Hoàng Văn: “Trần công tử, các huynh đây là?”

Trong tay Trần Hoàng Văn ôm hai cái bình lưu ly, một cái là cái ly lưu ly dùng để uống nước, một cái là bình hoa lưu ly, trong bình hoa lưu ly đang cắm mấy cành đồng mai tươi tốt. Y đưa hai thứ trong tay cho Tư Cúc đang đứng bên cạnh, để nàng ấy đặt bình hoa lưu ly vào trong phòng Thẩm Mầu Đơn. Lúc này mới quay đầu nhìn Thẩm Mầu Đơn cười cười: “Điện hạ sai ta tới đây thăm cô nương. Hoàng thượng có một bãi săn ở bên Hoài Ninh. Sáng sớm ngày mai điện hạ phải theo hoàng thượng và mấy vị thân vương đi săn bắn, e là phải nửa tháng sau mới có thể quay lại. Điện hạ không yên tâm tiểu thế tử ở trong phủ, đặc biệt sai ta đưa thế tử tới chỗ của Thẩm cô nương.”

Thẩm Mầu Đơn ngây người, đây là chuyện gì đây. Nàng cuống quýt hỏi: “Trần công tử, như vậy sao được, thế tử thân thể cao quý, đây ngàn vạn lần không được.”

Vệ Từ An vẫn nắm lấy tay nàng không buông, nghe vậy, tủi thân nói: “Mầu Đơn tỷ tỷ, tỷ thu nhận ta đi. Ta sẽ ngoan mà, ăn cũng không nhiều, rất dễ nuôi.”

Thẩm Mầu Đơn dờ khóc dờ cười: “Thế tử, không được đâu. Người thân thể cao quý, làm sao có thể ở một nơi như vậy được. Người vẫn là theo Trần công tử hồi phủ đi. Nếu như muốn nghe kể chuyện, ta ghi lại sai người đưa qua cho thế tử có được không?”

Trần Hoàng Văn cười nói: “Thẩm cô nương cũng đừng từ chối nữa, đây là ý của điện hạ.”

Sau đó, Trần Hoàng Văn cũng không nói thêm gì nữa, để lại Curu Lan và mấy hộ vệ rồi rời khỏi. Chỉ còn lại Thẩm Mầu Đơn, Thẩm Hoán và Tư Cúc ba người đưa mắt nhìn nhau. Tiểu thế tử vui mừng chạy tới chạy lui ở trong phòng, vui vẻ vô cùng. Thẩm Mầu Đơn hết cách, bây giờ cũng không dám đưa tiểu thế tử trở về vương phủ. Đợi ngày mai sau khi điện hạ đi rồi lại đưa tiểu thế tử trở về là được, cũng không biết rốt cuộc điện hạ nghĩ sao nữa...

Lúc ăn cơm tối, Thẩm Mầu Đơn đặc biệt kêu Tư Cúc nấu nồi lẩu dê. Trời lạnh ăn chút thịt dê uống chút nước canh là thoải mái nhất rồi, lúc ăn lại bỏ vào một ít cải trắng và củ cải, mùi vị rất ngon. Vệ Từ An ăn rất vui vẻ, Curu Lan cười tùm tùm nói: “Hôm nay thế tử rất vui, ăn nhiều hơn thường ngày một chén cơm.”

Vệ Từ An nuốt miếng thịt dê trong miệng, quay đầu cười với Curu Lan: “Ta thích ở cùng với Mầu Đơn tỷ tỷ, đương nhiên ăn nhiều hơn một chút rồi. Hơn nữa Tư Cúc tỷ tỷ nấu ăn rất ngon, so với từ nương trong phủ còn giỏi hơn.”

Tư Cúc cũng cười híp mắt ở một bên.

Ăn cơm tối xong, Tư Cúc và Curu Lan dọn dẹp lại một gian sương phòng. Vệ Từ An một mình ở một gian, Curu Lan và Tư Cúc ở một gian.

Nằm ở trên giường nhìn đồng mai đẹp đẽ tươi tốt trong bình lưu ly, trong lòng Thẩm Mầu Đơn thấp thỏm không yên, trước sau nghĩ không ra Yến Vương điện hạ nghĩ như thế nào. Nàng biết bên cạnh tiểu thế tử khẳng định còn có ám vệ bảo vệ, chỉ là vì sao phải đưa tới chỗ này của nàng?

Ngày hôm sau ăn sáng xong, Thẩm Mầu Đơn nghĩ Yến Vương chắc đã xuất phát đi Hoài Ninh rồi, liền kêu Tư Cúc và Thẩm Hoán đưa tiểu thế tử về vương phủ. Vệ Từ An vừa nghe, lập tức đỏ mặt, cũng không nói chuyện, ngẩng đầu quật cường nhìn Thẩm Mầu Đơn.

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Curu Lan nhìn đáng vẻ của tiểu thế tử nhà mình, biết tiểu thế tử thật sự rất đau lòng, kéo Thẩm Mầu Đơn qua một bên thấp giọng nói: “Cô nương, người hãy thu nhận tiểu thế tử mấy ngày đi. Thế tử thật sự rất ngoan đó. Nó tỷ đã hầu hạ bên cạnh thế tử lâu rồi, vẫn chưa thấy qua tiểu thế tử yêu thích và ý lại vào một người như vậy. Thế tử thật sự rất thích người. Hôm qua sau khi thế tử và điện hạ trở về, biết cô nương không còn ở vương phủ nữa, thế tử khỏi phải nói đau lòng biết bao.”

Dù sao Thẩm Mầu Đơn cũng không đành lòng. Vừa rồi thấy đáng vẻ đau lòng của tiểu thế tử, nàng đã hồi hận rồi, chẳng qua chỉ ở vài ngày thôi mà. Nàng chỉ sợ điện hạ, cũng không phải tiểu thế tử. Nghĩ như vậy nàng đi tới trước mặt Vệ Tử An ngồi xổm xuống ôm lấy cơ thể nhỏ bé gầy gò của tiểu thế tử, nhẹ giọng nói: “Vừa rồi là ta không đúng. Vậy thế tử ở lại đây có được không? Đợi điện hạ về, ta mới đưa thế tử về có được không?”

Lần đầu tiên Vệ Tử An được nữ tử ôm như vậy. Hình bóng của mẫu thân trong đầu tiểu thế tử từ lâu đã trở nên mơ hồ không nhớ rõ hình dáng nữa. Nha hoàn trong phủ đối với tiểu thế tử cũng chỉ có kính sợ. Bây giờ bỗng nhiên xuất hiện một cái ôm ấm áp khiến tiểu thế tử nhin không được đầy mắt chua xót, cuối cùng òa khóc, hai tay ôm chặt lấy cổ của Thẩm Mầu Đơn.

Thẩm Mầu Đơn bị dọa sợ. Curu Lan, Tư Cúc và Thẩm Hoán ở bên cạnh cũng không biết làm sao. Thẩm Mầu Đơn ôm lấy thân hình nhỏ bé gầy yếu của tiểu thế tử, vỗ nhẹ lưng của thế tử, dỗ dành: “Thế tử đừng khóc. Vừa rồi cũng là lỗi của ta, sau này ta sẽ không đuổi thế tử đi nữa có được không?”

Vệ Tử An khóc lớn. Thẩm Mầu Đơn dịu dàng dỗ dành. Khóc lớn một hồi, Vệ Tử An cũng cảm thấy có chút xấu hổ, dụi dụi mắt, rời khỏi lòng của Thẩm Mầu Đơn, cúi thấp đầu nhỏ giọng nói: “Đây là Mầu Đơn tỷ tỷ nói đó, sau này không bao giờ đuổi ta đi nữa?”

Thẩm Mầu Đơn dờ khóc dờ cười: “Phải, phải, sau này không bao giờ nữa.”

Lúc này tiểu tử kia mới nở nụ cười, có chút xấu hổ, hai tay lại ôm lấy cổ Thẩm Mầu Đơn.

Cả ngày nay, Vệ Tử An như một cái đuôi nhỏ theo sát phía sau Thẩm Mầu Đơn.

Tạm thời không có sự quá nhiều của điện hạ, Thẩm Mầu Đơn thoải mái không ít, cơ thể cũng sắp khỏe lại rồi. Mỗi ngày cùng với Tư Cúc và Curu Lan ở trong nhà bếp nghiên cứu món ăn ngon, hy vọng có thể nuôi Vệ Tử An mập lên. Thẩm Hoán cũng đọc sách ở trong phòng mỗi ngày, cách ngày thì của đệ ấy còn hơn một tháng, thỉnh thoảng cũng ra ngoài chọn mua một ít bút nghiên giấy mực và sách. Thi Bảo Thu thì vẫn không có tin tức trong khoảng thời gian này, cũng không biết rốt cuộc cô nương ấy ở chỗ nào nữa. Thẩm Mầu Đơn nhờ Phùng thúc Mã thúc lúc ở bên ngoài chú ý một chút, nếu gặp Bảo Thu thì ngàn vạn lần phải giữ cô nương ấy lại.

Ngày qua ngày, đảo mắt đã là mười ngày sau, mười ngày này Vệ Tử An đã được nuôi khá hơn một chút, gương mặt tròn hơn. Sáng sớm ngày hôm đó, Thẩm Hoán muốn đi ra ngoài mua viết và giấy Tuyên Thành, qua đây nói với Thẩm Mầu Đơn một tiếng. Thẩm Mầu Đơn nói: “Đệ đừng đi một mình, dẫn Tư Cúc theo đi.”

“Tỷ, không cần đâu, một mình đệ đi là được rồi. Xung quanh đây đệ cũng quen thuộc lắm rồi.” Thẩm Hoán không hiểu tại sao tỷ tỷ lại cứ kêu Tư Cúc đi theo mình.

Thẩm Mầu Đơn nào dám để đệ ấy một mình ra ngoài, vội kêu Tư Cúc qua đây: “Tư Cúc, người theo A Hoán ra chợ mua chút giấy Tuyên Thành đi.”

Thẩm Hoán hết cách, chỉ đành theo Tư Cúc cùng nhau ra ngoài. Thẩm Mầu Đơn nhìn hai người ra khỏi cửa phòng rồi mới cúi đầu nhìn Vệ Tử An luyện chữ. Chữ của tiểu tử này viết rất đẹp, xuống bút có lực, nét chữ mạnh mẽ, với cơ thể ốm yếu của tiểu thế tử có chút không thích hợp, nghĩ lại đây là kết quả giám sát mỗi ngày của điện hạ.

Cùng tiểu thế tử luyện chữ nửa canh giờ, lại kể chuyện cho tiểu thế tử một hồi, đến trưa lúc Curu Lan chuẩn bị xong thức ăn, Thẩm Hoán và Tư Cúc vẫn chưa quay về. Lúc này Thẩm Mầu Đơn bắt đầu có chút bất an, kiên nhẫn dỗ dành Vệ Tử An ăn cơm trước. Thẩm Mầu Đơn một miếng cũng ăn không vô, ngay cả Vệ Tử An cũng nhận ra nàng không bình thường, lo lắng hỏi: “Mầu Đơn tỷ tỷ, tỷ sao vậy?”

“Không sao...” Thẩm Mầu Đơn quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa, bất an trong lòng càng ngày càng lớn. Lúc đang nghĩ có cần ra ngoài tìm bọn họ hay không, cửa chính của viện bỗng bị ai đó mở toang, Tư Cúc lao đảo chạy vào, sắc mặt trắng bệch, lúc chạy vào phòng không cẩn thận vấp phải ngưỡng cửa cao nên té xuống đất.

Thẩm Mầu Đơn kinh hãi, cuống quýt đứng dậy chạy về phía Tư Cúc, luống cuống tay chân đỡ Tư Cúc từ dưới đất lên, lo lắng hỏi: “Tư Cúc, đây là sao vậy? A Hoán đâu? Sao A Hoán còn chưa về?”

Vệ Tử An ở bên kia cũng bị kinh động, nhảy từ trên ghế xuống, vội vàng vàng chạy qua đây, giúp Thẩm Mầu Đơn đỡ Tư Cúc.

Tư Cúc đứng thẳng dậy, trên mặt trắng tới dọa người, nước mắt chảy đầy mặt, nàng ấy vịn lấy cánh tay của Thẩm Mầu Đơn khóc nói: “Cô... cô nương, A Hoán thiếu gia xảy ra chuyện rồi.”

Vẫn là xảy ra chuyện, Thẩm Mầu Đơn chỉ cảm thấy trong đầu nổ oanh một tiếng, trước mắt tối đen. Nàng ổn định lại tâm trạng, hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? A Hoán đã xảy ra chuyện gì? Bây giờ đệ ấy đang ở đâu?” Giọng nói run rẩy biểu lộ rõ sự lo lắng vô cùng của nàng. Nàng không ngờ vẫn xảy ra chuyện. Lúc đầu vốn không định cho đệ ấy ra khỏi cửa, nhưng lại sợ A Hoán hoài nghi điều gì, nàng cũng không tìm được cái cớ nào không cho đệ ấy ra ngoài. Hơn nữa khoảng thời gian này nàng lúc nào cũng nhắc nhở A Hoán làm việc không được gấp gáp lỗ mãng. Nàng tưởng đệ ấy sẽ nghe lời, còn nghĩ có Tư Cúc luôn đi theo bên cạnh, sẽ khuyên bảo đệ ấy, nên không ngăn cản đệ ấy ra ngoài, ai ngờ vẫn xảy ra chuyện chứ.

Tư Cúc khóc nói: “Bây giờ thiếu gia đang ở cái chợ bên thành Bắc. Cô nương người mau theo nô tỳ qua đó xem đi.”

Thẩm Mầu Đôn cũng không quan tâm đến chuyện gì khác được nữa, theo Tư Cúc chạy ra ngoài cửa. Vệ Tử An cũng muốn đi theo. Vốn Thẩm Mầu Đôn không muốn dẫn theo nhưng Tư Cúc lại nói: “Cô nương dẫn tiểu thế tử cùng đi đi. Có thể tiểu thế tử có thể giúp được đó.”

Thẩm Mầu Đôn nghĩ nghĩ liền đồng ý. Đúng lúc Phùng thúc ở nhà, mấy người lên xe ngựa một đường thẳng tiến về phía chợ ở bên thành Bắc. Tư Cúc kể lại một cách thành thật đầu đuôi sự việc ở trên xe ngựa.

Sáng sớm Tư Cúc đi theo Thẩm Hoán đến chợ ở phía thành Bắc, đã mua một ít giấy Tuyên Thành và bút nghiên, lúc đang định trở về thì bỗng nhiên thấy phía chợ vây quanh không ít người, hai người cũng lên phía trước nhìn xem. Nghe thấy tiếng chất vấn đầy cảm phẫn của một nữ tử: “Nguyên Trạch Khánh, ngươi nói rõ xem vì sao ngươi lại bắt nhân bất nghĩa như vậy. Lúc trước nhà ngươi nghèo, ta và phụ mẫu ta đều không khinh ghét ngươi. Ngươi cũng nói lòng ngươi yêu ta, nghèo khó chỉ là nhất thời. Sau này ngươi sẽ cố gắng hết mình thi đậu nho sinh, cố gắng để ta có cuộc sống tốt hơn, không để ta chịu thiệt thòi. Phụ mẫu ta tin lời nói của ngươi, để chúng ta đính hôn. Phụ mẫu ta để ngươi ở nhà an tâm học tập, không để ngươi bận tâm và bồn ba vì những chuyện vụn vặt, ngay cả mẫu thân đang bị bệnh của ngươi cũng được gia đình ta sai người hầu hạ chu đáo. Ngươi phải lên kinh dự thi, phụ mẫu ta lại thay ngươi chuẩn bị hết lộ phí để ngươi đi đường. Ngươi nói muốn dẫn mẫu thân cùng đi để tham quan kinh thành. Chúng ta cũng không nghĩ gì nhiều, kết quả thì sao? Ta ở nhà đợi ngươi khổ sở một năm, nhưng lại đợi về tin tức từ hôn của ngươi, ngươi nói ngươi ở kinh thành đã cưới thê tử phải từ hôn với ta. Hôm nay ta phải hỏi ngươi rõ ràng, tại sao ngươi có thể vong ân phụ nghĩa như vậy, ngươi phải nói rõ ràng cho ta?”

Thẩm Hoán và Tư Cúc đều ngây ra khi vừa nghe thấy giọng nói này. Bọn họ đương nhiên nhận ra giọng nói này là của Thi Bảo Thu người mà Mầu Đôn vẫn luôn tìm kiếm. Sao cũng không ngờ được người vẫn luôn tìm kiếm lại có thể gặp được ở nơi này, nghe những lời này của Bảo Thu thì hẳn đã gặp được tên nam nhân bạc tình kia rồi? Hai người kinh hãi, chỉ cầu mong ngàn vạn lần đừng gặp phải công chúa Dương Thạch kia là được rồi. Hai người cuống quýt chen vào giữa đám người, liếc mắt đã thấy Thi Bảo Thu đang đứng trước mặt một nam tử. Về mặt tên nam nhân kia đầy vẻ lúng túng. Bên cạnh tên nam nhân còn có một nữ tử khoác áo khoác lông cáo trắng, nữ tử ngược đầu, khinh bỉ nhìn Thi Bảo Thu.

Sắc mặt Thẩm Hoán và Tư Cúc có chút khó coi, cũng đoán ra nữ tử bên cạnh nam tử kia có lẽ chính là công chúa Dương Thạch rồi.

Nguyên Trạch Khánh không phải là kẻ xấu. Hắn ta cũng cảm thấy có lỗi với Bảo Thu. Vừa rồi hắn ta cũng đã thấy Bảo Thu, đang muốn tránh đi, nhưng Bảo Thu đã thấy hắn ta rồi. Hắn ta dĩ nhiên là thích Bảo Thu, chỉ là thích thôi thì sao chứ, chỉ là nữ nhi của nhà địa chủ thôi. Dù sao hắn ta cũng thi đậu nho sinh rồi, giữ hiếu liêm khó bao nhiêu hắn ta cũng biết mà. Vốn tưởng rằng làm phò mã gia rồi sẽ khá hơn một chút, lại không ngờ cuộc sống lại ngọt ngạt như thế. Tính cách của Dương Thạch đa nghi. Hắn ta chẳng qua chỉ nói thêm một câu với một nha hoàn trong phủ phò mã, Dương Thạch liền đánh chết nha hoàn đó. Bây giờ Bảo Thu bị Dương Thạch đứng lúc bắt gặp, hắn ta thật không biết Bảo Thu sẽ có kết cục như thế nào. Hắn ta nhắm mắt nói: “Cô... cô nương, cô nương nhận nhầm người rồi.”

Thẩm Hoán cũng biết là chuyện gì xảy ra, biết Bảo Thu nếu còn không đi. Công chúa Dương Thạch chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô nương ấy đâu, vội vàng tiến lên kéo Thi Bảo Thu, vội nói: “Bảo Thu tỷ tỷ, thật trùng hợp. Đệ có chút chuyện muốn tìm tỷ, mau qua đây với đệ một chuyến.”

Thi Bảo Thu gặp Thẩm Hoán cũng rất vui mừng, nói: “A Hoán, đệ đợi ta một chút, ta phải hỏi rõ kẻ bạc tình này rốt cuộc tại sao lại đối xử với ta như vậy.”

Thẩm Hoán sốt ruột: “Bảo Thu tỷ tỷ, đệ thật sự có việc gấp cần tìm tỷ...” Không đợi đệ ấy nói hết, Dương Thạch đã vô cùng hưng phấn bước qua đây. Mắt phát sáng khi thấy dung mạo của Thẩm Hoán, lại nghiêng đầu nhìn Thi Bảo Thu, giễu cợt nói: “Lúc này ngươi nói phò mã của ta là gì của ngươi? Là nam nhân của ngươi sao?”

“Sao... sao cơ” Thi Bảo Thu sững sờ nhìn nữ nhân phú quý lộng lẫy đầu đeo đầy châu ngọc, trong mắt lộ ra ý cười trào phúng: “Phò... mã? Chính là phò mã... khó trách. À, thật không ngờ tới.” Cô nương ấy nghiêng đầu nhìn Nguyên Trạch Khánh: “Nguyên Trạch Khánh, ngươi nghe cho rõ đây. Bây giờ không phải ngươi không cần ta mà là ta không cần ngươi. Ngươi là cái tên tiểu nhân vong ân phụ nghĩa thấy người sang bắt quàng làm họ. Ta thật may mắn, may mắn vì có thể thấy rõ bộ mặt của ngươi, thật khiến người ta buồn nôn mà.”

Giờ phút này, cô nương ấy đã không còn chút tình cảm nào với hắn ta nữa. Nút thắt trong lòng đã được cởi bỏ.

Thi Bảo Thu nói xong, không còn nhìn Nguyên Trạch Khánh sắc mặt tái nhợt nữa, cười cười với Thẩm Hoán: “A Hoán, chúng ta đi thôi.”

Thẩm Hoán gật đầu. Lúc hai người đang muốn rời khỏi, mấy thị vệ đeo bội kiếm chắn trước mặt hai người. Dương Thạch bước tới trước mặt Thẩm Hoán, cười híp mắt hỏi: “Thiếu niên ngươi tên A Hoán? Cái tên thật là hay.”

Sắc mặt Thẩm Hoán có chút khó coi, mím môi không nói. Dương Thạch cũng không trách cứ đệ ấy, quay đầu nhìn Thi Bảo Thu, ý cười trên mặt từ từ biến mất, bỗng nhiên giơ tay tát vào mặt Thi Bảo Thu một cái. Khuôn mặt trắng nõn của Thi Bảo Thu hẳn lên dấu tay đỏ ửng, nhanh chóng sưng đỏ lên.

Dương Thạch nghiêm mặt nói: “Phò mã của ta há có thể để ngươi bề mặt, người đâu, dùng trượng đánh chết nàng ta!”

Lập tức có người tiến lên bắt lấy Thi Bảo Thu, dùng lực ấn cô nương ấy xuống đất, hai phụ nhân cường tráng cầm trượng vọt ra vùng trượng đánh lên người cô nương ấy.

Thẩm Hoán cả kinh, biết tính tình của Dương Thạch quái gở và tàn bạo, vội vã cầu xin: “Công chúa, xin người hãy tha cho vị cô nương này đi.”

Dương Thạch quay đầu cười híp mắt với đệ ấy: “Được thôi, nhưng mà ngươi phải đáp ứng bốn công chúa một điều kiện, nếu ngươi chịu theo ta vào phủ phò mã, bốn công chúa sẽ tạm tha cho nàng ta, thế nào?”

Thẩm Hoán kinh ngạc, sắc mặt dần chuyển sang màu xám. Đệ ấy sao lại không hiểu ý của Dương Thạch là ý gì. Nàng ta muốn đệ ấy vào phủ phò mã làm nam sủng. Đệ ấy mới 13 tuổi thôi đó, Dương Thạch này sao có thể biến thái như vậy. Đệ ấy sao có thể đồng ý, nhưng nếu không đồng ý chẳng lẽ lại tro mắt nhìn Bảo Thu tỷ tỷ bị đánh chết?

Rốt cuộc phải làm sao đây? Nhìn trước kia từng gây từng gây đánh xuống trên người Thi Bảo Thu, sắc mặt Thẩm Hoán càng ngày càng không ổn, nhưng nếu đáp ứng thì không chỉ đệ ấy bị hủy hoại, ngay cả Thẩm gia cũng sẽ dính phải danh tiếng không tốt. Không để đệ ấy tiếp tục suy nghĩ, tiếng nói của Dương Thạch lại vang lên bên tai: “Ồi, hết thời gian rồi, bây giờ mặc kệ người có đáp ứng hay không nàng ta cũng phải chết rồi.”

Thẩm Hoán chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân trào lên. Giọng nói của Dương Thạch tiếp tục vang lên bên tai: “Kỳ thực, ban đầu bốn công chúa cũng không định đánh chết nàng ta đâu, nhưng ai biểu người đột nhiên xông ra, còn cầu xin cho nàng ta. Bây giờ bốn công chúa nhìn nàng ta càng không vừa mắt, nói ra thì nàng ta cũng vi người mà mất mạng...”

~d dien dan nnn lee quydon~diên daaaaaanleeey đomnn~

Trong lòng Thẩm Mầu Đôn tức giận bao nhiêu khó có thể tưởng tượng được. Nàng không biết kiếp trước có phải vì chuyện này mà tinh thần A Hoán sa sút hay không, nhưng nàng biết nếu Bảo Thu thật sự bị đánh chết, vậy thì đời này A Hoán cũng sẽ không tha thứ cho bản thân mình được. Bây giờ nàng cũng hoài nghi chuyện mà A Hoán gặp phải kiếp trước hẳn là chuyện này. Lúc đầu khi cứu Bảo Thu, cái cành cây kia căn bản chống đỡ không nổi trọng lượng của một người, coi như nàng không cứu thì Bảo Thu cũng chưa chắc đã chết. Bảo Thu không chết, nhất định sẽ lên kinh thành tìm Nguyên Trạch Khánh hỏi rõ ràng. A Hoán gặp phải chuyện này nhất định sẽ ra mặt can thiệp. Những lời đó của công chúa Dương Thạch, cuối cùng là Bảo Thu chết đi, những thứ này cũng đủ để Thẩm Hoán thay đổi tính cách.

Nhưng ngàn vạn lần cũng đừng xảy ra chuyện không may, Thẩm Mầu Đôn ở trong lòng khẩn cầu, lại kêu Phùng thúc chạy nhanh thêm chút nữa.

Vệ Từ An rúc vào lòng Thẩm Mầu Đôn cũng không nói chuyện, khoe môi mím lại, gương mặt nhỏ trầm tĩnh.

Rất nhanh, xe ngựa đã tới chỗ mà Tư Cúc nói. Chỗ đó có không ít người vây xung quanh, trong một tầng ngoài một tầng. Thẩm Mầu Đôn ôm Vệ Từ An xuống xe ngựa, liền nghe thấy tiếng bàn tán bên cạnh: “Thật là thể thảm, vị cô nương kia cũng không động đây nữa, không phải đã chết rồi chứ? Vị công chúa này cũng thật to gan, cũng không sợ hoàng thượng trách phạt mình.”

“Còn không phải là rất to gan sao, nghe nói thánh thượng phạt cấm túc nàng ta, nay không phải vẫn chạy ra ngoài sao, vị cô nương này thật đáng thương, sao lại dấy vào công chúa chứ.”

Sắc mặt Thẩm Mầu Đôn khó coi, tay mơ hồ run rẩy. Vệ Từ An nhận ra sự bất an của nàng, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay nàng. Ba người chen vào trong đám người. Bên kia trên người Thi Bảo Thu đã máu thịt lẫn lộn. Thẩm Hoán đang bị hai thị vệ giữ chặt, ép đệ ấy nhìn đáng về máu thịt lẫn lộn của Bảo Thu. Ánh mắt của đệ ấy đỏ lên, cả người run rẩy kịch liệt.

Vệ Từ An buông tay Thẩm Mầu Đôn ra chạy về phía Thi Bảo Thu, một chân đá vào người một phụ nhân. Khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến đỏ bừng: “Còn không cút ra!”

Hai phụ nhân cường tráng này đều là người ở bên cạnh công chúa Dương Thạch, đương nhiên quen biết Vệ Từ An, cuống quýt lui qua một bên quỳ xuống: “Thế tử tha mạng, thế tử tha mạng.”

Vệ Từ An tức giận quá mức, lại tiến lên đạp mỗi người một cái. Tiểu thể tử còn nhỏ nên đáng người cũng nhỏ, làm sao có thể đạp ngã hai phụ nhân cường tráng, đạp lên người bọn họ ngay cả nhúc nhích cũng không có. Tiểu thể tử cũng không để ý chuyện gì khác, cùng Tư Cúc đi xem vị cô nương tên Bảo Thu kia, phát hiện vẫn còn hơi thở, vội sai thị vệ đi mời đại phu. Tư Cúc và Cưu Lan hai người cùng đỡ Bảo Thu lên xe ngựa.

Dương Thạch hừ lạnh một tiếng, cũng không có ngăn cản, chỉ nhìn Thẩm Mầu Đôn, cười lạnh nói: “Sao, quên mùi vị lần trước rồi sao? Hiện giờ thất hoàng thúc không ở An Dương, bây giờ ta phải nhìn xem còn ai có thể tới cứu người nữa không”

Vệ Từ An nghe những lời này, quay về chần trước người Thẩm Mầu Đôn, chỉ vào bọn nha hoàn và thị vệ vây quanh: “Bỏ thế tử ở đây, xem các người ai dám bước lên!”

Bọn nha hoàn thị vệ ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ dĩ nhiên không dám đụng vào thế tử.

Vệ Từ An nhìn Dương Thạch, tức tới nổi trống ngực đập thành thịch: “Đường tỷ, tỷ đang làm cái gì vậy? Hoàng đế bá bá cũng cấm túc tỷ rồi mà tỷ còn dám chạy ra ngoài sao, coi chừng hoàng đế bá bá về sẽ không tha cho tỷ đâu.”

Dương Thạch hừ lạnh một tiếng, không kiên nhẫn nói: “Vệ Từ An, đệ mau cút ra cho ta!”

Thẩm Mầu Đôn lo lắng Dương Thạch sẽ ra tay với Từ An, đang đề phòng. Bỗng nhiên một đám hộ vệ và mấy hắc y nhân xuất hiện ào ào ở xung quanh. Dương Thạch vừa thấy đám người này sắc mặt cũng thay đổi, cầm hận nhìn Thẩm Mầu Đôn: “Hôm nay tạm tha cho các người, lần sau nếu còn dám xuất hiện ở trước mặt bốn công chúa, ta nhất định sẽ khiến các người đẹp mặt!”

Đội Dương Thạch dẫn theo Nguyên Trạch Khánh sắc mặt tái nhợt rời khỏi, Thẩm Mầu Đôn mới hoàn hồn, nhìn đám hộ vệ và hắc y nhân xung quanh mới biết những người này hẳn là Yến Vương phái tới bảo vệ tiểu thể tử. Đường như hiện giờ nàng lại nhận ân tình của Yến Vương nữa rồi.

Dương Thạch vừa đi, đám người xung quanh cũng tán ra. Vệ Từ An quay đầu nói với Thẩm Mầu Đôn: “Mầu Đôn tỷ tỷ, ta lo lắng thương thế vị cô

nuong kia. Những đại phu bình thường khẳng định sẽ trị không khỏi cô nương ấy, ta muốn tiến cũng xin thái phi tổ mẫu phái một nữ y quan tới.”

Thẩm Mầu Đơn gật gù đầu. Bây giờ thương thế của Bảo Thu không thể chậm trễ được nữa. Nếu nữ y quan trong cung có thể giúp đỡ thì tốt quá rồi. Nàng dặn dò Từ An mấy câu. Vệ Từ An liền tùy đám hộ vệ hộ tống vào cung. Thẩm Mầu Đơn, Từ Cúc, Từ Lan và Thẩm Hoán lên xe ngựa về căn nhà kia.

Đọc đường, tâm trạng của Thẩm Hoán vẫn rất sa sút. Thẩm Mầu Đơn an ủi đệ ấy: “A Hoán, đệ đừng lo. Bảo Thu nhất định sẽ không sao đâu.”

Thẩm Hoán lắc lắc đầu, trong mắt đầy vẻ tự trách: “A tỷ, tỷ không biết đâu. Cũng đều tại đệ, nếu đệ không can thiệp vào. Nữ nhân độc ác kia nhiều nhất cũng chỉ tát Bảo Thu tỷ tỷ mấy bạt tai thôi, căn bản sẽ không đẩy tỷ ấy vào chỗ chết. Cũng đều tại đệ, lúc này... lúc này nếu đệ đáp ứng yêu cầu của nữ nhân kia. Bảo Thu tỷ tỷ cũng sẽ không bị như thế...”

Thẩm Mầu Đơn vỗ vỗ vai Thẩm Hoán, nhìn thẳng vào mắt đệ ấy, nghiêm mặt nói: “A Hoán, đệ sai rồi. Tâm địa công chúa kia rất độc ác. Cho dù đệ không can thiệp, nàng ta nhất định sẽ không tha cho Bảo Thu đâu. Nàng ta nói như vậy, chẳng qua là vì hành hạ đệ thôi. A Hoán, đệ đừng suy nghĩ nhiều, cái này không thể trách đệ được.”

Thẩm Hoán nhắm mắt không nói nữa.

Rất nhanh, Vệ Từ An liền mời được nữ y quan từ trong cung tới đây kiểm tra vết thương cho Thi Bảo Thu. Vết thương trên người có chút nghiêm trọng, xương đùi cũng bị gãy. Nữ y quan bận rộn cả nửa ngày đắp thuốc cho Thi Bảo Thu, lại cố định chặt chỗ xương đùi bị gãy bằng những miếng ván.

Bảo Thu bị thương ngoài da rất nặng, cũng may không nguy hiểm tới tính mạng. Mọi người cũng đều thở phào nhẹ nhõm. Sắc trời cũng không còn sớm, mọi người tùy ý ăn chút cơm. Từ Cúc và nha hoàn Thúy Chi của Bảo Thu ở lại chăm sóc Bảo Thu, những người khác đều đi nghỉ ngơi.

Thẩm Hoán nằm ở trên giường mê man không ngủ được, trong đầu thoáng hiện lên lời nói của Dương Thạch nói với đệ ấy: “Ban đầu bốn công chúa cũng không định đánh chết nàng ta đâu, nhưng ai biểu người đột nhiên xông ra, còn cầu xin cho nàng ta. Bây giờ bốn công chúa nhìn nàng ta càng không vừa mắt, nói ra thì nàng ta cũng vì người mà mất mạng...”

Cũng vì người, cũng vì người. Câu nói này ám ảnh Thẩm Hoán tới nửa đêm đầu đầu như muốn nứt ra mới mê man ngủ thiếp đi, nhưng lại khiến đệ ấy mơ thấy con ác mộng khủng khiếp.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Editor: Vanny

Nạn châu châu ập đến, tam phòng Thẩm gia sau hai tháng thì đã hết lương thực, Thẩm Hoán thấy phụ thân tới chỗ tổ mẫu mượn tiền mua lương thực nhưng lại tay không trở về, về mặt tỷ tỷ u sầu: “Phụ thân, con qua mượn chỗ La đại ca một ít tiền vậy. Hiện tại như vậy cũng không phải là cách, qua một khoảng thời gian nữa, A Hoán phải thi sơ tuyển rồi. Chúng ta nhịn đói cũng không thể để A Hoán nhịn đói được.”

Thẩm Hoán thấy phụ thân mở đôi môi khô nứt, cuối cùng cũng không nói được lời nào, nhìn thấy tỷ tỷ ra ngoài. Tới lúc mặt trời lặn, tỷ tỷ mới trở về, cẩn thận từ trong lòng móc ra mấy lượng bạc vụn, tỷ tỷ cười rất dịu dàng: “Phụ thân, A Hoán, ta mượn được mấy lượng bạc từ chỗ La đại ca.”

Thẩm Hoán thấy mặt tỷ tỷ hơi sưng, biết nhất định là La gia làm khó tỷ ấy, nhưng mà lúc này đệ ấy chẳng dám nói gì cả. Đệ ấy sợ tỷ tỷ đau lòng.

Chỗ tiền mượn về rất nhanh đã đem đi mua lương thực. Trước mắt giá lương thực đắt đỏ như vậy, mấy lượng bạc vụn này cũng không mua được bao nhiêu lương thực, chẳng qua chỉ có thể duy trì mấy ngày. Sau đó phụ thân và tỷ tỷ ra sông bắt cá, lên núi đào rễ cây, tìm trái dại. Lúc này khó khăn lắm mới vượt qua được mấy tháng gian khổ này, lúc đó phụ thân và tỷ tỷ lúc nào cũng để thức ăn lại cho đệ ấy, nói với đệ ấy, bọn họ đã ăn rồi. Nhìn thấy phụ thân và tỷ tỷ tiêu tụy, trong lòng Thẩm Hoán khó chịu đến mức muốn khóc. Nhưng đệ ấy không dám, đệ ấy sợ phụ thân và tỷ tỷ đau lòng. Đệ ấy không thể khóc, đệ ấy còn phải cố gắng học, cố gắng thi đậu nho sinh, cố gắng trở thành nho sinh phẩm cấp hơn người. Đệ ấy phải cố gắng để người thân của mình có cuộc sống tốt hơn, không bao giờ phải cần thận nhìn sắc mặt người khác mà sống nữa.

Đệ ấy thi rất tốt, rất thuận lợi vượt qua sơ tuyển. Lúc này cuộc sống của mọi người cũng tốt hơn. Tam phòng Thẩm gia bọn họ cũng vượt qua được, lại nghĩ tới nạn châu châu này hại chết bao nhiêu người như vậy, trong lòng Thẩm Hoán cũng vẫn căng thẳng. May mắn phụ thân và tỷ tỷ không sao, bọn họ cũng vượt qua được.

Những ngày sau là tới thọ thần của lão gia La gia, tỷ tỷ rất chăm chỉ khâu bức tranh tám con ngựa phi nhanh. Thẩm Hoán không biết rốt cuộc tỷ tỷ và phụ thân ở La gia như thế nào, chỉ biết rằng lúc về sắc mặt của phụ thân rất khó coi, mắt của tỷ tỷ cũng đỏ lên. Đệ ấy âm thầm thề, đệ ấy nhất định phải cố gắng, để La gia không dám khinh thường tỷ tỷ.

Sau đó đệ ấy bận rộn học tập, phải lên thượng kinh An Dương dự thi. Đầu hạ năm sau tỷ tỷ phải thành thân với đại gia La gia rồi, chắc chắn không

thể đi cùng đệ ấy. Phụ thân cũng phải đi Bình Lăng tế tổ cũng không có thời gian. Đệ ấy cảm thấy bản thân đã lớn rồi, không cần người khác đi cùng. Cuối cùng đệ ấy cũng chỉ dẫn theo Lục Nhi lên thượng kinh. Lộ phí đi đường cũng là tỷ tỷ đi mượn, đệ ấy biết rõ, nhưng đệ ấy không có cách nào không để tỷ tỷ đi.

Trên đường lên thượng kinh Thẩm Hoán suy nghĩ rất nhiều lần, nghĩ sau này nhất định phải nỗ lực. Đệ ấy muốn tỷ tỷ và phụ thân phải hạnh diện vì đệ ấy.

Đi hơn một tháng mới tới thượng kinh An Dương, đô thành phồn hoa kia khiến đệ ấy hoa mắt, càng khiến đệ ấy kiên định trong lòng.

Thế nhưng trời cao lại giáng xuống đệ ấy một đòn đá kích nặng nề. Ngày hôm đó đệ ấy một mình đi loanh quanh ở quầy bán sách. Số bạc trên người đệ ấy chỉ đủ để ăn uống thôi, vốn không có đủ để mua sách vở. Mỗi ngày đệ ấy chỉ có thể ở quầy sách xem sách. Lúc đang xem sách, hình như nghe thấy không xa có tiếng ồn ào, đệ ấy vốn không muốn qua xem, chỉ là nhìn thấy mờ mờ một nữ tử đang quỳ dưới đất cầu xin cái gì đó. Đệ ấy tự dưng lại nghĩ tới tỷ tỷ, do dự một hồi, để quyền sách trên tay xuống đi tới chỗ đám người.

Chen vào giữa đám người, đệ ấy thấy một nữ tử thanh tú gầy gò đang quỳ rạp dưới đất cầu xin nam nhân trước mặt cô nương ấy một cách khổ sở: “Trạch Khánh, sao chàng lại đối xử với thiếp như vậy. Chàng có biết thiếp đợi chàng bao lâu rồi không, nhưng lại nhận được thư từ hôn và tin tức thành thân của chàng. Chàng có biết thiếp đau lòng biết bao. Trạch Khánh, sao chàng lại đối xử với thiếp như vậy?”

Dáng vẻ của nam nhân đó cũng không tệ, vẻ mặt có vẻ lúng túng. Hắn ta cẩn thận quay đầu nhìn nữ tử đeo châu ngọc đầy đầu bên cạnh, cẩn thận cười cười: “Dương Thạch, nàng đừng hiểu lầm. Nàng ta là cô nương từng đính hôn với ta ở quê nhà. Nhưng bây giờ người ta yêu nhất chính là nàng. Dương Thạch, không phải nàng muốn đi chọn trang sức sao? Bây giờ chúng ta qua đó thôi.”

Thẩm Hoán thấy nữ tử tên Dương Thạch đó khinh thường nhìn nam nhân kia, quay đầu từ trên cao nhìn xuống nữ tử đang nằm dưới đất kia: “Lúc này người nói phò mã của bọn công chúa là nam nhân của người? Thật là láo xược! Người đâu, và miệng nàng ta cho bọn công chúa, ai bảo nàng ta nhận người quen lung tung!”

Lập tức có phụ nhân tiến lên phía trước kéo nữ tử ở dưới đất lên đánh trái phải vào mặt.

Nam tử có diện mạo dễ nhìn kia có chút khùng hoảng: “Dương Thạch, chẳng qua chỉ là một đứa dân đen, người hà tất phải chấp nhất với nàng ta.”

Thẩm Hoán cũng tức giận công tâm, sải bước đi lên, nhìn thẳng vào Dương Thạch: “Rõ ràng là phò mã của công chúa có lỗi trước. Nữ tử này chẳng qua là chỉ tới hỏi rõ ràng thôi. Công chúa hà tất phải là khó cô nương nhà người ta như vậy?”

Mặc dù đệ ấy chỉ mới 13 tuổi, nhưng dáng người đã khá cao, so với Dương Thạch còn cao hơn một chút. Cơ thể ốm yếu, ngũ quan vẫn là dáng vẻ thiếu niên chưa trưởng thành. Gần như ánh mắt Dương Thạch bị đệ ấy hấp dẫn, cười híp mắt nói: “Vốn là nếu người không tới đây cầu xin, bọn công chúa cũng chỉ thưởng cho nàng ta mấy bạt tay mà thôi. Nay người đột nhiên ra đây thay nàng ta nói chuyện, trong lòng bọn công chúa rất không thoải mái. Cho nên bây giờ quyết định dùng trượng đánh chết nàng ta ngay lập tức.”

Mấy phụ nhân đang vả vào miệng nghe vậy, lập tức tìm mấy côn trượng lại đây. Một người trong đó giữ chặt cô nương kia, người còn lại giơ trượng đánh xuống người cô nương ấy không chút lưu tình.

Thẩm Hoán ngây ra, không thể tin được nhìn công chúa trước mắt. Xem như nàng ta là công chúa, nàng ta làm sao dám kiêu căng hống hách như vậy trước mặt dân thiên hạ. Đệ ấy lại nghe công chúa này nói: “Thật ra còn một cách có thể cứu cô nương này, người theo bọn công chúa về phủ, bọn công chúa liền tha cho nàng ấy, người thấy sao?”

Sắc mặt Thẩm Hoán tái nhợt, tay nắm chặt thành quyền. Đệ ấy quay đầu nhìn nữ tử kêu rên đau đớn ở bên kia. Tức giận trong lòng khiến cơ thể run rẩy, không chỉ bởi vì tức giận, còn bởi vì bản thân bất lực. Có phải lúc đầu nếu đệ ấy không cầu xin cho vị cô nương này thì công chúa độc ác này sẽ tha cho cô nương ấy? Bây giờ lựa chọn như vậy, đệ ấy căn bản không biết phải làm thế nào bây giờ.

Dương Thạch lại cười nói: “Hết giờ rồi, người mất quyền lựa chọn rồi, đánh mạnh lên cho bọn công chúa, đánh không chết ta sẽ hỏi tội các người.”

Tiếng trượng trầm đục đánh vào người khiến Thẩm Hoán run rẩy kịch liệt. Đệ ấy muốn chạy lên cứu vị cô nương kia. Dương Thạch lại cho người ngăn cản đệ ấy, cười nói: “Người nhìn cho rõ đây. Nữ nhân này hoàn toàn là vì người mà chết. Nếu người không can thiệp vào thì không phải đã không có chuyện gì rồi sao?”

Đệ ấy trơ mắt nhìn vị cô nương kia bị đánh tới máu thịt lẫn lộn trước mặt mình, từ tiếng kêu đau đớn lúc đầu tới khi tiếng kêu nhỏ dần rồi tắt thở.

Thẩm Hoán cũng không biết rốt cuộc mình đi về như thế nào. Đệ ấy chỉ biết công chúa độc ác kia nhẹ nói ở bên tai đệ ấy: “Nhớ đấy, nàng ta là vì người mà chết.” Nàng ta không lợi dụng thế lực của mình cưỡng ép đệ ấy về phủ công chúa mà thả đệ ấy đi.

Ngay ngày hôm đó trở về chỗ ở, Lục Nhi nói cái gì đệ ấy hoàn toàn không rõ. Đệ ấy không biết mình như vậy rốt cuộc qua mấy ngày. Chỉ sợ sau này khi đã từ tỉnh táo lại đệ ấy cũng không qua được cửa ải trong lòng mình, có một vị cô nương đã vì sự lỗi mắng của đệ ấy mà mất mạng.

Cho dù sau này đệ ấy thi đậu, trở thành nho sinh, đệ ấy cũng không vui nổi bởi vì có người đã vì đệ ấy mà chết.

Sau khi trở về Lâm Hoài, trong nháy mắt gặp lại phụ thân và tỷ tỷ, đệ ấy thật muốn lớn tiếng khóc ra, nói hết tất cả với bọn họ. Nhưng cái gì đệ ấy cũng không nói ra được, đệ ấy nói không nên lời. Những ngày sau đó mặc dù tỷ tỷ bận rộn chuyện hôn sự của mình nhưng cũng nhận ra sự thay đổi của đệ ấy, hỏi đệ ấy làm sao vậy, đệ ấy cũng không chịu nói.

Sau đó tỷ tỷ xuất giá, gả tới La gia, số lần đệ ấy và tỷ tỷ gặp mặt cũng ít đi. Trong vòng một năm cũng chỉ gặp nhau có mấy lần, cho đến một năm sau, người La gia tới báo tang, nói tỷ tỷ không cần thận đập đầu vào góc bàn thư án bỏ mạng.

Đệ ấy dường như không tin được những gì mình nghe, lao đảo đi về cửa lớn La gia với phụ thân. Nhìn thấy bóng dáng gầy gò nằm trong vũng máu ở thư phòng, đệ ấy mới tin đó là sự thật, tỷ tỷ của mình đã chết rồi.

Mấy ngày đó đau khổ mà đè nén, đệ ấy và phụ thân cũng không biết làm sao sống qua khoảng thời gian đó. Những ngày sau đó đệ ấy luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, tỷ tỷ đang tốt đẹp sao lại đập đầu vào góc bàn chứ? Đệ ấy luôn cảm thấy cái chết của tỷ tỷ có chút kỳ lạ. Cho đến sau này đột nhiên La gia đón Diêu Nguyệt vào cửa làm thiếp, đệ ấy cảm thấy giữa hai người này khẳng định có quan hệ gì đó. Tỷ tỷ vừa chết, hán ta liền đón bằng hữu tốt nhất của tỷ tỷ vào cửa. Đệ ấy đi tới La gia tìm La Nam hỏi rõ, nhưng ngay cả mặt của La Nam cũng không thấy liền bị đánh đuổi ra ngoài.

Sau đó cũng như vậy, đệ ấy càng tin chắc rằng năm đó nhất định tỷ tỷ đã bắt quả tang chuyện gì rồi. Lúc một lần nữa đi đến La gia, đệ ấy tức giận chất vấn, vẫn như cũ chưa gặp được mặt La Nam, lần này thì mấy tên đại hán khỏe mạnh ùn ùn kéo ra thượng cẳng tay hạ cẳng chân với đệ ấy, chân bị đánh gãy. Đệ ấy đau đến ngất đi, lúc tỉnh lại đôi chân đã không còn cảm giác gì nữa, trên người nóng hừng hực, toàn thân không cử động được. Trời đổ trận tuyết lông ngỗng rơi xuống cái đầu đau nhức, tuyết bay là tả. Dường như đệ ấy nghe thấy tiếng gọi dịu dàng của tỷ tỷ: “A Hoán, A Hoán...”

Loại cảm giác này quá chân thật, Thẩm Hoán chợt mở to mắt, nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của tỷ tỷ gần trong gang tấc. Đệ ấy ngẩn ra, bỗng nhiên bật dậy ôm chầm Thẩm Mầu Đơn, cả người run rẩy, ngay cả giọng nói cũng mang theo sự sợ hãi rõ ràng: “Tỷ tỷ... tỷ tỷ...”

Thẩm Mầu Đơn ngẩn ra, vỗ nhẹ lưng đệ ấy, khẽ nói: “A Hoán, đệ sao vậy?” Sáng sớm thức dậy nàng liền nghe Tư Cúc nói thiếu gia vẫn chưa tỉnh, dường như ở trong phòng nói mê sáng. Nàng đi vào xem, phát hiện đệ ấy không biết mơ thấy cái gì, nước mắt ràn rụa, toàn thân run rẩy, miệng gọi tỷ tỷ, tỷ tỷ.

Nàng đánh thức đệ ấy, không ngờ vừa tỉnh lại đột nhiên đệ ấy ôm lấy nàng.

Cơ thể Thẩm Hoán vẫn còn run rẩy kịch liệt, từng tiếng từng tiếng kêu tỷ tỷ, tỷ tỷ.

“A Hoán, đệ đừng dọa tỷ mà. Rốt cuộc đệ sao vậy?” Thẩm Mầu Đơn cũng bị Thẩm Hoán dọa rồi.

Thẩm Hoán vẫn còn chìm trong giấc mơ vừa rồi. Giấc mơ này thật sự giống như thật vậy. Người đệ ấy run rẩy, mặt chôn trên vai Thẩm Mầu Đơn, thì thầm nhỏ nhẹ: “Tỷ, đệ đã mơ thấy một giấc mơ rất đáng sợ. Trong giấc mơ, đệ... đệ thấy Bảo Thu bị công chúa Dương Thạch đánh chết, mơ thấy hôn ước của tỷ và La Nam không bị giải trừ, mơ thấy tỷ thành thân với La Nam, nhưng... nhưng...”

Trong lòng Thẩm Mầu Đơn cũng hoảng hốt, không biết sao A Hoán lại mơ thấy những thứ này. Đây rõ ràng là chuyện xảy ra ở kiếp trước mà, nàng dò xét hỏi: “A Hoán, sao đó thì sao? Đệ còn mơ thấy gì nữa?”

Cơ thể A Hoán lại bắt đầu run rẩy kịch liệt, nhớ tới máu đỏ chói mắt và tuyết bay đầy trời trong giấc mơ kia: “Đệ... đệ mơ thấy tỷ ở La gia xảy ra chuyện, tỷ... tỷ, La gia nói tỷ đập đầu vào góc bàn bát... bất hạnh qua đời. Còn... còn mơ thấy đệ đi tìm La gia, cuối cùng... cuối cùng chết ở con hẻm nhỏ tuyết bay đầy trời.”

Giọng nói đứt quãng của đệ ấy trầm trầm lắng lắng, Thẩm Mầu Đơn lại nghe rất rõ ràng. Trong lòng nàng không biết có cảm tưởng gì. Nàng không ngờ A Hoán lại có thể mơ thấy chuyện kiếp trước. Lúc này A Hoán nhất định rất sợ hãi, nàng nhìn xuống sự chua xót trong lòng, vỗ vỗ lưng của đệ ấy: “A Hoán, không sao đâu, chỉ là ác mộng thôi mà. Đệ nghĩ đi, bây giờ tỷ không phải đã giải trừ hôn ước với La Nam rồi sao? Đệ yên tâm, chỉ là ác mộng thôi, cũng đều qua rồi...”

Thẩm Hoán cũng dần bình tĩnh lại, đệ ấy đuối thẳng lưng, lộ ra nụ cười khổ: “Tỷ, thật xin lỗi, đệ không sao rồi. Đệ đi thăm Bảo Thu tỷ tỷ đây.”

Thẩm Mầu Đơn gật đầu, thấy đệ ấy đã xuống giường mặc xong quần áo. Hai người cùng đi vào phòng Bảo Thu. Bảo Thu đã tỉnh dậy. Sắc mặt có chút tái nhợt, tinh thần cũng không tồi. Thúy Chi đang đốt cháo cho cô nương ấy. Bảo Thu thấy Thẩm Hoán hai người, cười cười với họ: “Mầu Đơn tỷ, A Hoán, hai người tới rồi.”

“Bảo Thu tỷ, hôm qua thật xin lỗi, nếu không tại đệ tỷ sẽ không...” Thẩm Hoán cúi thấp đầu, lại nhớ tới chuyện trong mơ hôm qua, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Bảo Thu không đợi đệ ấy nói hết câu đã cắt đứt lời đệ ấy: “A Hoán, đệ làm gì vậy. Hôm qua nếu đệ không tới, ta sợ rằng dù có bị nữ nhân kia đánh chết cũng không ai ra mặt giúp ta, thật may đệ đã tới... A Hoán, đệ thật sự cảm thấy lúc đó nếu đệ không ra mặt can thiệp hoặc đáp ứng rồi thì nữ nhân kia sẽ tha cho ta sao? Đây vốn không có khả năng, cho nên đệ cũng đừng tự trách mình nữa. Bây giờ ta còn phải cảm ơn đệ mới phải... A Hoán, cảm ơn đệ.”

Thấy sự chân thành trong lời nói của cô nương ấy, Thẩm Hoán cũng từ từ cởi bỏ gánh nặng trong tim mình, nở nụ cười hiếm hoi, cũng không nói thêm gì nữa.

Không bao lâu, nữ y quan cũng đã tới, chữa trị cho Bảo Thu xong rồi rời khỏi. Như vậy Bảo Thu ước chừng phải nằm trên giường một tháng, vết thương ở chân mới khỏi. Bây giờ Thúy Chi và cô nương ấy cũng chỉ có thể ở lại chỗ này của Thẩm Mầu Đơn mà thôi. Từ trong giọng nói đứt quãng của Bảo Thu, Thẩm Mầu Đơn biết được sau khi chia tay bọn họ. Thi Bảo Thu cứ dựa theo địa chỉ mà mẫu thân đưa đi tìm vị bằng hữu của mẫu thân, nào ngờ người ta lại nói rằng họ đã dọn đi mấy năm trước rồi. Cô nương ấy, Thúy Chi và Vượng thúc chỉ đành thuê căn nhà nhỏ để ở, thỉnh thoảng sẽ đi dạo ở chợ, xem xem có thể gặp được Nguyên Trạch Khánh hay không.

Không ngờ hôm qua lại gặp được, chuyện sau đó Thẩm Mầu Đon bọn họ cũng biết rồi đó.

Lại mấy ngày nữa trôi qua, Thẩm Mầu Đon đột nhiên nhớ tới lời Trần Hoàng Văn nói khoảng nửa tháng điện hạ sẽ trở về. Bây giờ không phải là sắp tới rồi sao? Tới lúc đó là nàng chủ động đưa tiểu thế tử về vương phủ hay là đợi điện hạ đích thân tới đón người? Nửa tháng ở chung này nàng thật sự rất thích đứa bé Từ An này, nghe lời, hiểu chuyện, ấm áp lòng người.

Thời gian kiếp trước mặc dù nàng và La Nam đã thành thân một năm. Nhưng mà La Nam chê vết sẹo trên trán nàng nên vẫn không chịu chạm vào nàng. Trong thời gian một năm, số lần hai người cùng giường có thể đếm được trên đầu ngón tay. Khi đó nàng nằm mơ cũng muốn có một đứa con. Bây giờ bỗng nhiên xuất hiện đứa bé này, mặc dù không nuôi nó từ nhỏ, nhưng trong khoảng thời gian ở chung này, nàng thật sự vô cùng thích đứa bé này.

Có lẽ ánh mắt của Thẩm Mầu Đon nhìn chăm chú Vệ Từ An quá lâu, Vệ Từ An ngẩng đầu nhìn nàng nở nụ cười không được tự nhiên: “Mẫu Đon tỷ tỷ, tỷ nhìn ta như vậy làm gì?” Tiểu thế tử dường như nghĩ tới điều gì đó, gương mặt rạng rỡ từ từ sụp xuống: “Mẫu Đon tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ lại muốn đưa ta về vương phủ sao? Mẫu Đon tỷ tỷ, ta không muốn về, ta vẫn muốn ở lại đây.”

Thẩm Mầu Đon cười nói: “Vậy ta không đưa tiểu thế tử về nữa, đợi điện hạ tới đón tiểu thế tử có được không?” Nàng thật không nhẫn tâm nhìn đáng về mặt mác của đứa bé này.

Vệ Từ An lập tức gật đầu, nở nụ cười: “Dạ”

Lúc nói ra những lời đó Thẩm Mầu Đon đã có chút hối hận rồi, nhưng nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Vệ Từ An lại cảm thấy không sao cả, trốn tránh thì sao chứ, nếu điện hạ thật sự có tình ý với nàng, nàng có trốn cũng vô dụng thôi.

~~~dienndaaanlequyyyyydon~~~diendanmnleeeeequydonnnn~~~

Hoài Ninh là một huyện thành khá lớn gần An Dương. Nơi này có một khu rừng diện tích trên trăm thung* (Thung là đơn vị tính diện tích thời xưa của Trung Quốc, thay đổi theo từng vùng. Vùng đông bắc 1 thung = 15 ha, ở vùng tây bắc 1 thung = 3 hoặc 5 mẫu Anh). Mấy năm trước, tiền hoàng đế nơi này thành bãi săn hoàng gia. Trong đó có không ít động vật hoang dã, các thân vương và hoàng thượng thỉnh thoảng cũng sẽ đến bãi săn này săn bắn.

Vệ Lang Yến cười ngựa chạy nhanh trong làn gió đông bắc rét lạnh, bên tai là tiếng gió thổi phàng phật. Gương mặt giống như bị dao găm cắt qua, cả người âm trầm lạnh lẽo. Trong lòng hắn hơi có chút phiền não, bây giờ tới bãi săn này đã được nửa tháng rồi, cũng không biết hoàng đế đại ca nghĩ như thế nào nữa. Trời lạnh như thế mà vẫn muốn chạy tới đây săn bắn. Hắn thà rằng vui đùa ở trong phòng như thường lệ, tay cầm quyền sách, dựa vào ghế quý phi, nghe tiếng kể chuyện nhỏ nhẹ mềm mại dịu dàng.

Vệ Lang Yến có chút không hiểu sự bất ổn trong lòng này là chuyện như thế nào. Dường như từ lúc tới bãi săn thì bắt đầu rồi, hai ngày trước còn đỡ, càng về sau hắn càng không áp chế được sự bất ổn này nữa. Cho đến đêm hai hôm trước hắn chợt mơ thấy tiếng nói mềm mại dịu dàng kia, cuối cùng hắn đã biết sự bất ổn kia là chuyện gì rồi, hắn đang nhớ nàng. Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng hắn quả thật là đã bị nàng ảnh hưởng rồi. Hắn vốn tưởng rằng chỉ là thích nàng thôi, nhưng lại không nhận ra đây đã vượt xa sự yêu thích rồi.

Bây giờ hắn vô cùng muốn gặp nàng. Vệ Lang Yến suy nghĩ nặng nề. Phía xa chợt có con cáo tuyết chạy qua, hắn ngay cả hứng thú rút tên ra cũng không có, trơ mắt nhìn con cáo tuyết ở trước mắt chạy nhanh qua, không ngờ xuất hiện một mũi tên từ phía sau bay tới

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đon Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Ngay cả không quay đầu, Vệ Lang Yến cũng biết người đằng sau là ai rồi. Chẳng qua chỉ trong nháy mắt, người đằng sau đã cười con ngựa màu nâu khỏe mạnh đuổi tới. Người đó ngồi ở trên lưng ngựa, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Vệ Lang Yến ở bên cạnh, cười nhạo: “Không ngờ ngay cả Thất đệ người không gần nữ sắc như vậy mà nay cũng bị mê hoặc, làm cho Thất đệ ngay cả hứng thú săn bắn cũng không có. Huynh thật tò mò vị cô nương Thẩm gia kia rốt cuộc là người như thế nào. Nhìn đệ như vậy, ngược lại huynh rất muốn gặp vị Thẩm cô nương kia.” Câu cuối cùng được nói bằng giọng điệu ngả ngớn, dường như mang theo một tầng ý nghĩa khác.

Vệ Lang Yến nghiêng đầu, lạnh lùng nhìn hắn ta, mở miệng nói: “Vệ An Cảnh, huynh muốn đánh nhau sao?”

“Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.” Vệ An Cảnh ngược lại cười cười, chợt phát hiện hàn khí bên cạnh càng tăng thêm. Hắn ta liền chuyển chủ đề, nói: “Hay là đệ đưa Từ An tới chỗ của huynh thì thế nào? Vốn Từ An không phải là trách nhiệm của đệ...”

Vệ Lang Yến cười cổ quái: “Vệ An Cảnh, bây giờ huynh muốn nói cái gì? Nói Ngũ ca vì huynh mà chết nên Từ An là trách nhiệm của huynh?” Giọng nói của hắn có chút trầm thấp và mập mờ không rõ trong làn gió rét: “Vệ An Cảnh, hà tất chứ, mặc dù nói vốn là huynh đi Ký Châu, nhưng do mẫu phi câu tình, hoàng thượng cũng đã hạ chỉ. Đệ và Ngũ ca đi Ký Châu, chuyện này với huynh đã không liên quan gì nữa. Ngũ ca... là vì cứu đệ mà chết, huynh không cần phải gánh trách nhiệm này... Hơn nữa, Từ An không phải là trách nhiệm, đệ xem nó là con của mình... Đi...”

Con ngựa đen trắng kiện chạy nhanh về phía trước.

Vệ An Cảnh ghim chặt dây cương, đứng yên tại chỗ, kinh ngạc nhìn bóng dáng khôi ngô trước mặt. Bàn tay hần ta siết chặt thành quyền, sắc mặt tái nhợt. Nỗi đau trong tim lướt qua. Mẫu phi... Mẫu phi, cũng vì người, ta mới trở thành người hèn nhát trong mắt huynh đệ, cũng vì sự thiên vị của người, ta và huynh đệ của mình mới trở thành người dung...

Vô gạo xong lại thêm nước vào rồi đậy kín nắp nồi lại, đặt dưới bếp than nấu suốt một ngày một đêm. Ngày hôm sau thức dậy lấy nồi lên, mở nắp ra, mùi cháo thơm nồng nặc tỏa ra.

Hóp một miếng cháo đặc thơm nồng, thêm đĩa giá xào, rau cải trắng chua chua ngọt ngọt thêm chút cay cay vừa miệng, Vệ Từ An ăn rất ngon miệng.

Thẩm Mẫu Đơn thấy tiểu thế tử húp xì xụp chén cháo sắp hết, cười nói: “Ăn thêm một chén nữa không?”

Vệ Từ An gật đầu, múc miếng cháo đặc thơm ngon cuối cùng vào miệng, đưa chén không cho Cưu Lan đứng bên cạnh. Cưu Lan cười híp mắt đi vào nhà bếp múc thêm một chén.

Thẩm Hoán ở bên cạnh trêu tiểu thế tử: “Từ An, người cứ ăn như vậy coi chừng biến thành con heo mập đó.”

Vệ Từ An có chút nghi hoặc, nhú mày cố gắng nhớ lại dáng vẻ của con heo mập mà mình từng thấy. Thẩm Mẫu Đơn cười khê: “A Hoán, đệ đừng trêu tiểu thế tử nữa.” Lại nói với Vệ Từ An: “Thế tử đừng nghe đệ ấy nói bừa. Mập chút mới tốt, ốm mới thoải mái.”

“Cô... cô nương.” Ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng nói hồn hển của Tư Cúc: “Yến... Yến Vương điện hạ tới rồi.”

Thẩm Mẫu Đơn ngẩn ra, đôi đũa trong tay cầm không chắc, rớt xuống bàn cái bịch. Nàng do dự một hồi, đứng dậy nói với Tư Cúc: “Đi... đi mời điện hạ vào...” Nàng chưa nói xong, nam nhân khôi ngô mặc áo choàng, cả người hàn khí ở ngoài cửa đã bước vào. Hần bước vào phòng, tầm mắt dừng trên người Thẩm Mẫu Đơn, giao với ánh mắt của nàng, trong mắt nhu hòa hơn, nhưng nhiều hơn là sự khát khao chiếm hữu mãnh liệt một cách trắng trợn không thêm che dấu.

Thẩm Mẫu Đơn kinh hãi, cuống quýt tránh né ánh mắt của hắn, lắp bắp nói: “Điện hạ, ngài... ngài tới đón tiểu thế tử sao. Cưu Lan, mau thu dọn đồ của tiểu thế tử.” Lúc nói những lời này, trước sau cũng không dám nhìn hắn.

“Không gấp.” Vệ Lang Yến thu hồi tầm mắt, nhìn cháo và thức ăn trên bàn, đi về phía trước mấy bước, kéo một băng ghế ra ngồi xuống, hờ hững nói: “Sáng sớm qua đây hơi gấp, vẫn chưa ăn sáng.”

Hơn nửa tháng Vệ Từ An không thấy hắn, cũng rất nhớ, nghe những lời này của hắn, lập tức quay đầu vui vẻ nói với Cưu Lan: “Cưu Lan tỷ tỷ, mau đi múc một chén cháo tới đây cho Thất hoàng thúc.” Lại nghiêng đầu cười híp mắt với Vệ Lang Yến: “Thất hoàng thúc, cháo và rau, giá này đều là phương pháp nấu ăn mới mà Mẫu Đơn tỷ tỷ nghĩ ra đấy, ăn rất ngon đó, thúc phải ăn nhiều chút.”

Thẩm Mẫu Đơn dờ khóc dờ cười nhìn Vệ Từ An, trong lòng thấp thỏm không yên. Lúc đang do dự không biết nên làm thế nào, Vệ Lang Yến đã nhìn nàng, nói: “Nàng đừng để ý đến ta, ngồi xuống tiếp tục ăn đi.”

Thẩm Mẫu Đơn đáp một tiếng, liếc nhìn chỗ trống bên cạnh hắn, đứng thì không được mà ngồi thì cũng không xong, cuối cùng nhắm mắt ngồi xuống, nghe tiếng nhai nuốt chậm chậm của hắn ở bên cạnh, sự ảo não trong lòng khỏi nghĩ cũng biết.

Thi Bảo Thu bị thương trên người nên không thể ngồi dậy ăn uống, đều là Thúy Chi hầu hạ cô nương ấy ăn uống trong phòng. Bình thường trên bàn cơm chỉ có Mẫu Đơn, A Hoán và Từ An ba người. Lần này có thêm một nam nhân, lại còn là một nam nhân nổi bật như vậy, hẳn ngồi thẳng lưng, hai chân hơi mở ra, tay trái để ở trên đùi trái một cách rất tự nhiên. Ngoại trừ Vệ Từ An, hai người còn lại đều có chút đứng ngồi không yên. Đặc biệt là Thẩm Mẫu Đơn ngồi ở bên trái, ánh mắt vẫn không kềm chế được nhìn về phía bàn tay và bắp đùi chỉ cách đùi phải của nàng có một nắm tay. Chân hắn dài mà có lực, săn chắc, hơi bị che khuất ở dưới chân bàn thấp bé. Mu bàn tay đặt trên đùi bởi vì luyện võ, gân xanh hơi gồ lên, ngón tay cũng rất thon dài, móng tay được cắt gọn gàng.

Thẩm Mẫu Đơn quả thật rất ảo não mà ăn xong bữa sáng này. Đợi Tư Cúc và Cưu Lan dọn bàn xong, Thẩm Mẫu Đơn lập tức nói: “Điện hạ, người đợi ở đây một chút, dân nữ đi thu dọn đồ đạc cho thế tử.” Dứt lời nàng liền vội vã rời đi, vào phòng Vệ Từ An, trở tay đóng cửa phòng lại.

Tựa vào sau cánh cửa, Thẩm Mẫu Đơn hít một hơi thật sâu. Trong lòng lại nhớ tới ánh mắt điện hạ nhìn nàng lúc nãy, mãnh liệt, trắng trợn và không che dấu được khát khao chiếm hữu. Đầu nàng hơi hỗn loạn, không hiểu chuyện gì xảy ra. Lúc trước khi còn ở vương phủ, mặc dù có thể cảm nhận được hắn hẳn là có tình ý với nàng, nhưng không có cảm giác mãnh liệt như ngày hôm nay. Hôm nay hắn quá trắng trợn rồi. Nàng cho rằng hắn đi Hoài Ninh một chuyến, nói không chừng chút xíu tình ý dành cho nàng kia cũng sẽ biến mất theo thời gian. Nhưng bây giờ lại càng thêm mãnh liệt cuộn cuộn hơn, rốt cuộc đây là chuyện gì vậy?

Hai chân cứng ngắc đi về phía giường Vệ Từ An thu dọn đồ đạc. Trong đầu Thẩm Mẫu Đơn càng ngày càng rối. Đang suy nghĩ hỗn loạn, cánh cửa sau lưng bị đẩy ra kêu két một tiếng. Thẩm Mẫu Đơn chỉ cho là Cưu Lan đến đây. Nàng mệt mỏi yếu ớt ngồi ở mép giường, lưng tựa vào thành giường, cúi thấp đầu mệt mỏi nói: “Cưu Lan, người qua đây dọn đồ cho Từ An đi. Ta có chút không thoải mái.” Lúc này bởi vì ở cùng với điện hạ cả người căng thẳng, bây giờ bỗng nhiên thả lỏng, cả người liền có chút bủn rủn.

Tiếng bước chân từ từ đi vào, khác với tiếng bước chân nhẹ nhàng của Cưu Lan, tiếng bước chân này rõ ràng trầm ổn có lực, không giống bước chân của nữ nhân. Thẩm Mẫu Đơn đang tựa vào thành giường ý thức được điều gì đó, sắc mặt tái nhợt. Đang muốn ngẩng đầu nhìn qua, tiếng bước chân đó đã dừng lại trước mặt nàng, đập vào mắt nàng là đôi giày màu đen thêu viền vàng. Nàng nhắm mắt lại, trong lòng càng nặng nề, nghe tiếng hỏi thăm của

hắn bên tai: “Nàng có chỗ nào không thoải mái?”

Thẩm Mầu Đon ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của hắn, siết chặt bàn tay đang run run, nàng nhìn xuống sự sợ hãi cuộn cuộn trong lòng, bình tĩnh nói: “Điện hạ, dân nữ không sao, chỉ là... chỉ là tối hôm qua không nghỉ ngơi tốt. Điện hạ, ngài đợi một chút, dân nữ sẽ thu dọn xong đồ của thế tử rất nhanh thôi.” Nàng nói xong, thu hồi tầm mắt, đứng dậy định thu dọn đồ cho Từ An.

Vệ Lang Yên sao lại không nhìn ra nàng đang trốn tránh mình. Hai người đều không phải là kẻ ngốc. Hắn không hiểu, tại sao nàng lại tránh mình chứ. Hắn xoay người, kéo cái băng ghế ở bên cạnh qua rồi ngồi xuống, tầm mắt lại dời về phía nàng. Hôm nay nàng mặc áo váy màu hồng cánh sen, eo buộc chặt đang đưa lưng về phía giường thu dọn đồ đạc, hơi khom lưng, cái mông căng tròn liền hướng thẳng vào mắt hắn.

Chợt Vệ Lang Yên bắt đầu cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, giọng hắn khàn khàn nói: “Không cần dọn nữa, tạm thời Từ An vẫn ở lại chỗ của nàng. Nàng qua đây, ta có lời muốn nói với nàng.”

Thẩm Mầu Đon ngẩn ra, lè mề hồi lâu mới đứng thẳng, xoay người, nhìn thấy hắn đang ngồi ở đằng trước không xa. Chần chừ hồi lâu, nàng không đi tới, vẫn đứng nguyên ở đầu giường. Nàng luôn cảm thấy có luồng không khí không rõ lần quần xung quanh hai người, nàng rất muốn bỏ chạy nhưng nàng không dám.

“Qua đây.” Vệ Lang Yên thúc giục.

Thẩm Mầu Đon do dự đi về phía trước hai bước, nói: “Điện hạ, tiểu thế tử ở lại đây dù sao vẫn không tốt lắm. Ngài khuyên tiểu thế tử nhiều chút, vẫn là để thế tử trở về vương phủ đi.”

Vệ Lang Yên không đáp lời, qua một hồi mới khàn giọng nói: “Ngồi xuống.”

Thẩm Mầu Đon nghi hoặc nhìn hắn, lại nhìn xung quanh, cả phòng chỉ có duy nhất băng ghế mà hắn đang ngồi không còn cái nào khác nữa. Tầm mắt chợt dừng lại trên đùi thon dài rắn chắc của hắn, nàng ý thức được gì đó, khuôn mặt chợt đỏ bừng, lắp bắp nói: “Điện... Điện hạ...”

Có phải nàng nghe lầm rồi không, hoặc nàng hiểu sai ý, kỳ thực lời nói của hắn căn bản không phải ý đó, không phải kêu nàng ngồi lên đùi của hắn.

Vệ Lang Yên không dài dòng nữa. Hắn vốn là người nói một không nói hai, lập tức vươn tay kéo cánh tay của Thẩm Mầu Đon, hơi dùng lực, nàng liền ngã vào trong lòng hắn. Nàng liền thuận thế ngồi vững vàng trên đùi hắn. Hắn ôm lấy eo của nàng, mùi hương nhàn nhạt xông vào mũi của hắn, vô cùng dễ chịu.

Nàng vừa ngã vào lòng, dự vọng toàn thân của Vệ Lang Yên liền không kèm chế được nữa, từ bụng dưới lan ra toàn thân. Lúc này hắn mới phát hiện sự nhớ nhung và yêu thích của hắn đối với nàng đã vượt xa so với dự đoán của chính mình. Hắn vốn là người rất tự chủ. Những năm gần đây cũng không có nữ nhân nào, mặc dù cũng có dự vọng sinh lý nhưng dự vọng đối với nữ nhân lại không có chút nào, cho đến nửa tháng đây vò vò kia, mỗi đêm dự vọng của hắn giống như cơn sóng từ mãnh mẽ thức giấc. Từ Hoài Ninh trở về, hắn thậm chí không về vương phủ mà đến thẳng đây. Bây giờ chỉ mới ôm nàng vào lòng, cơn sóng từ trong cơ thể hắn cũng đã thức giấc kêu gào.

Thẩm Mầu Đon vẫn chưa phản ứng kịp với chuyện vừa xảy ra, tới khi nàng phản ứng lại thì nàng đã nằm trong lòng hắn rồi, dưới mông có vật cứng cứng chìa vào. Sắc mặt nàng lập tức tái nhợt, cơ thể nhìn không được run run, muốn đứng dậy. Nhưng cánh tay của hắn như kiểm soát kiểm chặt nàng, không động đậy được.

Nàng sao lại không biết thứ dưới kia là gì chứ, nàng không dám nhúc nhích nữa, rất sợ kích thích nó càng cứng hơn.

Nàng ngây ra không dám nhúc nhích chút nào. Nhưng không ngờ hắn lại bắt đầu di chuyển, bàn tay có chút lạnh của hắn sờ lên gương mặt mịn màng của nàng, hơi dùng lực, gương mặt nàng liền nhìn thẳng vào hắn. Thậm chí nàng còn thấy bóng dáng ngây ngốc của mình trong mắt hắn. Không đợi nàng nghĩ ngợi thêm, tay của hắn đã đỡ phía sau gáy của nàng, dùng lực ấn về phía mình, đôi môi lạnh lẽo chạm vào đôi môi mềm mại của nàng. Trên miệng có thứ ẩm ướt nóng bỏng liếm qua, cái lưỡi linh hoạt ẩm áp kia lướt qua lướt lại trên miệng nàng, thậm chí đưa vào trong miệng nàng muốn cạy hàm răng đang cắn chặt của nàng ra.

Thẩm Mầu Đon nghe thấy tiếng nói trầm thấp của điện hạ: “Mầu Đon...”

Bỗng nhiên Thẩm Mầu Đon không biết lấy sức ở đâu, cũng có thể là hắn hôn quá chuyên chú, nàng đẩy mạnh hắn ra, dùng lực quá mạnh, cả người ngã ra phía sau, hắn nhanh tay kéo nàng lại. Nàng lập tức vùng tay đẩy tay hắn ra, cả người ngã văng xuống đất.

Âm thanh nặng nề vang lên, Thẩm Mầu Đon ngay cả rên rỉ cũng không dám, lập tức bò dậy, quỳ rạp ở dưới đất, cúi thấp đầu: “Xin... xin điện hạ trách tội.” Cả người nàng run rẩy kịch liệt, ngay cả giọng nói cũng run run.

Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói bình tĩnh của Vệ Lang Yên: “Đứng dậy nói đi.”

Thẩm Mầu Đon không chịu ngẩng đầu lên, chỉ lạy lại một lần nữa: “Xin điện hạ trách tội.”

Vệ Lang Yên bất đắc dĩ: “Xin lỗi, vừa nãy là ta quá đường đột, có lẽ nàng sẽ không tin, ta... chỉ là quá nhớ nàng thôi. Nàng yên tâm, ta sẽ chịu trách nhiệm. Ta sẽ cưới nàng vào cửa. Nàng... đứng dậy nói đi.”

Cưới... chỉ có thế tử mới dùng từ cưới, cưới làm thế đón làm thiếp. Nàng sao có thể đáp ứng, lại đáp ứng như thế nào. Nàng cắn chặt răng, đầu càng cúi thấp xuống: “Dân nữ không xứng.”

Vệ Lang Yến có vẻ ngờ ra, lại chau mày, dĩ nhiên không ngờ nàng sẽ cự tuyệt. Hắn ngồi tại chỗ, không nói.

Đầu Thảm Mầu Đơn đã chạm đất, sau lưng cũng đau đớn không thôi. Nhưng nàng không dám cử động, trong lòng nàng trào dâng nỗi cay đắng, suy nghĩ điện hạ chắc đang nghĩ sao nàng lại dám cự tuyệt, vì sao lại cự tuyệt, phúc phận lớn như vậy, vị trí chính phi, vị trí mà biết bao nữ tử trên thế gian này mong ước, tại sao nàng phải cự tuyệt?

Nàng sao dám không từ chối chứ, kiếp trước bản thân vì một tên nam nhân mà nhà tan cửa nát. Khó khăn lắm mới được sống lại một lần nữa, nàng sao dám giẫm lên vết xe đổ, nàng sao dám làm phi tử của hắn, làm hoàng hậu sau này. Nàng sao dám sống tại nơi hậu cung tranh đoạt kia. Đợi sau này hắn trở thành hoàng thượng, trước không nói vì kiềm chế các thế lực trong triều đình mà hắn phải bỏ sung hậu cung, nếu lúc đó hắn vẫn còn tình ý với mình, nói không chừng nàng sẽ trở thành hoàng hậu của hắn, sẽ trở thành đối tượng mà nữ nhân khắp thiên hạ đổ kỵ. Thảm gia bọn họ cũng sẽ trở thành đối tượng mà các quý tộc quyền quý trong triều đình kia đã kích. Đối với Thảm gia sa cơ mà nói, quả thật chịu không nổi phúc phận này, ngược lại là bị hại giết. Nhẹ hơn chút, hắn đã hết hứng thú đối với nàng, nhưng đã cưới nàng vào cửa, ngay cả đường lui nàng cũng không có, chỉ có thể suốt đời sống ở thâm cung lạnh lẽo đó. Hai cái này đều không phải là kết quả mà nàng hy vọng.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Vệ Lang Yến ngồi ngay ngắn ở trên ghế nhìn Thảm Mầu Đơn đang quỳ rạp dưới đất. Đầu nàng cúi rất thấp, tâm trạng dường như đã ổn định, cơ thể không run rẩy nữa. Hắn im lặng hồi lâu, mày hơi nhíu chứng tỏ tâm tình của hắn lúc này cũng không tốt lắm. Hắn thực sự không hiểu rốt cuộc nàng suy nghĩ như thế nào nữa, đang lo lắng điều gì? Hay là chán ghét hắn? Hắn cảm thấy là về trước, không phải là về sau. Hắn nhìn ra nàng không chán ghét hắn. Hắn nghĩ nghĩ, đứng dậy đi về phía trước hai bước, hơi cúi người, đưa tay đỡ lấy cánh tay của nàng. Hắn có thể cảm nhận được nàng hơi run một chút, không khỏi hỏi: “Nàng rốt cuộc sợ cái gì chứ?” Vừa nói, tay vừa dùng lực, bực bực nàng đứng lên.

Hắn biết nàng khẳng định không phải là sợ con người hắn, chẳng lẽ là sợ tình cảm của hắn?

Thảm Mầu Đơn bị hắn đỡ đứng lên, cũng không nhìn hắn, chỉ cúi thấp đầu nói: “Dân nữ không xứng...” Nàng không dám tiếp nhận tình cảm của hắn. Nam nhân ưu tú như vậy, nếu thật sự đi theo bên cạnh hắn, yêu hắn cơ hồ là chuyện sớm muộn. Nàng biết thói hư tật xấu của nam nhân, bọn họ có mối nói cũ, lúc bắt đầu cũng thật sự rất thích người, yêu thương chiều chuộng người, nhưng một khi đã chán người, người ngay cả hạt bụi dưới đất cũng không bằng. Kiếp trước lúc đang phiêu bạt, nàng đã gặp qua quá nhiều nam nhân như vậy. Trong mắt mọi người là người nam nhân tốt yêu thế tử, yêu gia đình, yêu con cái, ai biết được sau lưng bọn họ là dạng gì chứ? Nàng gặp qua quá nhiều nam nhân một bên gọi điện thoại cho vợ nói là phải tăng ca, phải đi công tác. Nhưng sự thật thì sao, chẳng qua bọn họ đi hẹn hò với nhân tình thôi, thậm chí nàng còn gặp nam nhân vừa đang ân ái với nhân tình vừa gọi điện thoại cho vợ con nói nhớ họ, thật là khiến người ta buồn nôn, cũng khiến người ta ghê tởm.

Sau khi nàng sống lại đã dự định xong, từ hôn với La Nam, cố gắng kiếm tiền để người nhà có cuộc sống tốt hơn, thay đổi vận mệnh kiếp trước, tìm một nam nhân bình thường môn đăng hộ đối, cả đời hầu chồng dạy con, không cầu đại phú đại quý chỉ cầu một đời an khang. Từ trước đến nay nàng không ngờ quỹ đạo sự việc lại phát triển theo chiều hướng này, không ngờ nàng sẽ qua lại với Yến Vương, thậm chí hắn còn muốn cưới nàng. Nói trắng ra, một nam nhân bình thường nàng có thể cả đời không tìm không phải, chỉ mong sinh một đứa con, lấy đứa con làm chủ, về phần người kia, hắn ta yêu ai thì cứ yêu người đó thôi, nàng không sao cả. Nhưng nếu như là nam nhân ưu tú giống như Yến Vương vậy, nàng sợ mình sẽ không giữ được trái tim, sẽ thích hắn. Nếu như đã thích hắn, nàng cần bản thân không thể tâm bình khí hòa nhìn hắn và nữ tử khác như thế nào, nàng sẽ ghen tị, nàng sẽ không nhận được muốn đầu muốn tranh với bọn họ. Nhưng nàng làm sao tranh được? Thậm chí sẽ liên lụy tới toàn bộ Thảm gia, cho nên nàng kiên quyết không thể chấp nhận hắn được.

Tất nhiên, bây giờ hắn đã chạm qua nàng rồi, cách suy nghĩ của nàng cũng thay đổi. Sau này hắn sẽ là người tôn quý nhất dưới gầm trời này, sao có thể nhìn nữ tử mà hắn đã chạm qua thành thân hầu chồng dạy con với nam nhân khác. Nàng chỉ định kiếm đủ tiền rồi sẽ lên am ni cô làm bạn với đèn dầu, những thứ khác sẽ không nghĩ tới nữa, chỉ mong hắn có thể bỏ qua cho Thảm gia, đừng làm khó phụ thân và A Hoán.

Vệ Lang Yến nhíu chặt mày, có chút hết cách rồi. Hắn chưa từng gặp qua nữ nhân mà mình thích, còn tưởng rằng chỉ cần thích thì cưới vào cửa là được rồi, hiện tại là chuyện gì xảy ra đây? Đáng vẻ bản thân cũng không tệ, thân phận cũng không tệ, như vậy bị nàng cự tuyệt, tức giận khẳng định có một chút, nhưng nhiều hơn là sự buồn bực và bất lực.

Hắn suy nghĩ, có phải bản thân quá gấp gáp rồi không, làm cho nàng sợ? Vì vậy nên hoãn lại, từ từ bồi dưỡng tình cảm? Nhất định là vậy rồi, hắn nghĩ nghĩ, nói: “Hôm nay là ta quá hấp tấp làm nàng sợ rồi. Nàng cũng đừng nói cái gì mà xứng hay không xứng. Ta có tình ý với nàng, muốn cưới nàng vào cửa cũng là thật, không định bỏn cợt nàng. Lúc này... chỉ là có chút không nhận được, nàng hãy yên tâm, sau này ta sẽ không lỗ mãng như vậy nữa. Chúng ta trước tiên hãy chậm chậm, qua lại như vậy trước, đợi nàng quen rồi lại trả lời ta sau, có được không?” Mặc dù sẽ có chút khó nhẫn nại, nhưng vì không muốn dọa nàng, hắn bằng lòng tạm thời nhẫn nại một thời gian.

Thảm Mầu Đơn ngẩng đầu mờ mịt nhìn hắn, nhìn ra hắn thật sự không phải là nói chơi, trong lòng không khỏi nảy sinh chút buồn bực. Người này không phải rất thông minh sao, chẳng lẽ nghe không hiểu ý của nàng? Nàng là hoàn toàn cự tuyệt hắn mà, chứ không phải muốn từ từ qua lại xem sao.

Vệ Lang Yến nói xong, nhìn thoáng qua bọc quần áo ở trên giường, nói: “Không cần thu dọn nữa, Từ An vẫn ở lại đây với nàng. Ta có thời gian sẽ qua

đây gấp nó.”

Thẩm Mầu Đôn gấp gấp: “Điện... điện hạ, lúc này dân nữ không phải là ý đó. Dân nữ muốn nói dân nữ không xứng với điện hạ... Dân nữ...”

Vệ Lang Yên nhìn nàng một cái, ngắt lời nàng: “Xứng hay không xứng là do ta quyết định. Được rồi, đừng nói lại chuyện này nữa, nàng có muốn ra ngoài đi dạo không, ta đi với nàng. An Dương trừ khu chợ náo nhiệt còn có rất nhiều nơi có thể tham quan. Thừa dịp nàng ở An Dương trong khoảng thời gian này, ta sẽ đi dạo với nàng.” Hắn nghĩ cô nương nhà người ta không phải đều thích đi dạo chợ hay sao, hắn hạ mình một chút, cố gắng thích ứng với nàng, vừa khiến nàng thích mình vừa làm cho nàng không bị trói buộc bởi cái gọi là quan niệm dòng dõi huyết thống.

Sắc mặt Thẩm Mầu Đôn đều tái đi, lại có chút đỏ, trong lòng càng dâng lên cảm giác vô lực dày đặc: “Điện hạ, không cần đâu.” Nàng cũng đã chuẩn bị xong việc bị hắn trách phạt, chịu lửa giận của hắn, nay lại là chuyện gì đây...

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ cửa, giọng nói non nớt của Vệ Tử An vang lên ở bên ngoài: “Thất hoàng thúc, Mầu Đôn tỷ tỷ, hai người có ở trong phòng không? Ta bước vào nha.”

Thẩm Mầu Đôn có chút luống cuống, về mặt Vệ Lang Yên không thay đổi, mở miệng nói: “Vào đi.”

Cửa phòng bị đẩy ra, cái đầu nhỏ của Vệ Tử An lộ vào trước, thấy hai người đều ở trong phòng, đẩy cửa vào cười tít mắt, chạy chậm chậm đến bên Thẩm Mầu Đôn, quần lấy nàng nói: “Mầu Đôn tỷ tỷ, câu chuyện hôm nay tỷ vẫn chưa kể. Hôm qua kể tới khúc lạc vào Tiểu Lôi Âm, sau đó như thế nào?”

Thẩm Mầu Đôn chỉ đành bỏ qua điện hạ ở một bên trước, ôm Vệ Tử An ngồi xuống đầu giường, còn mình thì ra bên ngoài bê một chiếc ghế nhỏ đặt ở cạnh giường để ngồi kể chuyện cho tiểu thể tử: “Kể tiếp là kể câu chuyện Tôn hầu tử giả làm thần y...” Điện hạ ngồi ở vị trí không xa ở sau lưng nàng. Ánh mắt nóng rực sau lưng khiến nàng hơi có chút không tự nhiên, có lúc đang kể quên hết nội dung phía sau, phải nghỉ hồi lâu mới kể tiếp được, cứ lặp ba lần bập bập như vậy kể hơn một canh giờ mới kể xong đoạn Tôn hầu tử giả làm thần y.

Ánh mắt sau lưng vẫn một mực không rời khỏi, nàng kể bao lâu hắn liền nhìn nàng bấy lâu, nàng cũng một mực không dám quay đầu nhìn hắn. Tới khi nàng kể xong Cưu Lan bước vào đưa mấy ly trà, nàng bung lên uống một hơi cạn sạch. Thực sự có chút chịu không nổi ánh mắt sau lưng rồi, uống xong nước trà, nhét cái ly vào tay Cưu Lan, đang muốn nói ra ngoài thăm Bảo Thu, bỗng nhiên nàng nghe điện hạ nói: “Tử An, tối nay có muốn ra ngoài dạo chợ đêm không? Thất hoàng thúc đi với con, cũng kêu luôn Mầu Đôn tỷ tỷ của con có được không?”

Thẩm Mầu Đôn bất ngờ không kịp đề phòng đối diện với đôi mắt mang theo ý cười của hắn, không nhịn được ngẩn ra, đầu óc cũng có chút ong ong, trái tim cũng không kiềm chế được bỗng rung động. Nàng mờ mờ mịt mịt nghe giọng nói vui mừng của Vệ Tử An: “Hay quá, Mầu Đôn tỷ tỷ, tỷ cũng cùng đi dạo chợ đêm với chúng ta đi. Mầu Đôn tỷ tỷ, chợ đêm rất vui đó, có rất nhiều hoa đăng, món ngon, còn có biểu diễn tạp kỹ nữa...”

“Tỷ... tỷ phải chăm sóc cho Bảo Thu, nên không đi được.” Thẩm Mầu Đôn vội tránh đi đôi mắt ấy, không dám nhìn hắn nữa. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn cười, tuy chỉ là nụ cười mờ nhạt nhưng lúc này sự rung động trong tim nàng quả thật rất lớn. Nàng biết mình nhất định phải cách xa hắn.

Vệ Tử An từ đầu giường bò xuống, ôm chặt lấy eo Thẩm Mầu Đôn, nũng nịu nói: “Mầu Đôn tỷ tỷ, tỷ cùng đi với chúng ta đi, để Cưu Lan tỷ tỷ và Tư Cúc tỷ tỷ ở nhà chăm sóc Bảo Thu tỷ tỷ là được rồi, có được không?”

Cưu Lan cười nói: “Phải đó, Mầu Đôn cô nương, có nô tỷ và Tư Cúc ở đây, người hãy ra ngoài cùng thể tử đi.”

“Ta...” Thẩm Mầu Đôn há miệng, cúi đầu nhìn về mặt van xin của Tử An, có chút không biết phải cự tuyệt như thế nào, cuối cùng cái gì cũng đều nói không ra.

~~~~~die en d da n le q u y do nnn~~~~d dien da an le qu yyy donnn~~~~~

Vệ Lang Yên ở đây suốt cả ngày, buổi trưa cũng ở lại trong nhà dùng cơm. Ăn xong Cưu Lan dọn dẹp một sương phòng nhỏ để hắn nghỉ ngơi một lát, sau đó ở cùng với Thẩm Mầu Đôn và Vệ Tử An cả buổi chiều. Sau khi ăn cơm tối xong, Vệ Tử An âm ỉ đòi ra ngoài chơi, kéo Thẩm Mầu Đôn đi ra ngoài cửa. Thẩm Mầu Đôn đã từ chối mấy lần, Vệ Tử An đứng im, cúi đầu đứng một bên. Thẩm Mầu Đôn cúi đầu nhìn, thấy tiểu gia hỏa đang khóc, lập tức luống cuống: “Thế tử, thế tử đừng khóc mà, ta sẽ đi với thế tử mà.”

Cuối cùng Thẩm Mầu Đôn cũng đánh không lại thế công bằng nước mắt của Vệ Tử An, đi theo Vệ Tử An ra ngoài cửa viện, thấy có chiếc xe ngựa dừng ở trong hẻm. Vệ Tử An dắt nàng đi qua, vén rèm lên. Vệ Lang Yên đang ngồi ngay ngắn ở bên trong, mặc cẩm bào màu xanh thẫm, bên ngoài khoác áo khoác da chồn đen. Gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, lúc thấy bọn họ nét mặt dịu dàng hơn nhiều. Vệ Tử An vươn tay nhỏ về phía hắn: “Thất hoàng thúc, kéo con với.”

Vệ Lang Yên đưa tay kéo Vệ Tử An lên xe. Thẩm Mầu Đôn đứng dưới xe ngựa đang do dự, điện hạ lại đưa tay ra một lần nữa: “Mau lên đây đi.”

Thẩm Mầu Đôn nhìn bàn tay thon dài mạnh mẽ của hắn, cắn răng nghĩ dù sao mình cũng đã bị hắn chạm qua rồi, một lát còn phải đối mặt với hắn. Bây giờ nói thêm nữa thì có ích gì, nhắm mắt, lòng đã quyết, đưa tay ra. Một bàn tay có chút lạnh lẽo nắm lấy bàn tay trắng nõn mềm mại của nàng. Hai người đột nhiên cảm nhận được lúc các ngón tay chạm vào nhau có cảm giác gì đó tê tê đại đại từ ngón tay tản ra, đều ngăn ra.

Cái cảm giác tê dại kia từ ngón tay truyền tới toàn thân. Vốn Vệ Lang Yên nghĩ rằng chỉ một cái nắm tay sẽ không có việc gì, không ngờ lần này lại không thể thu thập được, bụng dưới gần như lập tức căng cứng. Sắc mặt hắn khẽ biến, dùng lực một cái kéo nàng lên xe ngựa, lập tức buông ta ra, hơi điều chỉnh lại tư thế ngồi.

Thẩm Mầu Đôn và Vệ Tử An ngồi đối diện Vệ Lang Yến. Nhìn Thẩm Mầu Đôn có chút không được tự nhiên, Vệ Lang Yến cảm thấy bản thân có chút tự dấn lửa đốt mình, hần vốn định cùng nàng qua lại một thời gian, ít nhất cũng khiến nàng thích mình rồi mới tới cửa cầu hôn, cưới nàng vào cửa. Nhưng hần đã đánh giá quá thấp sự nhẫn nại của mình rồi. Chẳng qua chỉ mới hơi chạm vào nàng một chút, hần liền có chút chịu không được, nếu không có Tử An ở đây, hần thật không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Xe ngựa chạy lộc cộc về phía trước, Vệ Tử An hưng phấn vén một góc rèm xe để nhìn ra bên ngoài. Thẩm Mầu Đôn cố gắng khiến mình quên đi tầm mắt nóng rực và cuồng nhiệt ở đối diện. Tay nàng đặt ở hai chân có chút run rẩy. Trong đầu suy nghĩ hết lần này đến lần khác, mặc kệ như thế nào ngày mai nhất định phải đưa tiểu thể tử về vương phủ, nàng không thể tiếp tục tiếp xúc với điện hạ được nữa. Ngày mai lúc đưa tiểu thể tử về nhất định phải nói rõ ràng với hần mới được. Nếu như hần nhất thời nóng giận trách phạt Thẩm gia thì làm sao? Hần không phải là muốn thân thể của mình sao? Nếu thực sự không được thì cho hần thân thể này vậy, chỉ cần Thẩm gia không sao, nàng như thế nào cũng được. Dù sao sau này nàng cũng chỉ có phận là bạn với đèn dầu suốt đời thôi. Nhưng nếu hần lấy Thẩm gia ra uy hiếp để cưới nàng thì làm sao đây?

Dọc đường Thẩm Mầu Đôn vẫn luôn suy nghĩ lung tung, chợt xe ngựa dừng lại. Thẩm Mầu Đôn nhìn ra ngoài thì thấy đã tới chợ đêm rồi, bên tai đều là tiếng người huyên náo, vô cùng náo nhiệt. Nô tài lập tức tới trước xe ngựa thả ghế nhỏ xuống. Vệ Lang Yến dẫn đầu xuống xe ngựa trước, lại ôm Vệ Tử An xuống, Thẩm Mầu Đôn cũng theo xuống.

Nhìn khu chợ đèn đuốc sáng trưng, sôi nổi náo nhiệt, Thẩm Mầu Đôn có chút lơ đãng. Vệ Tử An hưng phấn không thôi nắm tay Thẩm Mầu Đôn, chỉ vào những thứ thú vị kỳ lạ dọc đường giới thiệu cho Thẩm Mầu Đôn: “Mầu Đôn tỷ tỷ đây là mười loại kẹo dính, ăn rất ngon đó...”

“Mầu Đôn tỷ tỷ, đây là rượu nho, chua chua ngọt ngọt, uống ngon lắm. Mầu Đôn tỷ tỷ, tỷ uống với ta một chén nha.”

Vệ Tử An kéo Thẩm Mầu Đôn đi về phía hàng quán kia. Quán này vô cùng đơn sơ. Trên đầu che một tấm bạt lớn, có bếp lò và một cái vạc, trên cái bàn cũ bên cạnh bày chén sạch và muỗng. Vệ Tử An kéo nàng tới trước một cái bàn cũ ngồi xuống. Vệ Lang Yến cũng qua theo và ngồi xuống.

Vệ Tử An cười nói với bà bà bày quán: “Bà bà, cho ta ba ly rượu nho.”

Ba ly rượu nho được bung lên, Thẩm Mầu Đôn nếm thử một miếng, vị chua chua ngọt ngọt, nhin không được nghiêng đầu nhìn Vệ Tử An nở nụ cười: “Uống thật là ngon đó.”

Vệ Tử An đắc ý: “Thấy chưa, thấy chưa, ta đã nói là rất ngon mà.”

Vệ Lang Yến không kén chọn, cũng uống theo từng hớp từng hớp.

“Thất đệ?” không xa cất lên giọng nói kinh ngạc, mấy người đồng thời quay đầu lại nhìn, đều quen biết, Cảnh Vương Vệ An Cảnh.

Đi theo bên cạnh Vệ An Cảnh là một nữ tử quyến rũ, vóc dáng đầy đặn, mềm mại giống như không xương dính trên người Vệ An Cảnh. Hần ta đi tới trước mặt ba người, quan sát Thẩm Mầu Đôn, lại nhìn Vệ Lang Yến bằng ánh mắt kỳ lạ: “Vệ Lang Yến, đệ vẫn làm thật sao?”

Vệ Lang Yến đương nhiên hiểu lời nói của hần ta có ý gì, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ ừ một tiếng không cần nhiều lời nữa.

“Chào Lục thúc thúc.” Vệ Tử An có chút bất đắc dĩ chào hỏi Vệ An Cảnh.

Vệ An Cảnh đưa tay sờ sờ đầu tiểu thể tử, cười híp mắt hỏi tiểu thể tử: “Tử An cùng về với Lục thúc thúc có được không? Lục thúc thúc chuẩn bị cho con rất nhiều đồ chơi rất hay đó.”

Vệ Tử An thờ dãi bất đắc dĩ giống như ông cụ non: “Lục thúc thúc, con muốn đi cùng Thất thúc thúc và Mầu Đôn tỷ tỷ, cho nên không làm phiền Lục thúc thúc đâu.”

Vệ An Cảnh lại trêu ghẹo Vệ Tử An mấy câu rồi không nói thêm gì nữa. Lúc này mới dẫn nữ tử bên cạnh rời khỏi, lúc rời khỏi còn như cười như không nhìn Thẩm Mầu Đôn mấy lần.

Ba người uống xong rượu nho rồi đi dạo một hồi. Thời gian không còn sớm nữa mới trở về nhà, Vệ Lang Yến đưa hai người tới trước cửa nhà: “Về nhà nghỉ ngơi cho tốt, sáng sớm ngày mai ta sẽ tới đây.” Dứt lời, đóng màn xe lại, sai phu xe cho xe ngựa chạy đi.

Nhìn xe ngựa từ từ biến mất ở đầu hẻm, Thẩm Mầu Đôn dắt Vệ Tử An bước vào sân. Nàng đưa tiểu thể tử kia về phòng rồi cũng không lập tức rời đi mà đỗ dành tiểu thể tử hồi lâu. Đỗ dành cả nửa canh giờ thì tiểu thể tử kia mới chịu đồng ý ngày mai trở về vương phủ, Thẩm Mầu Đôn mới coi như thờ phào nhẹ nhõm.

~di een d d damn lllle quuuy đooon~~ d d iien daaaan lee qqqquydon~

Sáng sớm ngày hôm sau, Vệ Lang Yến ăn sáng xong thì Trần Hoảng Văn liền đưa các công vụ cần xử lý trong khoảng thời gian này tới thư phòng. Vệ Lang Yến đành phải xử lý công vụ trước rồi mới qua được nhà bên kia. Tới lúc xử lý xong công vụ thì cũng sắp tới trưa rồi, đột nhiên hần nhớ ra cái gì đó, hỏi Trần Hoảng Văn đang đứng bên cạnh: “Hoảng Văn, bốn vương có một vấn đề muốn hỏi người. Nếu như một nữ tử nói với người là nàng không xứng ở bên người đó là ý gì? Có phải là thực sự không xứng hay là cự tuyệt?”

Trần Hoảng Văn lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra rồi, trước tiên có chút ngần ra, y không ngờ cô nương Thẩm gia kia sẽ nói những lời như vậy. Đây rõ ràng là cự tuyệt rồi, y trầm giọng nói: “Điện hạ, đây chỉ là cái cớ, không phải là vấn đề cái gì xứng hay không xứng mà là nàng ấy không muốn cùng với ai đó ở bên nhau nên mới nói những lời như vậy.” Y thật không ngờ Thẩm gia cô nương sẽ từ chối điện hạ. Hơn nữa, y nhìn sang điện hạ, y đi

theo điện hạ cũng đã mười mấy năm rồi, từ nhỏ đã theo bên cạnh điện hạ rồi, biết điện hạ chưa từng có nữ nhân nào. Vốn cho rằng hần sẽ không rung động tình cảm với nữ nhân, càng không ngờ khi điện hạ rung động với nữ nhân sẽ cố chấp và cuồng nhiệt như vậy.

Về mặt Vệ Lang Yến từ từ sa sầm lại, gương mặt lạnh lùng. Nàng đứng là cự tuyệt hần, nàng thật là cái gì cũng không sợ?

Đang nghĩ ngợi, chợt bên ngoài có hạ nhân đến báo: “Điện hạ, thể tử về rồi. Thầm cô nương đưa thể tử về rồi.”

Về mặt Vệ Lang Yến khó hiểu, hồi lâu mới đứng lên nói: “Hoàng Văn người ra ngoài đón Tử An, lại kêu Thầm cô nương qua đây.”

~d iiiieeen d d damnn leee qqquyyy doon~dieeend đ anlllle quyydon~

Sau khi Thầm Mầu Đơn nghe xong lời của Trần Hoàng Văn, nhìn về hướng thư phòng, hơi có chút chần chừ, lại nghĩ nàng tới đây là để giải quyết vấn đề chứ không phải trốn tránh. Nàng cắn chặt răng, từng bước từng bước đi về phía thư phòng, gõ nhẹ cửa một cái, lập tức trong phòng vang lên tiếng của Vệ Lang Yến: “Vào đi!”

Thầm Mầu Đơn đẩy cửa đi vào, đập vào mắt chính là nam nhân đang ngồi sau án thư lớn. Dáng người hần bất phàm, ngồi vững vàng ở nơi đó. Trên người tản ra khí thế cực lớn hoàn toàn không giống với hần ngày hôm qua vừa gặp. Thầm Mầu Đơn có chút do dự. Lúc đang thất thần lại nghe tiếng nói có chút lạnh lẽo: “Vào đây, đóng cửa lại!”

Đây dĩ nhiên là giọng điệu ra lệnh, Thầm Mầu Đơn siết chặt nắm tay, đi vào trong phòng, xoay người đóng cửa lại.

Nàng xoay người lại, đi về phía trước hai bước, cách án thư một khoảng, đang muốn mở miệng nói gì đó, điện hạ đã hỏi: “Hôm qua nàng nói không xứng với ta thật ra là vì muốn cự tuyệt ta? Nàng không muốn gả vào vương phủ?”

Thầm Mầu Đơn quỳ xuống đất bụp một tiếng, đầu cúi xuống thấp. Nàng trả lời: “Dạ phải, điện hạ.” Vừa nói xong nàng cảm thấy không khí xung quanh dường như lạnh đi không ít. Nàng lại nghe thấy tiếng của hần: “Thầm Mầu Đơn, sao nàng dám? Sao nàng dám cự tuyệt bốn vương? Nàng không sợ liên lụy đến cả gia tộc Thầm gia của nàng!”

Giọng nói của hần đã vô cùng lạnh lùng, Thầm Mầu Đơn không nhìn được rùng mình một cái, đầu cúi càng thấp: “Điện... điện hạ, dân nữ sợ, nhưng dân nữ không xứng. Ngài... ngài nếu thực sự muốn... muốn, dân nữ... sẽ không từ chối. Dân nữ chỉ mong... chỉ mong điện hạ có thể tha... tha cho Thầm gia, dân nữ cũng sẽ... suốt đời làm bạn với đèn dầu.” Nàng lắp ba lắp bắp cuối cùng cũng cắn răng nói ra hết những lời này, chỉ chờ hần xử trí.

Vệ Lang Yến đã nghe hiểu những lời này, ý của nàng là thân thể có thể cho hần còn việc gả cho hần thì không cần, thân thể đã cho hần rồi, cầu xin hần tha cho Thầm gia. Vệ Lang Yến cười lạnh hai tiếng, nhiệt độ trong thư phòng lại chợt giảm đi không ít. Hần nhìn xuống sự tức giận trong lòng, lạnh lùng nói: “Vậy nàng qua đây.”

Thầm Mầu Đơn chỉ cảm thấy cả người rét run, cắn răng đứng lên. Ngay cả đầu nàng cũng không ngẩng lên, từng bước đi về phía bóng người khôi ngô phía sau án thư. Đôi chân tựa hồ như chịu sức nặng nghìn cân. Nàng không biết rốt cuộc bản thân làm thế nào đi tới bên cạnh hần, không dám nhìn diện mạo của hần. Nàng nghe thấy giọng nói càng ngày càng lạnh lùng của hần: “Ngồi xuống!”

Thầm Mầu Đơn cắn răng, nhắm mắt ngồi nghiêng lên đùi hần, cơ thể cũng bắt đầu hơi run rẩy.

Vệ Lang Yến ngồi vững vàng không động đậy. Mùi hương nhàn nhạt trên cơ thể nàng lượn lờ quanh chóp mũi, dục vọng của hần cơ hồ lập tức thức tỉnh, nhanh đến nỗi khiến hần ngạc nhiên, cũng khiến hần càng ngày càng tức giận, hần lạnh lùng nói: “Nàng ngồi như vậy làm gì? Mặt hướng về phía ta, ngồi dạng chân lên người ta, chẳng lẽ còn cần ta phải dạy nàng sao?”

Sắc mặt Thầm Mầu Đơn có chút trắng bệch, nắm tay siết chặt run rẩy, nàng cúi thấp đầu, từ từ xoay người lại. Mặt hướng về phía hần, chằm chằm từ ngồi nghiêng biến thành ngồi dang chân trên đùi hần. Nàng dường như lập tức nhận ra có vật gì đó cứng cứng chọc vào bên trong bắp đùi của nàng. Nàng lập tức cứng người không dám động đậy nửa phần.

“Nàng đang làm gì? Còn không tiếp tục? Không phải xin ta tha cho Thầm gia các người sao?” Giọng nói của Vệ Lang Yến càng ngày càng hờ hững. Sự cứng cứng ở bụng dưới khiến hần gần như sắp không nhìn được, nhìn không được muốn ôm chặt nàng vào lòng.

Thầm Mầu Đơn sao lại không hiểu ý trong lời nói của hần, trong lòng có chút khổ sở. Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn của hần, nhắm mắt lại, bắt chập tiến tới, đôi môi mềm mại chạm vào đôi môi mím chặt lạnh băng của hần. Nàng cũng không biết nên làm sao nữa, dừng lại, vron cái lưỡi ẩm ướt nhẹ nhàng liếm môi hần. Cái thứ đang chọc vào đùi nàng càng ngày càng cứng rắn, nàng không được tự nhiên giãy dụa một chút.

Một bàn tay to đột nhiên ôm lấy eo nàng, cả người nàng ngã vào người hần. Bộ ngực mềm mại đụng vào lồng ngực rắn chắc rộng rãi của hần, hần mở miệng ra, cái lưỡi nóng ẩm xông vào khoang miệng của nàng, khuấy động một cách mạnh mẽ trong miệng nàng, mút vào, nước bọt của hai người trộn lẫn vào nhau. Nụ hôn tham lam căn rễ của hần khiến nàng nhìn không được muốn trốn tránh, đầu không ngừng lui về phía sau nhưng lập tức bị hần giữ lại, bị buộc tiếp nhận nụ hôn cuồng dã khiến người ta hít thở không thông này.

Trong đầu Vệ Lang Yến chỉ còn lại duy nhất một âm thanh, muốn nàng, muốn nàng. Hần không thể thỏa mãn chỉ bằng một nụ hôn. Bàn tay ôm chặt eo nàng di chuyển lên đầu vai, vạch ra tầng lớp quần áo, lộ ra bờ vai trắng mịn trơn láng.

Vừa chạm vào hơi lạnh, cả người Thầm Mầu Đơn càng ngày càng run rẩy kịch liệt, trong lòng trào dâng sự tuyệt vọng nồng đậm.

Vệ Lang Yến đối diện gương mặt tái nhợt và đôi mi cong cong không ngừng run rẩy, trong lòng mềm đi, nhũn nây nhìn nàng hồi lâu. Lo sợ con sư tử

đứng mảnh đang kêu gào càng trở nên kịch liệt hơn, hấn ngừng tất cả động tác lại, qua hồi lâu hấn mới cắn răng nói bằng giọng khàn khàn: “Nàng đi đi.”

Thẩm Mầu Đôn chợt mở bừng mắt ra, không thể tin được nhìn hấn, dường như có chút không dám tin những lời mình nghe được. Hấn lại cau mày cắn răng nói: “Nghe không hiểu lời ta nói sao? Hay nàng muốn tiếp tục?” Chẳng lẽ nàng không biết mình phải dùng bao nhiêu sức lực mới có thể khống chế được bản thân sao, hấn là muốn nàng, nhưng không phải là ở một nơi như thế này. Hấn cũng không định buông tha cho nàng, lúc này chẳng qua là bị nàng chọc giận thiếu chút nữa đánh mất lý trí.

Thẩm Mầu Đôn lấp bấp hỏi một cách cẩn thận: “Điện... điện hạ, vậy... vậy Thẩm gia...”

Vệ Lang Yên lạnh lùng nói: “Yên tâm, ta sẽ không động vào bọn họ đâu.”

Cuối cùng Thẩm Mầu Đôn cũng hoàn hồn, nhanh chóng từ hai chân hấn nhảy xuống, chỉnh lại quần áo, đi mấy bước cách hấn không xa thì ngừng lại, hành lễ với hấn, cảm kích nói: “Đa tạ điện hạ, dân nữ cáo từ.” Dứt lời, không chút do dự, cẩn thận lui ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Sau khi xảy ra chuyện ở thư phòng của vương phủ lần trước, từ lúc điện hạ thả nàng đi tính đến nay đã sắp một tháng. Trong khoảng thời gian này, nàng vẫn luôn sống trong lo lắng sợ hãi, sợ điện hạ sẽ đổi ý. Mỗi lần nhớ lại, ngay cả bản thân nàng cũng sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh, cũng không biết lúc trước sao lại to gan như thế mà cự tuyệt hấn, thậm chí còn nói ra những lời như vậy. Cũng may tất cả đều đã qua rồi, điện hạ không trách cứ nàng, cũng không làm khó Thẩm gia.

Còn mấy ngày nữa là tới ngày thi của A Hoán, nàng chỉ cần an tâm đợi A Hoán thi xong, có kết quả là có thể cùng nhau trở về Lâm Hoài rồi. Tới lúc đó nàng sẽ cố gắng kinh doanh cửa tiệm, đợi tới thời điểm thích hợp thì nàng sẽ tự đi am ni cô. Thẩm Mầu Đôn thầm thở ra một hơi. Ngày tháng dường như trở về như lúc trước, bản thân nàng như thế nào cũng không quan trọng. Nàng sống lại chẳng qua cũng chỉ vì người nhà mà sống, đi am ni cô hay sống cùng một nam tử suốt đời, nàng cũng không sao cả, chỉ mong kiếp này người nhà có thể bình an khỏe mạnh.

“Tỷ tỷ, tới đây ăn cơm thôi.” Tiếng của Thẩm Hoán từ sương phòng cách vách truyền đến. Thẩm Mầu Đôn buông xuống những suy nghĩ rắc rối trong lòng, cười cười, đứng dậy đi về phòng khách ở cách vách. Lúc này nàng nên vui mừng mới đúng, vấn đề của A Hoán đã được giải quyết. Căn bản những chuyện bất hạnh đã phát sinh ở kiếp trước gần như đã bị ngăn chặn rồi, nàng tin số phận sau này của người nhà nhất định sẽ thay đổi.

Lúc tới phòng khách cách vách Bảo Thu và A Hoán đã ngồi vào chỗ. Sức khỏe của Bảo Thu cũng đã gần hồi phục, nhìn Mầu Đôn, cười với nàng: “Mầu Đôn tỷ, qua đây ăn cơm.”

Hai người này chẳng hề biết chuyện của nàng và điện hạ. Về phần Thẩm Hoán, nàng cũng không định nói với đệ ấy, nàng không muốn Thẩm Hoán lo lắng cho nàng.

Ăn cơm xong, Thẩm Mầu Đôn về phòng viết chuyện Tây Du Ký. Bởi vì đã hứa với Từ An rồi, mỗi ngày nàng đều viết lại câu chuyện rồi sai người đưa tới vương phủ. Câu chuyện hôm nay là chương kết rồi. Tồn hết cả buổi chiều nàng mới viết xong, lại viết hết cách nấu những món mà bình thường Từ An thích ăn rồi giao cho Từ Cúc, kêu nàng ấy đem đồ tới vương phủ là được.

Chớp mắt đã qua mấy ngày, đã đến ngày Thẩm Hoán đi thi. Thời gian thi là hai ngày. Hai ngày này chỉ có thể ở trường thi. Sáng sớm thức dậy Thẩm Mầu Đôn giúp Thẩm Hoán thu dọn xong quần áo, lại đích thân xuống bếp làm đồ ăn, bánh nướng nhân thịt. Loại đồ ăn này tiện lợi, ăn ngon lại no bụng. Nhân thịt là thịt ướp tương được nấu rất đặc biệt, Thẩm Mầu Đôn ở trong nước sốt thêm vào mấy gia vị, mùi vị đó thật ngon không thể tả.

Mọi người cùng nhau ăn xong bữa sáng, Thẩm Hoán mới xách tay nải tới trường thi. Từ Cúc và Lục Nhi lo lắng không thôi, hai ngày nay đều không nghỉ ngơi tốt, hai người như ngồi trên đồng lửa. Kỳ thực Thẩm Mầu Đôn cũng có chút lo lắng. Thi vòng hai và thi sơ tuyển có chút không giống nhau, ngoại trừ thi viết còn phải thi vấn đáp, ở trước mặt quan khảo thí trả lời một vài vấn đề. Quan khảo thí đều là các đại thần đương triều hoặc là một vài thân vương. Mặc dù Thẩm Mầu Đôn biết Thẩm Hoán đã thi đậu ở kiếp trước, nhưng lần này nàng đã đắc tội điện hạ, nàng có chút lo lắng điện hạ sẽ cho người làm khó A Hoán. Nhưng nghĩ lại, lại thấy không có khả năng, điện hạ là một đại nam nhân, tính cách cũng coi như quang minh lỗi lạc, không đến nỗi vì một nữ tử như nàng mà làm ra chuyện không có phẩm chất như vậy.

Ngược lại Thẩm Hoán không có áp lực gì, đeo tay nải đi thẳng vào trường thi. Ngày thứ nhất là thi viết, tài văn chương của đệ ấy không tệ, nhìn đề bài xong cũng có suy nghĩ độc đáo của riêng mình, rất dễ dàng trả lời được câu hỏi. Buổi trưa và buổi chiều các thí sinh được sắp xếp nghỉ ngơi trong sương phòng, buổi chiều còn có một buổi thi.

Nơi nghỉ ngơi là một đại viện thống nhất với rất nhiều phòng. Thẩm Hoán sau khi từ phòng thi đi ra đi thẳng tới sương phòng được phân, trong sương phòng có mấy thí sinh đang nghỉ ngơi. Thẩm Hoán về tới sương phòng mở tay nải ra lấy mấy cái bánh nướng nhân thịt ra, rót một ly nước, bưng ra ngoài phòng, tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống bắt đầu ăn.

Bánh nướng được nhào từ bột mì, bánh thơm, mềm và ngọt, mùi vị thịt bên trong rất ngon. Cắn vào một miếng là miếng thịt to và bánh thơm mềm, Thẩm

Hoán ăn ba bốn miếng là giải quyết xong một cái bánh nướng, uống một ngụm nước. Đang muốn tiếp tục ăn, bên cạnh đột ngột có giọng nói vang lên: “Ái chà, tiểu huynh đệ, cái bánh của ngươi nhìn rất ngon nha. Hai chúng ta trao đổi đồ ăn với nhau nha.”

Thẩm Hoán quay đầu lại, phát hiện cách đó không xa có một hán tử khuôn mặt ngăm đen, cao lớn vạm vỡ, dáng vẻ ước chừng ba mươi tuổi đang ngồi xổm, nhìn chăm chăm vào cái bánh nướng nhân thịt trên tay đệ ấy. Trên tay gã hán tử này đang cầm nửa con gà quay, ngẩng đầu nhìn Thẩm Hoán đang nhìn về phía gã, nhếch miệng cười để lộ hàm răng trắng, đứng dậy bước hai bước tới bên cạnh Thẩm Hoán ngồi xổm xuống, xách gà quay trong tay đưa tới trước mặt Thẩm Hoán: “Tiểu huynh đệ, hai chúng ta trao đổi đồ ăn nha.”

Nói xong cũng không đợi Thẩm Hoán có đồng ý hay không, nhanh chóng nhét gà quay trên tay vào tay của Thẩm Hoán, lại giật hai cái bánh còn lại trên tay Thẩm Hoán về. Sau khi gã lấy hai cái bánh về cũng không ăn, cẩn thận gói lại bằng giấy dầu.

Thẩm Hoán nhìn chăm chăm vào gà quay trong tay, lại ngẩng đầu nhìn hán tử này hai cái, ôi ôi hai tiếng: “Đại thúc, thúc đây là làm gì vậy?”

Đại hán cười hi hi với đệ ấy hai tiếng: “Ta thích nhất là ăn bánh nướng nhân thịt, từ xa đã ngửi thấy mùi bánh nướng của ngươi. Tiểu huynh đệ đừng chê cười nha.”

Chỉ là hai cái bánh nướng thôi, Thẩm Hoán cũng chẳng có gì mà bối rối, nhìn gã gói bánh nướng lại không ăn, không khỏi hỏi: “Đại thúc, sao thúc không ăn?”

Đại hán à hai tiếng, khòe mắt dường như liếc về phía sau: “Ta hà, ta đợi lát về rồi ăn.”

“Đại thúc, thúc hẳn là không phải thí sinh phải không? Sao thúc có thể vào đây được?” Thẩm Hoán thấy dáng vẻ đại hán không giống thí sinh, mà giống người học võ hơn.

Đại hán cũng không che giấu, cười nói: “Ta làm việc ở đây, được rồi, tiểu huynh đệ ta không làm phiền ngươi nữa, hy vọng sau này chúng ta sẽ có duyên gặp lại.” Dứt lời liền nắm chặt giấy dầu chạy về phía rừng cây bên trái.

Thẩm Hoán chớp mắt hai cái thì đại hán kia đã biến mất không chút dấu vết. Đệ ấy cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho là thị vệ làm việc ở đây, nhìn gà quay trong tay, đưa lên miệng bắt đầu ăn.

Lại nói đại hán sau khi giật hai cái bánh nướng từ chỗ Thẩm Hoán đã chạy vào rừng cây, phía sau rừng cây là một bãi đất trống, hai nam nhân đang đứng trên bãi đất trống. Đại hán cầm bánh nướng chạy đến trước mặt nam nhân thân hình cao lớn khôi ngô, cười hi hi hai tiếng, đưa hai cái bánh nướng gói giấy dầu trong tay cho nam nhân này: “Điện hạ, thuộc hạ nghe theo phân phó của người đem bánh nướng này qua đây, cũng quá mất mặt rồi, giành đồ ăn với một đứa trẻ...” Nhìn về mặt không ngại của nam nhân cao lớn, đại hán vội vàng sửa miệng: “Điện hạ, lần này người nên dẫn thuộc hạ tới Lương Châu rồi chứ. Ở An Dương lâu, làm mấy chuyện nhỏ nhặt rảnh rỗi như vậy, chẳng phải chỉ là một cuộc thi thôi sao? Còn làm cái trò gì, nhất định phải điều một đồng thị vệ tới canh chừng! Đúng rồi, điện hạ, người sai thuộc hạ đi giành bánh nướng gì với một đứa trẻ?”

Gần đây điện hạ càng ngày càng kỳ lạ, Tần Luân cảm thấy vừa rời khỏi điện hạ mấy năm, càng ngày càng không hiểu lòng điện hạ rồi.

Vệ Lang Yên không trả lời câu hỏi của Tần Luân, chỉ nhìn gã một cái, vẻ mặt lạnh nhạt. Trần Hoảng Văn ở phía sau ho khan một tiếng, nháy nháy mắt với Tần Luân. Gã không hiểu nhìn Trần Hoảng Văn một cái: “Trần Hoảng Văn, ngươi nháy mắt làm gì? Mắt có bệnh sao?” Nói xong, lại nhìn Vệ Lang Yên, vẻ mặt đau khổ nói: “Điện hạ, người nói nói xem, có đồng ý cho thuộc hạ lần này theo người về Lương Châu hay không?”

Cuối cùng Vệ Lang Yên cũng mở miệng: “Tần Luân, bốn vương nhớ trước đây hình như ngươi nhặt được một đứa bé gái? Đứa bé đó giờ đã mười mấy tuổi rồi phải không? Võ công học như thế nào? Bốn vương muốn giao cho nó một nhiệm vụ.”

Da mặt Tần Luân có chút đỏ, à một tiếng: “Điện hạ nói là Tần Niệm Hương phải không. Nha đầu đó mười lăm rồi, võ công rất cao. Điện hạ muốn giao nhiệm vụ gì cho nó?”

Vệ Lang Yên không nói, ra hiệu cho Trần Hoảng Văn ở phía sau. Trần Hoảng Văn lập tức tiến lên trước một bước, từ trong người lấy ra một bức chân dung, lại thì thầm bắt đầu nói với Tần Luân, càng nói, sắc mặt Tần Luân càng cổ quái, mồ hôi toát ra ở sau đầu, nghi hoặc nói: “Điện hạ thật là hao tổn tâm huyết. Trực tiếp giành lấy... không phải, trực tiếp tới cửa cầu hôn không phải được rồi sao, ai còn dám cự tuyệt điện hạ chứ.”

Vệ Lang Yên không quan tâm tới gã, lấy một cái bánh nướng nhân thịt ra bắt đầu ăn, mùi vị rất ngon, nhưng hẳn lại không nhận được nhú mày.

Sau hai ngày Thẩm Hoán đã thi xong trở về. Tư Cúc và Lục Nhi vội vàng ra đón: “Thiếu gia, người thi như thế nào?”

Thẩm Hoán cũng có chút không chắc. Phần thi viết đề ấy cảm thấy không sao. Nhưng ngày thứ hai phần thi vấn đáp có chút kỳ quái, lại là Yên Vương điện hạ, hỏi đề ấy một loạt câu hỏi không quan trọng, sau đó thì cho đề ấy ra ngoài.

Nghe những lời Thẩm Hoán nói như vậy, trong lòng Thẩm Mầu Đơn cả kinh. Trong đầu có chút mơ màng, điện hạ thật sự sẽ không làm ra loại chuyện đó chứ. Coi như nàng chưa từng tham dự qua cuộc thi nho sinh nhưng cũng biết phần thi vấn đáp phía sau chắc chắn không thể hỏi một loạt câu hỏi không quan trọng như vậy được.

Ngay cả Thẩm Hoán cũng nhận ra điều không bình thường, lo lắng hỏi Thẩm Mầu Đơn: “Tỷ, tỷ và điện hạ không có chuyện gì chứ?”

Thẩm Mầu Đơn làm sao dám nói mình và điện hạ có gì chứ, vội chuyển đề tài.

Ban đêm lúc đi ngủ, Thẩm Mầu Đơn thật sự lẩn qua lẩn lại không ngủ được, trong lòng đau khổ vô cùng, lo sợ A Hoán chỉ vì mình mà không thể trở thành nho sinh được. Cả đêm này nàng cơ hồ ngủ không được. Sáng thức dậy mắt hơi khô, dưới mắt có quầng thâm mất màu xanh. Cứ bị hành hạ như vậy suốt mười ngày, cả người Thẩm Mầu Đơn cũng gầy đi một vòng.

Hôm nay là ngày công bố kết quả, cả người Thẩm Mầu Đơn đều đứng ngồi không yên.

Sáng sớm thức dậy, mọi người ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn, đi thẳng tới nơi dán bảng thành tích. Bên ngoài bảng thành tích đã đông nghẹt người từ sớm. Lục Nhi xung phong nhận việc đi xem bảng thành tích. Ở bên ngoài Tứ Cúc kêu: “Lục Nhi, bên này, từ bên này chen vào, ít người hơn đó.”

Bảo Thu nhìn Thẩm Mầu Đơn mặt ửng đỏ người gầy đi nhiều, an ủi nàng nói: “Mầu Đơn tỷ, tỷ đừng lo lắng cho A Hoán nữa. A Hoán thông minh như vậy, nhất định sẽ đậu mà.”

Thẩm Mầu Đơn cười khổ, nếu là trước đây nàng nhất định sẽ không lo lắng. Nhưng nàng đã đắc tội Yến Vương rồi. Lúc đang thấp thỏm không yên, Lục Nhi ở bên kia bỗng nhiên hét to một tiếng, lớn tiếng kêu: “Đậu rồi, đậu rồi, nô tỳ đã thấy tên thiếu gia rồi!”

Thẩm Mầu Đơn nghe vậy, trong lòng rất vui, cả người cũng thả lỏng. Lo lắng như vậy trong suốt mười ngày qua, hôm nay chợt buông lỏng, cả người hơi nhũn ra, vội vịn lấy Bảo Thu ở bên cạnh. Bảo Thu cũng vội đỡ nàng, cười nói: “Mầu Đơn tỷ, muội đã nói rồi mà. A Hoán nhất định đậu mà. Như vậy tỷ có thể yên tâm được rồi nha.”

Thẩm Mầu Đơn cười nói: “Coi như yên tâm rồi.” Lại nghe thấy Lục Nhi ở bên kia hưng phấn la lớn: “Thiếu gia, thiếu gia, người đứng đầu bảng rồi.”

Đứng đầu bảng? Thẩm Mầu Đơn ngây ra, sao có thể như vậy được? Kiếp trước mặc dù A Hoán thi đậu rồi, nhưng chẳng qua chỉ là đậu ở giữa hoặc cuối bảng mà thôi, sao có thể đứng đầu bảng được? Mấy hạng nho sinh đứng đầu bảng sau này giữ hiếu liêm sẽ rất có lợi, thậm chí có người còn được thân vương hoặc hoàng thượng vừa ý giữ lại bên người. Nhưng mấy hạng đầu này không chỉ có thành tích thi viết xuất sắc mà còn phải được lòng mấy vị quan chủ khảo mới phải. A Hoán nói quan chủ khảo của đệ ấy là Yến Vương, chẳng lẽ là vì có liên quan tới hắn? Hắn không vì mình mà giận cá chém thớt với người nhà của mình, mà còn cho A Hoán thành tích tốt.

Trong lòng Thẩm Mầu Đơn có chút chua xót, nhưng nhiều hơn là sự ngỡ ngàng và luống cuống. Yến Vương lại có ý gì đây? Đáng lẽ hai người không còn quan hệ gì mới phải, vì sao hắn lại muốn giúp A Hoán?

Thẩm Hoán cũng không ngờ mình lại là hạng nhất, ngẩn ra. Đoán rằng đây có thể liên quan tới Yến Vương, đệ ấy cũng đoán ra được đại khái Yến Vương và tỷ tỳ có quan hệ gì rồi, chỉ là tỷ tỳ không thừa nhận thì đệ ấy không tiện nói gì. Lại nhận ra vì liên quan tới điện hạ mà được hạng nhất, cảm giác này giống như bán tỷ cầu vinh vậy, thật là cảm giác không nói nên lời.

Đám người bên kia có một nhóm công tử mặc cẩm bào đang thảo luận âm ỉ: “Thẩm Hoán? Người này là ai, sao có thể đứng đầu bảng? Hình như chưa từng nghe qua nhân vật số một nào như vậy ở An Dương?” Trong mắt đám công tử thế gia ở thượng kinh này, mọi người hầu như đều biết mấy hạng đầu trong cuộc thi nho sinh mỗi năm đều do mấy thiếu gia nhà quyền quý có gia thế tốt nhân phẩm tốt giữ lấy. Đây chủ yếu là vì để cho bọn họ có cơ hội rèn luyện ở bên cạnh thân vương hoặc hoàng thượng, đây gần như là quy tắc bất thành văn rồi. Từ trước tới nay vẫn chưa nghe qua giống như lần này, hạng nhất lại là tên của nhân vật bình thường chưa từng nghe nói đến.

“Du Hạo Thư, vậy mà huynh lại là hạng hai, bị tên vô danh tiểu tốt này đè đầu.”

Người kêu Du Hạo Thư là một nữ thiếu niên ngũ quan như ngọc cử chỉ nhẹ nhàng, môi hồng răng trắng, mắt sáng như sao. Thiếu niên này cũng hơi ngoài ý muốn, mày nhíu lại, có chút không hiểu kết quả ngày hôm nay sao lại không giống như lời nhị tỷ nói, chẳng phải nhị tỷ nói hôm nay người đứng đầu bảng chắc chắn sẽ là mình sao? Còn nói nhất định phải nhân cơ hội này đi theo bên cạnh Yến Vương.

Du Hạo Thư không quan tâm tới đám công tử bên cạnh, đi tới một quán trà ở bên cạnh, bên cửa sổ lầu hai có một vị cô nương mặc quần áo màu hồng cánh sen đang ngồi. Vị cô nương kia không thấy rõ mặt, chỉ thấy được dáng người thon thả từ phía sau, mái tóc dài mềm mại được vén gọn gàng ở sau tai, để lộ cái gáy mảnh khảnh trắng mịn. Đường như vị cô nương này đang hết sức chăm chú nhìn cái gì đó ở bên dưới qua song cửa sổ, ngay cả Du Hạo Thư đã đi đến sau lưng mà cô nương ta cũng không hề biết.

Du Hạo Thư theo ánh mắt của cô nương ta nhìn ra ngoài cửa sổ, không bắt ngờ khi thấy Yến Vương điện hạ. Điện hạ đang đứng trong ngõ hẻm đối diện quán trà, tầm mắt dường như nhìn về phía đám người, cũng không biết đang nhìn gì nữa. Hắn ta qua chỗ đối diện cô nương kia ngồi xuống, kêu một tiếng nhị tỷ. Lúc này cô nương kia mới quay đầu lại, gương mặt xinh đẹp như đóa phù dung, mắt phượng mày ngài, một vẻ đẹp chìm sa cá lặn. Cô nương ta nở nụ cười duyên dáng với thiếu niên ở đối diện, dịu dàng hỏi: “Hạo Thư, có phải đã đứng đầu bảng rồi không? Không phải đã kêu đệ đi tới chỗ Yến Vương rồi sao? Lát nữa có lẽ chàng sẽ tới tìm đệ đó.”

“Nhị tỷ, từ đâu tỷ nghe nói là đệ sẽ đứng đầu bảng?” Vốn Du Hạo Thư cũng tưởng là thật. Dù sao trước đây, nhị tỷ nói ra mấy việc gần như đều trở thành sự thật, những tưởng lần này nhị tỷ nói hắn ta sẽ đứng đầu bảng còn được Yến Vương xem trọng dẫn theo bên cạnh, hắn ta cũng tin là thật, không ngờ chỉ là mùng hột mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Vị cô nương diện mạo chim sa cá lặn kia là nhị cô nương đích xuất của Du gia ở An Dương, Du Dung Châu. Hiển nhiên cô nương ta cũng không đoán được sao lại thế này, hơi nhủ mảy: “Hạo Thư, đệ đang nói gì vậy? Đệ không phải hạng nhất? Sao có thể chứ?” Không thể nào, rõ ràng... rõ ràng những chuyện xảy ra sau này đại khái cô nương ta đều biết. Những chuyện xảy ra trước đây cũng gần giống với những điều cô nương ta đã biết. Trong ký ức, Hạo Thư rõ ràng đứng đầu bảng, hơn nữa còn được Yến Vương nhìn trúng cho làm cận thân thị vệ dẫn theo bên người. Sau đó không lâu đột nhiên nhận được thánh chỉ tứ hôn, cô nương ta trở thành phi tử của Yến Vương, sau đó Yến Vương kế vị, cô nương ta trở thành hoàng hậu...

Nay lại là chuyện gì đây?

Du Hạo Thư thờ dài: “Nhị tỷ, là thật đó. Đệ không đứng đầu bảng. Đầu bảng là một người tên Thẩm Hoán.”

Du Dung Châu ngẩn ra, đầu óc hơi rối, nhắc váy đứng dậy đi xuống từ lầu hai. Du Hạo Thư cũng theo sau cô nương ta.

Nơi dán bảng thành tích đã ít người hơn, Du Dung Châu vừa nhìn đã thấy tên của người đứng đầu bảng, Thẩm Hoán, thật sự không phải là Hạo Thư, sao lại như vậy? Sao lại không giống với trước đây? Không thể nào, Thẩm Hoán này là ai? Hắn sao có thể đứng đầu bảng? Lúc này Du Dung Châu mới ý thức được dường như quỹ đạo của sự việc đã thay đổi so với những chuyện xảy ra lúc trước. Như vậy cô nương ta còn có thể trở thành phi tử của điện hạ nữa hay không, còn trở thành hoàng hậu nữa? Rốt cuộc tất cả những chuyện này là như thế nào? Không được, cô nương ta nhất định phải đi xem người tên Thẩm Hoán kia là người như thế nào.

Sắc mặt Du Dung Châu hơi tái mét, trong lòng có chút hoảng loạn. Cô nương ta nín lấy ống tay áo của Du Hạo Thư: “Hạo Thư, đệ mau kêu người đi thăm dò xem, xem Thẩm Hoán có ở đây không?”

Du Hạo Thư cũng nhận ra thần sắc của nhị tỷ không bình thường, chần chờ một chút, vẫn là cho người đi thăm dò xung quanh.

Du Dung Châu vẫn đứng nguyên tại chỗ. Ánh mặt trời ban mai cũng không quá chói mắt, cô nương ta khẽ ngẩng đầu, tự nhủ với chính mình là đừng hoảng loạn, có lẽ chỉ là một tình huống ngoài ý muốn thôi, chỉ cần những chuyện sau đó không thay đổi là tốt rồi. Cô nương ta thờ dài, bỗng nhiên khước mắt nhìn thoáng qua một bóng người mặc áo bào màu đen đi về hướng bên này. Cúi đầu nhìn qua, đó là nam nhân anh tuấn đã xuất hiện vô số lần trong giấc mơ của cô nương ta đang đi tới từ phía đối diện. Về mặt của hắn cũng không giống vẻ trong trẻo mà lạnh lùng, không có biểu cảm gì như trước kia. Lúc này hắn đang cau chặt mày, nhìn kỹ trong mắt còn có một vài phần nhu tình.

Trái tim cô nương ta bỗng đập thình thịch, hai gò má nóng lên, trong lòng lại càng kích động hơn. Chẳng lẽ hắn cũng sống lại một lần sao, lẽ nào hắn đã nhận ra mình. Thật ra có phải kiếp trước hắn cũng thích mình hay không, bằng không sao lại có ánh mắt kiểu này. Kiếp trước cô nương ta đã làm chuyện sai trái, cô nương ta vì muốn độc chiếm hắn mà đã hạ độc mấy nữ nhân trong hậu cung và những đứa con của họ. Nhưng cô nương ta cũng chỉ là quá yêu hắn, chỉ muốn một mình có được hắn mà thôi. Có phải hắn phát hiện sau khi ban chết cho mình kỳ thực đã yêu mình rồi không? Cho nên hắn mới sống lại lần nữa, chỉ vì để bọn họ có cuộc gặp gỡ tốt đẹp hơn?

Du Dung Châu đề xuống sự kích động ở trong lòng, nở nụ cười then thừng, ánh mắt đắm đuối nhìn nam tử cao lớn đang đi về phía cô nương ta. Lúc cô nương ta đang định đưa tay về phía hắn, nhưng hắn lại đi thẳng qua bên cạnh cô nương ta, lướt qua cô nương ta, ánh mắt không dừng lại nửa phần trên người cô nương ta. Nụ cười của cô nương ta cứng đờ, bàn tay khẽ nâng cũng dần dần nắm chặt thành quyền. Cô nương ta cũng nhắc quay người, nhìn hắn đi về phía một nữ nhân khác. Nữ nhân đó có tóc mái dày, nhìn có vẻ không được tự nhiên, trừ đôi mắt trong suốt như nước hồ thu và làn da trắng nõn ra thì diện mạo của nữ tử kia cũng chỉ bình thường thôi. Lúc nữ tử kia nhìn thấy hắn lại lộ ra vẻ mặt kinh hoàng, thậm chí còn bắt giác lui về sau hai bước muốn trốn tránh hắn.

Cả người Du Dung Châu cứng ngắc đứng tại chỗ. Cô nương ta nhìn nam nhân mà cô nương ta yêu nhất yêu chiều một nữ nhân có diện mạo bình thường kia, giống như bị sét đánh ngang tai.

“Sao có thể? Sao có thể?” Du Dung Châu dùng sức nắm chặt quyền, cắn phẫn mà nhìn chằm chằm về phía xa, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay mà cũng không biết. Nam nhân kiêu ngạo, trong trẻo nhưng lạnh lùng như thế sao có thể thích nữ tử như vậy chứ? Rõ ràng hắn không yêu ai cả, coi như là nắm đó hắn và cô nương ta đã thành thân. Hắn cũng cách rất lâu mới chịu chạm vào cô nương ta. Vốn tưởng rằng do hắn ít nói, ngưng ngữ. Sau này mới biết hắn vốn không quan tâm, hắn không yêu cô nương ta. Không chỉ không yêu cô nương ta, sau này hắn trở thành hoàng đế, vì đề bổ sung hậu cung cũng chỉ nạp vào bốn nữ tử. Mới bắt đầu liền phong các nàng ấy vị trí tứ phi, ngay cả thị tẩm cũng là lần lượt. Mỗi tháng cũng chỉ chạm vào một nữ nhân, còn là một lần vào ngày mùng một, thời gian còn lại hắn cũng không bao giờ triệu các nàng thị tẩm. Nói cách khác mấy nữ nhân các nàng mỗi lần chỉ có thể cách nhau năm tháng mới có thể gặp mặt hắn một lần. Từ xưa đến nay, nào có hoàng đế đối xử với phi tử hậu cung của mình như vậy. Kiếp trước nam nhân này rõ ràng máu lạnh như vậy, nay sao có thể nhìn một nữ tử như thế?

Lúc đó cô nương ta đã nghĩ cho dù hắn không yêu cô nương ta thì cũng không sao, nhưng cũng không thể chịu được việc hắn chạm vào nữ nhân khác. Cho nên mới hạ độc, muốn mưu hại bốn vị phi tử và các con do họ sinh ra, cuối cùng cô nương ta bị phát hiện và rơi vào kết cục bị ban chết. Vừa mở mắt, cô nương ta lại quay về lúc cô nương ta và hắn chưa thành thân. Cô nương ta tưởng rằng ông trời thương xót cho mình, cho cô nương ta sống lại một lần vì để cô nương ta và hắn có cuộc gặp gỡ tốt đẹp từ từ bồi dưỡng tình cảm nhưng không ngờ sẽ như vậy. Nếu đã như vậy, thì tại sao lại để cô nương ta sống lại, trơ mắt nhìn hắn yêu người khác, cưới nữ nhân khác, còn không bằng chết đi cho rồi.

“Nhị tỷ, tỷ đang làm bầm cái gì vậy?” Du Hạo Thư vừa quay về trước mặt Du Dung Châu liền phát hiện sắc mặt cô nương ta không tốt, đang gắt gao nhìn Yến Vương, miệng lầm bầm cái gì đó không ngừng. Tới khi cô nương ta hoàn hồn, Du Hạo Thư mới chỉ vào một thiếu niên bên cạnh Yến Vương nói: “Nhị tỷ, thiếu niên kia chính là Thẩm Hoán.”

Sắc mặt Du Dung Châu vẫn còn chút khó coi. Cô nương ta chỉ chỉ nữ tử bên cạnh thiếu niên kia, hỏi: “Nàng ta là ai? Với cái tên Thẩm Hoán kia có quan

hệ gì không?”

Du Hạo Thư chỉ thăm dò được Thẩm Hoán thôi, cũng không biết nữ tử bên cạnh Thẩm Hoán là ai, cân nhắc nói: “Phòng chừng là người nhà của thiếu niên kia, có thể là tỷ tỷ của hắn.”

Du Dung Châu không nói thêm gì nữa, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm nữ tử kia. Cho dù hiện tại cô nương ta đang rất căm thù nữ tử kia nhưng trong lòng lại hơi do dự. Kiếp trước hắn biết mình hạ độc hại bốn vị phi tử và các hoàng tử do họ sinh, ánh mắt hắn nhìn cô nương ta, cô nương ta cả đời cũng không quên được, chán ghét vô cùng. Kiếp này cô nương ta không bao giờ muốn hắn phải nhìn mình bằng ánh mắt đó. Cô nương ta cũng muốn trở nên tốt đẹp hơn, cho hắn thấy được mặt tốt đẹp nhất của mình, bây giờ nên làm sao đây? Dùng mặt tốt đẹp của mình giành lại hắn hay là loại bỏ vật cản trước mắt này?

~~~~~diiiiieendaannleeeqqquyydonnn~~~~dieennndannnnleeequuyydoon~~~~Thẩm Mầu Đơn thật không ngờ rằng điện hạ dám xuất hiện ở một nơi ồn ào như vậy. Nàng hơi thấp thỏm, cả người đều muốn quay lưng bỏ chạy nhưng bị nàng mạnh mẽ áp chế, chỉ lặng lẽ lui về sau hai bước, hành lễ với Vệ Lang Yên cũng không dám nói thêm nhiều lời nữa.

Vệ Lang Yên cũng không nói chuyện, nhìn nàng chăm chăm hồi lâu mới hỏi: “Có phải định khởi hành về Lâm Hoài rồi không?” Giọng nói không nghe ra vui buồn, biểu cảm trên mặt ngay cả nửa phần cũng không có. Trong lòng Thẩm Hoán và Bảo Thu bên cạnh cũng bị hắn dọa sợ rồi.

Thẩm Mầu Đơn cũng không hiểu điện hạ nghĩ như thế nào nữa, chỉ đáp: “Dự tính ngày mốt sẽ khởi hành đi về.”

Vệ Lang Yên là thân vương. Tuy rằng ngày thường đều ở bên Lương Châu, nhưng mỗi cuối năm cũng phải hồi kinh một lần, những thế gia ở kinh thành quen biết hắn cũng rất nhiều. Không ít các công tử và cô nương thế gia cũng bắt đầu thảo luận ở chung quanh: “Đó có phải là Yên Vương điện hạ không? Điện hạ sao lại tới đây rồi?”

“Không biết nữa, nhìn có vẻ quen biết vị cô nương ở đối diện kia, đó là cô nương của nhà nào vậy? Nhìn lạ mặt quá.”

Thẩm Mầu Đơn nghe tiếng thảo luận ở xung quanh, trong lòng càng thêm bối rối, đang muốn cáo từ, lại thấy điện hạ ở phía đối diện đột nhiên lấy từ trong ngực ra một miếng ngọc bội trắng nhuận. Hắn đưa ngọc bội cho nàng: “Mấy ngày trước Tử An nhận được sự chăm sóc của nàng, đây coi như là tạ lễ bốn vương ban tặng cho nàng.” Giọng hắn ngừng lại một chút: “Vật này nàng đừng tùy tiện đem đi cảm đó.”

Nhìn ngọc bội trong tay hắn, Thẩm Mầu Đơn thật sự ngỡ ra. Ngọc bội trắng nhuận phản chiếu ánh sáng óng ánh trong suốt, mặt chính có khắc chữ Yên. Bên dưới ngọc bội được trang trí bởi tua rua làm bằng tơ vàng. Trắng bóng và vàng nhạt phối với nhau rất bắt mắt. Ngọc bội này nàng đã thấy qua. Trước đây, lúc mới tới An Dương, bởi vì cửa thành phải đóng, các nàng thiếu chút nữa là bị ngăn ở ngoài thành. Sau đó vẫn là thuộc hạ của Cảnh Vương cầm một miếng ngọc bội không khác mấy so với miếng này có khắc chữ Cảnh xuất hiện, binh sĩ đó mới cho bọn họ vào thành. Nàng nhớ rõ lúc binh sĩ kia nhìn thấy miếng ngọc bội cung kính biết bao.

Về cơ bản, miếng ngọc bội này là vật tượng trưng cho thân phận thân vương. Bây giờ hắn lại nhẹ nhàng băng quơ nói vì cảm tạ mà ban tặng ngọc bội này cho nàng? Kỳ thật từ lúc bắt đầu điện hạ cũng không có ý định tha cho nàng rồi đi có phải không? Có phải sau khi nàng về Lâm Hoài, bọn họ vẫn tiếp tục qua lại không?

Đồ vật quý giá như vậy sao nàng dám nhận chứ, cuồng quyết từ chối: “Điện hạ, vật này quá quý giá, dân nữ không thể nhận được.”

Vệ Lang Yên lạnh nhạt nói: “Chẳng qua chỉ là vật chết, nàng cầm lấy đi.”

Những người tinh mắt ở cách đó không xa cũng thấy được màn này, hết sức kinh ngạc: “Điện hạ đang làm gì vậy? Sao lại đưa đồ cho cô nương kia? Có chuyện gì vậy? Rốt cuộc cô nương kia là ai?”

Thẩm Mầu Đơn giương mắt nhìn điện hạ. Hắn chỉ nhìn nàng như vậy, tay hơi hơi lên, ngọc bội trong tay hắn lơ lửng trước mặt nàng, ý là nếu nàng không cầm lấy thì hắn sẽ không thu tay về. Cảm nhận được đủ loại ánh mắt xung quanh, rốt cục nàng cũng không chịu nổi, giờ tay nhanh chóng lấy ngọc bội về, lớn tiếng nói: “Dân nữ đa tạ điện hạ ban thưởng.”

Vệ Lang Yên thấy nàng cầm ngọc bội, cũng không nói gì nữa, xoay người rời đi. Thẩm Mầu Đơn ngờ ngác giờ tay nhìn miếng ngọc bội trong tay, cũng không biết nên như thế nào nữa, trong đầu rối bời. Toàn bộ cuộc sống bây giờ đã bị xáo trộn hết rồi, nàng cũng không biết rốt cuộc sau này sẽ biến thành như thế nào nữa.

Do Thẩm Mầu Đơn chỉ chú ý miếng ngọc bội nên không phát hiện ra ánh mắt pha lẫn sự sùng sốt, đồ kỵ và hâm mộ cách đó không xa.

Những người nhiều chuyện thấy Yên Vương đã đi liền tính đi lên thăm dò tin tức. Thẩm Mầu Đơn cũng không dám ở lại lâu, vội kéo Thẩm Hoán và Bảo Thu rồi kêu Tư Cúc và Lục Nhi rời khỏi.

Ngồi trên xe ngựa, trong khoang xe chật hẹp có chút trầm mặc, khuôn mặt Thẩm Hoán tỏ ra không biết đang nghĩ gì. Bảo Thu lo lắng nhìn Thẩm Mầu Đơn, một hồi lại nhìn biểu cảm của Thẩm Hoán, cũng không dám lên tiếng, thỉnh thoảng chỉ nghe thấy cô nương ấy khẽ thở dài.

Hai tay Thẩm Mầu Đơn cầm lấy miếng ngọc bội óng ánh trong suốt, chỉ cảm thấy trong tay nặng tựa ngàn cân. Nàng liếc nhìn Thẩm Hoán, hiện giờ chỉ sợ ngay cả Thẩm Hoán cũng nhận ra điều không bình thường rồi? Rốt cuộc nàng nên làm sao đây? Đang suy nghĩ, xe ngựa đột nhiên dừng lại. Mấy người trên xe nghe thấy Phùng thúc “ôi” một tiếng. Cơ thể cũng vì xe ngựa dừng đột ngột mà ngã nhào về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53

Mấy người trong xe ngựa ngã nhào thành một đoàn. Thảm Mầu Đơn ngã vào bên cạnh Thảm Hoán. Thảm Hoán vội đỡ nàng dậy: “Tỷ, tỷ không sao chứ?” Lại quát bên ngoài: “Phùng thúc, có phải bên ngoài đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Giọng nói kinh hoàng của Phùng thúc từ bên ngoài truyền vào: “A Hoán thiếu gia, lúc này không biết từ đâu nhảy ra một người, kinh động con ngựa, hình như bị thương rồi, bây giờ đang nằm dưới đất, vậy nên làm sao đây?”

Mấy người nghe vậy, vén rèm xe đi xuống xe ngựa, phát hiện phía trước xe ngựa có một cô nương mặc áo thô vải gai đang nằm bất động. Cô nương đó nằm sấp dưới đất nên không nhìn rõ diện mạo. Người xung quang bắt đầu sấp lại xem nào nhiệt bàn tán ầm ĩ. Thảm Mầu Đơn nhảy xuống xe ngựa đi lên trước kiểm tra một phen, phát hiện diện mạo cô nương đó mi thanh mục tú, trên trán sưng đỏ, hiển nhiên là lúc này đụng trúng trán rồi. Nàng nhẹ nhàng kêu hai tiếng, cô nương đó vẫn không có phản ứng gì.

Thảm Mầu Đơn có chút bất đắc dĩ, nghĩ nghĩ, kêu người giúp đỡ mang cô nương đó lên xe ngựa. Xe ngựa phía trước không đủ chỗ, Thảm Hoán lên ngồi ở chiếc xe ngựa phía sau. Nàng và Bảo Thu ở phía trước chăm sóc cho cô nương đó. Cô nương đó ở trên xe ngựa cũng không tỉnh dậy, cho đến khi về tới nhà đặt xuống giường mới tỉnh lại. Thảm Mầu Đơn thấy cô nương đó tỉnh, vội hỏi: “Cô nương, cô nương không sao chứ? Cơ thể có chỗ nào không thoải mái không? Cô nương yên tâm, ta đã kêu người đi mời đại phu rồi, lát nữa là tới rồi.” Nhìn đáng vẻ cô nương đó vẫn còn chút mê man, nàng lại hỏi một câu: “Chuyện lúc này cô nương còn nhớ không?”

Ánh mắt cô nương đó dừng lại trên gương mặt Thảm Mầu Đơn, mắt ngay cả chớp cũng không chớp, qua một hồi lâu mới ừ một tiếng, thu hồi ánh mắt: “Vẫn nhớ, là do tự ta quá lỗ mãng, không cẩn thận bị phu xe của nhà cô nương đụng phải.” Nói xong, cơ thể cử động, phát hiện cánh tay trái buông thõng xuống, cô nương đó lại nhìn Thảm Mầu Đơn: “Tay trái hình như bị gãy rồi.”

Thảm Mầu Đơn tròn mắt nhìn cô nương đó: “Cô nương... cô nương không thấy đau sao?”

Cô nương đó a một tiếng, dùng sức ôm lấy cánh tay, cau mày nói: “Đau quá.”

“...” Thảm Mầu Đơn ho một tiếng: “Cô nương, cô nương tên gì? Lần sau cô nương phải cẩn thận chút, đừng có lỗ mãng như vậy nữa.” Sao nàng luôn cảm thấy cô nương này hơi kỳ lạ, lời nói cũng kỳ kỳ quái quái, tóm lại là một cô nương kỳ lạ.

Cô nương đó đang sờ cánh tay gãy đang buông thõng, nhìn đáng vẻ giống như muốn tự mình nói lại, nghe Thảm Mầu Đơn hỏi vậy, đầu cũng không ngẩng nói: “Ta tên Tần Niệm Xuân.”

Cũng may đại phu đã tới rất nhanh, kiểm tra giúp Tần Niệm Xuân, chỉ có tay trái bị gãy, trên trán bị trầy da, những chỗ khác không có gì đáng ngại. Đại phu giúp cô nương đó nối lại cánh tay, cố định bằng nẹp gỗ, lại dặn dò mấy ngày này đừng cử động lung tung, sau bảy ngày tháo nẹp gỗ ra thì không còn vấn đề gì nữa.

Tới khi tiễn đại phu đi cũng đã sắp tới buổi trưa rồi, buổi sáng bởi vì vội đi coi báng thành tích, ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn, Tư Cúc và Thúy Chi đã chuẩn bị xong đồ ăn rồi. Nhìn Tần Niệm Xuân đang xếp bằng ở trên giường, Thảm Mầu Đơn cười nói: “Tần cô nương, cùng ăn cơm đi, ăn cơm xong ta sẽ kêu Phùng thúc đưa cô nương về.”

Tần Niệm Xuân gật gật đầu xuống giường, cùng Thảm Mầu Đơn đi qua phòng cách vách ăn cơm. Ăn cơm xong, Thảm Mầu Đơn đề nghị kêu Phùng thúc đưa Niệm Xuân về. Tần Niệm Xuân im lặng không nói, đột nhiên từ trên ghế đứng dậy, phịch một tiếng quỳ gối trước mặt Thảm Mầu Đơn. Nàng tròn mắt há mồm kinh hãi, lật đật kéo cô nương đó dậy: “Tần cô nương, cô nương làm gì vậy, mau đứng lên đi.”

Nhưng Tần Niệm Xuân lại quyết quỳ chứ không chịu đứng dậy, chỉ nói: “Xin cô nương hãy thu nhận ta đi. Ta vốn là người không có nhà để về, là một cô nhi, cô đơn cực khổ phiêu bạt hơn mười năm, hy vọng cô nương thu nhận ta. Cô nương yên tâm, chuyện gì ta cũng làm được cả.”

Thảm Mầu Đơn bất đắc dĩ: “Tần cô nương, cô nương đứng dậy trước đi, đứng dậy rồi nói.” Đỡ cô nương đó đứng lên, Tần Niệm Xuân cũng không cự tuyệt nữa, đứng dậy, lại từ trên người lấy ra một tờ công văn đưa cho Thảm Mầu Đơn: “Cô nương yên tâm. Tuy ta là cô nhi nhưng cũng là người trong sạch. Hơn nữa ta rất khỏe, cái gì cũng làm được cả. Cô nương thu nhận ta nhất định không sai đâu.”

Thảm Mầu Đơn mở tờ công văn ra nhìn thoáng qua, quả thật là tờ công văn thật, cũng đích thật là một người trong sạch. Trên giấy chỉ ghi có tên một mình cô nương đó đủ thấy là cô nhi thật rồi. Nàng hơi dao động, trong nhà chỉ có Tư Cúc và Lục Nhi, ngày thường cũng bận rộn vô cùng. Tiệm lương thực và tiệm quần áo cũng cần người, chỉ bằng đề Tần cô nương này theo về Lâm Hoai luôn vậy. Chủ yếu là mặc dù cô nương này có hơi cứng nhắc nhưng ánh mắt lại rất trong sáng, sẽ không phải là người xấu, nàng nghĩ nghĩ rồi nói: “Nếu cô nương không ngại thì theo ta về Lâm Hoai. Nếu có chuyện gì cần giúp đỡ thì cô nương cứ giúp một tay là được. Mỗi tháng cho cô nương năm văn tiền, cô nương thấy như thế nào? Ăn ở đều ở Thảm gia chúng ta?”

Tần Niệm Xuân coi như có thể nở nụ cười tươi tắn: “Vậy đa tạ cô nương.”

Coi như là nhiều thêm một người, mấy chiếc xe ngựa còn thêm hành lý nữa nên phải tới hai ngày mới thu dọn xong đồ đạc, sáng sớm hôm sau phải khởi hành rồi. Ban đêm Thẩm Mầu Đơn có chút trần trọc không ngủ được. Miếng ngọc bội đó nàng vẫn luôn mang theo bên người bởi nàng son nếu bỏ ra thì sẽ bị mất hoặc bị trộm đi. Kỳ thực hai ngày nay nàng cũng không có nghỉ ngơi tốt, trần trọc suy nghĩ rốt cuộc điện hạ có ý gì, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ cảm thấy có thể điện hạ vẫn chưa buông tha nàng. Vậy tại sao ngày hôm đó lại không chịu chạm vào nàng? Nàng thà rằng mất đi sự trong sạch, cả đời làm bạn với đèn dầu cũng không muốn dây dưa gì với hắn như vậy.

Cả đêm nay Thẩm Mầu Đơn ngủ không an giấc, lúc nào cũng mơ thấy hắn hôn nàng vào ngày hôm đó. Giấc mơ này quả thật quá chân thực, sáng hôm sau thức dậy, nàng soi gương đồng cả nửa ngày, cứ cảm thấy dường như môi hơi sưng. Nàng nhìn gương sờ sờ đôi môi đỏ thắm, lại nhớ tới giấc mơ quá chân thực đêm qua không khỏi có chút đỏ mặt.

Ngoài cửa vang lên tiếng của Thẩm Hoán: “Tỷ, phải khởi hành rồi.”

“Được rồi, tỷ ra đây ngay.” Thẩm Mầu Đơn vội thu gương đồng, bỏ vào trong tay nải rồi đứng dậy đi ra cửa. Đồ đạc đã thu dọn xong từ sáng sớm rồi. Hai ngày nay làm không ít lương khô, bây giờ là đầu xuân, lương khô cũng chỉ có thể giữ được mấy ngày thôi.

Lần này cùng về với Bảo Thu. Bảo Thu hai chiếc xe ngựa, Thẩm gia cũng hai chiếc. Một chiếc chở hành lý của mọi người, còn lại ba chiếc chở người. Lúc tới An Dương tuyết rơi nên đường không dễ đi, bây giờ thời tiết dần dần ấm lên, đi đường cũng nhanh hơn. Chỉ tốn khoảng một tháng thời gian thì đã về tới Lâm Hoài rồi, nhìn thành trấn quen thuộc, trong lòng Thẩm Mầu Đơn cũng từ từ bình tĩnh trở lại, luôn cảm thấy những chuyện ở thượng kinh đều biến thành một giấc mơ.

Lúc tới thị trấn thì chia tay với Bảo Thu, lúc đi Bảo Thu cứ khóc, Thẩm Mầu Đơn lấy khăn tay ra giúp cô nương ấy lau nước mắt, cười nói: “Xem đáng về của muội kia, ngàn vạn lần cũng đừng để người khác thấy, lớn như vậy còn khóc sụt sùi, làm trò cười cho người ta rồi.”

Bảo Thu càng mặc kệ không để ý, đứng ở con hẻm lát đá xanh rơi nước mắt: “Mẫu Đơn tỷ, vậy muội rảnh rồi lại qua tìm tỷ có được không?”

Thẩm Mầu Đơn cười gật đầu: “Đương nhiên được chứ, mau nín khóc nào, về nhanh đi. Chuyện ở kinh thành coi như một giấc mơ đi. Sau này cố gắng hiếu thuận với song thân, đừng để họ lo lắng cho muội nữa.”

Thị Bảo Thu gật gật đầu, lau nước mắt, lại kéo Thẩm Mầu Đơn nói làm nhảm mấy câu mới rời đi. Đoàn người Thẩm Mầu Đơn, Thẩm Hoán và Tàn Niệm Xuân chạy về phía tòa nhà của Thẩm gia. Suốt dọc đường Tàn Niệm Hương luôn mệt mỏi buồn ngủ, cho đến khi tới Lâm Hoài thì mới có sức sống một chút, lúc này đang nhìn bốn phía xung quanh qua cửa sổ xe ngựa.

Rất nhanh xe ngựa đã dừng lại trước cửa nhà Thẩm gia, chuyển hành lý xuống, Thẩm Mầu Đơn thanh toán tiền cho hai phu xe, lại nói mấy lời cảm ơn. Lúc này mọi người mới xách đồ vào nhà. Lần này là đi vào từ cổng chính, người giữ cửa là một người già, làm ở Thẩm gia cũng được mười mấy năm, gặp mấy người Thẩm Mầu Đơn liền cười nói: “Tứ cô nương, Cữu thiếu gia, mọi người về rồi, mau vào trong này. Các lão gia đã về từ nửa tháng trước rồi. Bây giờ Tam lão gia chắc đang ở tiệm lương thực.”

Thẩm Mầu Đơn và Thẩm Hoán nói tiếng cảm ơn, cùng nhau đi về viện của tam phòng.

Khó khăn lắm mới được trở về, trong lòng Thẩm Mầu Đơn và Thẩm Hoán đều thả lỏng. Mấy tháng này đi kinh thành giống như một giấc mơ, Tư Cúc và Lục Nhi đã dọn dẹp đồ đạc ổn thỏa. Tàn Niệm Xuân đang tự mình dọn dẹp sương phòng. Trong viện của Tam phòng có mấy gian sương phòng vừa đủ cho mọi người ở.

Tàn Niệm Xuân làm việc rất nhanh nhẹn, chưa tới nửa canh giờ đã dọn phòng xong rồi. Tới khi Thẩm Mầu Đơn đi ra thì thấy cô nương ấy đang chẻ củi trong sân. Khúc củi tròn được dựng thẳng, cây búa giờ lên cao, cũng không biết cô nương ấy làm thế nào, cây búa một nhát chém xuống, một khúc củi đã bị bỏ ra thành mấy đoạn. Thẩm Mầu Đơn và Thẩm Hoán nhìn tới mức há hốc mồm.

Không tới nửa canh giờ, một đồng củi trong sân đã bị cô nương ấy bỏ xong, Lục Nhi thì thầm nói: “Cô nương tìm ra một nhân tài như vậy từ đâu thế, bỏ củi cũng lợi hại như vậy?”

Tàn Niệm Xuân bỏ củi xong, quay đầu cười với Thẩm Mầu Đơn: “Cô nương, còn có chuyện gì khác không? Điều giao hết cho ta làm là được.”

Thẩm Mầu Đơn vội xua tay: “Không cần đâu, Niệm Xuân theo ta đi tiệm lương thực một chuyến. Tư Cúc và Lục Nhi đợi ở trong phòng là được.”

Dẫn theo Tàn Niệm Xuân đi tới tiệm lương thực, quả thật Thẩm Thiên Nguyên đang ở đây. Bây giờ các tiệm lương thực khác ở Lâm Hoài đều đã mở cửa trở lại, nhưng mà chỉ có tiệm lương thực của Thẩm gia là làm ăn tốt. Đa số mọi người đều ghi nhớ ân tình của Thẩm gia lúc gặp nạn châu chấu, bây giờ cũng đều thích mua lương thực ở đây.

Từ xa Thẩm Thiên Nguyên đã thấy cô nương nhà mình, vội chạy ra ngoài, cũng mấy tháng rồi không gặp, khỏi phải nói ông lo lắng cho hai đứa con của mình biết bao. Thẩm Mầu Đơn cũng nhắc vẩy lên chạy chậm tới: “Phụ thân, con đã về rồi.”

Thẩm Thiên Nguyên vỗ vỗ vai cô nương nhà mình, nhin xuống kích động trong lòng, cười nói: “Về là tốt rồi, về là tốt rồi, đệ đệ của con đâu? Nó sao rồi?”

Hai người trở về hậu viện của tiệm lương thực. Tàn Niệm Xuân cũng đi theo, bước vào sương phòng ở hậu viện. Thẩm Mầu Đơn rót chén trà cho Thẩm Thiên Nguyên, cười nói: “Phụ thân đừng lo lắng, A Hoán cũng rất khỏe. A Hoán đã là nho sinh rồi, hơn nữa còn đứng đầu bảng nữa.”

Thẩm Thiên Nguyên ngây ra: “Thật... thật sao? Vậy là A Hoán đứng đầu bảng?” Ở huyện Lâm Hoài nhỏ bé này đừng nói là đứng đầu bảng, ngay cả ba

hạng đầu cũng đã nhiều năm rồi không xuất hiện qua.

Thẩm Mẫu Đơn cười nói: “Đương nhiên là thật rồi.”

Lúc này Thẩm Thiên Nguyên mới chú ý tới Tần Niệm Xuân đứng phía sau Thẩm Mẫu Đơn, nghi hoặc nhìn Mẫu Đơn. Bấy giờ nàng mới giới thiệu Tần Niệm Xuân cho Thẩm Thiên Nguyên.

Tần Niệm Xuân cũng theo đó lên tiếng chào bá bá. Mọi người lại nói thêm mấy câu. Đột nhiên Thẩm Thiên Nguyên nhớ ra cái gì đó, nhìn Thẩm Mẫu Đơn kiểu như muốn nói lại thôi.

Hết chương 53.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Thẩm Mẫu Đơn cũng chú ý tới sự khác thường của Thẩm Thiên Nguyên, hỏi: “Phụ thân, phụ thân nhìn con như vậy làm gì? Có phải có chuyện gì muốn nói không? Hay là gần đây trong nhà đã xảy ra chuyện gì?” Chẳng lẽ gần đây trong nhà đã xảy ra chuyện gì? Hay là Yến Vương đã làm gì Thẩm gia rồi... Nghĩ tới đây, trong lòng Thẩm Mẫu Đơn liền căng thẳng.

Thẩm Thiên Nguyên nhớ tới khuê nữ vừa mới trở về, cũng không tiện để nó nhọc lòng vì những chuyện khác, chỉ nói: “Cũng chẳng có chuyện gì lớn cả, chỉ là gần đây nhị bá mẫu của con có tới tìm ta trao đổi chút chuyện. Ta không nhận lời bà ta. Bà ta là người không biết điều. Sau này gặp phải bà ta, nếu bà ta nói lời gì thô tục, con đừng quan tâm tới bà ta là được.” Ngoài ra chính là chuyện của La Nam, người đó lại tới cửa tìm Mẫu Đơn mấy lần, cũng đều bị ông đuổi ra ngoài. Mẫu Đơn đã nói không còn tình cảm gì với hắn. Hai người như vậy cũng đã lâu không gặp rồi. Nhưng cũng khó đảm bảo Mẫu Đơn có thể có tình cảm lại với hắn hay không, vẫn là đừng để nó nhớ lại chuyện này là tốt hơn.

Thẩm Mẫu Đơn yên tâm, đánh giá tiếp những chuyện liên quan đến tiệm lương thực. Con người nhị bá mẫu không có gì đặc biệt chỉ là yêu tiền thôi, đoán chừng là nhớ nhưng cái tiệm lương thực này thôi. Nghe vậy nàng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ gật gật đầu, lại nghĩ tới Tri Ninh Bái, không khỏi hỏi: “Phụ thân, dạo gần đây Tri đại ca như thế nào rồi?”

Thẩm Thiên Nguyên nói: “Nghe A Bố nói, Tri đại ca vẫn đang bận chuyện khác. Mấy tháng nay không ở Lâm Hoài.”

Trong lòng Thẩm Mẫu Đơn đã hiểu, biết Tri đại ca chắc đang bận chuyện các bến tàu ở Lệ Giang. Bấy giờ cũng không biết thế nào nữa, lúc trước vẫn là nàng dùng trân châu đổi lấy ân tình này của Yến Vương... Nghĩ tới Yến Vương, trái tim Thẩm Mẫu Đơn lại co lại, lại nhớ tới miếng ngọc bội phồng tay ở trên người, không khỏi ngẩng đầu hỏi: “Phụ thân, lúc trước số tiền của những lương thực kia đều đã ghi rõ ràng chưa? Những lương thực đó là người ta gửi bán ở tiệm của chúng ta. Nếu đã ghi rõ rồi thì con đi giao ngân phiếu qua cho người ta.”

Thẩm Thiên Nguyên cũng biết việc này. Vốn tưởng rằng những lương thực được chuyển đến tiệm sau này đều là Thẩm Mẫu Đơn kéo Tri Ninh Bái đi làm. Bấy giờ nghĩ lại chắc là không phải rồi, nhìn con gái không tính nói ra, Thẩm Thiên Nguyên cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ nói: “Ngân phiếu ta đều để ở nhà, lát về đưa cho con. Bấy giờ tiệm lương thực cũng không có chuyện gì, giờ về luôn thôi.”

Sau khi trở về, Thẩm Thiên Nguyên đưa hết toàn bộ số tiền bán lương thực trước đó đã đổi thành ngân phiếu cho Thẩm Mẫu Đơn. Nàng nhận một xấp ngân phiếu thật dày, nói: “Phụ thân, con đưa ngân phiếu này qua cho người ta xong rồi con sẽ về.”

Thẩm Thiên Nguyên gật gật đầu. Thẩm Mẫu Đơn dẫn Tần Niệm Xuân ra cửa. Vừa ra khỏi viện liền thấy Võ ma ma đang đi về hướng bên này, mặc dù Thẩm Mẫu Đơn không thích Võ ma ma này, nhưng vẫn phải đứng lại chào hỏi Võ ma ma một tiếng. Võ ma ma nhíu mày nhìn nàng, lại nhìn ngó Tần Niệm Xuân đứng sau Thẩm Mẫu Đơn, bắt đầu nói lảm nhảm: “Tứ cô nương, cô nương đây là muốn đi đâu vậy? Đừng có mới về đã chạy lung tung ra bên ngoài, xem xem có khuê tú nào như cô nương vậy chứ. Vốn đã từ hôn với La gia rồi, nếu để người ta biết được cô nương còn liều lĩnh như vậy, sau này làm sao tìm được nhà chồng chứ?”

Thẩm Mẫu Đơn không nói một lời. Võ ma ma nói suốt nửa ngày mà không được đáp lại, trong lòng rất bức bối, giọng nói có chút không tốt: “Đừng chạy lung tung ra bên ngoài nữa, lão phu nhân biết mọi người trở về, đặc biệt mở gia yến. Buổi trưa cô nương nhớ đi qua đó.”

Thẩm Mẫu Đơn cười nói: “Ma ma yên tâm, ta đã nhớ rồi.”

Đội Võ ma ma đi rồi, Thẩm Mẫu Đơn mới đi về hướng cổng lớn. Tần Niệm Xuân ở phía sau cũng không nhiều lời, cũng không khuyên nhủ gì cả, yên lặng y như mình không tồn tại vậy. Thẩm Mẫu Đơn đi thẳng tới Trần trạch ở ngõ Nghĩa Hòa mà Yến Vương ở trước đó. Vốn nàng chỉ muốn thử vận may, xem xem hai thị vệ hay đi theo bên cạnh Yến Vương có ở đây hay không.

Khẽ gõ cửa, không bao lâu liền nghe thấy tiếng bước chân ở bên trong, sau đó cổng lớn được mở ra, cái người thanh niên cao to tên Dung Vân Hạc xuất hiện ở trước mặt Thẩm Mẫu Đơn. Hai người đều sững sốt, Thẩm Mẫu Đơn cười cười, mở miệng nói: “Chào công tử, không biết Trần công tử có nói qua với công tử về chuyện tiệm lương thực của Thẩm gia chưa? Trước đó điện hạ đã đặt toàn bộ lương thực dự trữ ở tiệm lương thực Thẩm gia để bán. Bấy

giờ thiên tai đã qua, đây đều là ngân phiếu của tất cả những lương thực đã bán được, xin công tử chuyển lại cho Trần công tử hoặc điện hạ.”

Ánh mắt Dung Vân Hạc lướt qua Thảm Mầu Đơn nhìn Tần Niệm Xuân, miệng hơi há ra, sắc mặt hơi kỳ lạ, nghe lời nói của Thảm Mầu Đơn, lúc này mới nhìn nàng, tiếp nhận ngân phiếu trong tay nàng rồi nghiêm mặt nói: “Thảm cô nương yên tâm, ta sẽ chuyển tới điện hạ.” Dứt lời, không khỏi quan sát nàng vài lần. Máy ngày nay y vẫn luôn bận việc ở bên Lương Châu này. Về tâm ý của điện hạ đối với Thảm Mầu Đơn y cũng không biết, chỉ là mấy ngày trước từ trong thư của Trần Hoàng Văn mới biết được điện hạ đã rung động. Y cũng không để trong lòng, đi theo điện hạ bao nhiêu năm nay, điện hạ là người thế nào y hiểu rất rõ, nghĩ rằng cho dù thích một nữ tử thì cũng có thể giữ được bình tĩnh, khẳng định nữ nhân không phải là chuyện điện hạ để lên hàng đầu. Bây giờ xem ra... y nhìn Tần Niệm Xuân, mới biết mình sai quá sai rồi.

Đột nhiên, Thảm Mầu Đơn sờ sờ hà bao đeo bên người, bên trong đựng miếng ngọc bội trơn bóng của điện hạ cho. Bây giờ có phải nên giao cho vị công tử này không? Nàng cũng về tới Lâm Hoài rồi. Sau này cơ hội gặp được điện hạ sợ cũng không còn nhiều nữa, nghĩ nghĩ, nàng tháo hà bao trên người xuống đưa cho Dung Vân Hạc: “Công tử, cái này lúc ở An Dương điện hạ đưa cho ta, chỉ là món đồ này quá quý giá, ta không dám giữ lại. Xin công tử thay ta trả món đồ này lại cho điện hạ...”

Dung Vân Hạc chỉ cho là điện hạ lại ban thưởng mấy món đồ chơi quý giá như trân châu chẳng hạn nên mới không để ý lấy ra coi sau khi tiếp nhận, lập tức liền ngăn cả người. Y thật không ngờ điện hạ vậy mà cũng đưa cái này cho Thảm cô nương. Bây giờ xem ra điện hạ không chỉ rung động với Thảm cô nương, mà còn định cưới cô nương ấy làm phi tử sao? Chỉ là nhìn dáng vẻ của Thảm cô nương thì điện hạ vẫn chưa tới nhà cầu hôn?

Nói thật lòng thì món đồ này y cũng không dám giao lại cho điện hạ, vội đem trả lại cho Thảm Mầu Đơn: “Thảm cô nương, về việc điện hạ tại sao lại đưa món đồ này cho cô nương ta cũng không tiện nói thêm điều gì, chỉ là nếu điện hạ đã đưa miếng ngọc bội này cho cô nương, thì cô nương hãy cố gắng giữ lấy, đừng nghĩ tới việc trả lại cho điện hạ nữa...” Thảm cô nương, kỳ thực ta còn một câu muốn nhắc nhở cô nương. Miếng ngọc bội này cô nương đừng đem đi cắm ở tiệm cầm đồ như mấy viên trân châu kia nữa...” Y thực sự sợ Thảm Mầu Đơn lại lỗ mắng như lần trước, đầu tiên là đem trân châu cho Trì đã chủ tới cầu xin ân tình của điện hạ, sau đó lại còn đem trân châu đi cầm. Ý nghĩa của miếng ngọc bội này và trân châu kia không giống nhau. Nếu Thảm cô nương lại làm ra những chuyện như vậy thì không biết điện hạ sẽ làm ra chuyện gì nữa.

“Công tử yên tâm, ta sẽ không đâu.” Sắc mặt Thảm Mầu Đơn đỏ hồng, chỉ đành cầm lại ngọc bội.

Nếu ngọc bội không trả lại được, Thảm Mầu Đơn cũng chỉ đành từ biệt Dung Vân Hạc rồi xoay người rời đi. Tần Niệm Xuân đi theo sau Thảm Mầu Đơn, đột nhiên quay đầu nhìn Dung Vân Hạc, nét mặt cứng đờ, ngay cả một ít biểu cảm cũng không có. Dung Vân Hạc nghĩ thầm, không hổ là đứa trẻ mà tên gia hỏa Tần Luân kia nuôi lớn, ngay cả tính cách cũng không thua kém, thật đúng là vô vị.

Lúc Thảm Mầu Đơn trở về nhà đã gần tới trưa, Thảm Thiên Nguyên và Thảm Hoán cũng ở nhà đợi nàng, tới khi nàng về rồi mới cùng nhau qua chỗ lão phu nhân bên kia.

Lúc tới chỗ lão phu nhân, người của đại phòng và nhị phòng cũng tới gần đủ rồi, chỉ còn Du thị của nhị phòng là vẫn chưa tới, ngay cả đại tỷ Thảm Doanh cũng về rồi. So với mấy năm trước gặp mặt tỷ ấy đã đầy đủ không ít, khí sắc cũng không tệ. Thảm Doanh vẫy vẫy tay với Thảm Mầu Đơn: “Tứ muội muội, mau qua đây ngồi.”

Mấy vị cô nương Thảm gia ngồi xung quanh thành một cụm. Thảm Phương Lan riu riu rít đòi Thảm Mầu Đơn kể lại những chuyện tai nghe mắt thấy ở An Dương cho muội ấy nghe. Các cô nương khác cũng cười khanh khách ngồi nghe ở một bên. Máy vị lão gia của Thảm gia cũng ngồi cùng nhau, chúc mừng Thảm Hoán đã đậu hạng nhất.

Không bao lâu Du thị cũng tới, Du thị vừa tới đã ngồi ngay bên cạnh Thảm Mầu Đơn, kéo tay của Thảm Mầu Đơn, cười tươi như hoa: “Ôi chào, mấy tháng nay không gặp Tứ Tỷ Nhi. Tứ Tỷ Nhi đã trở về ngày càng xinh đẹp hơn rồi. Cái tên đại gia La gia kia thật không có mắt. Cô nương tốt như Tứ Tỷ Nhi của chúng ta vậy mà hắn còn ở bên ngoài làm bậy...”

Mấy cô nương Thảm gia cũng có chút bức mình, nghĩ thầm Du thị này cũng thật là, tự xưng vạch áo cho người xem lưng. Thảm Phương Hoa càng cau mày nói: “Mẫu thân, người nói cái gì vậy? Trong ngày tốt như vậy sao lại nhắc tới cái tên khốn đó làm gì?”

Du thị vỗ nhẹ vào miệng mình, cười nói: “Phải phải, coi cái miệng của ta kìa, Tứ Tỷ Nhi đừng giận nhị bá mẫu nha.”

Thảm Mầu Đơn cười cười: “Nhị bá mẫu yên tâm, con không giận đâu.”

Du thị vẫn còn muốn nói gì đó, lão phu nhân đã lên tiếng: “Nếu người đã tới đủ rồi thì ăn cơm trước đi, ăn xong ta có chuyện mới nói.” Nói xong còn đặc biệt nhìn Thảm Mầu Đơn một cái. Nụ cười trên mặt Du thị ở bên cạnh Mầu Đơn càng ngày càng tươi.

Tới lúc ăn cơm xong, lão phu nhân kêu người dọn bàn xuống. Nha hoàn bưng trà và điểm tâm lên, lão phu nhân và lão thái gia ngồi ở vị trí cao nhất. Lão thái gia chộp mắt lăm lăm, lão phu nhân nhìn về phía Thảm Mầu Đơn: “Kỳ thực hôm nay cũng không có chuyện gì lớn, chính là liên quan đến chuyện chung thân của Mầu Đơn. Mầu Đơn, chuyện của con và đại gia La gia mặc dù lỗi không phải do con, nhưng dù sao cũng là cô nương bị từ hôn, danh tiếng cũng có chút không tốt, và lại con cũng mười sáu tuổi rồi, tri hoãn nữa cũng không được. Ngay cả Tam Tỷ Nhi Phương Hoa cũng đã đính hôn, qua không lâu nữa là phải xuất giá rồi, Ngũ Tỷ Nhi Phương Lan và Lục Tỷ Nhi Nhạn Dung thì vẫn còn nhỏ, chúng nó không gấp, bây giờ chỉ còn lại con thôi. Cho nên bà lão ta làm chủ một mối hôn sự cho con, chính là đệ nhị của nhà mẹ nhị bá mẫu con, nói ra thì các con cũng coi như là quan hệ biểu huynh muội. Lúc nhỏ các con có gặp qua rồi, tên là Du Thế Bình. Nó lớn hơn con một tuổi, rất phù hợp với tuổi tác của con...”

Thảm Phương Hoa chỉ lớn hơn Thảm Mầu Đơn mấy tháng, bây giờ cũng đã đính hôn rồi, còn là trước đó không lâu mới định ra, là nhị công tử đích xuất của nhà huyện lệnh lão gia. Ngay cả Thảm gia cũng giật nảy mình, trước đó vài ngày lúc bà mai tới cửa cầu thân, lão phu nhân còn tưởng là mình nghe lầm, sau đó mới biết thật sự là nhị công tử đích xuất của nhà huyện lệnh đại nhân, lại nghe nói người không tệ, là một nho sinh, lớn hơn Phương Hoa hai tuổi liền nhận lời, chỉ đợi qua mấy tháng nữa là thành thân rồi.

Về phần Phương Lan và Nhạn Dung, hai người mới mười bốn tuổi cũng không vội.

Mấy cô nương Thẩm gia cũng im lặng, bọn họ cũng biết tên Du Thế Bình kia là người như thế nào, nói hư thì cũng không tính là hư, chỉ là bị tẩu tử của nhị bá mẫu nuông chiều quá mức vai không thể kiêng, tay không thể nâng, học hành cũng không thành, cả ngày chỉ ở nhà giết thời gian.

Thẩm Thiên Nguyên sốt ruột, dõn sức đứng lên làm ngã cái ghế ở phía sau: “Mẫu thân, chuyện này không phải con đã cự tuyệt rồi sao. Bây giờ mẫu thân nói cho Mẫu Đơn nghe làm gì! Cửa hôn sự này con sẽ không đồng ý đâu.”

Lão phu nhân hừ một tiếng: “Bây giờ ta và phụ thân con còn ở đây. Việc này đâu tới phiên con làm chủ, chẳng qua ta tới thông báo cho Tứ Tỷ Nhi một tiếng, mỗi hôn sự này cứ thế định đi!”

Thẩm Thiên Nguyên nhìn về phía lão thái gia: “Phụ thân...”

Thẩm lão thái gia xua xua tay: “Ta thấy mẫu thân con nói đúng đó. Tuổi tác của Mẫu Đơn cũng lớn rồi. Diệt nhi nhà con dâu lão nhị mặc dù hơi đua đòi nhưng cũng tâm tính không xấu. Mẫu Đơn gả qua đó cũng xem như không tệ.”

Du thị cũng nở nụ cười: “Phải đó, Mẫu Đơn, nhị bá mẫu cũng là nghĩ cho con thôi. Con cũng lớn như vậy rồi, bây giờ cũng không thể kéo dài nữa.”

Mẫu Đơn có chút nực cười, nàng không ngờ mình làm nhiều như vậy, vốn tưởng lão phu nhân sẽ kiên quyết. Rốt cuộc lão phu nhân này vẫn là không nói một tiếng đã định ra hôn sự cho nàng. Nếu là trước đây có lẽ nàng sẽ không sao cả, mặc dù tên Du Thế Bình kia được chiều chuộng không có chí cầu tiến nhưng người cũng đến mức hư hỏng gì, ở cùng hắn ta suốt đời cũng không sao. Nhưng hiện tại sao nàng dám, lúc trước Yến Vương có thể tha cho Thẩm gia bọn họ đã rất tốt rồi, nếu để Yến Vương biết được chuyện này, cũng không chắc sẽ như thế nào nữa.

Đại cô nương Thẩm gia Thẩm Doanh đột nhiên mở miệng nói: “Tổ mẫu, đây là hôn sự của Tứ muội muội. Tam thúc thúc là phụ thân của Tứ muội muội, chuyện này dù sao vẫn phải có sự đồng ý của Tam thúc...”

Du thị trợn mắt với Thẩm Doanh, nói: “Đại Tỷ Nhi, con nói lời gì vậy? Ta đây không phải là nghĩ cho Tứ Tỷ Nhi sao? Chuyện Tứ Tỷ Nhi từ hôn với đại gia La gia đối với danh tiếng của nó cũng không tốt, lại nói nó cũng mười sáu tuổi rồi còn kéo dài nữa là thành bà cô già rồi, tới lúc đó ai còn cần nó nữa? Diệt nhi nhà mẹ ta thì sao chứ? Diện mạo cũng tuần tú, đại tẩu ta cũng nói rồi, bao nhiêu cô nương thích Thế Bình nhà tẩu ấy, nhưng tẩu ấy chỉ nhìn trúng Tứ Tỷ Nhi thôi!” Kỳ thực Du thị này cũng có lòng riêng, điều kiện nhà mẹ bà ta không tốt. Trước đó Mẫu Đơn bởi vì sự kiện nạn châu châu mà danh tiếng ở Lâm Hoài cũng khá tốt, hơn nữa tiệm lương thực kia còn là của Mẫu Đơn. Nếu như Mẫu Đơn xuất giá, nhất định tiệm lương thực này sẽ là của hồi môn đưa tới bên nhà trai. Có tiệm lương thực này rồi, cuộc sống nhà mẹ cũng có thể tốt hơn.

Lục cô nương Thẩm Nhạn Dung cười lạnh một tiếng: “Diệt nhi kia của nhị thẩm là người như thế nào mọi người cũng hiểu rõ, vì sao Tứ tỷ nhất định phải gả qua đó trong lòng mọi người đều biết. Bây giờ hà tất phải trưng ra bộ mặt vì Tứ tỷ suy nghĩ chứ!”

Du thị bị nữ nhi thứ xuất của đại phòng này chọc giận tới mức mặt mũi trắng bệch: “Lục Tỷ Nhi, có người như ngươi nói với trưởng bối của mình như vậy sao? Đại tẩu, tẩu tới đây dạy dỗ Lục Tỷ Nhi nhà tẩu này!”

Lúc này Lữ thị của đại phòng mới cười nói: “Đệ muội nói cái gì vậy, ta cũng cảm thấy lời Nhạn Dung nói không sai. Diệt nhi kia của đệ muội rất cuộc là người như thế nào, trong lòng mọi người cũng đều hiểu rõ. Chuyện của Mẫu Đơn và đại gia La gia không phải là lỗi của Mẫu Đơn. Hơn nữa bởi vì chuyện của tiệm lương thực, danh tiếng của Mẫu Đơn ở vùng Lâm Hoài chúng ta cũng không tệ, lo gì không tìm được nam nhân tốt. Tại sao nhất định phải tìm diệt nhi không ra trò trống gì của đệ muội!”

Đại lão gia Thẩm Hồng Anh là một lệnh sử. Đại phu nhân Lữ thị không giống kiểu kiến thức hạn hẹp như nhị phu nhân Du thị. Từ sớm Lữ thị đã đoán được chuyện huyện lệnh lão gia chịu làm thông gia với Thẩm gia nói không chừng là bởi vì chuyện tốt mà Mẫu Đơn đã làm trong lúc nạn châu châu, hoặc là bởi vì cái chuyện Mẫu Đơn đã cứu diệt nhi của Yến Vương. Mặc kệ như thế nào, Phương Hoa của Du thị bởi vì tam phòng mới có được cửa hôn sự tốt như vậy mà Du thị còn không biết cảm kích, thậm chí còn dám tính kế Mẫu Đơn như vậy, cũng không biết đầu óc phát triển như thế nào, hoặc có thể đã bị chứa đầy bởi tiền tài rồi, ngay cả chút liên quan cũng nghĩ không thông. Lão phu nhân cũng thật hồ đồ rồi, cũng không biết bị Du thị này rót lời ngon tiếng ngọt gì vậy mà vẫn đồng ý mỗi hôn sự này.

Mất thấy Du thị còn muốn nói gì nữa, lão phu nhân đã nói: “Được rồi, đủ rồi đó, mỗi hôn sự này cứ như vậy quyết định đi. Ngày mai ta sẽ kêu bà mai về báo lại cho Du gia tin tức này.”

Thẩm Mẫu Đơn ngẩng đầu nhìn lão phu nhân: “Tổ mẫu, mỗi hôn sự này chỉ sợ con không thể đồng ý...”

Lão phu nhân đập bàn, cá giận nói: “Lần này ngược lại là cháu không được sao! Lệnh của cha mẹ lời của mai mối, chuyện này không tới phiên cháu nói không!”

Thẩm Mẫu Đơn cười cười, đang muốn nhắc tới chuyện của Yến Vương. Nàng định nói ra chuyện Yến Vương đã chạm vào nàng cho lão phu nhân nghe, dù sao thì trước sau gì cũng phải nói. Bây giờ nói ra, bọn họ cũng không dám yêu cầu điện hạ đón nàng vào cửa, lão phu nhân cũng có thể tỉnh táo lại. Nàng đã là người của Yến Vương rồi, nàng không tin lão phu nhân dám nghĩ tới việc đánh đổi cả Thẩm gia cũng muốn nàng thành thân. Bây giờ cũng chỉ là tới am ni cô sớm một chút thôi, dù sao bây giờ A Hoán cũng đã là nho sinh, việc làm ăn của tiệm lương thực và tiệm quần áo trong nhà cũng không tệ, nàng cũng không có chuyện gì phải bận tâm nữa. Đang mở miệng định nói, bỗng nhiên bên ngoài vọng lại tiếng nói hoảng hốt của hạ nhân: “Lão thái gia, lão phu nhân, không xong rồi, bên ngoài đột nhiên có rất nhiều quan binh tới đây...”

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55

Editor: Vanny

Toàn bộ người của Thảm gia đều ngẩn ra, hiển nhiên là vẫn chưa lý giải được đây là chuyện gì, ngoài cửa có nhiều quan binh tới đây? Sao quan binh lại tới đây? Thảm gia bọn họ đâu có làm chuyện gì phi pháp đâu? Hiển nhiên lão phu nhân cũng mờ mịt, nhìn tên nô tài chạy vào hỏi: “Người nói cái gì? Đã nói rõ ràng chưa? Quan binh gì hả?”

Tên nô tài kia quỳ dưới đất, cả người bị dọa tới run rẩy, lắp ba lắp bắp nói: “Lúc... lúc này bên ngoài có người gõ cửa, Trần thúc ra mở cửa thì phát hiện bên ngoài có rất nhiều quan binh đeo bội kiếm đang đứng. Còn có một công tử mặc quan phục, nô... nô tài mới lật đặt chạy vào thông báo.”

Cơ thể Mẫu Đơn ngồi bên cạnh Thảm Doanh thiếu chút nữa mềm nhũn, sắc mặt lại càng tái nhợt, sao lại có quan binh tới cửa? Chẳng lẽ điện hạ nói lời không giữ lời vẫn muốn làm khó Thảm gia bọn họ? Thảm Doanh cũng chú ý tới sắc mặt Tử muội của mình không ổn, vội đỡ nàng: “Tử muội muội, muội không sao chứ? Sắc mặt muội hơi đáng sợ đó.”

Thảm Mẫu Đơn lắc lắc đầu, cắn cắn đầu lưỡi để bản thân bình tĩnh lại: “Muội không sao.” Nói xong đứng dậy nhìn ra ngoài cửa: “Mau ra ngoài xem xem đã xảy ra chuyện gì.” Ngần vịn lần đứng là điện hạ đổi ý, nếu không phải là điện hạ, vậy thì là ai?

Người của Thảm gia cũng bừng tỉnh trở lại, cả nhà vội chạy ra ngoài. Vừa ra khỏi chính viện, người của Thảm gia liền nhìn thấy người thanh niên mặc quan phục màu tím dẫn đầu một đoàn binh sĩ mang bội kiếm bước vào trong viện. Cái người mặc quan phục nọ không phải là ai khác, chính là Trần Hoàng Văn vẫn thường đi theo bên cạnh Yến Vương. Dáng vẻ y không cười lộ vẻ nghiêm túc. Trong lòng Thảm Mẫu Đơn càng thêm thấp thòm, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, chẳng lẽ thật sự là điện hạ nuốt lời rồi sao? Nhưng để định tội Thảm gia bọn họ thì cũng đâu cần phải điều động binh lực như vậy chứ.

Mấy năm nay Thảm lão thái gia đã quen bình lặng rồi, bây giờ đột nhiên nhiều quan binh tới đây như vậy cũng bị dọa không nhẹ, lo sợ run rẩy bước lên phía trước hỏi: “Quan gia, người đây là? Không biết Thảm gia chúng ta đã phạm phải tội gì?”

Trần Hoàng Văn nhìn thoáng qua Thảm Mẫu Đơn. Cái nhìn này bị đại phu nhân Lữ thị đứng bên cạnh Thảm Mẫu Đơn bắt gặp. Trong lòng cả kinh, cũng không biết vị quan gia này rốt cuộc có ý gì, chẳng lẽ lần này y tới đây là có liên quan gì đó với Tử Ty Nhi? Trong lúc mọi người đang hoảng loạn không thôi thì Trần Hoàng Văn đột nhiên lên tiếng: “Thảm lão gia đừng sợ, bản quan là phụng mệnh Yến Vương điện hạ tới đây truyền khẩu dụ. ... Thảm Hồng Anh điều đến đô thành Bình Lăng nhậm chức Ty Binh. Thảm Thiên Nguyên tới đô thành Bình Lăng trước để nhậm chức Lục Sự Tham Quân, mời hai vị lập tức xuất phát tới Bình Lăng trước để nhậm chức.” Trần Hoàng Văn nói xong, lại dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Bây giờ hai vị lão gia Thảm gia các người đều phải tới Bình Lăng trước để nhậm chức, chỉ bằng toàn bộ Thảm gia cũng dời về Bình Lăng luôn đi. Bản quan nhớ chỉ chính của Thảm gia các người cũng ở Bình Lăng thì phải, tới lúc các người qua đó thì cũng có thể hỗ trợ chăm sóc lẫn nhau.”

Mọi người ở Thảm gia đều tưởng rằng mình nghe lầm rồi, sao có thể như vậy được? Tới đây chỉ để thông báo chức quan cho đại lão gia và tam lão gia, thế là chuyện gì đang xảy ra? Làm sao mà đang yên đang lành, bỗng nhiên phải tới Bình Lăng làm quan rồi? Mọi người ở Thảm gia đều đang dờ dẩn mơ hồ không biết chuyện gì xảy ra. Thảm Mẫu Đơn đã lập tức biết chuyện gì đang diễn ra rồi, nàng cắn môi không biết nên có cảm tưởng gì. Vốn tưởng rằng điện hạ thật sự thả nàng rồi khỏi, thì ra là có dự định này, nói là đại bá và phụ thân đều phải tới Bình Lăng làm quan, vậy thì toàn bộ Thảm gia bọn họ đều phải chuyển tới Bình Lăng rồi. Sau này chẳng phải đều cùng điện hạ ở trong cùng một đô thành hay sao, rốt cuộc nên làm sao đây? Còn nữa việc điều động lần này của điện hạ chỉ đơn thuần là vì muốn để nàng tới Bình Lăng nên mới làm như vậy phải không? Hay là hẳn thật lòng muốn ở bên mình cho nên bắt đầu muốn cắt nhắc người của Thảm gia?

Nghĩ tới đây, Thảm Mẫu Đơn liền đỏ mặt, thầm nghĩ người như Yến Vương sao có thể thật lòng với một nữ nhân. Bây giờ chẳng qua là vì mình đã cự tuyệt cho nên hẳn mới càng muốn có được nàng nên mới cắt nhắc người của Thảm gia thôi?

Lữ thị bên cạnh sắc mặt phức tạp nhìn Thảm Mẫu Đơn, trong lòng có một suy đoán khiến người ta kinh ngạc, cũng không biết đây là phúc hay là họa nữa. Thị nhìn trọng phụ ở phía trước, bây giờ ông ấy dường như bị chuyện vui bất ngờ này làm choáng váng rồi. Lữ thị thầm thở dài, trong lòng nghĩ lát nữa nhất định phải nói với lão gia cùng với phụ mẫu một tiếng, chỉ mong mẫu thân sau khi trải qua chuyện lần này đừng nên hồ đồ như vậy nữa. Cái người đệ muội này cũng thật là... Lữ thị bất giác lại thở dài.

Thảm Thiên Nguyên đứng ở phía trước sau khi nghe xong tin tức này cũng ngây ra, gần như theo bản năng ông nhìn về phía Thảm Mẫu Đơn. Người của Thảm gia chỉ có Mẫu Đơn là quen biết Yến Vương điện hạ. Bằng không sao Yến Vương lại đột nhiên bảo Thảm gia bọn họ cùng lúc hai người đi đô thành Bình Lăng của Lương Châu làm quan? Đây là vinh quang to lớn biết nhường nào, rốt cuộc Yến Vương kia là có ý gì? Mẫu Đơn chỉ là cứu qua tiểu thế tử một lần, cũng tặng tạ lễ rồi, không đến mức phải thăng quan cho người Thảm gia bọn họ, chẳng lẽ điện hạ có hứng thú với Mẫu Đơn? Sắc mặt Thảm Thiên Nguyên lập tức trầm xuống, trong lòng càng ngày càng buồn bực. Khuê nữ mà ông nâng niu không phải để làm thiếp cho hắn. Cho dù hắn là Yến Vương cũng không được, ông hiểu rõ đạo lý thà làm thê nhà nghèo còn hơn làm thiếp nhà giàu. Nhưng đó là Yến Vương, ông có thể làm sao đây, ông nên làm thế nào đây?

Sau khi Trần Hoàng Văn nói xong những lời này thì dẫn theo đám quan binh rời khỏi. Lúc đi còn nhìn về phía Thảm Mẫu Đơn mấy lần. Đương nhiên, Lữ thị cũng chú ý tới, càng ngày càng khẳng định chuyện hôm nay có liên quan tới Tử Ty Nhi.

Cả sân viện to như vậy chỉ còn lại đoàn người Thẩm gia đứng ngơ ngác ở đó. Mỗi người có một suy nghĩ khác nhau, nhị lão gia Thẩm gia Hồng Thụy không có hứng thú với việc làm quan nhưng lại rất thích tiếp xúc với tiền bạc, vì vậy thấy ca ca và đệ đệ được làm quan thì trong lòng cũng hết sức vui mừng, tiến lên trước chúc mừng Thẩm Hồng Anh và Thẩm Thiên Nguyên. Du thị ở bên cạnh bất mãn nói thầm: “Điện hạ này làm sao vậy? Sao lại ban chức quan cho lão tam mà không chịu ban chức quan cho lão gia chàng? Nói ra, chuyện này cũng thật kỳ lạ, Yên Vương điện hạ sao lại đột nhiên ban chức quan cho lão tam? Lại còn thăng quan cho lão đại?”

Đại lão gia Thẩm Hồng Anh thì bị tin vui bất ngờ này làm cho mê mẩn, căn bản không nghĩ gì nhiều, bây giờ nghe Du thị nói thầm như vậy cũng phát hiện ra điểm không đúng. Lão tam chưa bao giờ làm quan, sao lại bị kéo vào quan trường? Hơn nữa còn là chức Lục Sự Tham Quân, quản lý toàn bộ việc ghi chép, soạn thảo văn bản, giúp thiện diệt ác, nói ra thì tính cách Thiên Nguyên ngay thẳng cũng rất thích hợp với chức quan này.

Nói thật lòng thì lão phu nhân cũng kinh ngạc tới ngây người, vốn còn muốn kết đôi Mẩu Đon với Du Thế Bình, bây giờ dường như không còn khả năng nữa rồi, nhưng mà chỉ cần bà không đổi ý thì cũng không có việc gì là không thể cả? coi như nhiều nhất là già đi rồi, trong lòng lão phu nhân lại hơi dao động, trong lòng bắt đầu tính toán.

Các cô nương và thiếu gia của Thẩm gia cũng đều bị kinh sợ, đều không ngờ sẽ có kết quả như này. Hiện giờ xem ra Thẩm gia bọn họ bắt đầu gặp may rồi? Nói ra thì sa cơ đã nhiều năm như vậy, nếu thật sự có thể đi Bình Lăng, ở chi chính bên đó lộ mặt cũng là việc tốt. Hơn nữa từ một huyện thành nhỏ nhỏ đi tới đô thành, dĩ nhiên là bọn họ bằng lòng rồi.

Thẩm Thiên Nguyên ngây ngốc sững sờ nửa ngày, cuối cùng cũng thở dài, quay đầu hỏi lão thái gia và lão phu nhân có thể quay về phòng trước được không. Hôm nay lão thái gia và lão phu nhân cũng bị kinh sợ. Lão phu nhân vẫy vẫy tay bảo mọi người ai nấy tự về viện của mình trước.

Thẩm Thiên Nguyên cho Thẩm Mẩu Đon và Thẩm Hoán trở về phòng. Những người khác cũng là ai tự về nhà nấy. Chỉ còn Lữ thị nhìn về mặt vui sướng của Thẩm Hồng Anh nói: “Lão gia, thiếp có chút chuyện muốn nói với chàng. Chúng ta cùng qua chỗ phụ mẫu đi. Chuyện này phải để phụ mẫu biết mới được.”

Quả thật Thẩm Hồng Anh cũng có chuyện muốn bàn bạc với lão thái gia và lão phu nhân. Cả nhà bọn họ chuyển đi và còn chuyện công việc sau khi tới Bình Lăng, kích động đi vào phòng của lão phu nhân. Lão thái gia đã lên giường nằm chợp mắt, nghe thấy lão đại qua đây, lại đứng dậy đi vào phòng khách.

Trên mặt lão phu nhân cũng là vẻ sung sướng. Cuối cùng nhị tử được thăng quan rồi, không cần ru rú ở huyện thành nhỏ này nữa, dĩ nhiên trong lòng bà vui mừng khôn xiết, lại nhớ tới lão tam vậy mà cũng được làm quan, trong lòng liền có chút không vui, đột nhiên hỏi: “Lão đại, chức quan của con và lão tam ai lớn hơn?”

Thẩm Hồng Anh ngó ra.

Đội nha hoàn bưng trà lên, Lữ thị cho toàn bộ nha hoàn lui xuống hết. Lão phu nhân thấy dáng vẻ này của Lữ thị thì có chút không vui, cau mày nói: “Nhà lão đại, con đang làm gì vậy? Muốn nói gì mà ngay cả bọn hạ nhân cũng không được nghe? Chẳng lẽ chức quan của lão đại chúng ta không lớn bằng lão tam sao?”

Lữ thị cười khổ, mẹ chồng này của thị có lúc thì rất thấu tình đạt lý, thông minh lanh lợi, có lúc thì sao mà hồ đồ không thể chịu nổi, thị nói: “Mẫu thân, chức quan của Hồng Anh quả thật không lớn bằng chức quan của lão tam. Lần này Hồng Anh là chức quan dưới Tông thất phẩm, còn tam đệ là chức quan trên Tông thất phẩm.”

Lão phu nhân ngây người, sau đó thì mặc kệ, cá giận nói: “Đây là chuyện gì chứ? Hồng Anh chúng ta làm quan bao nhiêu năm như vậy mới được đề bạt lên thì sao lại không cao bằng một người chưa từng làm qua chức quan gì?”

“Mẫu thân, người chắc là không hiểu phải không?” Lữ thị nói, lại nhìn Thẩm Hồng Anh: “Lão gia, lão gia đã nghĩ kỹ chưa?”

Thẩm Hồng Anh ngần ra, không thể tin nhìn Lữ thị: “Chẳng lẽ nguyên nhân đều là do tam phòng?”

Lữ thị gật gù đầu, thờ dài: “Vừa rồi thiếp đã chú ý rồi. Vị quan gia đang làm nhiệm vụ kia sau khi vào cửa liền nhìn Tứ Ty Nhi mấy lần, đây là lý do gì chứ? Chắc chắn là đã sớm quen biết Tứ Ty Nhi. Nếu quan gia kia có thể thay Yên Vương truyền khẩu dụ thì hiển nhiên là người thân cận của Yên Vương rồi. Chức quan này chẳng qua cũng là nể mặt Tứ Ty Nhi nên mới ban cho chúng ta, muốn đề bạt không phải là tam phòng hay sao...” Dứt lời nhìn về phía lão phu nhân đang ngây ra: “Mẫu thân, người có hiểu không?”

Lão phu nhân quả thật không thể tin được.

Lữ thị lại nói: “Nếu như con đoán không sai, điện hạ và Tứ Ty Nhi của chúng ta chắc chắn là có gì đó, hoặc là vừa ý Tứ Ty Nhi của chúng ta. Mẫu thân, hôm nay lúc mẫu thân nói chuyện hôn sự, Tứ Ty Nhi không phải nói không thể đồng ý cửa hôn sự này sao? Con đoán nguyên nhân cũng là vì điện hạ. Mẫu thân, chuyện hôn sự của Tứ Ty Nhi cứ như vậy mà thôi đi. Nếu mẫu thân thực sự dám gả Tứ Ty Nhi cho diệt nhị của đệ muội thì mẫu thân cứ đợi con giận ngạt trời của điện hạ đi. Mẫu thân, con đâu thật sự không phải nói đùa, mẫu thân hãy nghĩ kỹ lại đi. Trong phủ chúng ta cũng chỉ có Tứ Ty Nhi là tiếp xúc qua với điện hạ, bằng không điện hạ sẽ không vô duyên vô cớ đề bạt Thẩm gia chúng ta? Cũng đã bao nhiêu năm rồi? Nên đề bạt thì cũng đề bạt từ lâu rồi có phải không? Mẫu thân, mẫu thân đừng nghe những lời nói hồ đồ của đệ muội. Đệ muội giỏi nhất là dỗ ngọt người khác, chuyện này tuyệt đối không thể để đệ muội biết được, bằng không với tính cách tham lam liêu lĩnh thích lừa gạt của muội ấy, không biết muội ấy có mượn thế lực của Yên Vương mà làm ra chuyện gì không thể thu xếp được hay không, tới lúc đó thì cũng muộn rồi.”

Lão phu nhân sao lại không biết. Vốn bà chỉ là không thích người của tam phòng. Vài ngày trước nghe qua lời Du thị nói thì muốn gả Mẩu Đon cho diệt

nhi nhà Du thị rồi, nghĩ cách mau chóng đuổi từng người một của tam phòng ra ngoài, nào ngờ trong đó vậy mà còn có những uẩn khúc như thế, Mẫu Đơn vậy mà lọt vào mắt xanh của điện hạ.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Lão phu nhân không ngốc, nghe qua sự nhắc nhở của Lữ thị như vậy, tự nhiên có thể suy nghĩ kỹ chuyện gì đang xảy ra, chỉ là bà ta không muốn hiểu mà thôi. Mẫu Đơn cũng không có gì xuất chúng, diện mạo thì bình thường, tài năng cũng bình thường, tính cách thì hơi yếu đuối, rốt cuộc Yến Vương điện hạ vừa mất cái gì ở nó chứ? Hay là chỉ coi nó như đồ chơi thôi? Nếu không thì tại sao không đón nó vào cửa? Đúng rồi, chắc chắn chỉ là muốn chơi đùa nó thôi, chỉ là nếu thật sự như vậy thì số phận sau này Mẫu Đơn cũng chỉ có thể làm bạn với nhang đèn thôi. Nếu điện hạ chỉ coi Mẫu Đơn như đồ chơi thì cũng sẽ có ngày mất hết hứng thú, tới lúc đó Thẩm gia chúng ta sẽ ra sao đây?

Trong lòng lão phu nhân cả kinh, vội hỏi ra những lời này, Lữ thị thở dài: “Đây cũng là điều mà con lo lắng, cũng không biết điện hạ có dự định như thế nào, nếu thật sự có ý với Tứ Tỷ Nhi sao không đón nó vào cửa? Cho nên cách nghĩ của điện hạ thật khó đoán. Con nghĩ, chúng ta chỉ nên làm tốt bổn phận của mình là được rồi. Về phía bên Tứ Tỷ Nhi chúng ta đừng làm loạn nữa, chỉ mong sau này nếu điện hạ chán Tứ Tỷ Nhi rồi cũng có thể để lại con đường lui cho Thẩm gia chúng ta.”

Qua những lời này của Lữ thị, những người trong phòng đều trầm mặc, cũng đều không dám khẳng định sự khởi đầu này rốt cuộc là phúc hay là họa.

Bỗng nhiên lão phu nhân nghĩ ra cái gì đó, hỏi: “Vậy rốt cuộc chúng ta có cần dọn tới Bình Lăng nữa không?” Vốn suy nghĩ của lão phu nhân hiển nhiên là vui mừng khôn xiết, dòng chính của Thẩm gia ở Bình Lăng, bây giờ chi của bọn họ cũng có triển vọng rồi. Suy nghĩ của lão phu nhân cũng rất đơn giản, lộ mặt ở Bình Lăng, cũng sẵn tiện khoe ra một chút. Bây giờ đối với tương lai là phúc hay họa bà cũng không dám khẳng định, cũng không dám tùy tiện đề nghị rốt cuộc có cần chuyển tới Bình Lăng hay không.

Lữ thị cười khò: “Mẫu thân, này hiển nhiên phải chuyển tới Bình Lăng rồi. Lúc này nẫu thân không nghe vị quan gia kia nhắc nhở sao? Y nói nếu hai vị lão gia đều phải tới Bình Lăng làm quan rồi, Thẩm gia chúng ta chắc chắn toàn bộ phải dọn tới Bình Lăng. Đây là đang nhắc nhở chúng ta nhất định phải dọn qua đó. Nếu điện hạ không có suy nghĩ này thì tại sao lại điều lão gia và tam thúc tới Bình Lăng? Nói trắng ra, đây chính là suy nghĩ của điện hạ.”

Lão phu nhân không lên tiếng nữa, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài: “Thông báo cho người của nhị phòng tam phòng thôi, yêu cầu bọn họ mau chóng thanh lý hết các cửa hàng sản nghiệp dưới danh nghĩa của bọn họ, tranh thủ thời gian chuyển về Bình Lăng.”

Lữ thị gật gù đầu: “Mẫu thân, con đi ngay đây.”

~~~~~dienndaanllllequyyyddoon~~~~diieenddannleeqqquydooonnn~~~~

Thẩm Mẫu Đơn và Thẩm Hoán đi theo Thẩm Thiên Nguyên về viện của tam phòng. Tàn Niệm Xuân trầm mặc đi theo phía sau họ.

Về tới trong phòng chỉ còn lại ba người Thẩm gia, Thẩm Thiên Nguyên ngồi trước bàn trầm mặc không nói, qua một hồi lâu mới trầm giọng nói: “Mẫu Đơn, con và Yến Vương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Trong lòng Thẩm Mẫu Đơn cũng hốt hoảng không kém, cúi đầu nói: “Phụ thân, con cũng không rõ bây giờ chuyện gì đang xảy ra nữa. Lúc con và A Hoán tới An Dương đã gặp phải điện hạ. Điện hạ không biết tại sao đột nhiên có ý với con, nói là... nói là muốn cưới con. Con đã cự tuyệt rồi, Yến Vương cũng đã thả con đi, không ngờ sau khi về tới đây lại xảy ra chuyện này.”

Thẩm Thiên Nguyên và Thẩm Hoán đều ngẩn ra. Thẩm Hoán chỉ biết lúc ở An Dương tỷ tỷ và điện hạ có thể có gì đó, nhưng không ngờ tới còn có chuyện như vậy. Thẩm Thiên Nguyên lại càng không ngờ điện hạ lại muốn cưới Mẫu Đơn, nhưng sao dám treo cao, thân phận hai người bọn họ sao tương xứng? Ân huệ to lớn này đối với Thẩm gia mà nói chẳng qua chỉ là tai họa mà thôi. Bây giờ nên làm sao đây? Cho ông một ngàn lá gan ông cũng không dám chống lại lệnh của điện hạ, chẳng lẽ thật sự phải tới Bình Lăng làm quan?

Rất nhanh Lữ thị đã tới đây thông báo quyết định của lão phu nhân. Thẩm Thiên Nguyên trầm mặc ở trước bàn nửa ngày, cuối cùng thở dài nói: “Mẫu Đơn, đi thanh lý tiệm lương thực và tiệm quần áo thôi, chúng ta phải đi Bình Lăng rồi.”

Thẩm Mẫu Đơn nhắm mắt nói: “Phụ thân con biết rồi.”

Mấy ngày tiếp theo Thẩm gia vội bán hết các sản nghiệp dưới danh nghĩa của họ. Hơn nữa tin tức đại lão gia và tam lão gia Thẩm gia sắp phải đi Bình Lăng để nhậm chức cũng đã truyền tới tai các thế gia ở Lâm Hoài, mấy ngày nay người tới cửa hỏi thăm nườm nượp, ngay cả huyện lệnh đại nhân cũng đích thân tới cửa chúc mừng, lại sẵn tiện trao đổi về hôn sự của nhị công tử nhà mình với tam cô nương Thẩm gia.

Nói ra thì quả thật huyện lệnh đại nhân bởi vì biết được sự quan tâm của Trần Hoàng Văn với Thẩm gia nên mới muốn kết làm thông gia với họ. Vốn ông muốn tìm lục cô nương Thẩm Nhạn Dung của đại phòng, chỉ là Thẩm Nhạn Dung lại là thứ xuất, sau cùng nhị công tử xem xong bức chân dung lại vừa ý tam cô nương Thẩm Phương Hoa của nhị phòng. Huyện lệnh đại nhân sau khi cân nhắc thì đồng ý. Bây giờ xem ra tuy nói là nhị lão gia Thẩm gia không

làm quan, nhưng một nhà có hai người làm quan thì thân phận này cũng coi như đủ rồi. Hơn nữa ai biết được sau này Thẩm gia còn phát triển như thế nào. Nếu thực sự Thẩm gia đã nhờ vả được Trần công tử thì mối hôn sự này nói không chừng là trào cao rồi.

Hôm nay huyện lệnh đại nhân qua đây cũng là bàn bạc hôn sự của hai đứa trẻ vào mấy tháng sau. Chuyến đi dòi này của Thẩm gia, đến lúc đó việc đón dâu có chút phiền phức rồi. Lâm Hoài cách đô thành Bình Lăng tới hơn nửa tháng đi đường, tới lúc đó hai đứa thành thân thì nên làm sao đây? Sau đó theo kết quả trao đổi với lão thái gia và lão phu nhân, nhà cũ ở Lâm Hoài sẽ giữ lại không bán, đoàn người nhị phòng ở lại trước, đợi sau khi Phương Hoa thành thân rồi thì mới dọn về Bình Lăng.

Đội huyện lệnh đại nhân đi rồi, lão phu nhân kêu người của nhị phòng qua đây, nói qua chuyện này, nhị lão gia Thẩm Hồng Thụy cảm thấy không sao cả chỉ là trễ mất mấy tháng mới đi Bình Lăng thôi. Du thị thì có chút can nhắc: “Làm gì mà phải bắt chúng ta ở lại, tới lúc Phương Hoa thành thân thì xuất giá từ Bình Lăng là được rồi...”

Lão phu nhân hừ một tiếng: “Người nói thật thoải mái, Lâm Hoài cách Bình Lăng tới hơn nửa tháng đi đường. Của hồi môn khiêng tới Bình Lăng rồi lại khiêng về? Người là muốn làm khổ ai? Tới lúc Phương Hoa thành thân chúng ta trở về là được rồi. Việc này cứ quyết định như vậy đi.”

Du thị nhỏ giọng nói thầm: “Con cũng đâu nói không được, chẳng qua là chỉ làm nhầm hai câu thôi...” Du thị thì thầm xong lại nhớ tới hôn sự của diệt nhi nhà mẹ bà. Từ lúc vị quan gia đó tới đây về sau lão phu nhân liền im lặng không nhắc đến chuyện hôn sự này nữa. Bây giờ tam thúc đã làm quan rồi, Mẫu Đơn cũng là tiểu thư nhà quan, nếu như có thể gả cho diệt nhi nhà mình vậy thì thật sự quá tốt rồi, nghĩ tới đây liền không khỏi ưỡn ngực, nở nụ cười với lão phu nhân: “Mẫu thân, mấy ngày trước không phải còn đang nói hôn sự của Tứ Tỷ Nhi với diệt nhi nhà con sao? Tàu từ nhà mẹ con đợi có chút sốt ruột, hôm qua còn hỏi con rằng mẫu thân khi nào kêu bà mai về trả lời?” Lão phu nhân nhớ tới chuyện này thật là tức giận dễ sợ, cho rằng vì chuyện này mà mất hết mặt mũi già nua của mình, tức giận vỗ bàn một cái, cá giận nói: “Bây giờ Mẫu Đơn cũng là tiểu thư nhà quan rồi, chỉ bằng đứa diệt nhi chẳng làm nên trò trống gì của nhà mẹ người mà còn dám tơ tưởng tới Mẫu Đơn? Người về kêu tàu từ người soi gương thử, xem xem Du gia các người có xứng không!”

Nói ra những lời này, sắc mặt Du thị hoàn toàn thay đổi, cứng cổ trực tiếp ồm ồm với lão phu nhân: “Sao lại không xứng? Sao lại không xứng chứ? Diệt nhi nhà mẹ con có chỗ nào không tốt? Bây giờ Tứ Tỷ Nhi là tiểu thư nhà quan rồi thì sao chứ? Cũng không phải là bị La gia từ hôn rồi sao? Có diệt nhi nhà mẹ con muốn lấy là không tệ rồi...”

“Người muốn làm phản rồi hả, xem dáng vẻ của người bây giờ xem. Người còn dám giống người đàn bà chanh chua như vậy nữa ta sẽ kêu lão nhị bỏ người, cái đồ mờ miệng không ngậm được mồm kia!” Lão phu nhân sắc mặt trắng bệch vì tức giận, lo sợ Du thị không có đầu óc này cũng dám nói Mẫu Đơn như vậy ra bên ngoài. Nếu như bị người của điện hạ nghe được vậy thì không xong rồi, không thể liên lụy tới toàn bộ Thẩm gia?

Thẩm Hồng Thụy thấy mẫu thân của mình thật sự tức giận rồi, vội vàng kéo Du thị, cau mày nói: “Lời của mẫu thân bà nghe là được rồi, cãi lại làm gì?”

Du thị hừ một tiếng cũng không nói nữa.

Lão phu nhân để hai người bọn họ nhanh chóng rút ra ngoài.

~~~~~diieeendddanllequuyyddoon~~~~diennnannleeequyyddonn~~~~

Việc làm ăn buôn bán của tiệm lương thực và tiệm quần áo của Thẩm Mẫu Đơn cũng không tệ. Hai tiệm này được bán rất dễ dàng. Hai cửa tiệm cùng với hàng hóa bên trong bán với giá xấp xỉ trên dưới ngàn lượng bạc cộng thêm ngàn lượng kiếm được trước đó, hiện giờ ngàn lượng trong tay gần hơn một ngàn năm trăm lượng. Trước kia lấy tiền cầm trần châu đi mua lương thực, sau đó mở tiệm bán những lương thực đó đi, số tiền đó ước chừng hai vạn hai, nhưng tất cả đã thừa dịp đưa hết cho Dung Vân Hạc trước đó, trong tay chỉ còn lại hơn một ngàn lượng này thôi. Thẩm Mẫu Đơn biết số tiền này sau khi tới Bình Lăng ước chừng cũng không đủ dùng bao nhiêu. Phụ thân làm quan rồi, sau này tiền tiêu xài nhất định sẽ nhiều hơn. Hơn một ngàn lượng này sau khi tới Bình Lăng rồi nên buôn bán cái gì? Tất cả đều phải bắt đầu lại từ đầu rồi...

Nhớ tới trần châu để ở đây ruộng, Thẩm Mẫu Đơn lấy hộp trần châu đó ra, nhìn những viên trần châu óng ánh không khỏi ngẩn ra. Qua một hồi nàng mới bỏ hộp trần châu này vào bao đồ đem theo bên người, lại sờ sờ miếng ngọc bội vẫn theo bên người, thăm thử dài.

Bên ngoài đột nhiên có tiếng thờ hồn hèn của Lục Nhi: “Cô... cô nương, đại gia La gia và phu nhân La gia tới rồi. Đại gia La gia... đây là khuê phòng của tiểu thư nhà ta, người không được xông vào!”

Tiếp đó có một giọng nói khác ngiệt vang lên: “Cái gì mà khuê phòng của tiểu thư nhà người. Khuê phòng của tiểu thư nhà người con ta không biết trước đó đã vào bao nhiêu lần rồi, có cái gì mới lạ cơ chứ.”

Thẩm Mẫu Đơn nghe thấy tiếng cãi vã ngoài cửa phòng còn có tiếng gõ cửa dồn dập của La Nam: “Mẫu Đơn, muội mở cửa ra được không, ta có lời muốn nói với muội.”

Thẩm Mẫu Đơn nhướng mày, trong lòng càng ngày càng phiền muộn. Nàng đứng dậy đi tới cửa phòng, mở cửa ra. Bàn tay đang gõ cửa của La Nam thu về không kịp thiếu chút nữa thì vỗ vào người Mẫu Đơn, thấy nàng bước ra, hần ta lập tức ngại ngùng buông tay. Mẫu Đơn lạnh lùng nhìn hần ta: “La Nam bây giờ người tới cửa làm gì?”

La Nam thở dốc mấy hơi, vẻ mặt hần ta nhìn Mẫu Đơn vừa ăn năn vừa thâm tình: “Mẫu Đơn, khoảng thời gian này muội đã đi đâu? Ta tìm muội mấy lần mà cũng không gặp được muội. Mẫu Đơn ta có rất nhiều chuyện muốn nói với muội...”

“Nói cái gì?” Thẩm Mẫu Đơn lạnh lùng nhìn hần ta, trên mặt hiện lên ý cười kỳ lạ: “La Nam, để ta đoán xem người muốn nói cái gì nha? Có phải người muốn nói người vô cùng hối hận vì đã đến với Diêu Nguyệt? quả thực chuyện này người đã làm sai rồi, hy vọng cầu xin được sự tha thứ từ ta? Nói rằng

thực ra người vẫn còn yêu ta, từ đầu đến cuối chỉ yêu một mình ta thôi? Nói rằng chỉ cần ta mở miệng, người liền trở về bỏ Diêu Nguyệt?” Nàng lại cười: “La Nam, hà tất phải như vậy chứ, ai cũng biết tâm ý lúc này của người chẳng qua chỉ vì phụ thân ta phải đi Bình Lăng nhậm chức thôi, hà tất phải làm ra vẻ tình cảm sâu nặng với ta như vậy chứ? Lần trước người tới cầu xin ta, chẳng phải ta đã nói rất rõ ràng rồi sao? Nếu người còn dám xông vào đây ta sẽ đi báo quan, còn không mau cút ra ngoài.”

Trong lòng La Nam giờ phút này thật sự là một mảnh bi thương. Hắn ta vốn tưởng rằng những ngày này Mẫu Đơn đang hờn dỗi với hắn ta, dù sao trước đây Mẫu Đơn yêu hắn ta sâu đậm biết bao. Bây giờ sự tương phản quá lớn, hắn căn bản không tin. Nói ra thì nếu là khoảng thời gian trước đó hắn ta không nhất định là trừ Mẫu Đơn ra thì ai cũng không cưới, chỉ là không ai ngờ rằng Thẩm gia vậy mà lật chuyển, cùng lúc xuất hiện hai vị quan địa phương, ngay cả phụ thân của Mẫu Đơn cũng là Lục Sự Tham Quân. Mẫu Đơn cũng trở thành tiểu thư nhà quan rồi.

Hắn ta ở nhà cùng với La lão gia đã thương lượng rất lâu, quyết định dẫn mẫu thân hắn ta tới cửa nhận lỗi. Hắn ta lại khuyên bảo Mẫu Đơn tốt một chút, cùng lắm thì bỏ Diêu Nguyệt đi là được rồi, dù sao bất kể như thế nào hắn ta nhất định phải cưới Mẫu Đơn làm thê tử, làm cho La gia bọn hắn cũng lật chuyển, chỉ là không ngờ rằng vừa mới bắt đầu, ngay cả lời dỗ dành nàng một câu cũng chưa kịp nói ra đã bị Mẫu Đơn đoán ra mục đích đến đây rồi.

La phu nhân nghe được những lời này, tức đến độ sắc mặt tái nhợt ngay cả một câu cũng không dám nói ra. Bà ta nhớ đến lời nói lạnh lùng của lão gia lúc ra cửa: “Lần này đi là để xin lỗi Mẫu Đơn, cầu xin sự tha thứ của Mẫu Đơn, nếu bà còn nói những lời thô tục hại hôn sự của Nam Nhi. Ta sẽ bỏ bà!” Bà ta biết lão gia không phải nói đùa, bởi vậy hiện giờ bà ta cái gì cũng không dám nói, trong lòng càng suy nghĩ thâm hiểm, đợi nàng bước vào cửa La gia rồi thì nàng chờ đấy.

La phu nhân nhìn nhi tử đang ngẩn ra của mình, trong lòng thầm nghĩ nhi tử đúng là thành thật quá. Dưới tình huống như vậy mà còn nói những lời dễ nghe, trực tiếp đi lên làm hồng thanh danh của nàng không phải là được rồi sao. Nếu như thanh danh của một nữ tử bị nam nhân làm hồng chẳng phải chỉ còn nước gả cho nam nhân đó sao. Nghĩ vậy không khỏi nhỏ giọng nói thầm vào tai La Nam: “Nhi tử ngọc ơi, con còn phí lời với nàng ta làm gì, trực tiếp đi lên ôm hôn nàng ta mấy cái là được rồi. Thanh danh của nàng ta bị con làm hồng thì chẳng phải chỉ có nước gả cho con thôi sao.”

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Editor: Vanny

Ánh mắt của La Nam từ từ sáng lên, phải rồi, mẫu thân nói thật đúng. Hắn ta cần gì phải chấp nhất vào quá trình, chỉ cần có kết quả là được rồi, chỉ cần cuối cùng Mẫu Đơn phải gả cho mình là được rồi. Đôi mắt hắn ta nhìn về phía Mẫu Đơn không còn u ám nữa, cơ thể cũng từ từ tiến về trước hai bước.

Sau khi Mẫu Đơn mở cửa phòng rồi, nàng vẫn đứng ở trong phòng chưa từng bước ra ngoài. Bởi vì mấy ngày nay Tư Cúc bận chuyện khác nên hôm nay không có đây, phụ thân và Thẩm Hoán cũng không có đây, cả viện chỉ có Lục Nhi và Tần Niệm Xuân. Tần Niệm Xuân cũng là nghe tiếng ồn ào nên mới chạy tới đây rồi đứng ở cửa phòng, cách Mẫu Đơn chỉ hai bước chân. Nàng ấy thấy bước chân La Nam di chuyển, bỗng nhiên khóe môi hiện lên nụ cười khẩy.

“Mẫu Đơn...” La Nam nhẹ giọng gọi, đôi chân cũng di chuyển về phía trước nửa bước.

Thẩm Mẫu Đơn nhìn dáng vẻ của hắn ta, trong lòng cũng có chút cảnh giác, lúc đang muốn lui về sau hai bước, đột nhiên thấy La Nam bỏ nhào về phía nàng. Sắc mặt Mẫu Đơn tái đi, nháy mắt liền biết lúc này La phu nhân đã nói gì bên tai La Nam rồi. Nàng thật không ngờ hai người này lại dám sử dụng thủ đoạn độc ác như vậy, cả nhà La gia này thật đủ nhẫn tâm.

Cả người có chút tránh không kịp, tro mắt nhìn La Nam gần xông tới đây. Nàng trông thấy Tần Niệm Xuân đứng ở ngoài cửa phòng đột nhiên nhấc chân, một cước đá vào ngực La Nam. Cả người hắn ta bị đá văng ra phía sau mấy trượng, té xuống bãi đất trống ở trong viện vang lên "rầm" một tiếng lớn.

Biến cố này khiến những người có mặt đều ngẩn ra, đều không phản ứng kịp. Thẩm Mẫu Đơn liếc nhìn La Nam nằm ở trong viện hồi lâu không thể động dậy, lại chuyển qua gương mặt của Tần Niệm Xuân. Nàng há miệng, vẫn chưa mở miệng hỏi, Tần Niệm Xuân đã cười với nàng: “Cô nương đừng sợ, từ nhỏ một tiểu cô nương như ta sợ gặp phải bọn xấu nên đã đi học võ mấy năm, việc đối phó với mấy tên vô lại như vậy cũng khá nhẹ nhàng.” Nói xong lại từ chỗ Lục Nhi đang đứng bên cạnh nói: “Lục Nhi còn không mau đi báo quan, có người muốn mưu hại cô nương nhà người kìa.”

Cuối cùng Lục Nhi cũng hoàn hồn, sùng bái nhìn Tần Niệm Xuân: “Phải rồi, nô tỳ lập tức đi.” Nói xong liền nhanh như chớp chạy ra ngoài viện.

Rốt cuộc La phu nhân kia cũng hoàn hồn, hét lên một tiếng rồi xông tới chỗ bên cạnh La Nam ở trong sân viện, khóc lóc om sòm: “Con của ta, con không sao chứ. Ôi con của ta, con đừng dọa mẫu thân mà...” Nhìn đứa con bảo bối nửa ngày cũng không động dậy, cuối cùng La phu nhân quay đầu hung dữ nhìn Thẩm Mẫu Đơn, đột nhiên đứng dậy xông về phía Mẫu Đơn kêu lên, trong miệng ồn ào: “Người đã hại con ta, lão nương liều mạng với người.” Kết quả còn chưa kịp xông tới trước mặt Mẫu Đơn đã bị Tần Niệm Xuân một cước đá vào ngực trái, cả người văng ra rớt xuống người nhi tử bà ta, ngực trái đau tới độ thở không ra hơi, trước mắt tối sầm, hoàn toàn ngất đi vì đau đớn.

Quan sai biết được nhà thông gia của huyện lệnh đại nhân xảy ra chuyện, rất nhanh liền chạy qua, trực tiếp kéo hai người đang hôn mê về nha môn.

Huyện lệnh đại nhân cũng không thăm vấn gì đã sai người nhốt họ vào nhà lao, nói là nhốt mấy ngày rồi mới thăm vấn.

Thẩm Mầu Đôn biết huyện lệnh đại nhân nhất định sẽ không để gì tha cho bọn họ, cũng không có hứng thú đi lo chuyện của bọn họ, quay đầu nhớ tới những vấn đề muốn hỏi liên quan đến Tần Niệm Xuân thì cô nương đó không biết lại đi chỗ nào rồi. Mầu Đôn cũng chỉ đành thôi vậy, quay về phòng tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Buổi tối người nhà Thẩm gia trở về biết chuyện La Nam không chỉ tới cửa làm ẩm ỉ mà còn muốn phá hủy sự trong sạch của Mầu Đôn để ép nàng gả vào La gia, đều tức không chịu được, lại biết Tần Niệm Xuân đã cứu Mầu Đôn. Thẩm Thiên Nguyên vội nói lời cảm ơn với Niệm Xuân.

Lúc Thẩm Mầu Đôn không ngờ nhất thì ngày hôm sau Diêu Nguyệt lại tìm tới cửa, hiển nhiên nàng không muốn gặp nữ nhân này, kêu Lục Nhi đuổi nàng ta về. Lục Nhi gấp tới độ gãi đầu: “Cô nương, nhưng nô tỳ không dám đuổi đi. Nàng ta đang mang thai.”

Thẩm Mầu Đôn thấy nực cười, không ngờ Diêu Nguyệt mang thai sớm như vậy rồi. La gia này thật là nực cười hết sức, chính thế còn chưa có một người mà tiểu thiếp đã thì đã có thai rồi. Thời gian Diêu Nguyệt mang thai kiếp trước trễ hơn một chút, cuối cùng còn bị La Nam dụ dỗ phá đi. Bây giờ nhất định là không dụ dỗ được nàng ta rồi, lấy tính cách của Diêu Nguyệt khẳng định sẽ liều chết bảo vệ đứa con này.

Mầu Đôn biết Lục Nhi cũng đã hết cách rồi, đành đi theo ra cửa, thấy Diêu Nguyệt đang đứng trong viện, cả người mặc bộ váy màu tím khói, phần bụng hơi hơi nhô ra, đoán chừng mang thai khoảng trên dưới năm sáu tháng rồi, chắc là gây ra từ lần thọ thân của La lão gia. Đôi mắt của Diêu Nguyệt hồng hồng, nhìn thấy Mầu Đôn liền xông qua, đang muốn nắm lấy tay áo của Mầu Đôn. Nàng dõng bước, không để nàng ta đụng vào mình, lạnh lùng nhìn Diêu Nguyệt: “Người làm gì vậy?”

Diêu Nguyệt cắn cắn môi, tay trái xoa xoa bụng theo bản năng, khóc nói: “Mầu Đôn, phu quân chắc chắn không phải cố ý muốn hại người. Người liên đại nhân đại lượng đi quan phủ nói một tiếng bỏ qua cho chàng đi. Mầu Đôn, cầu xin người đó, ta... bụng ta đã lớn như vậy rồi, không có phu quân là không được đâu.”

Quan sai tới cổng lớn La gia chỉ nói La Nam và La phu nhân muốn làm hại Thẩm Mầu Đôn nên mới bị bắt. Lúc này Diêu Nguyệt mới muốn tới cửa cầu xin Thẩm Mầu Đôn mà không nghĩ đi tới nơi nào khác.

Đột nhiên Thẩm Mầu Đôn cười cười, nhìn chằm chằm Diêu Nguyệt nói: “Diêu Nguyệt, người tưởng La Nam và La phu nhân tới cửa chỉ vì muốn hại ta sao? Người đã nghĩ kỹ chưa, lúc này bọn họ tới cửa rốt cuộc là vì sao?” Nhìn Diêu Nguyệt ngập ngừng, nàng lại nói: “Phụ thân ta phải tới Bình Lăng làm quan. Lúc này bọn họ tới cửa làm hại ta có phải bị điên rồi không? Bọn họ tới là cầu xin ta tha thứ, xin ta gả tới La gia bọn họ.”

Sắc mặt Diêu Nguyệt đại biến, không đợi nàng ta mở miệng nói điều gì, Thẩm Mầu Đôn đã tiếp tục nói: “Diêu Nguyệt, người đừng không tin lời ta. La Nam nói rồi, nếu ta chịu gả tới La gia bọn họ, hẳn ta sẽ chủ động bỏ người. Lúc trước là ta ngu, ta đã nhìn thấu nam nhân này rồi. Bây giờ tên nam nhân như vậy cũng chỉ có người coi hắn ta là báu vật. Nếu như ta là người...” Nàng vừa nói vừa nhìn cái bụng của Diêu Nguyệt, khóe miệng cười khẩy: “Nếu như ta là người, ta sẽ vì tương lai của mình mà suy nghĩ. Nếu như thật sự La Nam xảy ra chuyện gì thì đứa bé trong bụng của người sẽ là huyết mạch duy nhất của La gia, liền không cần phải nhìn sắc mặt một nhà bọn họ sống qua ngày nữa. Hơn nữa còn có thể chen ép Thanh Trúc, nếu Thanh Trúc không thể mang thai, cả đời này liền không có đường lui rồi.”

Lời nói của nàng mang theo sự mê hoặc kỳ lạ. Diêu Nguyệt từ từ vươn đôi tay xoa nhẹ cái bụng hơi nhô ra, phải rồi, nếu như La Nam xảy ra chuyện, đứa bé trong bụng của nàng ta sẽ là huyết mạch duy nhất của La gia, nàng ta cũng có thể mẹ vinh nhờ con. Phải, nàng ta không cần La Nam như thế nào cả, chỉ cần hắn ta làm chút xúi việc là tốt rồi, chỉ cần sau này hắn ta không thể gieo giống vào bụng nữ nhân khác là được. La đại ca, ta yêu chàng như vậy nhưng chàng lại tổn thương trái tim ta như thế, chẳng những nạp Thanh Trúc làm thiếp, bây giờ còn muốn cưới Mầu Đôn mà bỏ ta, vậy thì đừng trách ta nhẫn tâm.

Thẩm Mầu Đôn biết Diêu Nguyệt nhất định sẽ làm ra chút chuyện gì đó. Khoảng thời gian này La Nam nhất định là lạnh lùng bạo lực đối xử với Diêu Nguyệt. Nàng chỉ chỉ điểm Diêu Nguyệt vài câu thì nàng ta lập tức biết nên làm như thế nào rồi. Vốn nàng cũng không dự định đi lo chuyện sau này của La gia. Nhưng những người La gia này lại không chịu buông tha cho nàng, còn muốn phá hủy sự trong sạch của nàng. Nếu đã như vậy thì tiếp tục khiến bọn họ cắn xé lẫn nhau vậy.

Diêu Nguyệt rời đi rất nhanh, Thẩm Mầu Đôn đứng tại chỗ nhìn bóng dáng nàng ta biến mất ở ngoài viện rồi mới quay người đi về phòng.

Các bát động sản như cửa tiệm và ruộng đất dưới danh nghĩa của Thẩm gia cơ bản đều đã bán hết rồi. Bởi vì còn chưa tách riêng, cho nên sản nghiệp lúc này đều thuộc về lão thái gia và lão phu nhân. Còn về của hồi môn của đại phu nhân Lữ thị thì toàn bộ đều nắm trong tay của bà ấy. Điều kiện trong nhà của Du thị không tốt cũng không có của hồi môn gì. Có lúc lão phu nhân rất là hồ đồ, nhưng đối với của hồi môn của con dâu thì từ trước tới giờ không bao giờ có ý kiến, không giống như các lão phu nhân khác, ngay cả của hồi môn của con dâu cũng dòm ngó. Về phần cửa tiệm của tam phòng, trước đây có thể bà sẽ đánh chủ ý qua nhưng bây giờ thì hoàn toàn không rồi, dù cho bây giờ biết tam phòng vẫn còn một tiệm quần áo nữa, lão phu nhân cũng chỉ là thờ dài không hé răng nửa lời.

Du thị vẫn còn ở bên cạnh lái nhái nói: “Mẫu thân, người nói tam phòng rốt cuộc lấy tiền từ đâu mà mở tiệm quần áo? Con đã thấy qua rồi, việc làm ăn của tiệm quần áo kia rất tốt, mẫu thân...”

Không đợi Du thị nói hết, đột nhiên lão phu nhân nổi giận rồi, đập bàn ầm ầm: “Cút ra ngoài, cút ra ngoài cho ta!”

Du thị vội vàng ngậm miệng, bà ta cũng không biết trong khoảng thời gian này lão phu nhân làm sao nữa, chỉ cần bà ta nhắc tới tam phòng là lão phu nhân liền nổi giận vô duyên vô cớ, cũng quá dọa người rồi.

~~~~dieendddaaannleeequyyydonnn~~~~dieeenmndaanllleqqquyydddoooooonnn~~~~

Bây giờ đã là cuối xuân rồi, thời tiết rất đẹp, cảnh sắc gió xuân tươi đẹp.

Từ Lâm Hoài tới Bình Lăng thời gian cần khoảng hơn nửa tháng. Bởi vì sản nghiệp dưới danh nghĩa Thẩm gia cũng đã bán hết rồi, chỉ để lại căn nhà cũ và một ít ruộng đất, cho nên cũng không có bao nhiêu đồ đạc cần mang đi, chỉ đem theo số lượng lớn ngân phiếu và một số hành lý khác, ước chừng khoảng bảy tám cái rương là đủ rồi. Bởi vì trên người mang theo lượng lớn ngân phiếu, Thẩm Thiên Nguyên còn đặc biệt đi tìm Tri A Bó, nói rằng lúc đi Bình Lăng hy vọng y có thể phái mấy huynh đệ đi theo.

Tri A Bó biết Thẩm Mầu Đơn có ân với đại ca nhà mình, tức khắc đồng ý.

Thẩm gia dự định đi bằng đường thủy tới Định Viễn rồi sau đó đi bằng đường bộ tới Bình Lăng, chỉ bằng việc đi bằng đường bộ không cũng mất hơn hai mươi ngày mới tới Bình Lăng, cũng không an toàn như đường thủy.

Sáng sớm ngày hôm đó người nhà Thẩm gia đã tới bến tàu. Hành lý đã chuyển lên thuyền từ lâu rồi, đợi toàn bộ người Thẩm gia lên thuyền hết chỉ có nhị phòng của Thẩm gia: lão gia Thẩm Hồng Thụy, Du thị còn có Thẩm Phương Hoa, Thẩm Phương Lan là ở lại, bát gia Thẩm Phương Thần đi theo lão thái gia và lão phu nhân tới Bình Lăng trước.

Vừa lên thuyền, Thẩm Mầu Đơn liền thấy Tri Ninh Bái đứng ở đầu thuyền. Huynh ấy đen đi nhiều và cũng gầy đi nhiều, tinh thần cũng rất khỏe mạnh, vẻ mặt tuấn tú càng lộ ra vẻ góc cạnh hơn. Nàng ngẩng ra, Tri Ninh Bái đã đi qua đây, cười nói: “Mầu Đơn, chúng ta đã lâu không gặp rồi.” Còn không phải sao, cũng hơn nửa năm rồi chưa gặp qua, Thẩm Mầu Đơn cũng nở nụ cười: “Phải đó, Tri đại ca, khoảng thời gian này huynh bận rộn sao rồi?”

Tri Ninh Bái cười nói: “Toàn bộ bến tàu ở Lệ Giang đã sát nhập hết rồi, bằng không huynh cũng không có thời gian đứng đây.”

Trong lòng Thẩm Mầu Đơn thả lỏng, cũng mừng thay Tri Ninh Bái, lại thấy thuyền sắp chạy rồi mà Tri Ninh Bái không có ý định xuống thuyền, không khỏi hỏi: “Tri đại ca, huynh đây là đi đâu vậy?”

Tri Ninh Bái bình tĩnh nhìn Thẩm Mầu Đơn, mỉm cười: “Đương nhiên là hộ tống các muội đi Bình Lăng rồi. Bây giờ huynh cũng không có việc gì, vừa dịp đi Bình Lăng xem xem.”

Thẩm Thiên Nguyên biết Tri Ninh Bái đích thân hộ tống bọn họ đi Bình Lăng, đặc biệt tới nói lời cảm ơn. Tri Ninh Bái khẽ cúi người, nho nhã lễ độ nói: “Bá phụ, bá phụ đừng nói cảm ơn ta. Nói ra thì ta còn phải cảm ơn Mầu Đơn đây, nếu như không có Mầu Đơn thì sẽ không có ta ngày hôm nay. Bá phụ, sau này nếu có chuyện gì, bá phụ chỉ cần dặn dò một tiếng là được.”

Thẩm Thiên Nguyên nghe tới mức mơ mơ hồ hồ, hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra. Ông chỉ biết lúc trước nữ nhi quen biết Tri Ninh Bái ở trên thuyền. Bởi vì hai người là quan hệ bạn bè, bây giờ nghe lời của Ninh Bái nhất định là còn có chuyện gì khác nữa, sau này hết bận cũng đã hỏi qua Mầu Đơn, nàng chỉ ngơ ngàng nhìn ông: “Phụ thân, con cũng không rõ nữa, có phải là có nhầm lẫn gì không?”

Thẩm Thiên Nguyên nhìn dáng vẻ nữ nhi cũng không giống nói dối, cũng không dám đi hỏi Tri Ninh Bái rốt cuộc là chuyện gì, chỉ coi như là hiểu lầm thôi.

Đợi Thẩm Thiên Nguyên đi rồi, Thẩm Mầu Đơn thầm thở dài. Chuyện này nàng quả thật không dám nói cho phụ thân nghe. Đây chính là ngổ ngược với Yến Vương điện hạ, phụ thân nghe rồi không phải bị dọa sao.

~~~~~diiiiieeendannlllleqqquuúyddooooon~~~~diiiiennnddaaaanleeeequyyydyoon~~~~

Từ Lâm Hoài đi đường thủy tới Định Viễn cần khoảng 7-8 ngày thời gian, sau đó đi bằng đường bộ tới Bình Lăng cũng khoảng mười lăm ngày. Những ngày ở trên thuyền rất là thoải mái, lão phu nhân và lão thái gia hơi say sóng nên ở suốt trong phòng. Thẩm Thiên Nguyên và lão gia đại phòng Thẩm Hồng Anh, đại phu nhân Lữ thị cũng không hay ra ngoài, chỉ có nhị gia Thẩm Khánh Đông cùng thế tử Lý thị, thất gia Thẩm Khánh Niên, bát gia Thẩm Phương Thần, cửu gia Thẩm Hoán, tứ cô nương Thẩm Mầu Đơn, lục cô nương Thẩm Nhạn Dung không có việc gì thì sẽ đi dạo trên boong tàu.

Lúc rảnh rỗi không có việc gì làm, Thẩm Mầu Đơn chế ra một bộ cờ năm quân để chơi (*cờ năm quân là tên gọi khác của cờ caro). Sau đó một đám thanh niên gia và cô nương chi ở trên boong tàu chơi cờ suốt cả ngày.

Sau đó mỗi người chơi luân phiên không đã ghiền, các gia và cô nương của Thẩm gia lại chế thêm mấy bộ nữa, ở trên boong tàu chơi vui tới nỗi quên trời đất. Lão phu nhân nhìn dáng vẻ không có quy tắc như vậy, rất là không vui. Lữ thị khuyên bảo, nói là trên thuyền cũng không có ai khác, đều là người Thẩm gia và người của Tri đại chủ, mấy đứa trẻ bọn họ vui chơi ồn ào cũng không việc gì hết.

Cuối cùng lão phu nhân cũng không gắt gỏng nữa.

Lúc này, Thẩm Mầu Đơn đang ngồi trên ghế nhỏ, ở giữa đặt một cái bàn nhỏ bên trên đặt một bàn cờ. Tri Ninh Bái đang ngồi đối diện, hai người đều khẽ chau mày. Cờ năm quân tuy đơn giản, nhưng lúc chơi cũng rất tốn hao đầu óc. Tới khi Thẩm Mầu Đơn thắng rồi, cười đến nỗi mặt híp lại: “Tri đại ca, muội lại thắng rồi.”

Tri Ninh Bái nhìn nàng đầy dịu dàng, cười nói: “Mầu Đơn của chúng ta lại thắng nữa rồi. Đại ca không chơi với muội nữa. Đại ca chơi không lại muội.”

Bát gia Thẩm Phương Thần liền qua đây, nhìn Tri Ninh Bái đầy mong đợi: “Tri đại ca, đại ca không chơi nữa thì để đệ chơi với Tứ tỷ tỷ một lát vậy.”

Dáng vẻ Thẩm Phương Thần rất giống nhị lão gia Thẩm Hồng Thụy, lịch sự, thanh tú. Mặc dù mấy đứa con của nhị phòng đều do Du thị nuôi dưỡng nhưng tính cách hoàn toàn không giống Du thị. Điều này cũng thật kỳ lạ.

Thẩm Phuong Thần còn nhỏ, mấy ca ca tỷ tỷ khác đều không chịu chơi với Phuong Thần. Mặc dù Thẩm Hoán nhỏ hơn Phuong Thần, nhưng chơi loại cờ không có kỹ xảo này, Thẩm Hoán cũng không thích. Phuong Thần chỉ đành giương mắt đứng nhìn ở một bên. Bây giờ cuối cùng cũng có thể chơi với Tử tỷ tỷ một lát rồi, khỏi nói là vui mừng biết bao.

Tri Ninh Bái cũng không đi chỗ khác, ngồi xổm ở một bên nhìn hai người đánh cờ. Tài đánh cờ của Thẩm Phuong Thần thì miễn bàn, đánh với Thẩm Mầu Đơn một canh giờ cũng chưa thắng được ván nào, Phuong Thần nôn nóng đến nỗi suýt khóc. Cuối cùng đổi thành Tàn Niệm Xuân chơi với Phuong Thần, hai người này ngược lại là kẻ tám lạng người nửa cân, thắng thua cũng gần như nhau.

Qua bảy tám ngày là tới Định Viễn rồi, mọi người xuống thuyền. Người mà Tri Ninh Bái sắp xếp đã tới rồi, bỏ hành lý trực tiếp lên xe ngựa liền tiếp tục khởi hành. Thoáng cái lại qua mười ngày rồi, xe ngựa lắc lư lại càng không bằng trên thuyền, dọc đường mọi người đều cảm thấy mệt mỏi không thôi.

Mười chiếc xe ngựa chạy lộc cộc tới cửa thành, đáng tiếc vận may lần này dường như không tốt lắm, lại đúng lúc cổng thành vừa đóng, mắt thấy cổng thành từ từ đóng lại, người Thẩm gia có chút sốt ruột, nhưng cổng thành đã đóng rồi thì không thể mở lại được nữa.

Thẩm Mầu Đơn ngồi trên xe ngựa sờ sờ miếng ngọc bội kia luôn mang theo bên người, lại yên lặng nhìn cổng thành từ từ đóng lại. Trong lòng lại nặng nề, lúc trước mọi người trên thuyền còn tốt, mọi người vui vẻ náo nhiệt. Bây giờ cách Bình Lăng càng ngày càng gần, trong lòng của nàng lại càng ngày càng hoảng loạn, trong đầu không nhìn được bắt đầu suy nghĩ lung tung. Có phải một khi tới Bình Lăng rồi hẳn sẽ kêu người tới gọi mình qua không? Vậy hẳn sẽ đối xử với mình như thế nào? Vừa nhớ tới chuyện xảy ra tại thư phòng của vương phủ ở An Dương, mặt của nàng nhất thời nóng lên, trong lòng cảm thấy có chút ủy khuất và nhục nhã, nhưng trong đó lại có chút háo hức không thể nói rõ.

Cổng thành đóng rồi. Người của Thẩm gia chỉ đành ở lại một đêm bên ngoài cổng thành đợi hôm sau cổng thành mở. Bây giờ trời sắp tối rồi, Tri Ninh Bái dặn dò các huynh đệ tới rừng cây phụ cận săn vài con thỏ rừng gà rừng qua đây. Chân tay mấy huynh đệ này cũng rất nhanh nhẹn. Sau nửa canh giờ đã bắt được vài con gà rừng và thỏ rừng, mấy ngày nay vì gấp rút lên đường nên chưa được ăn qua thức ăn nóng. Những thức ăn dưới tài nấu nướng của những hán tử đao nhuộm máu tươi này đều rất ngon. Hầm một nồi lớn thịt rừng, ở xa cũng có thể ngửi được mùi vị.

Đội nấu xong thịt rừng, Tri Ninh Bái vội kêu người của Thẩm gia tới ăn, lại đích thân múc cho Thẩm Mầu Đơn một chén thịt đùi gà rừng và thỏ rừng hầm nhuyễn, đi tới bên cạnh xe ngựa của Mầu Đơn: “Mầu Đơn, huynh đem thức ăn qua đây cho muội nè. Muội nhân lúc còn nóng ăn đi.”

Thẩm Mầu Đơn vén rèm xe lên, từ trên xe ngựa nhảy xuống, nhận lấy cái chén trong tay Tri Ninh Bái, cười nói: “Tri đại ca, cảm ơn huynh.”

Tri Ninh Bái cười nói: “Mau ăn đi, suốt dọc đường muội đã gầy đi không ít.”

Thẩm Mầu Đơn ăn chén thịt hầm mềm nhuyễn, từ từ đồ mồ hôi, ăn xong rồi thì giúp dọn dẹp đồ đạc đầu vào đó rồi lên xe ngựa nghỉ ngơi sớm. Ngày hôm sau đợi cổng thành mở, xe ngựa mới từ từ chạy vào trong thành. Bình Lăng là đô thành của Lương Châu. Mấy năm nay dưới sự dẫn dắt của Yên Vương càng ngày càng phồn vinh không kém thành An Dương là bao.

Đường cái rộng ba trượng, hai bên đường là những tòa nhà lợp ngói xanh đẹp đẽ, các cửa tiệm và những người bán hàng rong đang rao bán bên đường, người đến người đi đông như mắc cửi.

Bây giờ đoàn người Thẩm gia đang ở trọ trong khách điểm. Thẩm Hồng Anh và Thẩm Thiên Nguyên đã cầm giấy tờ tới nha môn báo cáo trước rồi. Ở lại đợi trong khách điểm, Thẩm Mầu Đơn đi tìm Tri Ninh Bái, cảm ơn huynh ấy đã hộ tống suốt dọc đường. Tri Ninh Bái không để ý vầy vầy tay: “Mầu Đơn, muội còn khách khí với huynh làm gì. Nếu thực sự phải nói cảm ơn thì huynh phải cảm ơn muội mới phải, đúng rồi, bây giờ các muội dự định như thế nào? Đi tìm người của Thẩm gia trước hay là tìm chỗ ở trước? Huynh có huynh đệ ở đây. Nếu các muội muốn tìm nhà trước thì để huynh nhờ người ta đi nghe ngóng. Người ta đi tìm cũng tốt hơn các muội hai mắt mù mò chạy khắp nơi.”

Thẩm Mầu Đơn biết bọn họ nhất định phải mua nhà ở Bình Lăng. Theo tính cách của lão thái gia và lão phu nhân chắc chắn sẽ không ở nhờ nhà chi kia của Thẩm gia, suy nghĩ một chút, nàng nói: “Muội đi hỏi tổ phụ và tổ mẫu xem họ dự định như thế nào?”

Tri Ninh Bái gật gù đầu, cũng không tiện đi theo chỉ đứng tại chỗ chờ đợi.

Thẩm Mầu Đơn đi truyền đạt lại ý của Tri Ninh Bái tới lão thái gia và lão phu nhân. Lão thái gia và lão phu nhân nhất định không bằng lòng đi ở nhờ Thẩm gia, lão thái gia nói: “Nếu đã như vậy, thì phải làm phiền Tri đại ca rồi, để đại ca giúp tìm một căn nhà tứ hợp viện.”

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Editor: Vanny

Thẩm Mầu Đơn nói lại ý kiến của lão thái gia và lão phu nhân cho Tri Ninh Bái nghe. Ban đầu vốn muốn cùng Tri Ninh Bái đi ra ngoài nhưng sau đó chợt nhớ tới nơi này là chỗ của điện hạ. Nếu bị điện hạ bắt gặp nàng và Tri Ninh Bái đi chung với nhau, đối với Tri đại ca dù sao cũng không tốt, nên nàng chỉ

nói với Trì Ninh Bái là sẽ đợi ở khách điểm. Khoảng chừng một canh giờ sau thì Trì Ninh Bái đã quay về, nói người huynh đệ kia của huynh ấy đã cho người đi chung quanh xem xem, nếu có nhà nào cần bán thì lập tức báo cho nàng.

Tối nay mọi người chỉ đành nghỉ tạm ở khách điểm một đêm vậy. Thắm Mầu Đôn tắm nước nóng xong, cả người thoải mái không ít, thay áo trong bằng vải bông, lại dùng khăn vải lau khô một nửa mái tóc ướt sũng, cả đầu tóc bù xù ngồi dưới ngọn đèn dầu tối mờ mờ mà suy nghĩ. Mới tới Bình Lăng cũng không biết ở đây để buôn bán cái gì đây. Trong tay cũng chỉ còn lại hơn một ngàn lượng bạc, đầu đầu cũng phải tiêu xài tiết kiệm, tiệm quần áo cũng có thể tiếp tục buôn bán nhưng tiệm lương thực thì không thể rồi. Nhớ tới cuộc sống mới vừa lên một chút đã bị điện hạ làm xáo trộn hoàn toàn, nàng nhìn không được thờ dài.

Đột nhiên sau lưng vang lên giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng: “Sao lại thờ dài? Nàng không vui sao?”

Trong căn phòng mờ tối, đột nhiên nghe thấy giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng này, da gà toàn thân Thắm Mầu Đôn đều không nhìn được mà nổi hết lên, dọa nàng giật mình đập mạnh tay lên bàn, va phải chén trà đề ở trên bàn, "bịch" một tiếng chén trà đã rơi xuống đất vang lên tiếng động lớn. Rốt cuộc Thắm Mầu Đôn nhìn không được quay đầu lại. Nàng thấy một bóng người cao lớn khôi ngô đang đứng sau lưng cách nàng không xa. Hắn đứng ở chỗ tối, có chút không nhìn rõ biểu cảm trên mặt.

Trái tim Thắm Mầu Đôn đập thình thịch, cả trái tim bị dọa tới mức cơ hồ sắp rơi ra khỏi lồng ngực. Nàng thở hổn hển nhẹ giọng nói: “Điện... điện hạ, sao ngài lại ở đây?” Thiếu chút nữa là hù chết nàng rồi, nhớ tới chén trà rơi xuống đất vỡ tan tành, nàng từ trong góc lấy đồ hốt rác ra, mang đồ hốt rác ngồi xổm xuống góc bàn định nhặt những mảnh vỡ bỏ vào đó.

Vệ Lang Yên thấy nàng ngồi xổm xuống định nhặt mảnh vỡ, lập tức tiến lên trước mấy bước kéo nàng lên. Lúc này mới phát hiện tay nàng hơi run rẩy, hành động vừa rồi sợ là chỉ vì tránh hấn thôi, hấn không vui nhũn mảy, kéo nàng ngồi lên ghế: “Đừng nhặt nữa, coi chừng bị thương đó.”

Thắm Mầu Đôn nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, còn chưa bình phục sau sự kinh hoàng vừa rồi. Mỗi nàng run rẩy, lại nhỏ giọng hỏi: “Điện hạ, sao ngài lại ở đây? Điện hạ, ngài mau rời khỏi đây đi. Tư Cúc ở sát vách, nghe thấy tiếng động sẽ qua đây đó...”

Đang nói thì ngoài cửa phòng đã vang lên tiếng bước chân, không lâu sau thì tiếng Tư Cúc từ ngoài cửa phòng truyền vào: “Cô nương, lúc này nô tỳ nghe thấy trong phòng có tiếng động, người không sao chứ?”

Thắm Mầu Đôn cả kinh, vội kéo Vệ Lang Yên đi về phía cửa sổ. gương mặt nàng gấp tới mức tái nhợt: “Điện hạ, ngài... ngài ra ngoài trước đi, xin ngài đó.”

Vệ Lang Yên chỉ cúi đầu nặng nề nhìn gương mặt nhỏ nhắn mịn màng của nàng, mái tóc đen dài mềm mại xõa ở sau lưng, ánh mắt trong suốt nhìn hắn, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng, đôi tay ra sức đẩy hắn đi về phía cửa sổ. Hắn nghĩ tới sự giãy vò trong khoảng thời gian này, giọng khàn khàn nói: “Ồ đây là lần hai, nàng bảo ta từ cửa sổ nhảy xuống sao?”

Thắm Mầu Đôn cả kinh, lại nghĩ tới tiếng Tư Cúc ở bên ngoài: “Cô nương? Cô nương? Người có ở đó không?”

Thắm Mầu Đôn cũng sốt ruột, quay đầu nhìn về phía giường gỗ màn bay phấp phới, vội kéo Vệ Lang Yên đến bên giường: “Nhanh... Điện hạ, ngài mau lên giường trốn đi.”

Vệ Lang Yên rất thuận theo mà vén màn lụa, cởi giày ra, lên giường, lại thả màn lụa xuống, từ ngoài nhìn vào sẽ không thấy rõ tình huống bên trong. Thắm Mầu Đôn lại vội đá giày xuống gầm giường, nhìn màn lụa hai lần, phát hiện không thấy bóng người bên trong mới ổn định tâm trạng lên tiếng: “Tư Cúc, ta ở đây, người vào đi.” Dứt lời lại đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống.

Tư Cúc đi vào thấy dưới góc bàn một đồng lộn xộn liền giật nảy mình: “Cô nương, đây xảy ra chuyện gì vậy?” Trong lúc nói chuyện thì đã từ bên ngoài tìm được cây chổi bắt đầu dọn dẹp. Trái tim Thắm Mầu Đôn đập thình thịch, nói: “Lúc... lúc này không cần thận lắm rồi.”

Không bao lâu thì Tư Cúc đã quét sạch các mảnh vỡ vào trong thùng rác, phát hiện cô nương nhà mình vẫn còn ngồi ở chỗ đó, dường như có chút không tự nhiên, nàng ấy lại nói: “Cô nương, cả đường đã mệt nhọc rồi, người hãy mau nghỉ ngơi đi. Nô tỳ đây liền đi trải giường cho người.”

Thắm Mầu Đôn giật nảy mình, vội đứng dậy, quay đầu nhìn quanh trên giường: “Không... không cần đâu, Tư Cúc người mau về nghỉ đi, lát nữa ta tự mình làm là được rồi.”

“Cô nương, người vẫn nên nghỉ ngơi sớm đi.” Tư Cúc vừa nói vừa muốn đi về phía bên giường. Thắm Mầu Đôn sợ tới mức mặt trắng bệch, vội kéo Tư Cúc đi ra xa về phía cửa phòng: “Được rồi, được rồi, người về nghỉ đi. Lát nữa ta tự làm, ở đây không cần người hầu hạ đâu.”

Đợi đây Tư Cúc ra ngoài rồi, lúc này Thắm Mầu Đôn mới vội đóng cửa lại, nghĩ nghĩ lại chốt cửa từ bên trong. Tựa vào cửa phòng, đợi trái tim bình ổn lại nàng mới nhớ tới vẫn còn người nam nhân ở trên giường. Trái tim vừa bình ổn lại bắt đầu đập thình thịch, mắt thấy phía bên giường không có động tĩnh, nàng chỉ đành kiên trì bước qua, chân chửi một lát nàng mới vén màn ra, phát hiện điện hạ đang nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thắm Mầu Đôn gọi: “Điện hạ” Trong lòng kêu khổ, rốt cuộc điện hạ có ý gì chứ.

Vệ Lang Yên mở mắt ra, con ngươi đen thâm thúy nhìn không ra cảm xúc gì. Hắn cứ như vậy nhìn chăm chăm vào Thắm Mầu Đôn đang đứng bên giường một lúc lâu mới ngồi dậy. Thắm Mầu Đôn vội từ gầm giường lấy giày của hắn ra, gờ giày lên định mang vào giúp hắn, rất sợ hắn lại thay đổi ý kiến nằm ở trên giường không chịu ngồi dậy.

Đang muốn giúp hắn mang giày vào, Vệ Lang Yên đã cúi người nhận lấy chiếc giày từ tay nàng tự mang vào. Mang giày xong hắn dầm bước xuống đất,

nhìn nàng đứng ngồi không yên ở bên cạnh, mở miệng nói: “Nàng không cần lo lắng, lát nữa ta sẽ đi.” Khoảng thời gian hai tháng không gặp, hẳn thật sự rất nhớ nàng, biết Thẩm gia đã tới Bình Lăng rồi liền nhịn không được chạy qua đây.

Vệ Lang Yên nhìn dáng vẻ nàng do dự, kiểu muốn nói lại thôi liền ngồi xuống cái ghế bên cạnh đó, nói: “Ta biết nàng có lời muốn nói, muốn hỏi ta tại sao lại làm như vậy? Tại sao thẳng quan cho Thẩm gia? Tại sao lại muốn Thẩm gia chuyển tới Bình Lăng?” Hắn vừa nói vừa vẫy tay với nàng, thấy nàng chần chừ không muốn nhưng vẫn phải đi qua. Hắn kéo nàng ngồi lên người mình, đưa tay ôm lấy eo nàng. Một mùi hương dịu nhẹ xông vào mũi, đôi mắt hắn trầm xuống, khàn giọng nói: “Nàng chắc biết ta tại sao lại làm vậy. Ta đã quyết định rồi thì sẽ không thay đổi. Nếu đã nhận định nàng, nàng chạy không thoát đâu. Nàng yên tâm. Bây giờ ta sẽ không ép buộc nàng đâu, sẽ cho nàng thời gian, chỉ có điều...” Giọng của hắn trầm xuống: “Đừng để ta đợi quá lâu, ta không có lòng kiên nhẫn như thế.”

Ngắm lại hắn đường đường là một thân vương, lại phải ăn nói khép nép để làm vui lòng một nữ nhân, chỉ sợ nói ra cũng không có ai tin.

Dục vọng của hắn đã thức tỉnh, rục rịch ngóc đầu dậy, quả thật hắn không có nhiều sự kiên nhẫn để chờ tiếp.

Hắn đưa tay giữ cằm của nàng, để khuôn mặt có chút tái nhợt của nàng đối diện mình, cúi đầu hôn xuống, ở trên môi nàng bắt đầu nhẹ liếm, gặm cắn một cách tỉ mỉ: “Mẫu Đơn, ta biết nàng lo lắng điều gì. Nàng yên tâm, ta đều có thể giải quyết...” Tiếng nói của hắn giống như con ác mộng bủa vây lấy Thẩm Mẫu Đơn khiến nàng chạy không thoát, gãy dựa không xong.

Trong miệng đều là hơi thở nam tính mạnh mẽ của hắn, hơi thở cũng bị hắn đè chặt khiến Thẩm Mẫu Đơn sắp hít thở không thông, bên tai còn có tiếng nỉ non của hắn: “Mẫu Đơn...”

Không dễ dàng đợi hắn buông lỏng mình, Thẩm Mẫu Đơn vội hít sâu mấy hơi, gương mặt ửng hồng nhìn đôi mắt sâu thẳm của hắn. Trong lòng như dây đàn bị gãy nhẹ.

Vệ Lang Yên không hôn nàng nữa, chỉ ngồi tại chỗ ôm chặt nàng. Ngón tay như có như không quán quanh lọn tóc ẩm ướt của nàng, nói: “Ta đã chuẩn bị căn nhà cho người nhà nàng rồi, không cần bảo Trì Ninh Bái đi tìm cho nàng nữa.” Giọng điệu của hắn nhàn nhạt, mơ hồ có chút hờn dỗi.

Phản ứng đầu tiên của Thẩm Mẫu Đơn là không thể nhận nhà của hắn, phản ứng thứ hai là sùng sốt. Đây chẳng qua là chuyện vừa xảy ra buổi chiều làm sao hắn biết được? Nghĩ tới nơi này là địa bàn của hắn, nếu hắn có thể hơn nửa đêm lẻn vào phòng của nàng thì có lẽ chuyện mua nhà đối với hắn mà nói cũng không phải là bí mật gì. Nàng lập tức nói: “Điện hạ, căn nhà để tự người nhà dân nữ chuẩn bị là được rồi.” Thấy vẻ mặt hắn lạnh đi mấy phần, nàng lại vội nói: “Điện hạ, ngài... ngài ban thưởng căn nhà cho Thẩm gia như vậy sẽ... sẽ dọa tới hai vị lão gia. Điện hạ, lúc này ngài nói sẽ cho dân nữ thời gian mà.”

Vệ Lang Yên nhìn đôi mắt trong suốt và đôi má ửng hồng của nàng lại nhìn không được kéo nàng lại hôn thêm hai cái: “Sau này xưng ta là được rồi, không cần xưng dân nữ.” cũng không vướng mắc chuyện mua nhà này với nàng nữa.

Thẩm Mẫu Đơn lặng lẽ gật đầu, không nói nữa. Hôm nay đã chịu đựng đã kích quá lớn, bây giờ nàng cảm thấy đầu óc mờ mịt muốn ngủ rồi, lại đột nhiên nghe hắn nói: “Sau này cách xa Trì Ninh Bái một chút có biết không?”

Thẩm Mẫu Đơn bị dọa giật nảy mình, mờ mịt gật gật đầu. Nàng và Trì đại ca qua lại cũng không thân nha, chỉ là lần này đi Bình Lăng mới tiếp xúc mấy ngày.

Sau đó Thẩm Mẫu Đơn cũng không biết mình ngủ quên lúc nào, lúc tỉnh dậy thì trời đã sáng rồi, ngoài cửa truyền đến tiếng của Tư Cúc: “Cô nương? Cô nương phải ăn sáng rồi.”

Thẩm Mẫu Đơn bật dậy từ trên giường, có chút đồ dẫn, qua một hồi mới nói: “Tư Cúc, vào đây đi.”

Tư Cúc bưng nước ấm đi vào: “Cô nương mau dậy đi. Trì đại chủ đã đợi ở dưới, nói là đã tìm được nhà rồi.”

Thẩm Mẫu Đơn cũng không dám suy nghĩ gì khác, cuống quýt đứng dậy rửa mặt chải đầu rồi đi xuống lầu dưới, phát hiện Trì Ninh Bái đang đợi ở cạnh bàn, thấy nàng xuống liền đưa chén mì qua: “Nhân lúc còn nóng mau ăn đi, ăn xong huynh sẽ nói với muội về chuyện căn nhà.”

Thẩm Mẫu Đơn cười cười với huynh ấy, rất nhanh đã ăn hết nguyên chén mì. Lúc này mới hỏi chuyện căn nhà. Trì Ninh Bái nói: “Căn nhà ở thành Bắc, khu vực không tệ. Căn tứ hợp viện này có diện tích hơn hai thừng. Bởi vì gia đình kia muốn bán gấp nên giá cả rất rẻ, chỉ cần năm trăm lượng bạc là có thể mua được rồi. Mẫu Đơn muội xem có cần thương lượng một chút với lão thái gia và lão phu nhân không?”

Thẩm Mẫu Đơn lại lên trên lầu nói lại chuyện này với lão thái gia và lão phu nhân. Đại khái hai người cũng rất vừa ý. Ở đô thành Bình Lăng này năm trăm lượng bạc có thể mua được căn tứ hợp viện thì quả thật rất là rẻ rồi. Lão thái gia kêu lão phu nhân lấy ngân lượng ra đưa cho Thẩm Mẫu Đơn, lại kêu nhị gia Thẩm Khánh Đông cùng đi theo xem sao.

Vốn Thẩm Mẫu Đơn cũng muốn đi theo xem sao nhưng sau lại nhớ tới lời điện hạ nói đêm qua, kêu nàng ít tiếp xúc với Trì đại ca nên mới để Trì Ninh Bái và nhị ca cùng đi.

Tới khi hai người quay về, Thẩm Khánh Đông nói chuyện căn nhà với họ: “Căn nhà quả thật không tệ. Năm trăm lượng bạc thật sự là rất rẻ rồi. Ta và Trì đại ca đã tới nha môn làm xong các thủ tục hồ sơ, bây giờ có thể dọn qua đó ở rồi.”

Người Thẩm gia cũng không muốn tiếp tục ở lại khách điểm nữa, vội tìm người khuân đồ đạc dọn qua nhà mới. Đến lúc vào nhà rồi mới phát hiện căn nhà này thật sự không tệ, diện tích rộng rãi. Vừa bước qua cổng lớn căn nhà thì phía bên trái là khu vườn lớn, bên trong trồng rất nhiều loại hoa đang nở

tuyệt đẹp, phía bên phải là các hòn non bộ nối liền nhau thành một dãy. Đối diện cổng lớn là một cái hồ, trong hồ nuôi đàn cá chép màu đỏ, còn trồng hoa sen. Mùa này đang là mùa hoa sen nở, trên hồ là cây cầu hình vòm cho người đi qua. Nhìn về phía trước nữa là phòng ốc chẳng chặt ắt hẳn hiện mờ ảo, đều là những ngôi nhà lợp ngói xanh.

Người Thẩm gia đi dạo một vòng ở căn nhà mới. Ở chỗ hẻo lánh nhất vậy mà còn có rừng trúc lớn, trong rừng trúc còn xây một cái đình để nghỉ mát. Mặc dù ở đây hẻo lánh nhưng cảnh sắc thật sự không tệ, lão phu nhân cũng hơi thích cảnh sắc nơi đây. Nhưng mà cái viện kế bên nơi này thật sự là quá hẻo lánh, lão phu nhân chỉ đành để cái viện này lại cho tam phòng ở. Nhưng Thẩm Mầu Đôn lại thật sự rất thích nơi này nên vui vẻ đồng ý. Trong lòng cũng có chút hoài nghi, căn nhà này không phải là tốt bình thường, căn nhà như thế ở nơi đô thành phần hoa như vậy mà chỉ có giá năm trăm lượng bạc?

Nghi hoặc nhìn Trì Ninh Bái, phát hiện huynh ấy cũng nghi hoặc như vậy, hiển nhiên biết căn nhà này nhất định không phải chỉ có năm trăm lượng bạc.

Nhưng người của Thẩm gia đều tưởng đó là sự giúp đỡ của Trì Ninh Bái. Lão thái gia còn trịnh trọng cảm ơn Trì Ninh Bái.

Chi này của Thẩm gia lúc trước hoàn toàn được xem như là gia đình sa cơ. Nô bộc cũng không nhiều. Người hầu của lão thái gia, lão phu nhân và đại phòng coi như còn tốt. Tam phòng Thẩm gia cũng chỉ có Tư Cúc và Lục Nhi, còn có Tàn Niệm Xuân vừa nhận vài ngày trước đó. Tàn Niệm Xuân vốn không phải là tỷ nữ của Thẩm gia. Dù sao cũng không bán thân cho Thẩm gia, Thẩm Mầu Đôn cũng không nói ra chuyện này, rõ ràng cũng không định nói.

Lão thái gia cũng lên tiếng đề tam phòng tự ra ngoài mua về mấy người hầu.

Trong nhà cũng không cần dọn dẹp gì, xem ra cũng sạch sẽ. Lão phu nhân trực tiếp phân chia xong mấy viện. Tới khi Tư Cúc và Lục Nhi khuôn hành lý vào nhà và dọn dẹp sơ qua thì Trì Ninh Bái tới từ biệt.

Đúng lúc Thẩm Mầu Đôn muốn ra ngoài mua người hầu nên nhân tiện tiễn Trì Ninh Bái luôn.

Vừa ra khỏi cổng lớn, Thẩm Mầu Đôn hỏi: “Trì đại ca, hôm nay huynh phải về Lâm Hoài rồi sao? Hay là nán lại ở đây vài ngày?”

Trì Ninh Bái cười nói: “Vốn là muốn nán lại ở đây vài ngày, nhưng mà bến tàu bên đó xảy ra chút việc cần huynh về xử lý nên hôm nay phải lên đường rồi.”

Thẩm Mầu Đôn không chút nghi ngờ. Vừa đúng lúc có người qua đón Trì Ninh Bái, huynh ấy liền đi trước. Thẩm Mầu Đôn cũng dẫn theo Tàn Niệm Xuân đi tìm người môi giới.

Trì Ninh Bái lên xe ngựa rồi, thẩm thiết nhìn Thẩm Mầu Đôn, cuối cùng quay đầu nói với phu xe: “Lên đường thôi.” Chuyện bến tàu bên đó không biết có nghiêm trọng hay không. Nếu không huynh ấy nhất định sẽ không tùy tiện mà rời xa năng, nhưng mà sau này còn nhiều thời gian. Hôn sự của nàng và La gia cũng đã hủy, dù sao huynh ấy vẫn còn cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Thẩm Mầu Đôn và Tàn Niệm Xuân vừa bước ra khỏi nhà không bao lâu thì sau lưng truyền tới tiếng của nhị tẩu Lý thị: “Tứ muội, đợi tẩu với.”

Quay đầu nhìn lại thì ra là thê tử của nhị ca Thẩm Khánh Đông Lý thị, Thẩm Mầu Đôn vội dừng bước cười nói: “Nhị tẩu, sao tẩu lại ra đây rồi?”

Lý thị đi mấy bước là tới bên cạnh Thẩm Mầu Đôn, cười nói: “Mẫu thân bảo tẩu đi chọn mấy người hầu cùng với Tứ muội.” Lý thị nói xong khuôn mặt ửng hồng. Bình thường, tính cách của tẩu ấy cũng có chút nhu nhược, mặc dù tuổi tác cũng xấp xỉ với mấy cô nương Thẩm gia nhưng lại rất ít đi chung với bọn họ, cả ngày không ở trong nhà thêu thùa thì là đọc sách.

Thẩm Mầu Đôn đoán đại bá mẫu chắc là có ý muốn Lý thị bắt đầu học cách quản lý việc nhà rồi, nên lúc này mới bảo tẩu ấy ra ngoài chạy những việc như này. Nói ra thì tính tình nhị tẩu này có chút giống với nàng trước kia, nhưng mà nhị tẩu lại gặp được nam nhân tốt. Mặc dù tính tình của nhị ca hơi trầm lắng nhưng là người rất được, chỉ có một nữ nhân là nhị tẩu, ngay cả thông phòng cũng không có. Hôn nữa tính tình của đại bá mẫu cũng rất tốt, từ trước tới nay chưa từng hỏi qua chuyện của hai phu thê họ, cũng sẽ không đưa mấy người lung tung vào bên cạnh nhị tử. Nàng nhớ trước đây đã nghe mấy cô nương Thẩm gia nói qua, bởi vì lúc nhị tẩu gả vào thì tuổi vẫn còn nhỏ, chỉ có 15 tuổi thôi, cho nên nhị ca không để tẩu ấy sinh con liền, nói là phải đợi 2 năm nữa mới sinh, tốt cho sức khỏe hơn.

Việc này vẫn luôn bị mấy cô nương Thẩm gia đem ra kể, dù sao cũng không có nam nhân nào thông suốt như nhị ca vậy.

Thẩm Mầu Đôn cũng cảm thấy quyết định này của nhị ca rất tốt. Sinh nở quá sớm đối với cơ thể của nữ tử quả thật không có ích lợi gì nhiều, có thể thấy nhị ca yêu thương tẩu tử này biết bao.

Ba người ra khỏi ngõ nhỏ ở thành Bắc rồi lại tìm một chiếc xe ngựa ở bên ngoài, hời phu xe chỗ ở của người môi giới gần đây rồi bảo phu xe chở bọn họ

đi tới đó. Lý thị chọn được bốn nha hoàn, Thẩm Mầu Đôn chọn được hai người, bà tử môi giới cười nói giá cả, đọi thanh toán ngân lượng xong, bà tử môi giới cười nói: “Hai vị cô nương ngủ ở chỗ nào vậy? Sau này nếu còn cần mua nha hoàn, sai người tới chỗ lão bà tử ta nói một tiếng là được rồi. Ta sẽ dẫn nha hoàn tới cửa cho các vị chọn.”

Thẩm Mầu Đôn nói địa chỉ của phủ cho bà tử môi giới này rồi mới rời khỏi.

Nha hoàn mua về là mua đứt luôn. Hai người Thẩm Mầu Đôn mua về một người tên là Thúy Nhi, người còn lại tên là Đậu Nhi, đều là bộ dạng thanh thanh tú tú, dáng vẻ mười một mười hai tuổi. Đậu Nhi nói hơi nhiều một chút, dọc đường Thẩm Mầu Đôn liền biết được thân thế của nàng ấy. Phụ mẫu của Đậu Nhi đều là người Bình Lăng.

Mấy người đều không quen thuộc Bình Lăng, vừa hay kêu phu xe chở bọn họ đi dạo một vòng trong thành. Xe ngựa cũng không ngồi được nhiều người như vậy. Thẩm Mầu Đôn bảo Tần Niệm Xuân dẫn mấy nha hoàn mới mua đi về chỉ giữ lại Đậu Nhi. Nàng ấy nói suốt trên xe: “Cô nương, nô tỳ từ nhỏ đã lớn lên ở Bình Lăng. Đối với nơi này có thể nói là vô cùng quen thuộc. Nô tỳ nói với người nha, thành Đông là náo nhiệt nhất. Ở đó toàn là nơi ở của quan lại quyền quý. Phủ thân vương cũng có một căn ở đó đấy. Thành Bắc và thành Nam cũng coi như tạm được. Thành Tây là nơi ở của những người hơi nghèo khó chút. Nhưng mà Bình Lăng dưới sự thống lĩnh của Yến Vương đã rất tốt rồi. Đa số các gia đình ở thành Tây chỉ cần không quá lười biếng thì đều có cơm ăn. Nhà nô tỳ chỉ vì muốn cưới vợ cho đại ca. Gia cảnh đại tẩu tốt, sinh lễ muốn có nhiều một chút nên mới bán nô tỳ đi...” Lại nhớ tới chuyện đau lòng, về mặt Đậu Nhi lộ vẻ phiền muộn.

Xe ngựa dạo một vòng ở trong thành, quả nhiên là thành Đông phồn hoa nhất. Dọc đường, có lúc Thẩm Mầu Đôn cũng xuống xe hỏi thăm. Một cửa tiệm ở phía thành Đông bên này cũng đều trên sáu trăm lượng bạc, đắt tới nỗi khiến người ta liú lười. Các cửa tiệm ở bên này Thẩm Mầu Đôn không định bàn tính tiếp, quá mắc rồi. Bên thành Bắc chắc sẽ không mắc như vậy đâu, Thẩm Mầu Đôn lên xe ngựa định kêu phu xe chở bọn họ về lại thành Bắc. Vừa lên xe ngựa còn chưa đi được bao xa, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng la thất thanh của phu xe, bỗng xe ngựa dừng lại, người ở trên xe cũng ngã thành một đồng.

Thẩm Mầu Đôn vén màn xe nhìn chung quanh thì thấy đối diện cũng có một chiếc xe ngựa dừng lại. Bốn vó ngựa của xe ngựa đối diện không ngừng khuấy động, hiển nhiên là bị kinh động. Tiếp theo trên xe ngựa đối diện vang lên giọng nói có chút chói tai: “Á, đây là chuyện gì vậy? Tay... trên tay sao lại có máu?” giọng nói này mơ hồ có chút run rẩy.

Lại có một tiếng nói sợ hãi vang lên: “Cô nương, trán của người chảy máu rồi...”

Thẩm Mầu Đôn không rõ nguyên do, lại thấy rèm xe của xe ngựa đối diện bị xốc lên và một cô nương bước xuống xe ngựa. Diện mạo cô nương đó rất xinh đẹp, dáng vẻ động lòng người, cả người lộ ra thần thái kiêu mị kinh người. Ngay cả một nữ nhân như Thẩm Mầu Đôn cũng không khỏi nhìn theo mấy lần, chỉ tiếc rằng trên trán có vết thương đã làm hỏng đi mấy phần xinh đẹp. Đôi mắt cô nương đó hơi hồng, lại có 2 nha hoàn từ trên xe ngựa xuống, vội đỡ lấy cô nương xinh đẹp kia.

Cô nương xinh đẹp kia nhìn phu xe của Thẩm Mầu Đôn ở bên này, giận dữ nói: “Tên cậu nô tài to gan, nguoi đi đường không có mắt sao? Ngay cả ta cũng dám đụng! Người đâu, kéo lão ta đưa lên quan phủ cho ta!”

“Cô... cô nương, là xe ngựa của người xông về phía lão phu mà.” Giọng nói của phu xe có chút run rẩy. Nhìn cách ăn mặc của cô nương này là biết thuộc dạng không phú thì quý, lão đắc tội không được. Hơn nữa rõ ràng không phải lão đụng vào, là ngựa của cô nương kia bị kinh động đột nhiên nổi điên khắp nơi đụng vào lão mà, thật là tai bay vạ gió.

Cô nương xinh đẹp kia hừ lạnh một tiếng: “Nếu không phải nguoi cản đường, ngựa của ta làm sao đụng tới nguoi? Nếu không phải do nguoi thì bỗng cô nương lại bị bẽ đầu? nguoi có biết một cô nương mà để lại sẹo thì sẽ bị hủy hoại cả đời không...” Nói xong lại nhớ tới vết thương trên trán, vành mắt cô nương đó đều đỏ rồi, lại đưa tay sờ sờ trán, sờ thấy cả tay toàn vết máu, sắc mặt liền tái đi, cả giận nói: “Còn không mau dẫn lão ta lên quan phủ!”

Mất thấy hai nô tài tiến lên bắt lấy phu xe kéo xuống xe, phu xe sợ xanh mặt, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão đều là vẻ sợ hãi. Lão phịch một tiếng quỳ xuống, dập đầu âm âm về phía cô nương xinh đẹp kia: “Cầu xin cô nương tha cho lão nô, đều là lỗi của lão nô, cầu xin cô nương tha cho lão nô...”

Không bao lâu thì trán của phu xe đã bị rách. Vết máu theo gò má chảy xuống vạt áo và dưới đất.

Trong xe, Lý thị cũng không đành lòng: “Tứ muội muội, cô nương kia thật ngang ngược hết sức. Vốn chuyện này cũng không thể trách phu xe của chúng ta, rõ ràng là ngựa của cô nương ta bị dọa nên mới chạy tới đụng chúng ta.” Mặc dù Lý thị không đành lòng nhưng cũng hiểu gia đình cô nương kia không phú thì quý, vừa muốn giúp phu xe nhưng cũng sợ liên lụy tới Thẩm gia, do dự không thôi.

Thẩm Mầu Đôn đang muốn xuống xe, liền nghe thấy cô nương xinh đẹp kia nói: “Chủ tử nhà nguoi đâu? còn không mau xuống đây tạ tội với bỗng cô nương, cứ trốn trong xe như vậy thì tính là cái gì!”

Ngược lại cô nương xinh đẹp kia dám chắc chủ tử của chiếc xe ngựa đối diện kia không phải là người giàu sang gì, dù sao xe ngựa cũng cũ nát như thế này mà, phu xe lại là người khúm núm như thế. Phu xe kia cũng không muốn gây thêm phiền phức gì cho Thẩm Mầu Đôn bọn họ, vừa dập đầu vừa nói: “Cô nương, trên xe đều là khách thuê xe, không có liên quan gì tới bọn họ, đều là lỗi của lão nô, cầu xin cô nương tha cho lão nô...”

Vừa nghe là xe thuê, trong lòng cô nương xinh đẹp kia càng muốn trút giận. Ngày thường cô nương ta đều được phụ thân và di nương chiều chuộng hết mức, bỗng nhiên gặp phải tai nạn, trong lòng oán hận không thôi, nhớ tới vết thương trên trán càng muốn phát tiết ra.

Quả thật Thẩm Mầu Đôn không thể xem tiếp được nữa, bảo Lý thị đọi ở trong xe còn mình thì nhảy xuống xe ngựa.

Cô nương xinh đẹp kia vừa nhìn Thẩm Mầu Đôn toàn thân mặc váy áo màu hồng cánh sen hơn cũ, lại càng khẳng định nàng không phải tiểu thư quý tộc

gì, lại nhìn thấy làn da trắng nõn, đôi mắt trong suốt của Thẩm Mầu Đơn, đáng vẻ mặc dù không phải tuyệt mỹ, nhưng giờ phút này bởi vì vết thương trên trán khiến trong lòng cô nương ta càng ngày càng phẫn nộ, lập tức ngửa mặt về phía Thẩm Mầu Đơn nói: “Người chính là chủ tử của lão ta? Người có biết ngựa của các người kinh động tới bốn cô nương?”

Thẩm Mầu Đơn cười cười: “Vị cô nương này nói chuyện thật là buồn cười, rõ ràng là ngựa của cô nương kích động nên mới đụng vào bọn ta. Bây giờ lại quay ngược lại trách cứ bọn ta? Ở đây có không ít người chứng kiến, mọi người cũng đều thấy rõ ràng. Cô nương đừng có hất nước bẩn vào đầu bọn ta nữa?”

Cô nương kia bị Thẩm Mầu Đơn chặn họng không nói nên lời, trong lòng càng ngày càng căm phẫn, nhìn về phía hai nha đầu bên cạnh cả giận nói: “Các người ngu hết rồi sao? Không thấy chủ tử các người bị người khác ức hiếp sao? Còn không mau qua vả miệng nàng ta cho ta!”

Thẩm Mầu Đơn âm thầm cười nhạo, cũng không biết là cô nương nhà nào mà lại giáo dục thành điều ngoa bướng bình như vậy, ở nơi như vậy mà làm loạn, thật là làm trò cười, đáng vẻ xinh đẹp cũng vô dụng!

Hai nha đầu kia cũng là khó xử cực kỳ, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Cô nương, người đừng làm loạn nữa. Lúc về à bị phu nhân biết được, phu nhân lại giáo huấn người đó.”

Lời vừa thốt ra, cô nương kia càng ngày càng căm phẫn: “Phu nhân... phu nhân? Trong mắt các người không phải chỉ có phu nhân thôi sao? Như thế nào? Ghét bỏ ta không phải sinh ra từ bụng phu nhân sao? Vậy các người đi hầu hạ nhị tỷ đi, tỷ ấy được sinh ra từ bụng phu nhân đấy.”

Đang nói, bên kia vừa đúng lúc có đội thị vệ tuần tra ngang qua, thấy bên này náo loạn, thị vệ trưởng liền dẫn theo mấy quan binh qua đây. Cô nương xinh đẹp kia vừa nhìn thấy thị vệ trưởng liền bắt đầu khóc lóc, chỉ Thẩm Mầu Đơn nói: “Quan gia, ngài phải làm chủ cho ta. Người này đụng trúng xe ngựa của ta lại hại ta bị sút đầu mẻ trán, bây giờ còn không chịu nhận lỗi...”

Thẩm Mầu Đơn cười lạnh. Cô nương này quả thực là đổi trắng thay đen. Nàng đang muốn giải thích chuyện này một phen với thị vệ trưởng, nghĩ rằng thị vệ trưởng này sẽ xử lý công bằng, vừa hay thị vệ trưởng này quay đầu nhìn về phía Thẩm Mầu Đơn, thoáng cái ngây ngẩn cả người. Trong lòng đang nghĩ, ôi chao, đây không phải là người trong bức họa vẽ người trong lòng của điện hạ mà Trần đại nhân cho xem vào hôm đi uống rượu với đại nhân hay sao? Thị vệ trưởng nghĩ tới đây, lập tức thu hồi biểu cảm ngẩn ngơ trên khuôn mặt, nhìn không được nhẹ giọng hỏi: “Vị cô nương này, cô nương có thể nói xem ở đây đã xảy ra chuyện gì không?” ngay cả giọng nói cũng mang theo vài phần cung kính.

Thẩm Mầu Đơn nghĩ thầm, thái độ của thị vệ trưởng đối với nàng hơi kỳ lạ, áp chế cảm giác kỳ lạ này, kể lại toàn bộ sự việc. Lập tức thị vệ trưởng trừng mắt nhìn vị cô nương xinh đẹp, nghiêm túc nói: “Cô nương, sao cô nương có thể vu oan người khác như vậy?” Nói xong lại dịu giọng nói với Mầu Đơn: “Vị cô nương này, không có chuyện của cô nương nữa, cô nương hãy mau đi đi...”

Thẩm Mầu Đơn cười cười với thị vệ trưởng: “Quan gia, cảm ơn ngài.” Dứt lời lại nói với phu xe vẫn còn quỳ trên mặt đất: “Ông lão, ông mau đứng dậy đi. Chúng ta có thể đi được rồi.”

Ông lão run sợ đứng dậy, nhìn cô nương xinh đẹp đang giận đùng đùng vẫn có chút không dám nhúc nhích. Thị vệ trưởng nhìn thấy lập tức phát phát tay với ông lão: “Ở đây không có chuyện của các người nữa, mau đi đi.”

Lúc này ông lão mới biết thật sự không có chuyện gì nữa, cẩn thận dè dặt nói tiếng cảm ơn với thị vệ trưởng rồi mới lên xe ngựa. Thẩm Mầu Đơn cũng gật gù đầu với thị vệ trưởng rồi quay lên xe ngựa.

Hiển nhiên cô nương xinh đẹp kia vẫn chưa hoàn hồn, cho đến khi Thẩm Mầu Đơn bọn họ rời đi rồi mới hoàn hồn, kêu gào: “Quan gia, ngài làm cái gì vậy? Rõ ràng là bọn họ hại ta sút đầu mẻ trán, người... sao người dám thả bọn họ đi?”

Thị vệ trưởng cũng lười quan tâm cô nương xinh đẹp này, trực tiếp không đếm xỉa tới cô nương ta, quay đầu khoát khoát tay với binh sĩ phía sau: “Đi”

Tới khi thị vệ trưởng đi rồi thì đám người xem náo nhiệt cũng tản đi, chỉ còn lại cô nương xinh đẹp vẫn ở tại chỗ tức giận giậm chân.

Trên xe ngựa Thẩm Mầu Đơn an ủi phu xe mấy câu. Cuối cùng lúc đưa họ về tới thành Bắc thì đã là giờ Dậu rồi, nàng cũng không có hứng thú đi dạo tiếp nữa liền bảo phu xe đưa bọn họ về Thẩm gia. Lúc xuống xe Thẩm Mầu Đơn còn cho thêm chút ngân lượng để phu xe đi băng bó vết thương.

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.